

www.e-rara.ch

Loukianou hapanta

Luciani Samosatensis Operum tomus IIII

Lucianus

Basileae, [1602]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-26981>

Sequuntur orationes, quarum quaedam adhuc inter mortuorum dialogos, quaedam adhuc inter Saturnales epistolas prius relatae fuere: nonnullae quoque dramaticae

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

esse existimati. d Occiso Cleocrito.] Cleocritus apud Comicos taxatur ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, & ut Cibeles filius. In Rheæ enim mysterijs molles tantum intersunt. Hæc Suid. e Quot scelera.] Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem videns, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ ποδάκεις τὰ μεγάλα βασιλέως ἐπιλαβόμενοι, ἢ ἄλλος ὁποτέρῃ βασιλέως ἢ δυνάσσης κατέσθεν ἐσθὲν ὑγιές ὃν τῆς ψυχῆς, εἰδὼς Διφρασιγώδηλον, καὶ ἐλὼν μετὰ τὸ ἐπιτοκίων ἔαδίκιας. Hoc attigit lib. in Russ. 2. Claudianus:

Quid demens manifesta negas? en pectus iniustæ
Deformant maculæ —. Solet autem is poeta divini illius hominis sententias mutuari.

SEQUUNTUR ORATIONES,
quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialogos, quædam adhuc inter Saturnales epistolas prius relatæ fuere: nonnullæ quoq; Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ
Κρατῶν &.

DE SALTATIONE.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Defendit hac oratione saltandi artem Lucianus contra Cratonem quendam, à quo studium eius rei reprehendebatur ut effœminatū ac molle, ac viro præsertim philosopho indignū. Colligit autē honestatē ac dignitatem artis primū ab antiquitate, multis ac varijs exemplis, ostendens quantū in vsu saltandi studiū veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes iam inde ab initio delectatæ sint, quibus itē laudibus eā artem cūm poëtæ tū alij quidā celebrārint, confutata interim tragœdiæ comœdiæq; præstantia, quarum certamina

ffff 5

mina

mina atq; actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artis à difficultate commēdat, docens multarū ac variarū rerum peritum, multisq; tū ingenij tū corporis dotibus saltatorem præditū esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis prosequitur: docens non oblectare tantū eam, verū & corporis agilitatē quandam decentē atq; vtilem inde comparari, roburq; & vires augeri. Deinde & animi quandā sapientiā ac mores hominū formari. Idq; exēplis tū philosophorū, tum barbarorū quorundam amplificat. Postremò & vitia saltatorū aliquot recēset, & præcipuē quātum noceat, aut aliās, ista vel in primis in hac arte caczelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis cōfirmandam pertinet. Exordium ab occasione sumitur: à quo mox Cratonis reprehensio segitur, qui studiū huius rei in Luciano reprehendit, à personæ qualitate, & modo rei: addita etiā amplificatione quadā à collatione, quā antequā ad rē accedit, Lucianus ab inæqualitate refutat, ipsumq; Cratonē indignè & absurdè facere ostendit, qui rē nec visam, nec cognitā, temerè reprehendat. Atq; ita ad argumentum, illo auscultandi operam pollicente, descendit.

L V C I A N V S.

Πὰ δῖνον, ὃ
Κράτων, δια-
νύειν τινὰ ταύ-
την λατρίαν.

εἰ μὴ ἐκ πομπῆς, οἷμα, παρ-
σκευασμένος, κατ' ἐγέρην καὶ ὀρ-
χίσσῳ τε, καὶ αὐτὸν ὀρχηστὴς, καὶ
περὶ τὴν ἡμῶν γῆν, ἢ χαρὸν τῶν
ἐν τοιαύτῃ θείᾳ, ὡς ἐπὶ φάουλῳ καὶ
ζῶον καὶ ἐφ' ἑαυτῇ μεγάλῃ
σπουδῇ ποιούμενων, ἄκοντες,
μολὰς & muliebri multum ponamus operæ: audi obsecro

Osteaquā^a tu
Craton, ^b iam
olim acerba
quadam accu-

satione adornata, ac diu
multūque meditata, in
iūs vocāsti cū saltationes,
tum ipsum saltandi artisti-
cium, in super autem & nos
reos fecisti tali gaudentes
spectaculo, quasi in re fri-
quantum

ὅσον τὸ ὀρθὸν διημέρτηκας, καὶ
ὡς ἡλιθίας σιαντὶ, τὴν μὲν ἴσως
ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν λαθῆναι
ῥῶν, καὶ συγγνώμῃ ᾧ, εἰς ἀρ-
γῆς βίῳ ἀνχηρῶ συζῶν, καὶ
μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἢ
ζῆλον, καὶ ἀπερίστατον, καὶ
τηγορίας ἄξια εἶναι νομίσας.
Κρά. ἄνθρωπε τίς ὦν, ὃ λῶσι,
καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σωτῆρος,
καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέγιστα ὁμι-
λικῶς, ἀφ' ἑμῶν, ὃ Λυκίον,
τὸ πρότερον βελτίον σπουδάζαν,
καὶ τοῖς παλαιοῖς συνέναι,
ἀάθησαι κατανόησιν, θη-
λυθῆναι ἀνθρώπων ὁρῶν, ἰδοὺ
σι μαλακῶς, καὶ ἡσυχασίᾳ
ἀκοησίου ἐναμνησῶν, καὶ
μιμνήσκον ἐρωτικὰ γυ-
ναῖα τῶν πάντων, τὰς μαχλο-
τάτας Φαίδρας καὶ Παρθενό-
πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
ταῦτα πάλιν ἀπὸ ἡρώων
καὶ τρετίσματος, καὶ ποδῶν
λυτῶν, καταγέλαστα ὡς ἀ-
ληθῶς πράγματα, καὶ ἡκί-
νιστος lascivus καὶ turpibus perstreptentem, tum prisci seculi mu-
lierculas amatorias imitantem, nempe libidinosissimas Phae-
dras, καὶ Parthenopas, καὶ Rhodopas, καὶ hęc omnia cum
pulsationibus, καὶ lascivis καὶ obscenis carminibus, καὶ per
strepitum : hęc inquam res est perquam ridicula, καὶ

quantum à recto aberraris,
tum quemadmodum dece-
pius per imprudentiam, rem
omnium in mortalium vita
optimam innocenter accusa-
ris. Et equidem penia tibi
habenda est, si statim sub ini-
tium asperæ vitæ temet as-
suescens, et tantum quod du-
rum fuerat, bonum exisli-
mans, rerum ductus imperi-
tia, ista accusatione digna
censueris. CRAT. Cum
vir sies, ὁ optime, et maxime
disciplinis liberalibus innu-
tritus, nec non in Philoso-
phiæ studiis mediocriter ver-
satus, posthabeas autem, ὁ
Luciane, rerum optimarum
exercitium, et priscorum illo-
rum conuietum, ceterum se-
dere sustineas in theatro om-
nium posticas sannas exci-
piens, et hominem effœmina-
tum spectans mollibus vesti-
mentis indutum, ac cantile-
nis lascivis et turpibus perstreptentem, tum prisci seculi mu-
lierculas amatorias imitantem, nempe libidinosissimas Phae-
dras, et Parthenopas, et Rhodopas, et hęc omnia cum
pulsationibus, et lascivis et obscenis carminibus, et per
strepitum : hęc inquam res est perquam ridicula, et
quæ

πα ἰλουθέρω ἀνδρὶ, καὶ οἷα
 οἱ πρέποντα, ὥς ἔγωγε πνυ-
 θόμεν· ὥς ἰπὶ ζωαύτῃ θίε
 σχολάζοις, ἐκ ἐλπίδων μόνον
 ὑπὲρ σθ', ἀλλὰ καὶ λυγιάθῃ, ἢ
 Πλατῶν· καὶ Χρυσίππῃ καὶ
 Αἰστωτέλῃς ἱκλαθόμεν·, ἡ-
 θησα, τὰ ὁμοία πιπονθῶς οἷς
 τὰ ὧτα πρῶτον λυαμύνοις· καὶ
 ταῦτα, μυείων ἀκρων ὄντων
 ἀκροσμάτων, καὶ θαμάτων
 σπερδαίων, ἢ τέτων τις δέοις
 ζωτῶν λυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ
 τῶν λιθάρων τὰ ἔννομα πρὸς
 ἀδόντων, καὶ μάλιστ' αὐτῆς σε-
 νῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαι-
 στροτάτης λωμφιδίας, ἅπερ
 καὶ ἐναγώνια ἔιναι κηξίωτα. πολλ-
 λῆς οὖν, ὧ γυναι, τῆς ἀπλο-
 γίας οἱ δέησαι πρὸς τοὺς πε-
 παιδωμένους, ἢ βέλει μὴ παν-
 τὰ πασιρ ἱκκικεῖσθαι, καὶ τῆς
 τῶν σπερδαίων ἀγέλης ἐξελι-
 γάσθαι. καὶ τοι τό γε ἄμεινον
 ἐκείνῳ ὅτι, οἶμα, ἀρνῆσαι
 τὸ

quæ hominem ingenuum,
 qualem te esse conspicio, mi-
 nimè deceat. Quare ego
 cum certior factus essem
 huic tam turpi te incumbere
 spectaculo, non tantum
 me tui puduit, sed vehemen-
 ter etiam discruciatum sum
 animo, si Platonis et Chry-
 sippi et Aristotelis oblitus,
 sederes non dissimilia cum
 ijs passus, quorum aures
 penna leuiter perfricantur:
 maximè verò, alijs innu-
 meris disciplinis existenti-
 bus, et spectaculis graui-
 bus et ferijs, si quis omnino
 choraules exigat, ac citha-
 rædos artificiosè canentes
 requirat. ^d Cum primis ve-
 rò, cum grauem aliquam
 spectando tragædiam, aut
 plenam hilaritatis comæ-
 diam, non minorem volu-
 ptatem capere possis, de qua-
 rum palmario certamina
 quoque poetis proponi so-

lent. Multa itaque et accurata, ô generose, defen-
 sione apud eruditos tibi opus erit, si nolis per omnia vi-
 deri excidisse, et è bonorum grege exactus esse. Atque
 istud mihi optimum factu videtur, ut his omnibus constan-
 ti ne-

τὸ παρ' ἰατρῶν, καὶ μηδὲ πλὴν
 ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον
 παρανομοῦσθαι. περὶ δὲ
 τὸ πρὸν ὄρα, ὅπως μὴ λάθῃς ἡ-
 μῖν ἐξ ἀνδρῶν τῶν πάλαι Λυ-
 δῆν τις, ἢ Βάκχη ἡνίοχος.
 ὅπως οὐ σὸν ἄν ἐγκλημα ἦν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σὺ,
 κατὰ τὸν Οδυσσεῖα, τῷ πωτῷ
 ἐκπαύεσθαι, ἐπὶ τὰς συ-
 νήθεις ἡγετινὰς ἐπανάξασθαι,
 πρὶν λάθῃς τελείως, ἐπὶ τῷ ἐν
 τῷ θεάτρῳ Σερπύων καὶ ἰσχυ-
 μῶν. καὶ τοῖς κῆναι μὲν τοῖς
 ὁσὶ μόνοις ἐπιδιδόνον, καὶ ἄλλοι
 τῶν κερδῶν ἐδέχοντο, περὶ τὸν πα-
 ράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι-
 ὀφθαλμῶν ἰοικας ὅλως δι-
 δολῶσθαι. Λυ. παῖδά, ὦ Κρά-
 των, ὡς ἡ ἀρχαρόν τινα ἔλ-
 θες ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαρξὶ καὶ αἵ-
 ματι τὸ γὰρ παράδειγμα, πλὴν
 τῶν Λωδφάων καὶ Σερπύων
 εἰκόνα, πάλιν ἀνομοιοτάτῳ
 μοι δοκεῖς ἔρηκναι, ὡς ὅτε
 πονθα, παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῖς
 πωτῷ

ti negatione medearis, neq̃
 sub initium fatearis aliquid
 tale te flagitiosè deliquisse.
 In reliquum verò caue, ne
 nobis ignorantibus ex viro
 quem olim egisti, in Lyden
 quampiam aut Baccham, a-
 missa pristina facie trans-
 muteris. Qua in re non tibi
 solum, sed & nobis culpa im-
 putanda foret, si non Vlyse-
 sis in morem à loto degusta-
 ta abstractum, ad consueta
 literarum & Philosophiæ
 commercia & studia te re-
 duceremus, priusquam om-
 nino deceptus à Sirenibus
 in theatro excubantibus oc-
 cuperis. Iam illæ solis insi-
 dianur auribus, camq̃ ob-
 rem hæc nauigio præter-
 euntibus cetera opus est. Cæ-
 terum tu & ab oculis vide-
 re prorsus illarum præstigijs
 esse subactus. LVC. ^e Pæ-
 ρæ, ô Craton, quàm verò ro-
 bustum in nos canem solutis
 loris concitasti? Nisi quod

exemplum sumptum à Lotophagis, & comparisonem
 tractam à Sirenibus, parùm scitè, atque adeò ineptissimè
 mihi induxisse videris ad ea quæ mihi acciderunt. Etes-

nim

παῖς γὰρ ἄνθρωποις, καὶ τῶν
 Σειρῶων ἀκρόσιον, ὅτε θρῆ-
 νῶν τῆς ἐλπίδος, καὶ τῆς ἀκροά-
 σιος τὸ πᾶσι τιμιόν. ἐμοὶ δὲ πρὸς
 ἑὸ πᾶν ἡδονῶν παρὰ πᾶσι ἡ-
 δία πεφηνέσαι, καὶ τέλει ἁ-
 γαθὸν ἀπὸ βίης γενέσθαι, ὅτε εἰς ἡ-
 θύων τῶν οἰκοῖ, οὐδ' εἰς ἀγνο-
 σίαν τῆς κατ' ἐμαυτὸν πρῆστα-
 μα, ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ὑπὸ
 ἑντα ἑπὶ, μακρῶ πινυτῶ-
 τῆ, καὶ τῶν ἐν ἑὸ βίῳ δι-
 ρατικώτερ, ἐκ τῆς θείας ἐ-
 παναλήλυθα. μάκρον δὲ τὸ τῆ
 Ομήρου αὐτὸ εἶπεν καλόν, ὅ-
 τι ὁ τῶν ἰδῶν τὸ θῆμα, τιρ-
 ψάμεν ἑντα, καὶ πλείονα
 εἰδώς. Κρῶ, Ἡράκλεις, ὦ Λυ-
 κίην, οἷα πέπονθας, ὅς οὐδ' αἰ-
 σχυνή ἐκ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ
 σιμνωμομένη ἔοικας. τὸ γοῦν
 λανότατον τὸ τόδε, ὅτι μηδὲ
 ἰάσιος ἵνα ἡμῖν ἐποφάνης ἐλ-
 πίδα, ἐπαυτὴν ὁλμῶν ἰὰ ἕτως
 αἰσχρὰ καὶ κατὰ πᾶσαν. Λυ-
 κίην

nim ijs qui lotum degustas-
 uerant, ac Sirenas canullan-
 tes audierant, exitio fuit
 manducationis & auditio-
 nis prolubium. Mihi verò
 præterquam quòd volupta-
 tem spectando cepi mirifi-
 cam & iucundissimam, &
 tiam finis peruenisse cecidit.
 Neque enim in obliuio-
 nem rerum domesticarum,
 aut negotiorum præsentium
 incognitionem delapsus sum,
 sed si mihi ingenue verita-
 tas fatenda est, longè sa-
 pientia excultior, ac in
 rebus humanis multò solera-
 tior atque prouidentior ex
 theatro regressus sum. Ma-
 gis autem illud Homeri in
 præsentia adducere perpul-
 chrum esse existimo, quòd
 is cui illud visum sit spe-
 ctaculum, Multorum gna-
 rus simul oblectatus abiit.

CRAT. O Divi immortal-
 les, Luciane, qualia pateris,

quem istorum ne pudeat quidem, sed iactanter etiam laud-
 tibi ducere videris. Igitur quod hac in re grauissimum est,
 nullam spem curationis aut remedij nobis ostendisti, qui
 laudibus efferre audeas tam execranda & turpia. L V C.

αἱ μοι, ὦ Κράτων, ταυ-
 τί δ' ἐπεὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ γηνομένων ἰδῶν
 πομπαῖς αὐτὸς ἐπιτιμᾷ; ἢ
 ἀπέρατ' ὥν τῷ θεάματι, ὅ-
 μως ἀσχερὲν αὐτὸ καὶ κατὰ-
 πλυσον, ὡς φῆς, νομίζας; εἰ μὲν
 γὰρ εἶδον, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ
 γιγνήσασθαι εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄ-
 λογ' ἢ ἐπιτίμῃσις εἶναι σε
 δόξῃ, καὶ θρασυῖα, κατηγο-
 ροῦντ' ὥν ἀγνοῖς. Κρά-
 τι γὰρ τὸτό μοι τὸ λοιπὸν λῶ,
 ἐν βαθεῖ τέτῳ πῶγωνι, καὶ πο-
 λιᾷ τῇ λόμῃ, καθῆδρα μέλῳ
 ἐν τοῖς γυνάκοις, καὶ τοῖς με-
 μνησιν ἐκείνοις θεαταῖς, λο-
 τοῦ τά τι πῶσέ τι, καὶ ἐπα-
 νους ἀπεριπεσάτους ἐπιδοῶντα,
 ὁλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ, εἰς ἐλ-
 λειον κατακλωμῆν; Λυ-
 συγνώσας σε ταῦτα, ὦ Κρά-
 των, εἰ δέ μοι πεδάεις ποτὶ, καὶ
 ὅσον πάρας ἐνέκα παράσχοις
 αὐτὸν, ἀναπαύσῃς τὸς ὀφ-
 θαλμους

Age hoc mihi respōde, Cra-
 ton : ^f istud de saltatione,
 tum ea quæ fieri in theatro
 consueverunt, corāme tibi
 visa sunt, ut ea ita crebrò
 probrosis dictis insecteris :
 aut an potius spectaculi
 prorsus expers atq; ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut
 turpe atque execrandum (ut
 ais) existimas? Quòd si es
 nim aliquando ea præsens
 vidisti, iam nobis & tu hac
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parùm modesta & nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, ea in crimen vo-
 cans, de quibus nihil has
 bes comperti. C R A T.
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut in tam profun-
 da barba & cano capite se-
 derem inter mulierculas, &
 insanientes illos spectato-
 res, applaudens & præco-
 nijs ineptissimis acclamans

homuncioni cuiquam perditō, nulla necessitate lachry-
 mas profundenti? L V C. Est equidem hoc tibi ignos-
 scendum, ὦ Craton : illud tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitiis morem gerens, tantum tempus
 sculi

θαλμῶς, ὡς οἱ δὲ ὡς οὐκ ἀνά-
 σχολοῖ ἄν, μὴ ἔχῃ πρὸς τῶν ἄλλων
 θεωρῶν ἐν ἰπτικῇ δαίτῃ κατα-
 ναμῶσθαι, ὅθεν καὶ ὄψεται
 κειβῶς, καὶ ἀκρόσῃ πάντων.
 Κροῦ. μὴ ὥραιοισιν ἄρα ἰκοί-
 μιν, ἢ τι βούλομαι ἀνασχοί-
 μιν ποτὲ, ἔστι ἂν δασυς τε
 αἰὶν τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένος
 ἀπαράτιτον, ὡς νῦν γὰρ καὶ
 σὶ ἥδη ἐλπίω, τελέως ἡμῖν ἐκ-
 βεβακχυσμένον. Λυ. βέλτε
 οὐδ', ἀφ' ἑμῶς, ὥς ἐταῖροι, τῶν
 βλασφημιῶν τούτων, ἀκρόα-
 μεν τὴν περὶ ὁρμήσεως λέγοντος,
 καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καταδῶν, καὶ
 ὡς ἐτρωπὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ὁφελιμὸς ὅτι τοῖς θεωμένοις,
 καὶ ὅτε παιδούει, καὶ ὅτε δι-
 δάσκει, καὶ ὡς ἐνθυμίζει τῶν ὁ-
 ρώντων τὰς ψυχὰς, καὶ αἰσῶν
 θιάμασιν ἐγγυμνάσει, καὶ ἀ-
 εῖσις ἀκρόμασιν ἐνδοξασίᾳ
 &, καὶ κοινόν τι, ψυχῆς καὶ
 σώμα-

sculi spectandis saltationis
 bus impertires, quantum vel
 periculo faciendo suffice-
 ret, nihil tibi posthac rebus
 omnibus fore prius aut an-
 tiquius, quàm ut loco com-
 modo occupato, seruire que-
 as spectaculis, unde exactè
 & videre, & clarè audire
 possis omnia. C R A T.
 Nunquam ego forma fiam
 amabilis, si quid tale vn-
 quam prudens ac sciens fe-
 cero, semper autem mem-
 bris hirsutis, & barba in-
 compta atque horrida, ut
 me nunc tui ex animo mi-
 feret, omnibus modis insa-
 nientis. L V C. Vis ergo,
 & ô amice, omiſſis blasphemias
 atq; conuicijs, arrectis
 auribus attentè mihi dare
 operam nonnihil super sal-
 tatione, eiusq; virtutibus dis-
 ferenti, tum quemadmodum
 non solum oblectamento sit

spectantibus, verumetiam emolumento : tum, quantis de
 rebus hominum animos commodè admoneat, & erudiat :
 præterea, quemadmodum spectantium mentes aptè com-
 ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
 ceptis imbuens : ad hæc, communem quandam corporis

& amice

σώματ' ἑλάνθ' ἐπιστάκων
 μένῃ· τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ
 ῥυθμῆς ταῦτα πάντα ποιῆν,
 ὃ φόγ' ἄρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἔπει-
 ν' ἄρ' εἴη. Κρά. ἰμοὶ μὲν δ'
 πάντων σχολὴν μεμηνότ' ἀν-
 θρώπων ἀκροᾶσθαι, πλὴν νόσον
 πλὴν αὐτῷ ἱπανοιῶντ'. οὐ
 δέ, εἰ βέλαι, καὶ ῥόρτινα κα-
 τασκειάσαι μὲν, ἔτοιμ' ὦ
 φιλικὴν ταύτῃ πατρὸς γίαν
 ἱπποκλῆα, καὶ παρασχῆναι τὰ
 ὦτα, καὶ ἀνὰ λυρῶν παρα-
 πύειν τῶν φαύλων δλωά-
 μων. ὥστε ἥδη σιωπήσομαι
 σοι, καὶ λέγει ὅποσα ἐθέλοις,
 ὡς μηδὲ ἀκούοντός τιν'. Λυ.
 εὖ γε, ὦ Κράτωρ, καὶ τότε εἰδέ-
 μιν μάστιγα. ἔσθ' ἔτι κατ' ὀ-
 λίγον, εἰ καὶ ῥ' εἰναί σοι δό-
 ξαι τὰ λιχθησόμενα. καὶ πρῶ-
 τόν γε ἐκείνο πάντο ἡγνοήκε-
 ναι μοι δοκᾷ, ὡς δ' νῦν ἔσθ' ὅσον
 τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα
 τῷ τῷ ὄντι, ὅθ' ἁθὺ καὶ πρῶτον
 ἀρξά-

ἡ ἀνιμῆς pulchritudinem
 ostendens? Etenim quæ il-
 li accedunt à Musica ἡ μο-
 dulationibus, hæc inquam
 omnia facere, non dedeco-
 ri aut vituperio, sed illi
 potius laudi tribuenda sunt.
 CR. Quanquam mihi in
 præsentia ocium non est
 insanientem hominem au-
 scultandi, suum ipsius mor-
 bum laudibus efferentem:
 attamen si nugis ἡ inani-
 bus fabularum commentis
 me opplere tibi consultum
 factu visum est, paratus
 sum in hoc tibi officiosè in-
 seruire, ἡ aures præbere,
 vel sine cera inutilia ver-
 ba obaudire valens. Quare
 compressa voce hanc tibi
 operam dabo. Dic verò
 quodcumq; animo tuo libi-
 tum fuerit, quasi nemine au-
 scultante. LVC. Euge, ὦ
 Craton, istuc ipsum om-
 nium maximè mihi egentè

in optatis fuit. Paulò enim post ipsa re comperies, num nugæ
 tibi censendæ sint quæ in medium producturus sum. Ac
 h principio quidem illud planissimè mihi ignorare videre,
 quàm non novitium inuentum sit saltatio, neque heri

ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τὸς πρῶ-
 πάτωρας ἡμῶν, ἢ τὸς ἐκείνων,
 ἀπ' οἷ γε τὰ ληθίστα ὀρχή-
 σιως πῶς γυναιολογῶντων,
 ἅμα τῇ πρώτῃ γυνέσῃ τ' ὅλων
 φῶν ἄρ' οἷ ἢ ὀρχήσιν ἀνα-
 φῶσαι, ὧς ἀρχαῖοι ἐκείνῳ ἔρω-
 τι σωαναφανῆσαν. ἢ γοῶν
 χορεία τ' ἀστέρων, ἢ ἢ πῶς τὸς
 ἀπλανῆς τ' πλανήτων συμ-
 πλοκή, καὶ ἔνρυθμι' αὐτῶν
 λοινωνία, καὶ ὑψιτακ' ἁρμο-
 νία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως
 δαγμάτα ὄντι. κατ' ὀλίγον δ'
 αὐξανομένη, καὶ τῆς πῶς τὸ
 βελτίον ἀπὸ πῶς τῆς τυ-
 χάνουσα, καὶ οἷοι γινέσθαι τὸ ἀ-
 πρότατον ἀπειριτέλειαν, καὶ γε-
 γνησθαι ποικίλον τι, καὶ παναρ-
 μόνιον καὶ πολύμοσον ἀγα-
 θόν. πρῶτον δὲ φασὶ Ρέα καὶ
 ὤσσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ
 ἢ τὸς Κορυβάντας, ἐν Κρήτῃ
 δὲ τὸς Κορήτας ὀρχῆσθαι λε-
 γεῖσθαι. καὶ ἢ τὰ μέγιστα ὄνα-
 το τῆς

aut nuper natum & ince-
 pium, puta apud maiores
 nostros, aut illorum: sed
 qui super saltationis ortu
 quàm verissima perscruta-
 ti sunt, affirmant illam unà
 cum mundi ac omnium re-
 rum generatione natam esse,
 & cum Amore deo illo ve-
 rustissimo in lucem prodixisse.
 Etenim ipsa i siderum cho-
 rea, & errantium cum non
 errantibus coniunctio, eo-
 rundemq; modulata atque
 concinna participatio, &
 illa bella tam pulchrè in-
 stituta harmonia, primoge-
 nitæ saltationis argumen-
 ta fuere, & indicia certissi-
 ma. Ea verò temporis pro-
 gressu subinde incremen-
 tis aucta maioribus, neque
 non additiones melioris in-
 uenti sortita non modis
 cas, summo nunc absolue-
 ta videtur esse fastigio, ac
 res esse omnifariam varia, & omnibus modis concinna
 & congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scien-
 tiæ. Hoc verò saltandi artificio aiunt Rheam potissimum
 oblectatam, in Phrygia quidem^k Corybantas, ^l in Cres-
 ta autem Curetas saltare iussisse. Neq; verò modicum cæpit

το τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πε-
 ειροχόμενοι, διεσώσαντο αὐτῇ
 τὸν Δία, ὥς κ' ἡ σῶσα ἀκότως
 ἂν ὁ Ζεὺς ὁφείλει μοιολογίῃ
 αὐτοῖς, ἐκφυγῶν δὲ τὴν αὐ-
 τῶν ὀρχησιν τὰς πατρῶες οὐ-
 λόντας. ἐν ὅπλοισι δὲ αὐτῶν ἡ
 ὀρχησις ἔω, τὰ ξίφη μεταξὺ
 κροτοῦντων πρὸς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πηλῶντων ἔνθεν ὀντι,
 καὶ πολυμικρόν. μετὰ δὲ, Κρη-
 τῶν οἱ ὑράτιστοι ἐνεργῶς ἐπι-
 τηδύσαντες αὐτὸ, ἄεισι ὅρ-
 χησαὶ ἐγχεύοντο, ἔχοντες οἱ ἰδιῶται
 μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώ-
 τεροι. καὶ πρωτότερον ἀξιοῦν-
 τος, ὁ γοῶν Ὀμηρὸς τὸν Μη-
 εῖον, ἐκ ἀσχυρῶς βελόμι-
 νος, ἀλλὰ ὑπομῆσαι, ὀρχησάμε-
 νος πεσέει. καὶ ὅπως ἄρα ἐπίση-
 μὸς ἔω, καὶ γνώεμεν ἅπαν-
 σιν ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, ὥς ἔχοντες οἱ
 Ἑλλήνων μόνον ταῦτα ἐπί-
 σαντο περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
 Τρῶν αὐτοῖς, καὶ τοῖς πολλοῖς
 μιοῖς ὄντων ἰσχυρῶν γὰρ οἶμα, καὶ
 τὴν

ex illorum arte compendiū.
 Quippe circumsaltantes Io-
 uem illi seruârunt incolus
 mem, ita ut Iupiter non gra-
 uatè fateatur salutis contri-
 butæ præmia se illis debe-
 re, per illorum saltationem
 patrios dêtes effugiens. Por-
 rò autem hæc saltatio ab
 armatis desaltabatur, gla-
 dios ad scuta collidentibus,
 ac bellicum quiddam & at-
 tonitum saltantibus. Mox
 verò inter Cretenses ut quis-
 que maximè nobilitate præ-
 cellebat, summo studio hanc
 rem exercentes, præstantissi-
 mi saltatores reddebantur,
 non tantum homines pri-
 uati, & humili loco orti,
 sed nobiliores quoque, &
 regij sanguinis, & primas
 tes in populo. ^m Home-
 rus quoque Merionem non
 suggillare, verum pulcher-
 rimo laudis testimonio ora-
 nare volens, saltatorem no-

minauit. itaque in tantum claritudinis & notitiæ ob sal-
 tandi peritiam apud omnes venerat, ut hæc non Græci
 solum de illo comperta tenerent, sed & Troianis hostibus
 non ignota foret. Videbāt enim, ut mea est opinio, eius in bel-

πλὴν ἐν ᾧ πολὺ μῆν' αὐτῷ λε-
 γόμενα, καὶ ὀρθομίαν, καὶ ἐξ
 ὀρθήσεως ἐκίκτητο. φησὶ δὲ τὰ
 ἔπη ᾧ δὲ πῶς, Μηριόνη, τάχα
 καὶ σὺ καὶ ὀρχησεύς περ' ἰόντα,
 Εὐχόμεον κατέπαυσαι, καὶ
 ὁμῶς δὲ κατέπαυσεν αὐτόν.
 ἄτε γὰρ ἡσυχασμένη ἐν τῇ
 ὀρχησικῇ, ῥαδίως οἶμαι, δι-
 δίσκασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφί-
 σεις τ' ἀκοντίων. πομπὴς δὲ καὶ
 αἶψας τ' ἡρώων ἐπεὶν ἔχων,
 τοῖς αὐτοῖς ἐγγυμνασμένους,
 καὶ τέχνῳ τὸ πρᾶγμα ποιη-
 μένους, ἱκανὸν ἡγέμαι τὸν
 Νηοπτόλεμον, Ἀχιλλεύως μὲν
 παῖδα ἰόντα, πάντες δὲ στρα-
 τῶνα ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, τὰ εἰς
 αὐτὸ τὸ κάματον αὐτῇ πε-
 σσάκοτα, Πυρρήχιον ἀπ' αὐ-
 τῷ λεκόμενον. καὶ ὁ Ἀχιλ-
 λεύς ταῦτα ἡμῖν τῷ πατρὶ
 παρθανόμενος, μάταιον ἔχαι-
 ρεν, οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῷ κάματι, καὶ
 τῇ ἀπὸ ἀλλοῦ αὐτῷ.

πλὴν
 præcelluit artificio, ut cum speciem quoque saltandi pul-
 cherrimam sibi adiecisset, Pyrrhichij nomen ab illo acce-
 perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
 gaudio suffusus est, ut ego existimo, quam propter eius
 formæ præstantiam, & membrorum robur insuperabile. At
 qui

lando agilitatem, & con-
 cinnum membrorum mo-
 tum, quæ ex saltatione in-
 usum conuersa peculiari-
 ter possidebat. Versiculi
 Homeri ad hunc loquun-
 tur modum:

Te citò Merione, quam-
 uis saltare peritum,

Strauissem in dura cons-
 fossum cuspide pugna.

Tametsi eundem non stra-
 uerat. ut enim in saltando
 semet magno studio exer-
 cuerat, sic facile, ut opinor,
 effugiebat iacula in eum
 contorta atq; emissæ. Iam
 quanquam & alios complu-
 res ex heroibus enumerare
 possim eo ipso saltandi stu-
 dio diligentissimè exercita-
 tos, quiq; ex hac ipsa are-
 tem fecerint: sufficere ta-
 men suspicor vno à me pro-
 ducto Neoptolemo Achil-
 lis filio, qui usque adeò hoc

τὸν Ἴλιον, τέως ἀνάλωτον δὲ
 σαρ, καὶ ἐκείνη ὀρχησικὴ λαοθά-
 λει, καὶ εἰς ἑλαφὸς κατέρριψεν.
 Λακεδαιμόνιοι μὲν, αἰετοὶ
 ἐκλιῶν ἂν δοκοῦντων, παρὰ
 Πολυδάκτυλος καὶ Κάστορ ὁ κα-
 ρυατίζων μαθόντων (ὀρχή-
 σιας δὲ καὶ τῷ ἑλῶσι, ἐν Κα-
 ρύαις τῇ Λακωνικῇ διδασκόν-
 τες) ἅπαντα μετὰ Μυσῶν
 ποιοῦσιν, ἄλλοι δὲ ποιεῖν πρὸς
 αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακ-
 τὸν ἑμβασιρὶ τῷ ποδός. καὶ τὸ
 πρῶτον σωσθῆμα Λακεδαι-
 μονίοις πρὸς τὸν μάχην ὁ αὐ-
 λὸς ἐνδίδωσι. Τριγροῦν καὶ
 ἐκράβω ἀπάντων, μυσί-
 κῃς αὐτοῖς καὶ ὀρυθμίας ἡγε-
 μόνως, ἰδοὺς δὲ ἂν καὶ τὸς ἐ-
 φάβας αὐτῶν ὁ μέγας ὀρχησθῇ,
 ἢ ὀπλομαχεῖν μαυθάνοντας.
 ὅταν δὲ ἀπροχρησάμενοι,
 καὶ πάσαντων ἀκίλως, καὶ
 παυθέντων ἐν τῷ μίτρῳ παύ-
 σονται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς
 καὶ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐ-
 λητὴς

qui interea semper Ilion fuit
 inexpugnabile, donec illius
 saltatione captum concis-
 deret, & direptum solo ex-
 quaretur. ° Lacedæmonij
 quoq;, qui Græcorum præ-
 stantissimi esse censeban-
 tur, cum à Castore & Pol-
 luce Caryatissare perdid-
 cissent, quæ saltationis spe-
 cies à Caryis urbe Laco-
 nia ducta erat, omnia cum
 carminibus facere soliti
 sunt, adeò ut ad tibiærum
 quoq; modulus & rhyth-
 mum, & moderatum pedis
 ingressum prælium commit-
 tere illi genti moris fuerit.

Ac primum quidem conse-
 rendarum manuum signum
 Lacedæmonijs tibia dari so-
 litum est: proinde de omni-
 bus quoq; reportant victo-
 riam, musica & modulorum
 concinnitate illos ducente.
 P Videres itaq; illorū eph-
 eos nihilo minore cura sal-
 tationi, quàm armis exer-

cendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
 sunt digitis, ac mutuis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
 parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

λητὴς μὲν ἐν ᾧ μῖσθός ἀάθη-
 ται, ἐπαυλῶν, καὶ λυτῶν ᾧ
 ποδὶ. οἱ δὲ κατὰ σῆχον ἀκλή-
 νοις ἐπόμφοι, σχήματά παν-
 τῶν ἐπιθάκνυται, πρὸς ῥυθ-
 μὸν ἐμβάλλοντοσιν, ἄρτι μὲν πο-
 λυμικά, καὶ μετ' ὀλίγον ἃ φο-
 ρουτικά, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφρο-
 δίτη θύει. Τεταροῦν καὶ τὸ
 ἄσμα, ὃ μετὰ ξὺν ὀρχέμενοι ἔ-
 δεσιον, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησίς
 δεῖ, καὶ Ἐρωτῶν, ὡς συγκαμάρ-
 ζον αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο.
 καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων
 (δύο γὰρ ἔσθαι) διδασκα-
 λίαρ ἐχθρῶς καὶ ὀρχεῖσθαι πόρ-
 ρω γάρ, φασιν, ᾧ παῖδός πο-
 δά μετὰ βατε, καὶ κομμάσα τε
 βέλτιον, τρεῖς τε, ἅμανον ὀρ-
 χήσασθαι. ὁμοῖα δὲ καὶ οἱ τὸν
 ὄρμον καλέμενον ὀρχέμενοι
 ποιοῦσιν. ὃ δὲ ὄρμος, ὀρχησίς
 δεῖ κοινὴ ἐφ' ἑβῶν τε καὶ παρ-
 θένων, παρ' ἑνὶ χοροῦ νότῳ, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ὄρμος κοινότων. καὶ
 ἡγεῖται μὲν ὁ ἑφ' ἑβῶν, τὰ νι-
 νικά

lutum conuertitur. Quorum
 in medio tibicen locatus est,
 tibiam incinens, ac pedis-
 bus instrepens. Cæterum il-
 li per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figu-
 ras corporis agilitate ex-
 primunt ad rhythmum in-
 gredientes, alias quidem bel-
 licas, alias verò saltatorias,
 quæ Baccho & Veneri gra-
 tæ sunt. Quin etiam can-
 tus quem inter saltandum
 modulantur, Veneris & Cu-
 pidinum cognomento nobis
 litatus est, quasi vnâ cum
 Venere & Cupidinibus cõ-
 muni choreæ saltationi in-
 dulgerent. Et altera quis-
 dem cantilena (duæ enim ca-
 nuntur) rationem quoque &
 præcepta saltandi in se com-
 plectitur. Procul, aiunt, ὃ
 pueri, promouete pedem, &
 saltate perfectiùs. Non dis-
 paria faciunt quibus Hor-
 tum saltare curæ est. Hor-
 mus autem genus saltationis

est adolescentibus virginibusque commune, alternatim ad cho-
 ream dispositis, ut planè horum, hoc est, segmentum refe-
 rant. Solet aut̃ adolescens chorum ducere, more iuuenili sal-
 tans,

νικᾷ ὀρχήμην, καὶ ὅσοις ὕ-
περρον ἐν πολέμῳ χεῖσται. ἡ
παρθένος δὲ ἐπέτα λιοσμίως,
τὸ θῆλυ χορῶν διδάσκου-
σα, ὡς ἐν τὸν ὀρμονικῶν
προσιώης καὶ ἀνδρίας πλε-
κόμενον. καὶ ἀγυμνοποδία
δὲ, αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς
δὲ. ἃ δὲ Ομηρὸς περ Ἀ-
ειάδης, ἐν τῇ ἀσπίδι ποι-
οίηκε, καὶ τὸ χορὸν, ὃν αὖ-
τῇ Δαίδαλὸς ἡσκευσεν, ὡς ἀ-
νεγνωκότι σοι παείημι· καὶ
τὸς ὀρχησὰς δὲ τὸς δύο, ὅς
ἐκείνῳ ποιητὴς λυβησιτῆρας
λαλῆναι, ἡγεμὸν τὸ χορὸν καὶ
πάλην, ἃ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει,
Κῆροι δὲ ὀρχησῆσθαι ἐδί-
νονον, ὡς τι κἀκείνων τὸ το-
τὸ Ἠφάεστος ἐμποίησαν· τῇ
ἀσπίδι. τὸς μὲν γὰρ Φαίακας
καὶ πάντας εἰκὸς λῶ ὀρχήσασθαι
χαίρειν, ἀβρὸς τε ὄντας, καὶ
ἐν πάσῃ ὀνδραμονίᾳ στατεί-
βοντας. ὁ γοῶν Ομηρὸς τὸ το-
αὐτὸ μάλιστα θαυμάζοντα ποι-
οίηκε τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ τὰς
μαρ-

tans, quo postea in adoriens
dis hostibus vsurus sit. Se-
quebatur hunc puella mo-
destia quadā conspicua, quæ
fœmincum saltum decenter
admodum peragebat : ut
hormum ex temperantia et
fortitudine compositum re-
ctè dicere possimus. Ceter-
rùm quæ 9 Homerus super
Ariadne in clypeo memo-
riæ prodidit, de quæ choro
quem illi Dædalus institue-
rat, ea, ut iam olim tibi le-
ctæ, præteribo silentio. Præ-
terea duos illos saltato-
res, quos eodem in loco
Poëta cybesteteras vocat,
chorum ducentes. Rursus
quæ in clypeo memorat, In
mediis duos iuvenes agi-
tare choreas Cernere erat,
tanquam rem omnium pul-
cherrimam, saltationē Vul-
canus clypeo addidisset.
Etenim Phæacas saltatione,
ut par erat, vehementer fuis-
se oblectatos, mirum vide-
ri non debet, cum tantis af-

fluerent delicijs, ac in omni rerum abundantia et fortu-
næ indulgētia victitarent. Quare Homerus Vlyssē ex om-

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θιά-
 μον. ἐν μὲν γὰρ Θεσσαλίᾳ
 τοσούτων ἐπέδωκε τῆς ὀρχησι-
 κῆς ἡ ἄσκησις, ὥς τοὺς περὶ αὐ-
 τὰς, καὶ περὶ αὐτῶν, ἀνδρῶν,
 περὶ αὐτῶν, ἐκείνων. καὶ
 διηλῶσι τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν
 τῶν ἐπιγραφῶν, ὅς τοις ἀ-
 νδράσι ἀνίσταται. Πρὸς
 νῦν γάρ, φησι, περὶ αὐτῶν
 ἀνδρῶν, καὶ αὐτῶν, Εὐλατίω-
 νι τὰς ἐκείνων, ὁ δὲ αὐτῶν,
 ἐν ὀρχησάμεν τὰν μάχην.
 ἐν δὲ λέγειν, ὅτι τὴν αὐτῶν
 χάριν ἐδιδόκεν, ὅς τοις ἀ-
 νδράσι ὀρχησάμεν, Ὀρφῆος δι-
 καλῶς ἢ Μουσῶν, καὶ τῶν τότε
 αἰσῶν ὀρχησάμεν, ἡ δὲ αὐτῶν
 μὲν αὐτὰς, ὥς τι ἐκείνων
 καὶ τῶν νομοθετησάντων,
 σὺν ἑνὶ μῶ καὶ ὀρχησάμεν
 ὅσα. ὅτι δὲ ἔτις ἔχει, τὰ μὲν
 ὀρχησάμεν αὐτῶν, τῶν αὐ-
 τῶν ἐκείνων, ἐκείνων δὲ πάν-
 τῶν ἀνδρῶν, ὅτι τοὺς ἐξαγο-

ρῶν

nibus quæ visenda apud
 Phæacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem testa-
 tur, agilesq; pedum motio-
 nes spectantem. Iam in Thes-
 salia eò usq; progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi præsides, & antea
 signanos illorum, præsaltato-
 res vocare non dubita-
 rint. Cui rei etiamnum sta-
 tuarum inscriptiones & ti-
 tuli suo suffragantur testi-
 monio, quas vs qui in bello
 optimam nauassent operam,
 crexerunt. Prætulit, inquit,
 præsaltatorem ciuitas. Et
 iterum, Eilationi posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quod pugnam pro-
 bè desaltarit. † Mitto illud,
 apud veteres nullas vnquam
 fuisse celebratas festiuita-
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab
 Orphæo & Musæo, optimis
 tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis certè constat, qui
 & hoc, ut cætera omnia, ut honestissimum quiddam legi-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatio-
 ne. Quod autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes au-
 diunt,

ρδονίας τὰ μυσίαια, ἱεφορχῆ=
 θαι λίγισιν οἱ ποιοί. ἐν Δῆ=
 λῳ δὲ γὰρ ὁ δὲ αἱ θυσίαι ἄνθ
 ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ
 μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παύ=
 δων χοροὶ σωληθόντων ἐν
 αὐτῷ καὶ λιθάρα, οἱ μὲν ἰχό=
 ρονον, ὑπορχοῦντο δὲ οἱ ἄλλοι
 περὶ κειθρόν τε καὶ αὐτῶν. τὰ
 γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τῶν ἄσματα, ὑπορχήματα
 ἱκαλῆς, καὶ ἐμπέπληστο τῶν
 τοῦτων ἡ λύρα. καὶ τί σοι
 τὸς Ἑλλήνας λέγω, ὅτι καὶ
 Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἔωθεν ἄνα=
 σάντων, περὶ ὧν τὸν ἥ=
 λιον, ὃς ὡσπερ ἡμεῖς, πλὴν
 ἡέρα λύσαντων, ἡ γὰρ μεθὰ
 ἐντελῆ ἡμῶν ἐν πλὴν ὀρχή=
 αῖς, ἡμεῖς οἱ περὶ πλὴν ἄνα=
 τοπλὴν σάντων, ὀρχήσονται τὸν
 ἥλιον ἀσπάζοντες σχηματί=
 ζοντες αὐτοὺς σιωπῇ, καὶ μι=
 μέμενοι πλὴν χορείαν ἢ θυῶν. καὶ
 τὸτ' ὅτε ἐν Ἰνδῶν καὶ ὀρχή, καὶ
 χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τοῦ=

τοῖς

diunt, quod ij qui linguae vi=
 tio atq; incontinentia my=
 steria prodidissent, pleriq;
 eos desaltasse dicunt. Porro autem in Delo nul=
 la sacra peragebantur, quib=
 us saltatio non fuisset ad=
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persol=
 uebantur. Ingressi verò pue=
 rorum chori, tibia & ci=
 thara praecinentibus salta=
 bant: quos subsecuti opti=
 mi, facto delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can=
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueverunt, ta=
 libusq; lyra impleta fue=
 rat. Quid verò Graeco=

rum gentes tibi commemo=

rem, cum Indi quoque po=

steaquam manè è strato sur=

rexerint. Solem precibus ve=

nerati fuerint, non quemad=

modum nos deosculata ma=

nu perfectam precationem

esse arbitramur: verum illi ad Orientem conuersi, saltatio=

ne Solem consalutant, sed cum silentio seipfos conforman=

tes, dei choream imitari atq; effingere conantur? Et haec In=

dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi=

τοῖς ἰλλοῦνται τὸν θεὸν καὶ ἀρ-
χομένης καὶ δουμένης τῆς ἡ-
μέρας. Αἰθίοπων δέ γε, καὶ πο-
λεμοῦντων, σὺν ὀρχήσῃ αὐτὸ
ἑρῶσι. καὶ ἐκ αὐτῶν ἀφίη τὸ βί-
η. Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφιλῶν
τῆς λευκαλῆς (ταῦτα γὰρ ἀντὶ
φάρετρας χρῶνται, περιδρουν-
τος αὐτῇ ἀκτινολόου τὰ βί-
η) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαι-
το, καὶ τῷ σχήματι ἀπαλῆ-
σαι, καὶ περικφοβῆσαι τῇ ὀρ-
χήσῃ τὸν πολέμιον. ἄξιον
δὲ ἵπὲρ τῶν Ἰνδικῶν, καὶ τῶν
Αἰθιοπῶν διεξιληλύθαμεν,
καὶ ἐς τῶν γέγονα αὐτῶν
Αἰγυπτιῶν καταβῶμεν τῷ λό-
γῳ. Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
μῦθος καὶ Πρωτῆα τὸν Αἰ-
γυπτίον, ἐκ αὐτοῦ τι ὀρχη-
σαί τινα γυνεῶν λέγειν, μι-
μητικὸν ἀνθρώπου, καὶ πρὸς
πάντα σχηματίζεσθαι καὶ μι-
ταβάνεσθαι διωκόμενον, ὥς
καὶ ὕδατος ὑγρότητα μι-
μῆσαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
τα ἐν τῇ τῆς λινύσεως σφο-
δρότητι, καὶ λίουτος ἀραιότητι,

καὶ

psus abiret imitando, modò ignis celeritatem & vehemen-
tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac parda-
lis

cibus ad hunc modum Deū
placare solent, nempe ma-
ne & vesperi. Atenim Aes-
thiopes non alia quàm sal-
tandi ratione illatis iam si-
gnis bellum ingrediuntur,
nec quisquam Aethiopum
vel sagittam excussam emit-
teret auulsam à capite (hoc
enim vice pharetræ utun-
tur, radiorum instar tela ca-
piti circumponentes) nisi
prius saltauerit, & saltatio-
ne hosti terrorem incusserit.
Consentaneum verò esse os-
pinor, posteaquam totam
Indiam & Aethiopiam per-
agrauimus, ut in vicinā Aes-
gyptum oratione diueriaz-
mus. Etenim vetus illa fas-
bula^s Proteum Aegyptium
nihil aliud quàm saltatorem
fuisse eximium, mihi planè
confirmare videtur, hominè
effingendi imitandiq; peris-
tum, quiq; semet in varias
rerum facies demutare &
transformare potuerit, ut
modò in aquas tenues dila-

καὶ παρδάλειως θυμὸν, καὶ
 δένδρεα δόνημα, καὶ ὅλως, ὅ,
 τι καὶ θελήσειεν, ὁ δὲ μῦθος,
 παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδο-
 ξότερον πλὴν φύσιν αὐτῶ, διη-
 γήσατο, ὡς γιγνομένη ταῦτα,
 ἅπερ ἐμιμήτο. ὅπερ δὲ καὶ
 τοῖς νῦν ὀρχημοῖσι προσ-
 σιγ. ἱσίοις τ' ἅρ' οὐκ αὐτοῦς
 πρὸς τὸν αὐτὸν καρδὸν ὡκίως
 διακτατομένης, καὶ αὐτὸν μι-
 μεμένης τὸν Πρωτῆα. ἀνάσσει
 ἔχον καὶ πλὴν Εμπεσσαρ, πλὴν ἰς
 μνείας μορφὰς μεταβάλλου-
 σιν, ὡς αὐτὸν τινὰ ἀνθρώ-
 πον ὑπὸ τῷ μῦθῳ παραδεδό-
 θαι. ἐπὶ τούτοις Δίκαουρ μὴ δὲ
 ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνη-
 μονεῖν, ὡς οἱ ὀρχήσαντες αὐ-
 τῶν, ὡς πολεμικῶτάτω τῶν
 θεῶν Ἀρεῖ, οἱ Σάλιοι καλεμέ-
 νοι (ἰεροσύνης δὲ τῷτο ὄνο-
 μα) ὀρχοῦνται σιμνοτάτω τε
 ἅμα καὶ ἰεροτάτω. Βιθυνὸς δὲ
 μῦθος

lis impetum, deinde arboris
 motum flexibilem : posire=
 mō in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeret. Cates-
 rùm fabula eas Protei pro-
 prietates ad inusitatiorē op-
 pinionem detorquens eam ex-
 ius naturam fuisse come-
 menta est, quasi ea ipsa quo-
 que fieret, quæcunque salta-
 tandi artificio imitaretur.
 Qua facultate & eos qui
 hodie saltationibus nauant
 operam, præditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diuersissim-
 is modis immutari, ac
 planè ipsius * Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, & ^u Em-
 pusam suspicor (quæ & ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vo-

luisse homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam no-
 bilissimi quique illorum, quos vocant^x Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saltant gra-
 uissimè, & religiosissimè. Neque verò Bithynicæ fabu-
 læ com-

μῦθ' ὅτι οὐτ' ὅτι, οὐ πάν-
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀκρότητι.
 οἱ τὸν Πείαπον, δάμονα πο-
 λιμιστῶν, τῶν Τιτάνων οἶμαι
 ἵνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύ-
 λων, τῶν ἔργον πεποιημέ-
 νων, τὸ ἐνόπλια παδούαν,
 παραλαμβάντα παρὰ τ' Ἡρας
 τ' Ἀρης, παῖδα μὲν ἔτι, σκλη-
 ρὸν δ' ἢ, καὶ πῆρα τ' μητρὶς ἀνδρι-
 κὸν, μὴ πρότερον ὀπλομα-
 χῆν διδάξαι, πρὶν τέλειον
 ὄρχηστῶν ἀπαργάσαστο. καὶ
 ἐπὶ τῷ καὶ μισθὸς αὐτῷ πα-
 ρὰ τ' Ἡρας ἐγένετο, Δικαίῳ
 ἀντὶ τῆς πόλεως πειριγνο-
 μῶν ὧν Ἀρης, παρ' αὐτῇ λαμ-
 βάναν. τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακά
 καὶ Βακχικά οἶμαι σὶ μὴ πε-
 ριμῆσαν ἐμὲ ἀκῶσαι, ὅτι ὁρ-
 χησις ἐκείνα πάντα λῶ. πρῶτον
 γοῶν ὧν τῶν γυναικῶν
 τῶν ὀρχήσεων, ἑορδακος,
 καὶ σικιννιδῶν, καὶ ἐμμι-
 λίας, οἱ Διόνυσος θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφουρόν-
 τος, ἀπ' αὐτῶν ἐκείνῳ ὀνό-
 μασαν. καὶ ταύτης τῆς τέχνης

ἡδὲ

inuentis, de se cuique nomen indiderunt ; & hac saltandi
 arte

Le commentum ab Italorum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. Υ Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut Iz-
 daeis Dactylis, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 stituendum fuisse, quē Mars
 à Iunone offerente acceptū
 adhuc puerum, durum por-
 rō, & rudem, & supra mo-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quàm perfectum eundē sal-
 tatorem effecisset. Quam-
 obrem & merces illi à Iu-
 none destinata est, ut ab illo
 semper decimā partem spo-
 liorum in bello partorum
 reciperet. Vt autem Diony-
 siaca & Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius to-
 ta actio nihil aliud quàm
 saltationem complectitur.
 Cum itaq; tria sint cele-
 berrimarum saltationū ge-
 nera, Cordacis & Sicinnī-
 dis & Emmeliæ, Bacchi

ministri Satyri his à se ipsis

ἡρώδης ὁ Διόνυσος, Τυρρ=
 ῶδες καὶ Ἰνδῶδες καὶ Λυδῶδες ἐ=
 κέρωσατο, καὶ ἑλόντων ἔτω μά=
 χιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κα=
 τάρχισατο· ὥστε δὲ θαυμάσιαι,
 ἔρα μὴ ἀνόσιον δὲ, καταγρο=
 ρῆν ἐπίτηδόνματ' ὁ θεὸς τε
 ἅμα καὶ μυσηκῆ, καὶ τοσούτοις θεοῖς
 ἐσποδασμῆς, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐ=
 τῶν θρωμῆς, καὶ τοσαύτων τέρ=
 ψιν ἅμα καὶ παιδαχρὸν ὠφέλι=
 μον παρέχομῆς. θαυμάσιον δὲ
 οὐ καὶ κἄν, ἡδῶς Ομήρου καὶ
 Ησίοδος μάστιγι ἐρασιλὺν ὄντα
 εἶ (αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ τὸς ποιητὰς
 ἐπᾶναι) ὥς ἀντιφθέγγεσθαι
 ἐκείνοις τοιμαῖς, καὶ τῶν πάν=
 των ὀρχησιν ἐπαίνουσι. ὁ μὲν
 γὰρ Ομηρ' , τὰ ἥδιστα καὶ
 ἡρόδω καταλέγων, ὕπνον
 καὶ φιλοσύνην καὶ μολεπλὺν
 καὶ ὀρχησιν, μόνων ταύτων
 ἀμύμονα ὠνόμασε, καὶ σ=
 μαρτυρήσας καὶ Δία, καὶ τὸ
 ἅλ' ἐν τῇ μολεπῇ, ἅπαντες ἀμφο=

τισιν

arte utens Bacchus, Tyrre=
 nos ὁ Indos ὁ Lydos de=
 victos subiugavit, ac gen=
 tes adeò bellicosas ipsis sal=
 tem thyrsis desaltavit. Quo=
 circa, ὁ admirande, vide ne
 parum piū aut religio=
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeò diuinum ὁ
 mysticum ὁ cui colendo
 tanti Dii nauarint operam,
 quodq; in illorum honorem
 ὁ cultum toties peragitur,
 insuper quod tantum oble=
 tamentum simul atque in=
 stitutionem adeò vtilem ex=
 hibere solet. Illud ego A de=

miror, non ignorans Home=

ri atque Hesiodi te amato=

rem esse maximum (iterum

enim ad poëtas me conferā)

qua fronte illis contradi=

cere audeas, præ omnibus

saltationem summè laudan=

tibus. Siquidem Homerus

cum res mortalium longè

iucundissimas iuxta ac ele=

gantissimas vno quasi fasce coniunctim efferret, nempe

somnum, amorem, cantum, atque saltationem: B hanc ta=

men solam præclaro nobilitauit encomio, inculpata eadem

nominata, ascribens per Ionem cantui dulcedinem, quæ vitæ=

que

τετρατὴ ὀρχηστῇ προσέειπε, καὶ
ὥδ' αὖ γλυκερά, καὶ ὀρχησμός
ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶ-
σθαι ἐπινοῖς. καὶ πάνην ἐν
ἐτέρῳ μίρῃ τῆς ποιήσεως,
Αἰὼ μὲν γὰρ ἔδουκε θεὸς πο-
λυμήϊα ἔργα, Αἰὼ δ' ὀρχη-
σάτω τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοι-
δίαν. ἱμερόεσσαν γὰρ ὡς ἀληθῶς
ἡμεῖς ὀρχήσεως ὥδ' αὖ καὶ δῶ-
ρον θεῶν τῷδε χάριστον. καὶ
ἔοικεν ἄς δύο διηρηκὼς ὁ
Ὀμηρὸς τὰ πάντα πράγματ' αἰ,
πόλεμον καὶ ἡρεσίαν. ὧς ἔ πο-
νέμεν μόνον ταῦτα ὡς χάρι-
σι ἀντιτεθακύναι. ὁ δ' Ἡσίο-
δος, ὃ παρ' ἀπὸς ἀκούσας, ἀπ' ἰ-
δῶν αὐτὸς ἔπειθε ὄντως ὅρ-
χευμένας τὰς Μούσας, ἐν ἄρ-
χῇ τῶν ἱππῶν τῷτο περὶ αὐτῶν
τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγᾷ-
ται, ὅτι περὶ ἡρεσίαν ἰσαδία
πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχαῖνται,
τῷ πατρὸς τὸν βωμὸν πειχο-
ρούσσαι. ἀπὸ δὲ σὺ μὲν, ὧ γυν-

que saltandi artificio ad-
esse videmus, & dulces mo-
dulos, & saltationem in-
culpatam, quam viiupere-
rare cogitas. Rursus a-
lia in parte suae Poëseos ita
inquit:

Iuppiter hunc belli red-
dit virtute potentem,

At leuibus membris aliū
saltare peritum:

Est quem dulcisona suc-
stollit voce canendi.

Suavis profectò est vocum
modulatio, quæ saltationi
adiuncta est, ac munus quod
à dijs immortalibus præ-
stari potuit, longè pulcher-
rimum. Ac mihi apparet
Homerus omnes res morta-
lium in duo tantum diui-
sisse, nempe in bellum & pa-
cem: ceterum rebus belli-
cis tantum hæc tanquam
præstantissima studia pacis

rose,

παῖ, μονονυχίθιομαχῶν, ὑ-
βείας ἄς πλὴν ὀρχησικῶν. ὁ
Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἄ-
νθρωπος (ἢ γε πρῶτος τῶν περὶ
αὐτῶν λέγοντι τῶν Πυθίων) ὁ μόν-
ος ἐπὶ πᾶσι πλὴν ὀρχησικῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτῶν ἡ-
γεῖται, μέγιστον νόμων ὀρυσ-
μῆα καὶ ὁμοσίαν, καὶ λιγύ-
σαι ἐμμελῆ, καὶ ὁσχημοσύνη
τῶν λιγυμένων καὶ ἔκ ἡδέϊτο γέ-
ρον ἄνθρωπος, ἐν τῶν σπουδαιο-
τάτων μαθημάτων καὶ τῶν
ἡγεμόνων ἦν. καὶ ἐμμελῆ γε
ἐκείνῳ περὶ ὀρχησικῶν ὁ
μετρίως σπουδάζοντα, ὅς γε
καὶ τὰ μικρὰ ἔκ ὅκνη μαν-
θάνειν, ἀλλὰ καὶ ἄς τὰ διδα-
σκαλῆα τῶν ἀνλητρίδων ἐ-
φοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναι-
κας ἔκ ἀπυξίας σπουδάζοντι
ἀκούειν, ἢ Ἀσπασίας. καὶ τοῖς
ἐκείνῳ ἄρτι ἀρχομένῳ ἰώ-
ρα πλὴν τέχνῳ, καὶ ἔδειπε ἄς
ποσῶτον καὶ ὁ διηρθρωμέ-
νῳ ἢ τὸς νῦν ἐπὶ μέγιστον
παραχρόντας αὐτῶν ἐθεῖστο,

ἢ

rose, tantum non cum Dijs
ipsis pugnans, saltationem
conscindis contumeliosis co-
uicijs. Ceterum D ipse So-
crates, vir omnium sapien-
tissimus, si Pythio hoc il-
lum testimonio cohonestan-
ti fides habenda est, non
tantum saltationem laudi-
bus extulit, sed illam quo-
que discere non erubuit aut
grauatus est, plurimum tri-
buens venustæ concinnita-
ti et elegantie, tum apto
motui, neque non mouentis
afformationi. Nec veritus
est iam natu grandior sal-
tationem inter serias habe-
re disciplinas: videbaturque
non parum huic rei perdis-
cendæ impensurus operæ,
quem leuiora ac viliora per-
discere non piguit: sed tibi-
cinarum quoque scholas fre-
quentare solebat, neque à me-
retrice muliere E Aspasia
quiddam audire dedignatus
est. Atqui ille artem non ita

pridem natam vidit, necdum tanta elegantia et pulchritu-
dinis accessione auctam et elatam. Qui si nunc eos quo-
rum opera in summum usque fastigium euecta est, spectaret,

sat

οὐδὲ λα, πάντων ἀν' ἐκείνους γὰρ
 ἀφ' ἑμῶν, μόνον ὡς θεάματι
 τὸ τοῦ νοῦ ἀν' πεσῆσαι, καὶ
 τὸς πᾶσι δὲ οὐκ ἀν' ἀπὸ τι
 πρὸ αὐτῶν ἰδιδιάζατο. Δοκῆς
 δέ μοι, ὅταν ἡωμῶδία καὶ
 τραγωδία ἰσπανῶν, ἐπιτελῶ-
 ῶσα ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκεί-
 νων ὁρχήσιως ἰδιόρ τι ἔδός
 ἔστιν. οἷον τραγικῇ μὴ ἢ ἱμ-
 μέλαια, ἡωμῶδικῇ δ' ὁ ἰόρ-
 δεξ. ἐνίοτε δ' καὶ τρίτη, σικιν-
 νιδῶς πεσολαβανομένης. ἐ-
 πὶ δ' ἐν ἀρχῇ καὶ περὶ τήμη-
 σας τῆς ὁρχήσιως πλὴν τρα-
 γωδία, καὶ πλὴν ἡωμῶδία,
 καὶ αὐλητὰς λυκκίους, καὶ λι-
 θαρῶδία, ἐναγώνια ταῦτα,
 καὶ δὲ τὸ σιμνὰ πεσφῶν,
 φέρεναι, ἀντιξιάσωμεν τῇ
 ὁρχήσει ἑκαστὸν αὐτῶν. καὶ
 τοι τὸν μὴ αὐτὸν, ἐὰν δοκῇ,
 καὶ πλὴν λιθάραν παρῶμεν,
 μίση γὰρ τῆς τῆς ὁρχήσεως ὑ-
 πηρισίας καὶ ταῦτα. πλὴν τρα-
 γωδία δέ γ' ἀπ' τῆς σχήμα-
 τος πρώτου καταμάθωμεν,
 οἷά ἔστιν, ὡς ἐὰν διχθεὶς ἅμα
 καὶ

sat scio illum omnibus re-
 liquis posthabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam da-
 turum, neque pueros quic-
 quam perinde atque sal-
 tationem docturum. F Vi-
 deris autem mihi laudans
 Comœdiam atque Tra-
 gœdiam, oblitus esse, in v-
 traque illarum proprium
 quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam qui-
 dem esse Emmeliam, comi-
 cam verò esse Cordaca. Nō-
 nunquam vsurpari & ter-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quàm in prin-
 cipio saltationi tragœdiam
 & comœdiam, tibicinasq;
 & citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista in-
 certamen veniant, atque
 per hoc grauius dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 tim excutiamus, tibias au-
 tem & citharam relinqua-
 mus. Etenim & istæ salta-
 tionis partes sunt, ducendis
 choreis subseruientes. Porro
 autem ipsam tragœdiam pri-

mum ab habitu contemplemur, cuiusmodi sit, quàm tur-
 pe &

καὶ φοβερόν θάμα, εἰς μέγας
 ἄρρυθμον ἡσυχυσέσθαι ἄν-
 θρωπόν, ἐμβάτους ὑψηλοῖς
 ἐποχοῦμένον, πρόσωπον ὑπὲρ
 λευκαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπι-
 κείμενον, καὶ σῶμα λεχηνὸς
 πάμμιγξα, ὡς καταπιόμενον
 τὸς θεατάς. ἰὼ λείγειν περὶ
 νίσσας καὶ περγασίδας, περὶ
 τὴν καὶ ἐπιτεχνήτων παχύτη-
 τα πλοσιούμενον, ὡς μὴ τῷ
 μέγας ἢ ἀρρυθμία ἐν διπλῇ
 μέτρῳ ἐλέγχοιτο. ἔτι ἐν-
 δόξεν αὐτὸς λεκράως, ἵαυ-
 τὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἐνίοτε καὶ πειράζων τὰ ἱαμ-
 βῆα, καὶ τὸ δὴ αὖχισον, με-
 λωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μόνης τῆς φωνῆς ὑπόθινον
 παρέχων αὐτόν. τὰ γὰρ ἅμα
 τοῖς ποιηταῖς ἐμίλησε, περὶ
 πομπῇ ποτε γυρομένοισι. καὶ
 μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις
 ἢ Ἑκάβῃ ὄντι, φορητὸς ἢ ὀδῇ.
 ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσιλ-
 θὼν μονωδῇ, ἐπιπαθόμενον
 αὐτῷ, καὶ μὴ τὴν λεοντῶν
 αὐδῇ

pe & minimè iucundum spe-
 ctaculum, homo longitudi-
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, altis calcea-
 mentis ingrediens, caput lar-
 ua minaci obductum has-
 bēs, tum peramplo ore hian-
 te, quasi spectatores esset de-
 uoraturus. Mitto adscititia
 pectora, & ventres faeli-
 cios, adiunctam & arte
 compositam corporis cras-
 situdinem, ne longitudine
 discors compositio in te-
 nui corpusculo magis re-
 prehendenda veniat. Deinde
 indecora histriionis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquādo etiā iambicos ver-
 siculos cantillantis, & quod
 turpissimum est, grauisimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repre-
 hendendū exhibentis. Quipa-
 pe alia priscorum poetarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Androma-
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est concio: ubi verò ipse Hercules carmine lugu-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam,
 h h h h neq

ἀδιδωδὲς, μὴ τὸ ῥόπαλον, ὃ
 περιέχεται, σοφοκίαν ἔν
 φρονῶν ἐκότες φάη ἄρτις
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ᾧ αὖ, ὅπῃ
 ἐνικάλεις τῇ ὀρχησικῇ, τὸ
 ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυν
 ναῖκας, λοιπὸν τοῦτο καὶ τῆς
 τραγωδίας καὶ τῆς κομῶ
 δίας ἐγκλημα ἄρ' ἔη. πλείε
 ροῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν
 αἰ γυναικῶν. ἢ κομῶδία δέ,
 καὶ τῶν πρῶτων αὐτῶν
 τὸ καταγέλαστον, μὲρ ὅ τοῦ
 τερπνῶ αὐτῇ νυμῖμην, οἷα
 δάων καὶ τιβίων καὶ μαχέ
 ρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρ
 χηστῶ σχῆμα, ὡς μὲν κόσ
 μοι καὶ ἀντιπρὶς, ἐκ ἐμὲ καὶ
 ἑτέρῃ. Διὶ δὲ τοῖς μὴ τυ
 φλοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πρόσω
 πον αὐτὸ, ὡς λάμπισον, καὶ
 ὡς ὑποκαμνῶ δράματι ἰοι
 αδός, οὐ λεχηνὸς δέ, ὡς ἐκείνα,
 ἀπὸ συμμυμνός. ἔχει ᾧ
 ποτὶς τὸς ὑπὲρ αὐτῶ βοῶν
 τας. πάλαι μὲν ᾧ αὐτοὶ καὶ
 ἄλλοι, καὶ ὀρχοῦντο. ἔτ' ἐπει
 δὴ

neq; clauam quæ præponit
 tur, veneratur: adeò ut sa
 næ mentis homo quispiam
 iure optimo talem actionem
 solæcismum vitiosum pos
 sit reprehendere. Iam quod
 cum primis quoque in saltat
 tione damnaſti, viros hic
 striones mulierum mores im
 mitari, hoc equidem com
 mune quoq; est & tragædiæ
 & comædiæ vitium. Ete
 nim in utraq; plures intro
 ducuntur mulieres quàm vi
 ri. Quinetiâ Comædia par
 tem personarū omnium max
 imè ridiculam, & oblecta
 tionis plenam huic tribuit,
 videlicet lampadum & tibi
 cinarum & coquorum per
 sonas. Sedenim saltationis
 habitus quàm decens sit &
 modestus, quorsum attinet
 dicere, & cum cæcis quoque
 ista sint perspicua? Larua
 ipsa pulcherrima, & subie
 ctæ fabulæ respondens, non
 immanè hiat, ut illa, sed sal
 tationi per omnia conuenit.

Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
 ipsi quoque saltatores canebant, & vnà saltabant. De
 inde

ἢ μινυμένων τὸ ἄσμα πλὴν
 ὁ δὲ ἐπιτάραπτον, ἄμεινον
 ἔδοξεν ἄλλος αὐτοῖς ὑπάρχειν.
 αὐτὸ δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμ-
 φοτέροις, καὶ εἴδεν τι δια-
 κειμένον τῶν πραγμάτων αὐ-
 τήρησι, πλὴν ὅτι ποιο-
 κιλώτεροι αὐτὰ, καὶ πολυ-
 μαθεύοντες, καὶ μυείας μετα-
 βολὰς ἔχουσι. αὐτὸ δὲ μὴ ἵνα
 γόνιμο ἢ ὄρχησις. ἐκείνῳ
 φημὶ εἶναι αὐτὴν, τὸ δόξα
 τοῖς ἀγωνοθέταις μέζον καὶ
 σιμνότερον τὸ πᾶγμα, ἢ
 ὥς αὖ ἐξέτασιν λαλῆσαι.
 εἰ δὲ λέγῃ, ὅτι πόλις ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἢ
 αἰεὶ, καὶ τοῦτο, ὥσπερ τι λόσ-
 μημα, ὥς παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 περὶ τῆς. εἰ δὲ σοὶ ἐν-
 ταῦθα ἡδὴ ἀπλοκήσασθαι
 ὑπὲρ τῶν παραληλαμένων
 ὥς λόγῳ, παμπόκων ὄν-
 των, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας
 ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ
 γάρ

inde animadvertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 litum, & per hunc turba-
 ri cantilenam, visum est fa-
 ctu longè consultius, ut a-
 lij saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta va-
 trisque communia sunt: ne-
 que vlla in re à tragicis dis-
 tinctim separata sunt sala-
 tatoria, quàm quòd multi-
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maioriq; stu-
 dio perdiscenda, atque infir-
 mitas mutationes habentia.
 H Quòd autem saltatio-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum au-
 ctioribus res maior & gra-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Ut præterea
 ciuitatem in Italia Chalcis
 dici generis præstantissimā,
 & hanc quemadmodum or-
 namentum aliquod certami-

ni quod apud ipsos decertandum præponitur, adieciisse. Iam
 verò super ijs respondere tibi stat sententia, quæ oratio-
 ne mihi omissa sunt, quæ non pauca esse video, ne quam
 ignorantie aut imperitiæ opinionem apud te incurram. Ne
 h h h h 2 que

γάρ με λήληθ' ἔν, ὅτι πολλοί
 πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γραφόντων, πλὴν πλείων
 ἀναριθμῶν τῆς γραφῆς ἐποιή-
 σαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως
 τὰ εἰδη ἐπιξιόντων, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν καταλέγοντων,
 καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὅφ' ὅτου
 εὐρέθη, πολυμαθείας ταύ-
 τῃ ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρ-
 ἕξαι. ἐγὼ δὲ μάλα μὲν πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἄπει-
 ροκαλόν τε καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἱκανῶς ἀκαίρον οἶομαι εἶναι,
 καὶ ἀπὸ τῆς παρούσης. ἔπει-
 τα δὲ ἡ ἀκένος σε ἀξίῳ ἐννοῆν
 καὶ μεμνηθῆναι, ὅτι μοι νυν-
 οὐ πάσαν ὀρχησιν πρόκα-
 τὰ γνησιολογῆν, ἐδὲ τῆς
 τὸν σκοπὸν ἐπισήσασιν ὡς
 λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα
 καταειθμίσασθαι, πλὴν ὅ-
 σων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνή-
 σθην, τὰς γνησιωτέρας αὐ-
 τῶν περὶ αὐτῶν. ἀλλὰ
 τό γε

que mihi obscurum est, com-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripsse, ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehende-
 rent, earundemq; nomina
 percenserent, tum cuius-
 modi vnaquæque illarum,
 aut quo auctore foret in-
 uenta, quo instituto magnam
 multiplicis scientiæ opinio-
 nem sibi adiuncturos exis-
 stimabant. Ego verò hanc
 ambitiosam super hisce res-
 bus contentionem, & ine-
 ptam, & seræ cognitionis,
 & mihi ipsi in præsens mi-
 nimè tempestiuam & ac-
 commodam esse arbitror,
 eamq; ob rem illa superse-
 deo. Deinde & hoc te cogi-
 tare velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in præ-
 sentia statuerim omnem sal-

tationem à prima stirpe repetitam velle indagare: neq; hunc
 orationis meæ scopum esse propositum, saltationum nomi-
 na numero complecti velle, præter paucas illas quarum ini-
 tiò memini, tanquam generosioribus propositis. I Verum
 hoc

τό γ' ἐν ᾧ παρόντι μοι λι-
φάλαιον τοῦ λόγου τοῦτο ὄντι,
πῶς νυν ὀρχήσιμ' ἡσθεῖς
σαρ' ἱπαινέσαι, καὶ δάξαι ὅσα
ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χηρίσιμα
πειλαδοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι
ἀρξάμεν' ἰς τοσοῦτον ὑάλη
λ' ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ
τὸν σιβάσδ' ἡμίση. ὡς γὰρ
πρῶτα ἱκάνει, ὥσπερ
τινὸς εἶναι καὶ θεμίλιοι τῆς
ὀρχήσεως ἦσαν. τὸ δ' ἄνθ' ὅ
αὐτῆς, καὶ τὸν τιλειώτατον
ἡσπὸν, ὥσπερ νυν ἡμίση
ἰς τὸ ἀκρότατον ἀρετῆς
ἡσσαι, τὸτο νυν ὁ ἡμίτερ' ὅ
λόγ' ὀλιξέρεται, παρὰ
τὸ θερμαυσεῖν, καὶ γέρας
νομ' ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα,
ὥς μηδὲν τῇ νυν ταύτῃ ἔτι
πεσύνκοντα· ὅθ' ἔρ' ἱκάνο
τὸ φρύγιον τ' ὀρχήσεως ἔδος, τὸ
παρόντιον καὶ συμποτικόν, με-
τὰ μέθης γιγνώσκον, ἀγροί-
κων πομπῆς περ' αὐλήμα
γυναικῶν ὀρχημένων, σφο-

δρὰ

hoc orationis meae caput
ἔ' summa futura est, ut
eam saltandi rationem quæ
nunc constituta in usu versatur,
laudibus illustrem
planumq; faciam, quan-
tum cum voluptatis, tum
fructus in se complectatur:
ἔ' quàm non nuper primum
incepta, ad tantum venus-
tatis ἔ' elegantiae culmen
ἔ' fastigium peruenerit,
nec minus de se exhibens res
uerentiae. Quippe priores
illæ, perinde ut radices ἔ'
saltationis fundamenta fue-
runt. Eius autem floridam
venustatem, ἔ' fructum ab-
solutissimum, qui nunc om-
nium perfectissime cunctis
augmentis ematuruit, illum
nunc in præsens oratione no-
stra explicabimus, postha-
bita Thermaystride, ἔ'
gruum saltatione, ἔ' alijs
præsenti parum conuenien-
tibus. Sed ne Phrygiam qui-
dem illam saltandi speciem,

aptam conuiujs ἔ' compotationibus, ἔ' quæ tantum
ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sæpe-
numero ad tibia[m] muliebriter saltantibus saltus duros

h h h h 3

ἔ' la-

δρά καὶ λαματιγρὰ ποιήματα, καὶ νυῦ ἔτι τῶς ἀγροικίας ἐπιπολάζοντα, ὥπ' ἀγνοίας παρ' ἐλπορ' ἀπ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νυῦ ὀρχήσασθαι οὐκ ὀφείλουσι. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τῷ 2^ῳ νόμῳ, τὰ μὲν τινα εἰδὴ ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀπαξιοῖ, διαρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τριπλὸν, καὶ τὸ χεῖσιμον, καὶ ἀπικαύων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, πετιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων θάτερα. καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως ὡσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπιξιών[τα], μηκέτι κούειν τὸν λόγον, ἀπαρόκατον. ἃ δὲ τὸν ὀρχησάμενον αὐτὸν ἔχον καὶ, καὶ ὅπως αὐτὸν ἀσκήσας, καὶ ἃ μιμασθῆναι, καὶ οἷς ἑρατωμένῳ τὸ ἔργον, ἢ δὴ σοὶ δίδωμι, ὡς μάθης, ὃ τῶν ῥαδίων, καὶ τῶν ἀμεταχέεισιν οὐσαν πλὴν τέχνην, ἀλλ' ἃ πάσης παιδείας ἕως ἕως τὸ ἀκρότατον ἀφικνεῖται, ὃ μάλιστα μόνον, ἀλλ' ἃ

et laboriosos, et quos etiam num agrestium studio relinquitos videmus, prae ignorantia obticui: sed quia à presenti saltatione omnibus modis aliena est, nec quicquam cum illo commune habet: quandoquidem ipse quoque Plato in Legibus nonnullas illius species commendat, nonnullas verò in totum reprobat, diuidens eas iuxta voluptatem et utilitatem, exigens ex illis quae sunt indecentiores, anteponens autem et admirans reliquas. Et de ipsa quidem saltandi ratione haec dicta sufficiant. Etenim singulis persequendis orationem extendere, absurdum mihi videtur, et ineptum. K. Iam verò ea quae saltatorem eximium habere oportet, tum qua ratione his quae perdidicit, rectè uti, quibusque rebus

καὶ
pediam, ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit comprehensu facilis, et cuiusvis ingenio obuia et exposita. sed omnium disciplinarum exactissimè cognitarum adminiculo excolenda sit, non musices tantùm, verùm etiam
rhyth-

ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρι-
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας μά-
λιστα, τῆς φυσικῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς.
τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς πε-
ριεργίαν, ἀκαρὸν αὐτῇ νερό-
μικον. ὁ μὲν γὰρ ῥητορικῆς ἀ-
φ᾽ ἑσῆς, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς μετέ-
χεται, καθ' ὅσον ἡθους τε καὶ πά-
θος ἐπιδεικτικὴ ὄντιν, ὧν καὶ οἱ
ῥήτορες γλίσχουσι. ἐκ ἀπὸ
δεικταὶ δὲ καὶ γραφικῆς καὶ
πλαστικῆς, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς
ταῖς ὀρυθμίαν μάλιστα μι-
μεσμένη φαίνεται, ὥς μηδὲν
ἀμείνω μήτε Φαλίας αὐτῆς,
μήτε Ἀπικλῶ ἐν^{αι} Δοκῆν.
πρὸ πάντων δὲ, Μνημοσύνην,
καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πο-
λύμνηαν, ἰλιων ἔχειν αὐ-
τῇ πρόκειται, καὶ μεμνηῖσθαι
παρ᾽ αὐτὰς ἀπάντων. κατὰ
γάρ τοι τὸν Ομηρικὸν Κάλ-
χαντα, τὸν δὲ ῥητορικὴν ἀδελφίαν
καὶ, τὰτε ὄντα, τὰτ' ἐσσόμε-
να, πρὸτ' ἵοντα, ὥς μηδὲν
αὐτὸν διαφανθάνειν, ἀπὸ ἐν^{αι}
πρόχαρον τὴν μνήμην αὐ-
τῶν.

rhythmices & Geometricæ,
cum primis verò philoso-
phiæ tuæ naturalis & mor-
nalis. Solùm verò Dialecti-
cam illi tanquā superfluam
& parum commodam exis-
timatum est. Neque verò
abhorret à Rhetoricā, sed
& illius est particeps, quate-
nus mores atq; affectus des-
monstrat, quorum indican-
dorum cupidi sunt etiā Rhe-
tores. Sed nec à graphica ex-
clusa est, & plastice: verum
harum in membris expri-
mendis concinnitatem mas-
gnopere imitari videtur, as-
deò ut ne Phidias quidem in-
tantum, aut Apelles in ea vi-
detur præcellere. Ante om-
nia verò præsens & singu-
laris in saltatore requiritur
Memoria, cuiusque filia Po-
lymnia, ut omnium rerum
callentissimè memor sit. Etc.
nim iuxta Calchantem Ho-
mericum, saltatorem scire
necessè est,

Quæ sint, quæ fuerint,
quæ mox ventura trahantur. Ne quid rerum prorsus igno-
ret: sed memoriā habeat promptam, & expeditam. Caput

τῶν. καὶ τὸ μὲν λεφάλασιν ἔ-
 ὑποθέσειως, μιμητικὴ τίς ὅστις
 ἐπισήμη, καὶ δακτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφειστικὴ. καὶ
 ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Πεικλίδος ἔφη, ἱπανῶν τὸν
 ἀνδρα, τῷ καὶ τὸ τῷ ὀρχήσῃ
 ἀκρότατον ἀνὴρ ἐγκώμιον εἶη,
 γυνῶνά τε τὰ δεινὰ, καὶ ἐρ-
 μιλύῃσαι αὐτά. ἐρμιλείαν δὲ
 νῦν, πλὴν σαφείαν τῶν σχημά-
 των λέγω. ἢ δὲ πᾶσα ὥς ἔργῳ
 χορηγία, ἢ παλαιὰ ἰσοεία ἐ-
 σίμ, ὡς πρῶτον, καὶ ἢ πρόχρη-
 σις αὐτῆς μνήμητι, καὶ μὲν ὅπερ
 πέας ἐπίδραξις. ἀπὸ γὰρ χάρι-
 στος, καὶ τῆς πρώτης τῆς λό-
 μου γνῶσις ἀρξάμενον,
 καὶ αὐτὸν ἅπαντα ἐκείνην,
 ἄλλοι τῶν κατὰ πλὴν Κλειοπά-
 ραν πλὴν Αἰγυπτίαν. τότε γὰρ
 ὥς δὲ σήματι πειρωείω ἡ-
 μῖν ἢ τοῦ ὀρχήσου πολυμά-
 θεα, καὶ τὰ δὲ μῆσιν μάλα
 ἴσθ, ἔραν ὅτι μὲν, Ἀφροδίτης
 γονὰς, Τίανων μάχην, Διὸς
 γένε-
 σιν.

interuallo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissimè calleat,
 Caeli sectionem, Veneris partus, L Titanum pugnam, Ios

autem argumenti est, imita-
 tionis atque demonstratio-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurorum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 riæ prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & id ipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Cæ-
 terum ad hanc rem potissi-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum priscaarum histo-
 ria, ut à me prædictum est,
 cum prompta memoria, tum
 decenti gesticulatione con-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & prima ter-
 ra generatione facta exor-
 dio, cuncta illi ad vngue co-
 gnita esse necesse est, usque
 ad Cleopatram Aegyptiæ tē-
 pora. Hoc enim seculorum

γένεσιν, Ρέας ἀπάτῃ, λίθου
 ὑποβολῇ, Κρόνου δαδμᾷ, τὸν
 τριῶν ἀδελφῶν κληῖρον, ἔ-
 τα ἔξῃς Γιγάντων ἱπανάσα-
 σιν, πυρὸς λοπλῶν, ἀνθρώπων
 πλάσιν, Προμηθέως λολάσιν,
 ἔρωτος ἰσχυρῇ κατέρῃ. καὶ μετὰ
 ταῦτα, Διὸς πλάνῃ, καὶ Λη-
 τῆς ὠδίνῃ, καὶ Πύθωνι ὁ ἀ-
 ναίρων, καὶ Τιτυδὶ ἐπιβολῇ,
 καὶ τὸ μῖσος τῶν εὐεισκό-
 μων πῆσαι τῶν ἀετῶν. Δου-
 καλίωνα ἐπὶ τέλει, καὶ τῶν
 μεγάλῃ ἐπὶ τέτον τοῦ βίου
 ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν,
 λάψανον τῇ ἀνθρωπείῃ γένει
 φυλάττεσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀν-
 θρώπων πάλιν. ἔτα ἰάχε σπα-
 ραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης καταφλέξιν,
 καὶ Διονύσου ἀμφοτέρων τὰς
 γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθλῶας,
 καὶ ὅσα Ἡφάστου καὶ Εὐχθο-
 νίς, καὶ τῶν ἑτέρων τὰ περὶ τῆς
 Ἀττικῆς, καὶ ἀνιρρόθιον,
 καὶ τῶν πρώτων ἐν Ἀρῇ πᾶ-

γ

uis incunabula & natiuitas
 tem, Rheæ fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincu-
 la, trium fratrum regna per
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Promet-
 thei subtracium, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris utrius-
 que robur & violentiam.
 Post hæc Deli errationem,
 & Latonæ ex partu dolo-
 res, & Pythonis cadem, &
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terræ a-
 quilarū volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id ætatis
 naufragium, tum vnicam
 illam arcam humani ge-
 neris reliquias conseruan-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidi-
 bus homines prognati sunt.

γ Mox Iachi dilanationem,
 & Iunonis dolum, & Semeles conflagrationem, & Bacchi
 vtrunque stirpem. Tum quæcunque de Minerua referun-
 tur in fabulis, quæcunque de Vulcano, atque Erichthonio:
 ac disceptationem illam de Attica, & primum in Areopa-

h h h h s

go iu-

30 κείσιν, καὶ ὅπως τὸν Ἀττι-
 κὸν πᾶσαν μυθολογίαν ἐξα-
 ρίτως δὲ, τὸν Δάμητρος πλά-
 νη, καὶ Κόρης ὑρεσίαν, καὶ Κε-
 λεῖον ξυγίαν, καὶ Τεταλλέμου
 35 γιωργίαν, καὶ Ἰκαίειν ἀμπληρ-
 γίαν, καὶ τὸν Ηεζρόνης συμφο-
 ράν, καὶ ὅσα περὶ Βορέην, καὶ ὅσα
 περὶ Ωρεθίδας, καὶ Θυσίως καὶ
 Αἰγίως. ἔτι δὲ τὸν Μηδείας
 40 ἱποδοχὴν, καὶ αὐτὴν εἰς Πέρσας
 φυγὴν, καὶ τὰς Ερεχθίδας θυ-
 γατέρας, καὶ τὰς Πανδίωνος,
 45 ἅτις ἐν Θράκη ἐπαθοῦν καὶ ἑ-
 πραξάν. ἔτα δὲ Ἀκάμας, καὶ
 ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ Πωτέρα δὲ τῆς
 Ελγύνης ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρα-
 τεία τῶν Διοσκώρων ἐπὶ τὸν
 50 πόλιν, καὶ τὸ Ἰππολύτου πά-
 ρος, καὶ Ηρακλεῶν ἰάβο-
 ρος Ἀττικὰ ὅρ καὶ ταῦτα ἐκ-
 τὼς ἄν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 55 τὰ Ἀθωαίων, ὀλίγα πάν-
 δέμας, καὶ ἑνὶ καὶ ἐν πομπῶν
 τῶν παραλλήλων μύθων διήλ-
 60 θον.

uersus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, &
 Heraclidarum reditus. Iure enim & ista in fabulis At-
 ticis censentur. Et hæc quidem ex rebus gestis Athenien-
 sum sanè quàm pauca exempli gratia ex multis à me præ-
 termisissis percurri. Deinceps verò memoria quoque tenen-
 da est

go iudicium. In summa, to-
 tum illum sermonem Atti-
 cum fabulosis narrationi-
 bus refertissimum. Præci-
 puè tamen memoria teneat
 Cereris errorem, atque in-
 uentam Proserpinam, &
 Celeri hospitalitatè, & Tri-
 ptolemi agriculturam, &
 vitium plantationem fa-
 Elam ab Icaro, & Erigo-
 nes ærumnas: præterea quæ-
 cunque de Borea, quæcun-
 que de Oriithia, & The-
 seo & Aegeo memoriæ pro-
 dita sunt. Adde his Me-
 deæ susceptionem, eiusquæ
 denuò in Persas fugam, ac
 regis Erechthei filias, &
 natas Pandionis, tum quæ-
 cunque in Thracia perpes-
 sæ sunt, & fecerunt. Dein-
 de non ignorandus est illi
 Acamas, non Phyllis, non
 primus raptus Helenæ, tum

Castoris atque Pollucis ad-

θορ. ἱξῆς δὲ Μιγάρα, καὶ Νί-
 σος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυρεὶς
 πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος,
 καὶ περὶ τὴν διερρήτῳ ἀχαι-
 εῖα, οἷς ἱξῆς ὁ Κιθαιρῶν καὶ τὰ
 Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν
 πάθη, καὶ Κάδμος ἐπιδημία, καὶ
 βοὸς ὄκλασις, καὶ ὅπως ὁ δό-
 τος, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις. καὶ
 αὐθις, ἢ Κάδμος εἰς δράκοντα
 μεταβολή, καὶ πρὸς λύρα καὶ τεί-
 χισις, καὶ μανία ἢ ταχοποιῶ, καὶ
 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἢ Νιόβης ἢ
 μεγαλυνχία, καὶ ἢ ἐπὶ τῷ πρῶ-
 θι σιγῇ, καὶ τὰ Περσέως καὶ
 Ακταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ηρακλῆος συν-
 τοῖς ἀθλοῖς αὐτοῦ ἄπασι, καὶ
 ἢ τῶν παίδων σφαγῇ. ἔθ-
 ἢ Κόρινθος, πλῆα καὶ αὐ-
 τη μύθος, τὴν Γλαύκῳ καὶ
 τὸν Κρίοντα ἔχουσα. καὶ πρὸ
 αὐτῶν, τὸν Βερεροφόντῳ, καὶ
 τὴν Σθενόβοιαν, καὶ Ηλίας μά-
 χῳ καὶ Ποσειδῶν. καὶ με-
 τὰ ταῦτα, τὴν Αθάμαντος

μανίαν, da est Megara, & Nisus, &
 Scylla, & crines purpurei,
 & Minois regis Creten-
 sium discessus, ac erga bene-
 de se meritam ingratitudo.
 Quibus postea an-
 nenda sunt cum Cithæro-
 ne quæcunque Thebanis ci-
 uibus acta sunt, & Labda-
 cidarum ærumnæ, & Cad-
 mi peregrinatio, & bo-
 uis procubitus, & dentes
 serpentini, & seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmu-
 tatio, & ad lyram præci-
 nentem murorum substru-
 ctio, & murorum instaur-
 ratoris insania, & uxoris
 eius, nempe Niobes sibi ac
 suis exitiosa iactantia, &
 in luctu silentium: tum quæ-
 cunque de Pentheo, quæ-
 cunque de Actæone, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus lis-
 teris prodita sunt, eiusque liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis, Glaucam &
 Creonta habens, & ante illos Bellerophontem, & Stheno-
 boeam, Solisque & Neptuni pugnam. Post hæc autem Athamatis

furen-

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ
 Κηφείας, ὅς καὶ ἄστροις ἐγκα-
 τέλιξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πί-
 σις. ἡ δὲ κείνη δὲ τὰ ἀρχαῖα, τὰ
 Αἰγυπτίου καὶ Δαναοῦ ἔσειτα,
 καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβου-
 λὴν. ἐκ δὲ οὗ καὶ ἡ Λακε-
 δαίμων ἰαυτὰ παρέχεται,
 τὸν Υάκινθον, καὶ τὸν Ἐπόλ-
 λων ὁ ἀντιραλὴν Ζέφυρον.
 καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Δίσκου ἔμει-
 ρακίς σφαλὴν, καὶ τὸ ἐκ τῆς αἵ-
 ματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐκ αὐτοῦ
 αἰάσσον ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν
 Τυωδάρην ἀνάσσειν, καὶ τὴν
 Διὸς ἐπὶ τῷ κατ' Ἀσκλη-
 πιδ ὄργην, ἔτι δὲ καὶ τὸν Πά-
 ριδ ὁ ξυγισμὸν, καὶ τὴν Ελέ-
 νης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ
 τοῦ μήλου κρίσιν. νομιστορ ὅτι
 τῇ Σπαρτιατικῇ ἰσοείᾳ καὶ τὴν
 Ἰλιακὴν σιωπῆσαι, πολλὴν
 οὖσαν, καὶ πολλὴν πρόσωπον.
 ἡ δὲ ἑκάστη γούνη καὶ ἐκ πει-
 σούτων, ὅραμα τῇ σκλῇ πρό-
 κειται. καὶ μνησθῆναι δὲ τῶν
 καὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπα-
 γῆς

Cassiopeam, & Androme-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra annumeravit quo-
 que hominum id ætatis
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignorabit prisca fa-
 cta Aegypti & Danai, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiæ. Non pauca verò
 eius generis suppedabit &
 Lacedæmon, videlicet Hy-
 acinthum, & Apollinis ri-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sangui-
 ne flosculum, & gemens-
 tem in eodem inscriptio-
 nem αα, & Tyndarum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum aduersus Aea-
 sculapium excandescetiam.
 Præterea Paridis apud Me-
 nelaum hospitium, & He-
 lenæ raptum post factū pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Sparta-
 næ historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fectò & multiplicem. Itaq;

iuxta vnumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scenæ proponitur. Consentaneum verò est, ut horum
 subin=

γῆς ὀνύχους, ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νό-
 τοις γυγνημένων, καὶ τῶν Αἰνείδ
 πλάγης, καὶ Διδῶς ἔρωτος. ὧν
 ἐκ ἀπόρτια καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίεω δράματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τελευτημέ-
 να. ἐκ ἀπώλει δὲ καὶ τὰ πρὸς τῶ-
 των, ἀπὸ τοῦ τοῖς Ἰτακοῖς συ-
 γγῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ
 παρθένωσι, Οδυσσεὺς μα-
 νία, καὶ Φιλοκτήτης ἐρημία, καὶ
 ὄλως ἡ πᾶσα Οδυσσεὺς πλά-
 νη, καὶ Κίρκη καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ
 Αἰόλος τῶν ἀνέμων διωασεία, καὶ
 τὰ ἄλλα μίχρη τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας. καὶ πρὸς τῶν, ἡ
 ἡλικία Παλαμήδους ἐπιβολή, καὶ ἡ
 Ναυπλίου ὄργη, καὶ ἡ
 Αἴαντος μαρία, καὶ ἡ θατέρη
 ἐν τοῖς πύλαις ἀπώλεια. ἔχον-
 τας ἀφορμὰς καὶ ἡ τοῖς
 ὀρχήσασθαι περὶ μνηστέων, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. πολε-
 νή δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν
 μυθος

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 raptu vsque ad Græcorum
 procerum in patriam redi-
 tum peracta sunt. Neque
 Aeneæ erroris obliuiscatur,
 neque Didonis amoris. In-
 ter quæ locum quoq; habe-
 bunt quæ de Oreste circum-
 feruntur fabulæ, tum qua-
 lia satis fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ
 antehac gesta sunt, inepta
 putabit. Achillis in Scyro
 cum virginibus conuersa-
 tionem, Ulyssis insaniam,
 Philoctetæ à Græcis dereli-
 ctionem. In summa, totam
 Ulyssæam errationem, &
 Circe, & Telegonum, &
 Aeoli in ventos imperium, a-
 liaq; vsq; ad procorum sup-
 plicia. Ante hæc verò quibus
 sycophantijs Palamedi per-
 niciem machinatus est, & in
 ra Nauplij, & Aiæcis fure-
 ntis insania, & alterius ad pe-
 tras naufragium facientis

exitium. Quin etiam Elis multas occasiones præbebit sal-
 tare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem,
 primos Olympiarum athletas. Atqui nec Arcadia fabu-
 larum

μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καμισῶς θηρίωσις, Κένταυρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοῶσα, Αλφειᾶ ἔρως, καὶ Υφάλοιο ἀφροδυσία· ἀπὸ ἡδὲ αἰσίων Κρήτιον ἀφίκη ὡς λόγῳ, πᾶσι ποταμὰ ἡδὲ κῆθρον ἢ ὄρχησις ἱερανίσταται, πλὴν Εὐρώπῳ, πλὴν Πασιφάει, τὸς ταύρους ἀμφοτέρως, τὸν Λαβύρινθον, πλὴν Αἰεάδῳ, πλὴν Φαίδραν, τὸν Ανδρόγειον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαυκῶνα, πλὴν Πολυιδὸς μαντικῶν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλκοῦ τῆς Κρήτης περὶ πόλιν. ἡδὲ αἰς Αἰτωλίᾳ μετέλθης, ἡδὲ κῆθρον ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει, πλὴν Αἰθιάδῳ, τὸν Μελίαρον, πλὴν Ἀγαμέμνονος, τὸν Δαδῶνα, καὶ ποταμὸν καὶ Ἡρακλῆος πᾶσι, καὶ Σαρπείῳ γένεσιν, καὶ Εχινάδῳ ἀνάδοσιν· καὶ μετὰ πλὴν Μανίας, Αλκμαίωνος οἰκιστῶν. ἔτα Νέστον, καὶ Διανείραν, Ἰηλοῦπιαν, ἐφ' ἣ πλὴν Ὀϊτῶν πυρᾶν ἔχε καὶ Δράκην ποταμὸν ὡς ὄρχησιν ἀναγκάσας,

larum expertus est, Daphnes fugam, Callistus ferinam vitam, Centaurorum temulentiam, Panos parentes, Alphei amorem, & Hyphali peregrinationem exhibens. Iam si oratione in Cretam descenderit, per multa inde sumet saltatio, Europam, Pasiphaen, tauros utrosque, Labyrinthum, Ariadum, Phædrum, Androgeum, Dædalum, Icarum, Glaucum, Polyidus vaticinium, Talo, æneum Cretæ custodem. At si in Aetoliam diuerteris, habet & illic non pauca quæ mutuo sumet saltatio: Altheam, Meleagrum, Atalantem, Dalum fluminis cum Hercule luctum, Sirenum procreationem, Echinadum retributionem, & post insaniam, Alcmaeonis habitationem: deinde Nessum, & Deianiræ zelotypiam. cui applicanda est Herculis in Oeta monte pyra,

τὸν πυρᾶ, & conflagratio. Habet

etiam Thracia non parum multa saltanti necessaria: nemo

pe Or-

τὸν Ὀρφέα, τὸν ἰκέεντα σπα-
ραγμὸν, καὶ τὴν λάλορον αὐτῆς
λεφαλὴν, τὴν ἐπιπλῆυσσαν τῇ
λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμονα, καὶ τὴν
Ροδόπην, καὶ τὴν Λυκέρην
λεόλασιν. καὶ Θιδναλίαν δὲ ἔτι
πλείω παρέχεται, τὸν Πηλῖον,
τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκμήνην, τὸν
τῶν πνυγνίκουσα νηῶν δόλορ,
τὴν Ἀργὴν, τὴν λάλορον αὐτῆς
σρόπην, τὰ ἐν Λίμνῳ, ἢ Αἰν-
τῶν, τὸν Μηδείας ὄνειρον, τὸν
Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν
τῷ παράπλῳ γνόνῳ, καὶ μετὰ
ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον, καὶ
τὴν Λαοδάμεαν, καὶ ἄς τὴν
Ἀσίαν πάλιν εἰσδῆς, πομπὰ
καὶ δράματα. καὶ ἢ Σάμῳ
ὄνθους, καὶ τὸ Πολυκράτους
πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῆς μέχρι Περσῶν πλάγχθη. καὶ
τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, καὶ τῶν Ταν-
τάλου φλυαεῖα, καὶ ἡ παρ' αὐ-
τῷ θιῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοος
πυρρὴ γέννησις, καὶ ὁ ἐκτεφάν-
τιν ὧμ' αὐτῆς. καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δὲ, ὁ Ἡεραιανός, καὶ Φαίθων,

καὶ

nimirum Tantali loquax incontinentia, tum deorum apud
eundem conuiuium, et Pelopis carnea depastio, eiusque ele-
phantinus humerus. In Italia verò Eridanus et Phaëthons,

pe Orpheum, et illius fa-
ctam à mulierculis dilania-
tionem, eiusque caput loquens,
idemque una cum lyra na-
tans. Præterea Hæmum et
Rhodopen, tum Lycu-
gi supplicium. Porro The-
salia adhuc plura his sub-
ministrabit, Peliam, Iaso-
nem, Alcestin, classem
quingenta nauibus con-
gregatam, Argo, et lo-
quacem eius carinam. In-
super res in Lemno gestas,
Aetam, Medæ somnium,
Absyrti dilacerationem, tum
omnia illa quæ inter na-
uigandum acciderunt. Post
hæc autem Protefilaum et
Laodamiam. Rursus si in A-
siam postliminio te contu-
leris, multam ibi inuenies
fabularum copiam. Stas-
tim enim tibi occurret Sa-
mus, mox Polycratis cala-
mitas, atque filia eius usque
ad Persas erratio. Quin et
etiam his adhuc antiquiora,

et po-

καὶ ἄγχοι ἀδελφοὶ θρῆν-
σαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι.
ἴσχει δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς
Εσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν
τῆς χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα,
καὶ τὸν Ἀτλαντῆ μύχθον,
καὶ τὸν Γερύοντα, καὶ πλὴν ἑξ
Ερυθείας ἑλασιν τῶν βοῶν.
ἐκ ἀγνοήσεαι δὲ καὶ τὰς μυθι-
κὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
ὅσαι εἰς Δρύδρα, ἢ θιεία, ἢ
ὄρνεια ἡλλάσσονται, καὶ ὅσαι
ἐκ γυναικῶν ἀνδρῶν ἑχθρόντι.
τὸν Καίνια λέγω, καὶ τὸν
Ταρσίαν, καὶ Ζὺς Ζιῦτος, καὶ
ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ
τὸν Ασθενειὸν ἱκάνο πύθοντα
μειζόνορον. καὶ ταῦτα ἴσχει,
καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ
πλὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολ-
μήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ
παρὰ Σελώκου, ἐπὶ τοῦ Στρατο-
νίκου ἔρωσι. τὰ γὰρ Αἰγυ-
πτιῶν, μυθικώτερά ὄντα, ἔστι-
ται μᾶλλον, συμβολικώτερον δὲ
ἐπιδείξει. τὸν Επαφὸν λέ-
γω, καὶ τὸν Οσίριον, καὶ τὰς
τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολὰς.
περὶ πάντων δὲ, τὰ περὶ Ζὺς
ἔρωτας

et populi lugentes sorores,
et electrum lachrymantes.
Sciet eiusmodi quoque He-
speridas, et custodem au-
rei fructus Draconem, et
Atlantis laborem, et Ge-
ryonem, tum boum ex E-
rythiā abactionem. Neque
ignorabit, omnes fabulo-
sas formarum transforma-
tiones, quæcunque in arbor-
es, aut animantes, aut a-
ues transmutatae sunt, et
quot ex mulieribus viri fa-
cti sunt. dico autem Caneā,
et vatē Tiresiam. Sus-
per hæc in Phœnicia Myr-
rham, et luctum illum Ase-
syrion, qui geminus est. Et
hæc habebit cognita, et ad-
huc recentiora, quæcunque
post Macedonum imperium
ausus est Antipater, et Se-
leucus ob amorē Stratonis
ces. Aegyptiorum quæ ma-
gis erunt arcana, cognoscet
quidem, ea autem saltando
representabit significantius.
Epaphum dico, et Osirim,
præterea Deorum in anima-

lia transmutationes. Ante omnia verò ea quæ circa amo-

ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ
 Διὸς, καὶ ἄς ὅσα ἑαυτὸν με-
 τεισκόασιν, ἔσονται δὲ καὶ τῶν
 ἐν Ἀδῶ ἅπασι πραγμάτων,
 καὶ τὰς λοπάσεις, καὶ τὰς ἐφ'
 ἑκάστη αἰτίας, καὶ τῶν Παι-
 θε καὶ Θεοῖς ἄρχι τοῦ Ἀδῶ ἐ-
 ταιρεία. σωζόντι δὲ ἑπὶ
 εἰς τῶν ἀπὸ τοῦ Ομήρου καὶ Ἡ-
 σίοδος, καὶ τῶν ἀείνων ποιη-
 τῶν, καὶ μάστιγας τῆς πραγ-
 μάτης λεγομένων, ἀγνοῦσι.
 ταῦτα πάντων ὀλίγα ἐκ πολλ-
 ῶν, μέγαρον δὲ ἀπείρων τὸ
 πλῆθος ἐξελθόν, τὰ λεφα-
 ναὶ ὀλίγα καὶ ἑλκεῖα, τὰ
 ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ἄλλοις
 ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ τοῖς ὀρχηστῶν αὐ-
 τοῖς διακινῶσι καὶ τοῖς περὶ
 ξυνοίαν καὶ ὁμοιότητος τῶν
 προσημειῶν. ἅπαν-
 τα πρόχειρα, καὶ περὶ τὸν και-
 ρὸν ἑκάστον τοῦ ὀρχηστῆ περὶ
 ποιεῖσθαι καὶ περὶ ταμιῶ-
 νας καὶ ἀναγκῶν. ἐπὶ
 δὲ μιμητικὸς ὅτι, καὶ λιν-
 μασί

res illorum variè & miri-
 ficè contigerunt, quæque de
 Ioue ipso feruntur fabulæ,
 tum in quasunque facies se-
 met transfigurârit. Om-
 nem verò inferorum tragæ-
 diam tanquam digitos vnus
 guesque suos tenebit, tum sup-
 pliciorum genera, & quæ
 cuiusque causa extiterit, &
 Pirithoi & Thesei indiuul-
 sam vsque ad inferos ami-
 citiam. Vt autem vno quæ-
 si fasce summatim perstrin-
 gam omnia, nihil quod ab
 Homero & Hesiodo, tum
 ab reliquis poetis eximijs &
 excellentibus maximè tra-
 gicis dictum est, ignorabit.
 Hæc admodum pauca ex
 multis, aut potius ex innu-
 meris istam syluam, rerumque
 saltationi necessariarum sal-
 tem capita aliquot percen-
 sui. Reliqua verò cum poë-
 tis, tum ipsis saltatoribus
 demonstranda reliqui, ac ti-

bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda. Quæ
 omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt, vt
 cū tempus exegerit, nullo negotio possit expromere. N Quo-
 niam verò imitatrix est saltatio, motibusque & gesticula-
 tione

μασι τὰ ἀδύρῃα δάξαν ὡς
 πισχνῆται, ἀναγκῶον αὐτῶ,
 ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτοροι, & φή-
 νησαν ἀσκήν, ὡς ἕκαστον τῶν
 δαικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δι-
 δῶσαι, μηδὲν δὲ ἐξηγκῶν δὲ ὁ-
 μῶρον· ἀπὸ ὅπερ ἔφη ὁ Πυθί-
 κος χρησμὸς, δει τὸν θιάμι-
 νον ὄρχησιν καὶ λεωφῶ σωί-
 ναι, καὶ μὴ λαλῶν· ὅ τῷ ὄρ-
 χηστῇ ἀκέρν. ὁ δὲ καὶ Δημή-
 τριον τὸν λεωκῶν παθεῖν λέ-
 γουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά-
 σαι κατηγόρη τῆς ὄρχηστῆς,
 λέγων ὅτι αὐτῷ καὶ τῶν συνεί-
 γων καὶ τῶν λευκῶν πάρερ-
 γόν τι τὸν ὄρχηστῶν εἶναι, μὴ
 εἶναι αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα σιω-
 τελοῦντα, λινύμενον δὲ ἄλο-
 γον ἄλλως λίνυσιν, καὶ μά-
 ταιον, ἐδῶν δὲ αὐτῇ νῦν πρὸς ὄν-
 τ· ὅ τ' αὖθις ἀνθρώπων τοῖς πρὸ
 τὸ πρᾶγμα γοντομύνοις, ἐ-
 σθῆτι Σηεικῇ, καὶ πρὸς πᾶσι
 ὑπὲρ πᾶσι, αὐτῶ τε καὶ τρι-
 τίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων
 ὠφω.

tione ea quæ cantantur, se-
 met expressuram pollicetur,
 summopere illi necessarium
 est, (quod & rhetores facti-
 tare consueverunt) ut perspi-
 cuitatem exerceat, ut unum-
 quodque quod ab illa demo-
 stratum fuerit, ita clarè, ita
 perspicuè ob oculos positum
 representetur, ut nullius e-
 narratoris egeat opera. Sed,
 quod Pythico oraculo pro-
 dium est, oportet saltatio-
 nis spectatorem & mutum
 saltatorem intelligere, &
 nihil loquentem audire. Id
 quod O Demetrio Cynico
 quoque accidisse fama est:
 quandoquidem & ipse non
 secus atque tu P in iudicium
 vocare solebat Orchesticen,
 dicens tibiæ & fistularum
 & strepituum superuacuum
 quiddam esse saltatorem,
 quippe qui argumento con-
 ficiendæ fabulæ parum af-
 ferret, motum modò insul-
 sum & vanum adhiberet, ab

omni ratione atque intelligentia seiunctum. Cæterum ho-
 mines qui hac in re præstigijs illuderentur, vestitu serico,
 personatūq; apud accommodato, tibiāq; & lasciuis cantilenis,

ἀνφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μη-
 δὲν ὅν τὸ τῷ ὀρχηστῷ πρᾶγμα,
 ὃ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα δὲ
 Δοκιμῶν ὀρχηστὴς, ἐκ ἀσπ-
 νητοῦ, ὥς φασιν· ἀλλ' ἂν καὶ
 τις ἄλλος, ἔν τινι ἰσχυρίᾳ μνή-
 μι, καὶ ληνήσιως κάπαι δι-
 νηκῶν, ἐδιδύκην τοῦ Δημη-
 τρίας ἀνγνωμονιστάτου, οἶμαι,
 τὸν Δίκοσι, ἰδὲν ὀρχεῖσθον·
 ἔπειτα λατηγοῦμαι αὐτῷ. καὶ
 ὑπέσχετό γε αὐτὸν αὐτοῦ καὶ
 ἁσμάτων ἐπιδέξασθαι αὐτῷ,
 καὶ ὅπως ἐποίησεν. ἡσυχίαν
 γὰρ τοῖς τι λυτυποῦσι, καὶ τοῖς
 αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγ-
 γέλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' αὐ-
 τοῦ ὀρχήσατο τὸν Ἀφροδί-
 της καὶ Ἀρετοῦ μοιχείαν, ἥ-
 λιοι μιν κύνοντα, καὶ Ἡφαι-
 στον ἐπιβουλόνη, καὶ τοῖς δι-
 σμοῖς ἀμφοτέρω, τὸν τε Ἀ-
 φροδίτην καὶ τὸν Ἀρησαγ-
 νόνη· καὶ τὸς ἐφιστάτας θεοὺς
 ἔκαστον αὐτῶν, καὶ αὐδόμε-
 νων μὲν τὸν Ἀφροδίτην ὑπο-
 δειροικότα δὲ, καὶ ἰκτερόνη·

Ἀρη,

fidias machinantem, ac vinculis utrosq. & Martem & Vene-
 rem illaqueantem, Deos spectaculo assistentes, Venerem sus-
 fuso rubore pudefactam, subuerentem, & meticulosius
 Martem

& canentium modulata con-
 cinnitate, quibus exornare-
 tur, nequaquam saltatoris
 esse officium. Saltator er-
 go Neronis tempestate exis-
 tius & celebris, nec, ut fe-
 rebatur, imprudens, sed si-
 quis etiam alius, historiariū
 memoria & mouendi ele-
 ganti artificio præcellens
 plurimum, precatus est De-
 metrium, sapientissimis, ve-
 mihi videtur, precibus, ut
 eum saltantem spectare ve-
 lit: deinde si videretur, re-
 prehenderet, ac saltationem
 acerbissimè accusatam exi-
 bilaret, atque exploderet.
 Pollicebatur ad hæc, se nul-
 lis tibijs & cantilenis adhi-
 bitis saltaturum: quemad-
 modum & fecit. R Etenim
 strepitibus & tibijs & cho-
 ro imposito silentio, ipse per
 se saltavit Veneris & Mar-
 tis adulterium, Solem furti-
 ui concubitus proditorem,

Vulcanum machinantibus in-

Ἀρμ, καὶ ὅσα τῇ ἰσοείᾳ ταύ-
 τη πρόσκειται, ὥς τὸν Δημή-
 τριον περιπατοῦντα τοῖς γυγνός-
 μύοις, τοῦτον ἔπαινον ἀφ-
 ὀρῶναι τὸν μέγιστον ὁρμη-
 τῆ· ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγα-
 λῇ τῇ φωνῇ ἀνέφθέγγετο· ἀ-
 κέω ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, ὃ ὅ-
 ρω μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς
 τοῖς χερσὶν αὐτοῖς λαλεῖν. ἐ-
 πεί δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἰσχυ-
 ρῶ λόγῳ, βέλομαι καὶ βαρ-
 βάρς ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 ὀρχησοῦ γνώμην ἁπλῆν, ὅ-
 περ μέγιστον ἔπαινον ὀρχη-
 στικῆς γνώσῃ· ἄρ. τῶν γὰρ ἐκ
 τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλι-
 κός τις ἄνθρωπος, κατὰ τι
 χρεῖ· ἥκω ὥς τὸν Νέρωνα,
 ἐθεῖατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν
 ὀρχησάμενον, ἔτω σαρ-
 φῶς ὀρχόμενον, ὥς καὶ τοὶ μὴ
 ἐπακούοντα τῶν ἀδομμένων
 (ἡμιέκλει γάρ τις ὅρ ἐν τῷ
 χανί) σωέναι πάντων. καὶ
 οὐκ ἀπὸρ ἦν ἐς τὴν οἰκίαν
 τοῦ Νέρωνος· διεξιουσέμενος, καὶ
 ὅ,τι

canebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus
 quispiam) omnia tamen callide intelligeret. Iam verò cū ite-
 rū ad suos regressurus esset barbarus, eumq; Nero benignius

Martem supplicantem: præ-
 terea quasunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 adeò ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sal-
 tatorem extulerit. Excla-
 mabat enim voce quàm po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὁ
 homo, cuiusmodi facias: ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi videre ipsis loqui ma-
 nibus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satur oratio, animus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testimo-
 nium, quò laudem præcla-
 rissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 Quippe è barbaris quidā
 homo regius è Ponto, cū
 ex negotio ad Neronem Ro-
 mam venisset, unaq; cum al-
 lijs hunc spectasset saltato-
 re, adeò saltantē perspicuē,
 ut quanquam nihil eorū quæ

ὅ, τι βόλοις, αὐτὰρ λιπών-
 τ' ὅ, καὶ δάσειν ὑπισχεμέ-
 νος; τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὲς, τὰ
 μέγιστα ἀφραγῆς. ἤ δὲ Νέρω-
 ν' ἱερομένος, τί ἄρ' ὠχέουσι;
 μὲν γὰρ ἡνοίετο ἰκῆν; πεσοίκους,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ὃχ' ὁμο-
 φλόγους, καὶ ἱερμυῶν ὁρᾶ-
 σθαι ἂν πορῆν πρὸς αὐτὸς. ἢ
 οὐκ εἴ τινα δέωμαι, θνητῶν
 αὐτ' ὅ, ἕκαστά μοι ἱερμυῶν
 σα. τοσούτον ἄρα λαβίκετο
 αὐτὸς ἢ μίμησις τῆς ὀρχήσεως,
 ἰπίσημός τε καὶ ὁφθαλμῶν
 σα. ἢ δὲ πλείη ἀγασθῆναι, καὶ
 ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχησεύσεως, ἢ ὑπο-
 κεισθῆναι, ὥς ἔφην, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐκ
 πιτηδονομένη, καὶ μάλιστα
 τοῖς τὰς λαλονομένας ταύτας
 μελέτας διέξιοῦσιν. οἷός γ' ἔστι
 καὶ ἐν ἱεμένοις μάκρορ' ἐ-
 παυνομένη, ὥδ' ἰοικῆναι τοῖς
 ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ
 μὴ ἀποδιδῆναι τὰ μεγά-
 λη τῶν εἰσαγομένων ἀει-
 εῶν ἢ τυραννοκτόνων, ἢ
 πρῶτον

atque amantiùs inuítaret, &
 si quid vellet postulare, libe-
 raliter iuberet, seque promptè
 daturũ polliceretur. Da mi-
 hi, inquit, hunc saltatorem,
 & me hoc munere plurimũ
 exhilarabis. Percontante ve-
 rò Nerone, cui rei domi tuæ
 vilis tibi futurus est? Sunt
 mihi, inquit, vicini barbarũ
 lingua dispares. ad illos in-
 telligendos interpretum pa-
 rare copiam haud mihi prom-
 ptum & facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in-
 nuens singula quæque mihi
 interpretabitur. Tantũ con-
 secuta erat agilis saltatio-
 nis imitatio, cum clara &
 manifesta apparuisset. Cæ-
 terũ exercitiũ iuxta quod
 immorandum est, & saltæ-
 tionis scopus est repræsen-
 tatio, ut dixi, eadem opera
 & rhetoribus exercenda, ma-
 ximè verò ijs, qui decla-
 mationibus, quas vocant, va-
 cant. At hæc quoque in sal-
 tatoribus præcipuè laudi datur, ut personis in scenam intro-
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quæ
 dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut
 mendicis,

πυνήτων, ἢ γεωργῶν· ἀπὸ
 ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον, καὶ
 τὸ ἐξ αἰρέσει δέκνυται. ἰθὺς
 σοὶ καὶ ἄλλοι βαρβάρου
 ὄντων ἐπὶ τέτοις ἀπέμ. ἰδὼν
 ὅτι πρῶτον πρόσωπα ὡς ὀρχηστῆ
 παρόντων αἰσμήνα (τοσούτων
 ὅτι μερῶν τὸ δῆμα λῶ) ἰθὺς
 τήναι, ὀρχῶν τὸν ὀρχηστὴν,
 τίνων οἱ ὀρχηστές καὶ ὑπο-
 κεινόντες τὰ λοιπὰ πρῶτα
 πᾶσι ἔχον. ἰθὺς δὲ ἔμαθον ὅτι
 αὐτὸς ὑποκεινῆται, καὶ ὑπο-
 χήσεται τὰ πάντα, ἰθὺς ἡ-
 θας, ἔφη, ὡς βέλτεται, σῶμα μὲν
 αὐτοῦ ἐν, ποτὶς δὲ τὰς ψυ-
 χὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρ-
 βαρ ὅτι ἀπακότως δὲ καὶ οἱ
 Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παν-
 τόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ αὐ-
 τῶν ὁμοίων σχεδόν· καὶ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐ-
 κείνη, τὸ, ὡς αἰ, Ποντίς θη-
 ρὸς πεπραγὸς νόον ἴσχωρ, πᾶ-
 σαις ποτὶς σὺν ὁμίλῳ, καὶ ὡς ὀρ-
 χηστῇ ἀναγκάει, καὶ δὲ πρῶ-
 τὰ ὡς πρᾶγμασί, σιωποῖ-
 καὶ αὐτῷ

mendicis, aut agricolis dis-
 crepent, sed in unoquoque
 illorum demonstratur pro-
 prietas & excellentia. Vo-
 lo itaque & alterius tibi
 barbari orationem ea ipsa
 de re percensere. T Etenim
 cum quinque personas vidis-
 set V saltatori apparatus (tot
 enim partibus seu actibus
 constabat fabula) unum vi-
 dens saltatorem, quærebat
 quanam reliqui essent futuri,
 qui alias personas saltando
 repræsentarent. Postea verò
 quàm certior factus est, il-
 lum omnia saltatione sua re-
 præsentaturum: Refellisti nos,
 inquit, ὦ optime, quòd cum
 corpus unum tibi sit, animas
 plures habeas. Et hæc qui-
 dem barbarus. Non iniurià
 verò & Itali saltatorē Pan-
 tomimi nomine cohonestā-
 runt, ab ipso penè factò ad
 hoc introducti. Nec inele-
 gans habenda est illa poeti-
 ca cohortatio: O fili, X Po-
 lypi mentē obtinēs in omni-

bus versare urbibus. saltatori equidem pernecessaria, quæ re-
 bus adhærentem oportet semetipsum quibusq; factis applica-

καὶ ἐαυτὸν ἐκείνῳ τῶν δρω-
 μένων. τὸ δὲ ὄπλον, ἢ δὴ καὶ
 πάθῃ δέξαι, καὶ ὑποκεινέ-
 σθαι. ἢ ὀρχήσις ἐπαγγέλλεται,
 νῦν μὲν ἐρωῦντα, νῦν δὲ ὀργί-
 ζόμενον τινα εἰσάγουσιν, καὶ
 ἄλλον μεμνηνότεν, καὶ ἄλλον
 διλυπημένον, καὶ ἄψαντα
 ταῦτα μεμνημένους. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμέρας, ἄρτι μὲν Αἰθώμας
 μεμνῶν, ἄρτι δὲ ἐνὶ φόβῳ
 μένῃ δέκνυται. καὶ ἄποτε
 Ἀτρεὺς ὁ αὐτός, καὶ μετὰ μι-
 κρόν Θυέστην, αἶτα Αἰγισθόν
 ἢ Αἰρόπην, καὶ πάντα ταῦτα
 εἰς ἀνθρώπος ὄντι· τὰ μὲν οὖν
 αἶμα θεάματα, καὶ ἀκρόσμα-
 τα, ἐνὸς ἐκείνου ἔργου τὴν ἐ-
 πίδραξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλὸς ἐ-
 σιγῇ ἢ λιθάρα, ἢ σφῆ φωνῆς
 μιλιθρία, ἢ τραγικὴ δράμα-
 τουργία, ἢ κομικὴ γελωτο-
 ποιία· ὃ δὲ ὀρχηστὴς, τὰ πάντα
 ἔχει συναβάν. καὶ ἐν εἰς ποιή-
 σιν καὶ παμμιγῇ τὴν παρα-
 σκευὴν αὐτῇ ἰδέσθαι, αὐτὸν, σύ-
 εγγα, ποδῶν καὶ τύπον, ὑμνῶ-
 λε, ψό-

re. V Præcipuè verò mores
 & affectus se demonstratu-
 ram & simulaturam polli-
 cetur saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 de concinnè & modestè. Et
 quod omnium maximè mi-
 randum est, una eademq; die
 nunc quidem Athamanta fu-
 rentem, nunc Ino metuen-
 tem exprimit. Et aliàs ipse
 ille Atreus est, aliàs Thye-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aerope. Et omnia
 hæc unius hominis artificio-
 sè refert industria. Alia qui-
 dem spectacula & discipli-
 nae unam quampiam rem or-
 stendunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis modu-
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comædia.
 cæterum saltator hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 complectitur, & est varium
 quendam & mixtum ex om-
 nibus illius videre appara-
 tum, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymba-
 li, re-

ψόφον, ὑποκριτοῦ ὁμωφώναν,
 ἀδούτων ὁμοφωνίαν· ἔτι δὲ
 τὰ μὲν ἄλλα, θατέρον τῶν ἐν
 τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ, τὰ
 μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος,
 ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω
 συμμεμικται. καὶ γὰρ ὁ
 νοῖας ἐπιδείξιν τὰ γιγνόμε-
 να ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσ-
 κείας ἐνέργειαν. τὸ δὲ μί-
 ρισον, ἡ σοφία τῶν θρωμέ-
 νων, καὶ μηδεὶν ἔξω λόγον.
 Λουδοῦναξ τοῦ ὁ Μιτυλη-
 νοῦ, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀ-
 γαθὸς, χαιροσόφους τοὺς ὀρ-
 χησὰς ἀπὸ κἀλῆς, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν
 θεῶν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀ-
 ναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρον.
 Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκα-
 λὸς αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἄπαξ,
 ἐκ ἐξελπίσθαι ἐπισὰς, ὀρχη-
 σάμεν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα οἷον
 με, ἔφην, θεάματόν ἐστι πρὸς φι-
 λосоφίαν αὐδὲς ἀπειρήκεν;
 εἰ δ' ἐστὶν ἀληθὲς, ἃ περὶ ψυ-
 χῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τεῖα
 μίσην αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχησὺς
 δέ-

li, repræsentatoris vocē con-
 cinnam, canentium concen-
 tum consonum & vnani-
 mem. Præterea alia quidem
 alterutrius in homine partis
 sunt opera: alia enim sunt
 mentis, alia corporis: cæte-
 rum in saltatione ista mixta
 sunt. Etenim mentis demon-
 strationem, corporei exerci-
 tij actione, ipsis rebus quæ
 sunt inesse videmus. Maxi-
 mi verò omnium ducēda est
 rerum quæ geruntur sapien-
 tia, & quod nihil citra ra-
 tionem cōmittitur. Quocir-
 ca Z. Lesbos Mitylenæus,
 planè vir honestus ac bonus,
 saltatores Chirifophos, id
 est, manu sapientes nomina-
 re solitus est: ibatq; frequen-
 ter ad illorū spectacula, qua
 si melior à theatro subinde
 esset reuersurus. Timocrates
 autem eius præceptor, viso
 quondam semel, non de in-
 dustria assisistens, saltatore
 suis rebus indulgente: Qua-
 li me, inquit, spectaculo pri-
 uauit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si
 vera sunt quæ de anima Platonem differuisse constat, tres
 iiii 5 eius

δέκνυσσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν
 ὀργισόμενον ἐπιδέκνυται· τὸ
 ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶν
 τὰς ὑπακρίνεται· τὸ λογισ-
 κικόν, ὅταν ἑκάστῃ τῶν παθῶν
 χαλινάγωγῃ. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μίση τῆς ὀρχή-
 σιος, καθάπερ ἡ ἀφ᾽ ἐν ταῖς
 αἰθέραισι, παρίσπασται·
 ἡ δὲ πρὸς δὲ πρὸς τῶν, καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ὀρχήμασιν ὁμορφί-
 ας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστο-
 τέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλ-
 ον ἐπανοιῶν, καὶ μὲρ
 τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ
 καὶ τοῦτο εἶναι· ἡκούσα δὲ
 τινος καὶ περιφροτέρου τι νε-
 ανισομένου περὶ τῆς τῶν ὀρ-
 χηστικῶν πρὸς πᾶσι σιωπῆς,
 ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι
 δόγμα ἀνίσταται. εἴ τι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιτιθεμένων,
 τῶν μὲν τὸ τεχνικόν, τῶν δὲ
 τὸ χρησίμου ἐπισχνομένων,
 μόνῃ ἢ ὀρχαῖς ἀμφω ἔχει,
 καὶ πολὺ γὰρ τὸ χρησίμου
 ὠφελιμώτερον, ὅσα μὲν

eius partes pulcherrimè os-
 tendit saltator : vim iras-
 scendi, quoties iratum ex-
 primit : desiderandi, quo-
 ties amantem repræsentat :
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis quibus-
 dam coërcitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quemadmodum tas-
 etus inter sensus corporeos,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cùm pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltandum de-
 centis concinnæ formos-
 sitatis, quid aliud quàm Ari-
 stotelis pulchritudinem cō-
 firmare videatur, eandem col-
 laudantis, atque inter bona
 tertio loco constituentis ?
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuueniliùs differē-
 tem, quod eo Pythagoricæ
 disciplinæ dogma subobscu-
 rè significari videatur.

τὰ αὖτε Præterea cùm aliæ vitæ
 actiones, illæ quidem oblectationem, aliæ verò utilitatem
 exercentibus suppedient, soli saltationi utraque hæc iuxta
 adesse videmus, ac utilitatem longè præstantiorem, quæ
 tenuis

τὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πό-
σω γὰρ τοῦτο ὀρεῖται ἡ δόξα, ἢ
πικρὰ ὄντας νειανίσκους, καὶ
αἵματι ῥέοντες, καὶ παλαι-
ότας ἄλλους ἐν κόλῳ, οὓς ἢ
ὀρεχθεῖς ποικίλεις ἀσφαλίσ-
εσθαι ἅμα καὶ ἀμορφότερον,
καὶ τερπνότερον ἐπιδέκνυ-
ται; πλὴν μὲν οὐ γὰρ σωτέονον
κίνησιν τῆς ὀρεχτικῆς, καὶ
σφοδρᾶς αὐτῆς, καὶ περιγυ-
γὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ἵπ-
ασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὀρεῶσι,
τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς ὑ-
γιανότατα. γυμνασίῳ γὰρ
τὸ κάμνισόν τι ἅμα καὶ ἀν-
εργότατον τοῦτο φάτω ἄν-
θρωπος εἶναι, μακάριον μὲν
τὸ σῶμα, καὶ κάμνον καὶ κα-
τάρτιστον, καὶ ἀντιπρὸς εἶναι πρὸς
μεταβολὴν διδασκόν, ἵσ-
χυὸς τε οὐ μικρὰν περιποι-
οῦν τοῖς σώμασι. πῶς οὐκ οὐ
παναρμόνιον τι χεῖμα ἢ ὀρε-
χθῆς; βύχουσα μὲν πλὴν ψυ-
χρὴν, ἀσκήσα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
τέρπουσα δὲ τοὺς ὀρεῶντας,

Διδά-

tenuis cum voluptate illa ex-
hibetur. Quanto enim hoc
spectatu iucundius, quàm vi-
dere pugnis decertantes iu-
venes, ac sanguine diffuen-
tes, aliosq; luctantes in pul-
uere, quos non raro saltatio
& longè tutius simul atque
decentius, & maiori cū vol-
uptate demonstrat? Quocir-
ca apti decentesq; in saltan-
do motus, ac corporis inuer-
siones & circumductiones,
insuper saltus & resupina-
tiones quibus utitur, alijs e-
quidem sæpenuerò fuere
oblectamento spectantibus &
ipsis autem hæc eadem exer-
centib. saluberrima. *Β* Etes
nim illud ego gymnasijs pul-
cherrimum, & maximè om-
nium conducibile haud dus-
bic dixero, quòd corpus e-
molliant, & membra flexi-
bilia iuxta ac leuiora effi-
ciant, & ad omnem muta-
tionē promptiora insituant,
neq; mediocri robore corpo-
ra solidius confirmet. Qui

ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &
mentem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &
multas

διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν
 πάλαι ὑπ' αὐτοῖς καὶ κυμβά-
 λαις, καὶ μελῶν ὀρυθμίας, καὶ
 κηλήσια, διὰ τὴν ὀφθαλμῶν
 καὶ ἀκοῆς· ἢ τοῦ φωνῆς ὀ-
 μοειείαν ζητοῖς, ποῦ ἂν ἁλ-
 λαχόθι ὑβροῖς, ἢ ποῖον πολλὴν
 φωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἑμ-
 μελίστερον; ἢ τὴν αὐτοῦ καὶ
 σύειγ' ὅτ' ὁ λιγυρώτερον, ἁ-
 λος καὶ τούτων ἐν ὀρχήσῃ ἁ-
 πολλὰ αὐτῇ σοὶ πᾶσι δὲ ἰδὼν ἡ-
 γαρ, ὡς ἀμείνων τὸ ἦθ' ὅ-
 μελῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γυνή-
 σῃ, ὅταν ὀρεῖς τὸ θέατρον. μι-
 σοῦ μὲν τὰ κακῶς γιγνόμε-
 να, ἐπιδακρύου δὲ τοῖς ἀδ-
 κείνοις· καὶ ὅλως, τὰ ἥθη τῶν
 ὀρώντων παιδαγωγῶν. ὃ δ'
 ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν
 ἐπαυέσαι, τὴν τοῦ ἥθους ἐρῶ, τὸ καὶ
 ἰσχυρῶς ἅμα καὶ ὑγρότητα τῆς
 μελῶν ἐπιτηδεύουσαν, ὅσπερ ὁ-
 μοίως παρὰ δόξον εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὡς ἢ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ
 Ἡρακλῆος τὸ καρτερόν, καὶ Ἀ-
 φροδίτης τὸ ἀβρόν δακνύον.

ἰθὺλ

ziam recte exercere, utrumque iuxta mihi admirandum vide-
 tur: ut si quis in eodem argumento iam robur Herculeum,
 mox Veneris teneram & delicatam ostentaret molliem.

z iam

multas res priscas homines
 doceat, tibijs, cymbalis, nu-
 merofo carminum concentu
 animum, quantum ad ocu-
 los & aures attinet, ex æquo
 demulcens? Itaque si per-
 fectam vocum modulatio-
 nem requiris, ubi alibi inue-
 nies aut chorum pleniorē,
 aut concinniorē? Quod
 si tibiæ aut fistulæ sono dul-
 cissimo caperis, sufficiens
 in saltatione quoque fruc-
 ti tibi parata est copia. Mit-
 to dicere, quod morib. quo-
 que emendatis multò euades
 melior, crebrò hisce vtens
 spectaculis, quoties videris
 theatrum abominari & odio
 prosequi malefacta, contrā
 lachrymis deflere innocen-
 ter affectos iniuria: in sum-
 ma, totam spectantium viz-
 tam emendari. Quod au-
 tem præcipua in saltatoris
 bus laude extollendum est,
 illud iam dicturus sum: mem-
 brorum robur atque molli-

ἰθὺς δὲ ἦδ' ἡ καὶ ἀποδέξαι σοὶ
 ὡς λόγῳ, ὁποῖον καὶ εἶναι τὸν
 ἄριστον ὀρχηστὴν, ἔμ' τε ψυχῇ
 καὶ σώματι· καὶ τοι τῆς μὲν
 ψυχῆς πεῖσιν τὰ πλεῖστα.
 μνημονικόν τε γὰρ, καὶ οὐκ
 θυγῆ καὶ ξυνετόν, καὶ ὀξύει-
 πινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα
 ἰσοχάσθαι φημι δέμιν αὐτόν,
 ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων
 καὶ ἁσμάτων, καὶ μελῶν
 τῶν ἀρίστων διαγινωσκόν, καὶ
 τῶν κακῶς ποιουμένων ἐκ-
 κριτικόν. τὸ δὲ σῶμα, καὶ
 τὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα,
 ἦδ' ἡ ἐπιδέξαι μοι δοκῶ· μή-
 τι γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔσθ', καὶ
 εἴρα τοῦ μετέου ἐπιμήκης,
 μήτε ταπεινός, καὶ ναυώδης
 πλὴν φύσιν, ἀπ' ἑμμετρῶ
 ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρ-
 κος, ἀπιδανὸν γάρ· οὔτε λι-
 πὸς εἰς ὑπερβολὴν, σκελετῶν
 ὅσ' οὗτο, καὶ νεκρικόν. ἰθὺς
 παροῦ σοὶ καὶ δῆμος τινός, ὃ
 φάυλος τὰ τοιαῦτα ἐπισημαί-
 νει.

neque carnosus admodum, et obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cada-
 ueris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populi
 cuiusdam ad huiusmodi notanda non inertis exclamatio-
 nes.

γ. Iam verò oratione tibi os-
 tensurus sum, qualē et corpore
 et animo optimum sal-
 tatorem esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam ma-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti et
 acuta intelligentia prædictū
 esse illum oportere aio, et
 qui potissimū temporis ra-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, ut poematū in-
 geniosus censor sit, tum can-
 tuum atq; carminū præstan-
 tissimorum peritus expēsor,
 vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Cæterū
 corporis modū iuxta δὲ Po-
 lycleti canonem adumbras-
 bo, ut neq; impensè altus sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderatæ stature p omnia:

νοῦσα, βοὰς ἁπῆν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχῆς, ὠφυνεσάτη πόλις,
 καὶ ὄρχησιν μάλιστα προδιδού-
 ονσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν
 λεγομένων καὶ τῶν γιγνομέ-
 νων ἕκαστα, ὥς μηδεὶνα μη-
 δεῖν αὐτῶν διαλανθάνειν.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὄρχησοῦ ἁ-
 σιλοῦντο, καὶ τὸν Ἑκτορα
 ὄρχουμένον, μίᾳ φωνῇ πάν-
 τος ἀνιόσσαν, ὡς Ἀστυάναξ,
 Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄποτι δὲ πο-
 τι μηκίσου τινὸς ὑπὲρ τὸ μί-
 τριον, ὄρχησθαι τὸν Καπα-
 νεία ἐπιχειροῦντο, καὶ πρὸς
 βάσιν τοῖς Θηβαίωι τῆχε-
 σιν, ὑπὲρβιβι, ἔφασσαν, τὸ
 τῆχ' ὅ, οὐδὲν σοι δᾷ κλί-
 μακ'. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέ' ὅ
 δὲ, καὶ περιλοῦς ὄρχησθ', πρὸς
 δ' αὖν μεγάλα πρῶμινος, δὲ ὅ-
 μεθα, ἔφασσαν, φῆσαι τῆς θυ-
 μίλιν. τὸ δὲ ἐναντίον ὡς
 πάντων περὶ ἐπιόσσαν, λα-
 λῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τότε
 δ' ἔ' γιλοῖς ἕνικα ἐπιμνήσθαι,
 ἄν'

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stue-
 diū est saltationem omnibus
 alijs anteponeere exercitijs :
 adeoque dictorum & facto-
 rum obseruantes sunt, ut
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cum cor-
 pusculo admodum modis-
 culo saltator in scenam in-
 gressus saltaret Hectorem,
 vno ore omnes exclamaue-
 runt, Astyanactem videmus:
 ubi autem Hectorem man-
 sisse dicemus? Rursus alio
 tempore quopiam præter
 modum longo Capanea sal-
 tare conante, idemque The-
 banorum muros adiecturus
 esset: Transcende, inqui-
 unt, muros, nihil tibi sca-
 lis opus est. Quinetiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem falsè subsan-
 narunt, qui cum ingentem
 saltum facere admiteretur,
 Theatrum nobis, inquiunt,

suffulciendum fuerat. Contrà, nimium arido & tenui,
 tanquam malè habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Horū profectò non concitandi risus gratia mentionem ad-
 duxi:

ἐκ' ὧς ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι
 ὅλοι μεγάλῳ σπουδῇ ἱποί-
 σαντο ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, ὧς καὶ
 ῥυθμίσαν τὰ καλὰ καὶ τὰ
 αἰσχροῦς αὐτῶς διατάξαι. ὁ-
 κίνοιτο δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντας ἴσω, καὶ τὸ σῶμα λε-
 γυμνός τε ἅμα, καὶ συμπίπτει
 γὰρ, ὧς λυγρὸν αἰετὶ κα-
 ρὸς, καὶ σιωπῶντα καρτερῶς,
 καὶ τότε δέοι, ὅτι δὲ οὐκ ἀπὸ
 λακταῖ ὀρχήσις καὶ τ' ἐναγῶ-
 νος χαρονομίας, ἀλλὰ μετέχει
 καὶ τ' Εὐρυπύλου καὶ Πολυδούκους καὶ
 Ηρακλῆος ἐν ἀνάλυσιν καλῶν,
 ἴδῃσι δ' αὖ, ἐκείνη τῶν μιμή-
 σεων ἐπισχάων. Ηροδότῳ μὲν
 οὐδ' τὰ δὲ ὁμμάτων φανό-
 μενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὅ-
 των δοκῇ. ὀρχήσαι δὲ καὶ τὰ
 ὅτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσ-
 εον· ὅτων δ' ἐπὶ ὀρχήσις, ὡς
 καὶ ἄνθρωποις εἰς τὸ διατρο-
 παρεῖν, ἴσω φρονίον ἰδῶν
 ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη
 ἐχθρότης, ἐξέρχεται τῷ θεάτρῳ

φαιδρό-

duxi : sed ut cognosceres
 multas quoque gentes ma-
 gno studio saltandi coluisse
 artificium, adeo ut et vir-
 tia et virtutes in illo potue-
 rint sagaciter deprehende-
 re. Sit ergo saltator corporis
 re per omnia mobili, et so-
 luto simul atque firmo, ut
 flecti postulante tempore,
 et firmiter consistere, si op-
 pus sit, possit. Quod au-
 tem saltatio à manuum ge-
 stificatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed particeps sit et Mer-
 curij et Pollucis et Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, deprehendere pos-
 teris haud obscure, singula-
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori gravissimo, ea quæ o-
 culis apparent, certiora vi-
 dentur, quàm quæ percipiun-
 tur auribus. Saltationi et
 oculorum et aurium iudi-
 cium præstò est. Usque adeo verò movet saltatio, ut qui-
 dam miserè et perditè puellam quandam deperiens, in thea-
 trum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis,
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro
 egre-

φαιδρότερ' ὧσπερ τι φάρ-
 μακον ληθιδανδόν, καὶ κατὰ
 τὸν ποικιλῶν, νηπιενθὺς τε καὶ
 ἀχολον πιδῶν. σημεῖον δὲ τῆς
 πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκιστικῆς,
 καὶ τῆ γνώσεως ἐκαστον τῶν ὁ-
 ρῶντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δ' α-
 κρῦαυ ποικίλεις τὸς θιατὰς,
 ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἰλιθ-
 νὸν φαίνεται, ἢ μὲν γὰρ Βακ-
 χικὴ ὄρχησις, ἢ ἰωνία μάλι-
 σς, καὶ ἢ Πόντῳ σπασδαζομένη,
 καὶ τοὶ Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω
 κητέρωται τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
 καὶ, ὥς κατὰ τὸν τετραγμένον
 ἑκαστοὶ κωτρὸν, ἀπάντων ἐπι-
 λαθόμενοι τ' ἀπῶν, καὶ θλυ-
 ται δὲ ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ
 Κορύθαντας, καὶ Σατύρους καὶ
 Βουκόλ' ὁρῶντων. καὶ ὁρ-
 χοῦνται γὰρ ταῦτα οἱ ἀνθρώποι
 σαῶι, καὶ πρωτόν οὐτὸν ἐν ἐκά-
 στῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἱ-
 δόμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρο-
 νόντες ἐπὶ τῷ πράγματι μάλ-
 λ' ὁρῶντες, ἢ ἐπ' ἀνθρώποις καὶ
 λατονεύουσιν, καὶ ἀξιωμασι-
 πελο-

egreditur fronte iam sere-
 nata hilarior, quasi phar-
 macum quoddam priorum
 malorum obliuionem indu-
 cens, & iuxta poetam dolo-
 rem & acerbitem omnem
 abstergens, hausisset. Quod
 autē ista populo fuerint fa-
 miliaria, ac quisq; spectan-
 tium ea quæ inter saltadum
 demonstrantur callidè, co-
 gnoscat, argumento sunt
 spectatorum profusæ nō ra-
 rō lachrymæ, quoties casus
 aliquis acerbus & miserabi-
 lis productus fuerit. Bacchi-
 ca saltatio in Ionia præci-
 pue & Ponto tāto certè stu-
 dio celebris, quam & satyrā
 vocant, usq; adeò hominibus
 ea detentis voluptati esse cō-
 suevit, ut statutis temporib.
 cæterarū rerū obliti omnī,
 perpetuos dies desideāt spe-
 ctantes Titanas & Corybā-
 tas, & Satyros & bubulcos.
 Saltabātq; id genus saltatio-
 nes nobilissimi quiq; ex sin-

gulis ciuitatib. primores atq; principes, nō reuerentiæ gratia,
 sed potius ob hoc ipsum magnos sese ferebāt, magis quā ob
 generis claritudinē, & obsequia, & dignitates q̄ debebantur
 nobili-

περὶ νικῶν. ἐπὶ δὲ τὰς ἀρε-
τὰς ἔφλω τὰς ὀρχησικὰς, ἄ-
κονι καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἥδη
ἴδμεν· τὰς δὲ τῆς δεινότητος
οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμα, δυν-
θαιό ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν,
ὡς ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ
ἅπαντας εἶναι σοφούς) καὶ
σοφοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχη-
σῇ ἐπιδιδάσκονται· οἱ μὲν ἄ-
λογα κινουμένοι, καὶ μηδὲν,
ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν.
ἕτεροι μὲν γὰρ ὁ πόνος, ἕτεροι
δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ ἀν-
εὐθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ
μετάχρονα, ἢ πρόχρονα, οἷον
ἰσὺ ποτὶ ἰδῶν μίμνημαι.
τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦ-
μενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρό-
νου τινοφαγίαν, παρωρεῖται
τοτὰς Θυέστων συμφορὰς, ὡς
ὁμοίᾳ παρηγμένῃ. καὶ ἄλ-
λῃ τὴν Σεμὲλιν ὑποκινού-
μενῃ, βατομένην κεραυ-
νῶ, τὴν Γλαυκὴν αὐτῇ ἑκα-
στῇ, μεταγνέσσαν οὖσαν.
ἀπὸ οὗ ἀπὸ γὰρ τῶν τοιού-
των

fulmine repræsentaturus, Glaucen illi assimilabat, tempo-
re longè posteriorem. Atqui nequaquam eiusmodi saltat-

nobilibus. Postea verò quàm
virtutes saltatorias percur-
ri, audi iam nūc deinceps
saltatorum vitia. { Sedenim
quæ corpus plerumq; comi-
tantur, iam ostendi: mentis
autem vitia ad hūc ferè mo-
dum, ut opinor, obseruabis.
Permulti enim illorum pro-
pter inscitiam (fieri enim
non potest ut omnes sapien-
tia exornati sint) turpibus
inter saltandum solæcismis
delinquunt. Illi quidem dum
citra rationem mouentur, ac
nihil, ut aiunt, ad chordam.
Alia quippe pes, alia rhy-
thmus loquitur. Cæterum
alij quidem saltando à rhy-
thmo non discrepāt, res au-
tem parum aptè & tempe-
stiue saltationi accommo-
dant: quorum ego permul-
ta videns memini. Quidam
enim Iouis parentes saltans,
neque non Saturnum deuo-
rantem liberos, Thyestæ ca-
lamitates adsaltabat. Rur-
sus alius Semelen percussam

torum

των ὀρχησῶν, ὀρχήσεως αὐ-
 τῆς, οἶμαι, καταγνωσῶν, οὐ-
 δε τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον,
 ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ ἡσιν, ἀ-
 μαθούς νομισέον. ἐπαινετέον
 δὲ τὸς ἐν νόμῳ, καὶ κατὰ ῥυθ-
 μὸν τῆς τέχνης, ἱκανῶς ἐκαστα
 δρωντας. ὅλως δὲ, τὸν ὀρχη-
 σῶν δὲ πανταχόθεν ἀπικει-
 βῶδι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν ὀρυθ-
 μον, ὁμορφον, σύμμετρον,
 αὐτὸ αὐτῷ ἰοικὸς, ἀσυνκοφάν-
 τιον, ἀντίλυπον, μηδα-
 μῶς ἐπιπὶς, ἐκ τῶν ἀείνων
 κικραμνόν, τὰς ἐνθυμήσεις,
 ὅξυν πῶν παιδείαν, βαθὺν
 τὰς ἐννοίας, ἀνθρώπινον μά-
 λιστα. ὁ γοιῶν ἐπαινεῖ αὐτῷ
 τότε ἂν γίγνοιτο ἐν τῇδε
 παρὰ τῶν θιαστῶν, ὅταν ἐ-
 κας τῶν ὀρῶντων γνωρίξῃ
 τὰ αὐτῷ. μάλλον δὲ ὥσπερ ἐν
 κατόπρῳ τῷ ὀρχησῇ ἑαυτὸν
 βλέπῃ, καὶ ἂν πάσχειν αὐτὸς
 καὶ ἂν ποιῇ εἰσθε. τότε γὰρ ἐδὲ

κατε

quiritur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
 bus laudem consequitur, quoties quisque videntium sua ip-
 sius acta illo representante cognouerit. Magis verò ve-
 lut in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, tum qualia
 passus sit, quæquæ quondam faciliare illi studio fuerit. Ne-

torum gratia, saltationem
 respuendam esse censeo: ne-
 que ipsum odio persequens
 dum exercitium, sed illi pos-
 tius, ut sunt, imperiti habens
 di sunt. Laudandos autem
 eos qui legitime ac iuxta
 rhythum satis artificiose
 cuncta obeunt. In summa,
 oportet saltatorem omnibus
 numeris esse absolutissimū,
 ut totum quod agit, sit con-
 cinnum, sit aptè accommo-
 datum, ac intra mensuram
 cohibitum, sibi ipsi non dis-
 uersum, à sycophantiæ mor-
 su alienum, reprehensionē
 minimè obnoxium, & in quo
 nihil desiderari possit. Est
 præterea summopere neces-
 sarium, ut saltator opti-
 mis cogitationibus tempe-
 ranter instructus sit, acutus
 ingenij acumine docilis, mē-
 te ad deliberandum profun-
 da. Summa verò in illo re-

que

κατέχων ἑαυτὸς οἱ ἄνθρωποι
ὑφ' ἡδονῆς διώκονται, ἀλλ' ὅτε
θρόοι πρὸς τὸ ἱππικὸν ἐκχέον-
ται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἐ-
κας ἐκκένοντες ὁρῶντων, καὶ
αὐτοὺς γνωρίζοντων. ἔτι χυῶς
γὰρ τὸ Δελφικὸν ἱκάνοι, τὸ
Γυνῶθι σωτὸρ, ἐκ τῆς θείας ἐ-
κάνης αὐτοῖς περιζήνεται. καὶ
ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου,
ἅτε χρὴ ἀρᾶσθαι, καὶ ἂ φέ-
ραν, μεμαθηκότων, καὶ ἂ πρό-
τερον ἡγνόουν διδασκόντων.
ζήνεται δὲ, ὥσπερ ἐν λόγοις,
οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσῃ, ἡ πρὸς
τῶν ποικίλων περιμένῃ κακο-
ζήνῃ, ἐπερθεανόντων τὸν
μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πῶς
ρα τοῦ δειντοῦ ἐπιταγόν-
των, καὶ ἂ μέγα τὴν δέξιν δει-
σι, ἐπερμέγεθον ἐπιδεικνύ-
μεν. καὶ ἂ ἀπαλόν, καὶ ὑπερ-
βολὴν θηλωσμένων, καὶ τὰ ἀν-
θρώδην, ἀκριβῆ ἀκριβὲς καὶ θειώ-
δους περαγόντων, οἷον ἐγὼ πο-
τε μὲν νῆσαι ἰδὼν ποιῶντα ὁρ-
χαστὴν,

que enim tunc præ volupta-
te homines se cohibere que-
unt, sed certatim ad effun-
dendas laudes prorumpunt, quis-
que suæ ipsius animæ simu-
lacula conspiciens, ac semet-
ipsum cognoscens. Planè ea-
nim Delphicum illud verbū,
Nosce te ipsum, ex eiusmodi
reportant spectaculo, atque
è theatro discedunt, postea
quam quæ expetenda quæque
fugienda sint, perdidicerint,
et eorum quæ prius ignora-
bant, periti euaserint. Acci-
dit verò quemadmodum in
orationibus, sic pari quoque
ratione in saltationibus, ea
quæ multis vitio datur caco-
zelia, hoc est, mala affecta-
tio, imitationis modum trans-
gredientibus, ac prout quā-
par fuerat, actione exceden-
tibus, et si magnum quid-
dam demonstrandum est, il-
lud præter modum demon-
strantibus: rursus si quid

molle ac tenerum representandum est, illud plus satis effe-
minantibus: porro actiones graues atque viriles ad immā-
tatem usque ferinam euehentibus. Quod ego quondam sala-
torem facientem videns, memoria tenco, antea quidem

kkkk 2 mirum,

χησὶν, ὠδοκίμουῦτα πρό-
 τερον, σωζέτον μὲν τῶν ἄλλων, καὶ
 θαυμάζειν ὡς ἀληθῶς ἄ-
 ξιον, οὐκ οἶδα δὲ ἢ τινι τύ-
 χῃ εἰς ἀσχύμονα ὑπόκεισιν,
 δὲ ὑπερβολὴν μιμήσεως ἔξο-
 κέλαντα. ὁρχοῦμεν γὰρ
 τὸν Αἴαντα, μιτὰ τὴν ἡπλῶν
 εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦ-
 τον ὑπεριξίπτεσθαι, ὥστε οὐχ ὕ-
 ποκείνασθαι μανίαν, ἀλλὰ
 μαινέσθαι αὐτὸς ἀκότως ἄν-
 τινι ἔδῳ. ἐνδὲ γὰρ τῶν ὧ-
 σιδηρῶν ὑποδήματι κτυπού-
 των τὴν ἰδέητα κατέρρηξεν.
 ἐνδὲ δὲ τῶν ὑπανουώτων τὴν
 αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Οδυσ-
 σέως πλησίον ἔστω, καὶ ἐ-
 πί τῃ νίκῃ μέγα φρονέοντα,
 διέλεν τὴν κεφαλὴν, κατενι-
 κῶν. καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος αὐτῆς
 σκεῖ, καὶ τὸ πολὺν τὴν πληγὴν ἀπέ-
 λείφατο, ἀρπάζειν ἄν ὁ κακὸς
 δαίμων Οδυσσεύς, ὁρχησῇ
 παραπαύοντι περὶ πύλων. ἀλλὰ
 οὐδὲ τό γε θείατρον ἅπαν σω-
 μεμένην ὧς Αἴαντι, καὶ ἐπὶ
 δῶν, καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἰδέητας
 ἀπὲρ

mirum, nec non celebrem sal-
 tandi artificem, cætera sanè
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verùm
 haud scio quo casu tunc in
 ita deformè repræsentatio-
 nem immoderata affectatio-
 ne delapsus sit. Quippe cùm
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum à saltationis decoro
 excidit, ut nullo modo Aia-
 cis furentis insaniam repræ-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planè furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis calceamētis in-
 strepentium vestimentū vio-
 lenter discidit, alterius è Mu-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantis
 obpositam armorum victo-
 riam gestientis capiti illidēs
 incussit: ὅτι nisi tiara obsti-
 tisset, ὅτι plagæ violentiᾷ ex-
 cepisset, infelix ille Vlyssēs
 perisset, ad verberantis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At
 qui vniuersa spectātium co-
 rona simili morbo vesaniæ correpta, vnά cum Aiace pa-
 riter insaniebat, ὅτι exilientes vociferabantur, ac vestes
 à se

ἀπὲρρίπλου. οἱ μὲν συρφετῶ-
 λας, καὶ αὐτὸ ἰδιδῶται, τοῦ μὲν
 ἐνσχέμου. οὐκ ἰσοχασμί-
 νοι, οὐδὲ τὸ χαρρον ἢ τὸ κρέτ-
 τον ὁρῶντων, ἀκραρ δὲ μί-
 μῃσιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
 τα οἱ δὲ μὲν ἔναι. οἱ ἀσάοτε-
 ροι δὲ, σωφρονῶντες μὲν, καὶ αἰ-
 δέμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις,
 οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ
 πρᾶγμα. τοῖς δὲ ἐπαύνοισι καὶ
 αὐτοὶ τὴν ἀνοίαν τῆς ὀρχή-
 σως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἄ-
 κειδῶς ὁρῶντες, ὅτι οὐκ Αἴ-
 ας, ἀλλ' ὀρχησοῦ μανίας
 τὰ γιγνόμενα. οὐ γὰρ ἄρ-
 κιδῶς τέτοις ὁ γυνῶν, ἀλλ'
 καὶ κακῶς τοῦτο γιγνόμε-
 νον ἔπραξε. καταδῶς γὰρ
 αἰς τὸ μῖσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο
 ὑπατικῶν μῖστος ἐκαθίστο,
 πάντες δὲ διότῳ μὴ καὶ αὐτῶν
 τινὰ, ὥσπερ κείδον, μασιγῶ-
 σι λαδῶν. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ
 μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλω-
 οἱ δὲ ὑποπῆνον, μὴ ἄρα ἐκ
 τ' ἄγαν μιμήσεως αἰς τὴν τῆ
 πάθους.

à se proijciebant. Itaq; vul-
 gus, neque non idiotæ, deco-
 ri non admodum obseruan-
 tes, neque quòd bene, ne-
 que quòd secus sit discerne-
 re queunt, hæc omnia ad
 summam doloris exprimend-
 di affectationem pertinere
 arbitrabantur. Ciuiliores
 verò, tametsi rem probè cal-
 lebant, ac non parum ob fa-
 ctum pudore suffunderen-
 tur, neque tamen illud re-
 prehendebant silentio: ipsa
 porrò laude saltatoris amen-
 tiam honestè contegebant,
 planè perspicientes hæc non
 Aiakis, sed saltatoris vesa-
 nia esse perpetrata. Neque
 verò generosus ille hisce cō-
 tētus quietem egit, sed aliud
 quiddam multo magis ad-
 misit ridiculum. Progressus
 enim in medium senatorum,
 inter duos Consules conse-
 dit medius, admodum me-
 tuentes ne vnum ex illis cor-
 reptū flagellis quemadmo-
 dum arietem caderet. Quā

audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant:
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insanix affe-

πάθους ἀλήθειαν ὑπλήχθη.
 καὶ αὐτὸν μὲν τοι φασὶν ἀ-
 νανύψαντα, οὕτω μετανοῶ-
 σαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥς καὶ
 νοσήσας ἐκ λύπης, ὡς ἀληθῶς
 ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον.
 καὶ ἰδίῳ λόγῳ τοῦτο σαφῶς
 αὐτὸς. αὐτοῦ τῶν γὰρ αὐθις
 τῶν συσσειστικῶν αὐτὸν, τὸν
 Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
 παρασησάμεν τὸν ἱπποκρί-
 τῳ, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον. ἰς
 κανόν ἐστὶν ἅπαξ μανῶναι
 μάλα δὲ αὐτὸν λύϊασθαι ὁ
 ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχε-
 νθαι. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαν-
 τος αὐτῷ γραφεῖνθαι, οὕτω
 κοσμίως καὶ σφρόδως τὴν
 μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινε-
 θῆναι, μέντας ἐν τῷ δ' ὀρ-
 χήσας ὁρῶν, καὶ μὴ παροινί-
 στας ἄς τὴν ὑπεκρίσιν. ταῦτά
 σοι, ὦ Φιλότις, ὀλίγα ἐκ πα-
 ρόντων παρέδωξα ὀρχήσας
 ἔργα καὶ ἐπιτιμώματα, ὡς
 μὴ

desit & temperanter eius repræsentauit insaniam, ut ma-
 gnâ inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
 egressus, neque repræsentando furenter in quenquam de-
 bacchatus. ¶ Hæc tibi, ὦ amice, pauca sanè ex perquam mul-
 tis decerpta, ostendi saltationis studia atque exercitia, ne
 prorsus

Etatione vero furoris morbo
 implicatus esset. Et sanè
 perhibebant illum, postquâ
 à tanta vesanîæ temulentia
 sobrius esset factus, in tan-
 tum ob hæc quæ turpiter ad-
 miserat, affectum esse poenî-
 tentia, ut præ nimia mentis
 mæstitia ægrotius decum-
 beret, reuera ita propter im-
 modicè affectatam insani-
 am perturbatus. Atqui ne
 ipse quidem hoc occultè aut
 dissimulanter habuit, sed
 satis manifestè declarauit.
 Siquidem postulanti-
 bus iterum æqualibus, ut Ai-
 acem in illorum gratiam desal-
 taret, adhibito repræsentato-
 re, inquit ad theatrū: Sa-
 tis superquæ esse semel insa-
 niuisse. Maximè verò om-
 nium eius animum discruc-
 ciauit æmulus. Cum enim
 idem Ajax illi ex composito
 desaltandus esset, adeò mo-

μὴ πάνυ ἄχθοίό μοι, ἱρωτί-
 πῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βε-
 ληθείης κοινωνῆσαι μοι τῆς
 θέας, οὐ οἶδ' ἀλλ' ὡς πάνυ ἄλ-
 σόμηνό σε, καὶ ὀρχησομένη-
 σοντά γε πᾶσι. ὥς οὐδὲν
 δύνωμαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκ-
 νοπῆς σὲ ἁπῆν, τὸ Θαῦμά
 μ' ἔχει, ὥς οὕτι πῶς τὰ θε-
 φάρμακ' ἐθέληθης. θιγ-
 θήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί', ὄνον οὐ
 πεφαιλὺν, ἢ σὺνδ' καρδίαν ἔ-
 ξας, ἀπ' ὃ μὲν νόστος ἐμ-
 ποδῶτερος ἔσται. σὺ δὲ, ὅφ' ἡ-
 δονῆς, εἴθε ὀλίγον ἢ κυκλῶνος
 πᾶσι μεταδώσεις ποιεῖν. ὅ-
 πως γὰρ ὁ Όμηρος περὶ τῆς Ερ-
 μῆς ῥάβδου ἡ χρυσῆς λέγει, ὅτι
 καὶ ἀνθρώπων ὄμματα θέλγει δι-
 αὐτῆς, ὥς ἐθέλει, τὰς δ' αὐτῆς
 καὶ ἄνθρωπους ἐγέρει, τὸτο ἄ-
 τεχνῶς ὀρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ
 ὄμματα θέλγισσα, καὶ ἐγρηγο-
 ρῶσαι ποιεῖσα, καὶ ἐπιγέρονσά
 πάλιν διάνοιαν, πᾶσι ἑκάστα τῶν
 θρωμένων. Κρά. καὶ μὲν ἡδὲ ἐ-
 γὼ, ὡς Λυκίην, πάθωμαι τέ σοι,
 καὶ

prorsus indignè aut dolen-
 ter patiaris, si ista libenter
 & magna cū voluptate spe-
 ctare soleam. Ceterū si
 animus est te mecū eiusmodi
 participem esse spectaculi,
 sat scio illius illecebris te ca-
 pium iri, insuper etiam tri-
 pudiatuum. Itaq; nihil opus
 est vt illud Circes dictum ti-
 bi occinam:

Obstupui q te nil phar-
 maca nostra bibentem
 Demulsere.

Haud dubiè enim demulce-
 beris: & per Iouem, neq; asi-
 ni caput, neq; porci cor ha-
 bebis, verū mēs tibi firmior
 erit & cultior. Tu verò præ
 voluptate quam spectando
 mirificam capias, non mul-
 tū Cyceoni potando tri-
 bues. Nam quod Homerus
 de Mercurij virga aurea af-
 firmat, quod illius admini-
 culo, quorū oculos voluerit,
 in somnum soluat, rursus a-
 lios dormientes excitet: hoc

planè efficit saltatio, & oculos demulcēs, & excubare faciēs,
 & mentē ad singula humanæ vitæ acta accuratiū discutiē-
 da excitās. C R A. Atqui iā tuis me, Luciane, dictis p'suasisti,

ἢ ἀναπνεύμενα ἔχω ἢ τὰ ὤ-
τα ἢ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνη-
σό γε, ὦ Φιλότις, ἐπιδάσθαι τὸ
θεῖον ὅπως, ἢ ἡμοῖ παρὰ σε-
αυτῷ θεῶν καταλαμβάνειν,
ὥς μὴ μόνον ἐκείθεν σοφώτε-
ρ' ἢ μῦθον ἐπαίσις.

iamq; mihi patent & aures
& oculi. Et vide, ô amice,
ut memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatrū iueris,
me tecū vnā pariter specta-
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

HAbes, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum
hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testi-
monium præclarum & memorabile, ex quo quantum
à priscorum honestate & industria absimus & degene-
rauerimus, haud difficulter cognoscēs. Priora enim se-
cula floruerunt saltatoribus & mimis & histrionibus:
quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam emi-
nenter docti respondere possint. Quod si tales id æta-
tis fuere saltatores, cuiusmodi verè eruditos ipsos flo-
ruisse ingenij existimandum est, nempe poëtas Tra-
gicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas
obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut inge-
nij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam
chordaca? & verè chordaca, & cōplexus meretricios,
quib. animi incendūtur ad libidinē. Imò pueri, puel-
læ, viriq; matronæ, plebsq; patresq;, profani & sacri,
sæpe ad mediam ipsam noctem: interdum ad alterum
solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quāta
cura obseruent ut rem omnium stultissimā, insaniamque
spectaculū, quā scitissimè moderentur: quā rem nisi
tibiarū concentus temperaret, & insania commenda-
ret, nihil absurdius, nihil furētī similis spectari posset.
Et ex hac tamē laudata saltatione, castæ matronæ, in-
corruptæq; virgines, meretrices prodeunt prostitutæ.

POSTEA-

a POSTEA QVAM tu Craton.] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de saltandi & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim ubi ab illo ordiatur tempore, quod fuit optimis moribus. Inter duo Punicæ bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludum saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discebant: taceo quòd matronæ etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodò non curiosa, usque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, nò quòd saltaret, sed quòd elegantius quàm necesse est probæ. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, cantare & saltare in Græcia laude digna fuisse. Cælius Rhodiginus lib. 5. Lectionum antiquarum de Græco penu desumpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b Iam olim acerba.] Sumpsit exordiū ab occasione, cū docilitate. c Cū vir lies discipl.] Reprehensio saltationum, à personæ conditione. Hominem ingenium minimè decet turpi incurrere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, quòd Romæ turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinario dixit, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriæ, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur. unde Horatius lib. 3. Carm. Od. 6:

Motus docere gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artibus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur vngui, &c.

L. Murena Seruius Sulpitius in maledicti loco obiecit, quòd esset saltator. In huius defensione Ciceronis verba sunt hæc: Nemo ferè saltat nisi fortè insanit, neque in solitudine, neque in conuiuium moderato, atque honesto: intempestiui conuiuij, amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem libro 3. de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quæ infamis & viro indigna est: alteram virilem, quæ ab armis aut palæstra sumpta est. Hanc Quintil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d Cum primis.] Saltationi opponit tragædiarum &

kkkk s comed.

comœdiarum certamina, quam collationem Lucianus infrà refutatur. e Papæ.] *Confutat hanc collationem. f Istud de.]* *Confutatio reprehensionis ab absurdo. g O' amice.]* *Propositio, & ὅλη totius orationis. h Principio.]* *Argumentum ab antiquitate. i Syderū chorea.]* *Exemplo syderum. k Corybantas.]* *Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus & Ioue, leges apud Strabonem, & in his quæ annotauimus in Dialogo Veneris & Cupedinis. Sunt autem Corybantes, Cybeles, siue Rheæ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum armati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appellati, quod inter saltandum capita iactent. l In Creta.]* *Insula in medio Ponto. centū vrbiū fama clara, vnde ἐγκόμπος à Grecis appellatur: In longitudine ducta millia et septuaginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Hodie Candiam vocant, à montibus eius occiduis. qui λῆξι. i. can didi dicuntur: nullum animal noxium in Creta, vniq̃ue optimi fertilissima, quod Creticū siue Maluaticū vocatur. m Homerus quoq; Merionem.]* *Amplificat testimonio Homeri. n Neoptolemo.]* *Pyrrhus ex Deidamia Achillis filius. Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tripudij genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cui-dam tribuit. o Lacedæmonij.]* *Lacedæmoniorum exemplo amplificat. p Videres itaq;.]* *Hypotyposis saltationum Lacconum. q Homerus.]* *Alia Homeri exempla. r Mitto illud.]* *Eorum quæ in sacris solennia fuerunt. s Proteum.]* *Protei fabulam notio- rem arbitror, quàm vt hic sit recensenda. Extat apud Homerū Odys. 4. & apud Maronem lib. 4. Georgicôn. Illam Herodotus historia prima, & post eum Diodorus alijq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed præstat vt Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquit, regibus Aegyptijs causam huiusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, vt leonis aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum stuporem ac superstitionem quan- dam*

dam affpicientibus iniiciebant, &c. quæ breuitatis causa præ-
tereo. Extat & de eo apud eundem Lucianum nō illepidus Dia-
logus, quem videre potes. Illic enim paulò plura annotauimus.

1 Protei esse æmulos.] Id est, ipsum referre Proteum:
hoc est, in omnem speciem vertentes se, sursum ac deorsum sei-
psos distorquentes. 11 Empusam suspicor.] Memini hu-
ius etiam Aristophanes in Ranis:

Καὶ μὴν ὁρῶ νῦν τὸν δῖα μέγα.

Ποῖον δὲ, δεινόν, παντοδαπὸν γὰρ γίγνεται.

Τότε μὲν βῆς, νῦν δὲ ἐξ ὁδοῦ, τότε δὲ αὐτὴ γυνὴ

Ὁραιοτάτη τις. πῆ ἐστὶ, φέρει πρὸ αὐτῆς ἡ

Ἀλλ' ἔκ ἐτ' αὐτὴ γυνὴ ἐστίν, ἀλλ' ἡδὲ κύων.

Εμπύσαι τοίνυν γ' ἐστὶ. Id est,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta subitò vertitur,

Modò bos, modò autem mula, rursus fœmina

Pulcherrima. Age, ubi est? rectà ad illā iā iā feror.

At rursus haud est mulier, imò iam canis.

Empusa proinde est.

Interpres ascribit, Empusam spectrum quoddam esse, quod ab
Hecate soleat emitti videndum miseris et calamitosis. Id subin-
de consuevit alijs atque alijs formis exhibere sese, maximè me-
ridianis horis, ijs qui parentant manibus. Sunt qui ipsam hanc
Hecaten affirmant esse. Narrant autem, vno videri pede. Vnde
& nomē inditum putant ἐμπύσαι, οἷον ἐκ πίποδα. In Hebræo-
rum Psalmis δαυιδίου dicitur meridianum. x Salios.] Sa-
lios duodecim Martis Gradiui sacerdotes Numa Pompilius le-
git, ut ait Linius lib. 1. ab V. C. quorū primus præsul vocabatur.
Quem numerū deinde Tullus Hostilius duplicasse fertur. Quo-
rum sacra & festi dies canis sumptuosus cū cantu & sympho-
nia oppipare celebrare soliti sunt Romani, in quibus subtiles co-
ronas, & alia conuiuijs oblectamēta adhibebant. Quod sacer-
dotium quanti fuerit, ex eo colligere licet, quod nisi ex patricijs
ad hunc honorem nemo admissus sit, nisi liber & ciuis patrinus
& matrinus foret. Dicti sunt autem à saliendo, quod facere in
conuiuijs quotannis & solebant & debebant, versicoloribus in-
signis ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata
cantantes

eanenes pergebant, succincti aeneis baltheis, togis nexis fibulis, quas trabeas vocabant. in capite pileos gestabant, dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, læva peltam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc est, circumancisum. id cælo lapsum in Numa regiam existimatum, ad cuius formam duodecim numero summa arte confecit Mamurrius artifex: nulla alia mercede ex opere contentus, nisi quod in fine sacri, Mamurij nomen accineretur. præsul in saltando primas tenebat partes, & ducem agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magistrum vocabant. Sanè non Romani solum in sacris quibusdam, saltationibus & hyporchematibus utebantur: sed aliæ omnes ferme nationes. Nam, ut scribit Athenæus, deis peculiaries suæ fuerunt saltationes. Quin nulla sacra in Delo fiebant, quibus non esset adhibita saltatio. Nec ab Orpheo aut Musæo vlla instituta sacra fuisse constat, sine saltatione. Indi manè & vespere cum saltatione Solem salutabant. Longus sim, si velim omnes recensere. y Priapum.] Sic planius: Priapum Iuno Marti dedit, puerum adhuc rudem, sed multa præditum virilitate, qui non prius à Marte armorum disciplina peritus, quam saltator bonus factus est. Vnde & illi merces à Iunone constituta, ut ab eo decimam spoliolum partem in bello reciperet. x Cum itaque tria sint celeberrimarum saltationum genera.] Saltationum non unum fuit genus prioribus, siquidem Iul. Pol-
lux lib. 4. cap. 14. inter varia saltationum genera commemorat ἐμμέλειον Tragicorum, à cantu nuncupatum: κῆρυκα Comi-
corum, σικωιδία Satyricorum. πυρρίχην κὲ τελευσίαν ἐνοπλίαν vocat, quod armati saltarent. Refert illic & alia saltationum genera, si quis auct ea cognoscere. Denique Homeri scholiastes in Iliad. τ. tria saltationum genera commemorat. Vide etiam Cesium Rhodiginum Læctionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Erasmus in adagio, Pyrrichen oculis præ se ferens. A Demiror.] Argumētum à laude, qua à veteribus celebratur saltatio. B Hanc tamen.] Exempla Homeri. C Atverò.] Hesiodi. D Ipse.] Socrates. E Socratis Aspasia.] De Aspasia Milesia famina, formosissima pellice, vide 13. Athenai, ubi de Phryne & alijs tum temporis famigeratis scortis multa dicuntur.

dicuntur. Plutarchum quoque in Pericle. F Videris autē.] Collatio tragædiæ & comædiæ, quibus saltationem anteposit.

G Cum cæcis quoque sint perspicua.] Hyperbole frequens in Luciano, de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν συμποσιακῶν, Decade 2. refert, Antigonum regem vnoculum, allato instrumento prægrandibus scripto literis, dixisse: τῶν δὲ καὶ τυφλῶν δὴλα: Hæc quidem vel cæco perspicua sunt.

H Quod autem saltationum.] Hactenus ex antiquitate & veterum vsu laudavit saltationem, iam ex difficultate artis eiusdem dignitatem ostendit. I Verum hoc orationis.] Repetitio propositionis, cum commonitione. K Iam verò ea quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessaria. L Titanum pugnam.] Iouis & Titanum bellum non minus quàm Troianum duravit, nec fuit contentio de paupera regno, quemadmodum inter Eteoclem & Polynicem: sed de ipso cælo. nec potuit absolui, priusquam Iupiter sibi vnoculos Cyclo- pas, fulmen, tonitru, & alios tales ministros, quibus cruentus ille deus vtitur, aduocaret. M Saturni vincula.] Iupiter patrem Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo cære conclusisse dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,
Arma Iouis fugiens, & regnis exul adeptis.

Et Claudianus de Raptu libro primo:

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni veteres laxabo catenas.

N Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & perspicuitas gestificationis. O Demetrio Cynico.] Probæ exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P In iudiciū.] Accusat orchesticen, id est, saltationis artem. Superuacuū.] Parergon, hoc est, præter rem additamentum. Q Saltator.] Subiungit historias. R Etenim strepitibus.] Homericæ fabula. S Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari. u. iusdam. T Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V Saltatorem.] Orchesten. X Polypi mentem.] Pro tempore. alios atq; alios mores, alium atq; alium vultum sumen. Sumptum videtur ex hoc disticho incerti authoris, quod Clearchus in proverbijs, teste Athenæo, citat:

ἑλάνθο

πολύπυδ' ὁ μὲν τέκνον ἔχων νόον ἀμφίλοχ' ἦρας,
 τοῖσιν ἐφαρμόζων ὅντι' ὡς δὴ μὲν ἴκηε. *Id est,*
 Polypy ingenio sis nate Amphiloche heros,
 Ut temet populo quemcunque accesseris aptes.

*De Polypy ingenio meminit idem Lucianus in sermone Menelaο & Protei. Præterea Plin. lib. 9. cap. 29. Plutarchus in Causis natural. citat ex Pindaro versus hos: πορτίς ἡρὸς χρωτὶ μολί-
 σαι τ' νόον ὡς Φέρον ταῖς πάσις πολίεσιν ὁμιλεῖ. i. Marinae
 beluæ colori maximè mentem accommodans, cum omnibus ci-
 uitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: Ἀ-
 νὴς πολίτης πολύπυς ἐς τ' τροπὸν. i. Urbanus homo qui mori-
 bus sit polypus. Υ Præcipuè verò mores.] Effectus & v-
 sus artis. Ζ Lesboux Mityl.] Sobrietas & prudentia sal-
 tatorum. α Præterea cum.] A iucundo & vili. β Ete-
 nim illud ego.] Effectus, & quæ saltationem sequuntur.
 γ Iam verò orat.] Hactenus ingenij dotes: iam & corpo-
 ris recenset, in saltatione. δ Polycleti can.] Polycleti no-
 bilis cum primis statuarij meminit Plinius, & de eo memoran-
 da tradit lib. 34. cap. 4. ε Vsq; adeò verò.] Redit ad af-
 fectus artis. ζ Sed enim quæ.] Vitia saltatorum, ex qui-
 bus rursum dignitas & difficultas artis colliguntur. η Hæc ti-
 bi, ô amice.] Conclusio, à necessitate.*

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ, ΣΕΥ
PAMPHILVS.

ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΙ ΕΤ

Λυκίης.

Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤVM.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ
 Peripateticorum philosophorū inter se contentio-
 nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quòd potis-
 sima contētionis pars in eo versetur, vtrum Eunuchus
 debeat aut possit philosophum agere: cū alter ab in-
 dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-
 sionis hoc negaret: alter autē exemplis, & sine seu of-
 ficio

ficio philosophi, item à consequētibus sese tueretur. Vbi interim tacitè illud quoq; indicat Lucianus, q̃ ea tū ætate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quam ex doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos facit, ampliificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

ΠΟθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γέλωρ, ἡμῖν ἀφῖσαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρός ὦν τυγχάνεις, τουτὶ δὲ πλέον ἢ σωύθεις εἶναι μοι δοκῆς, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ λατὶ χερσὶ δουρατὸς εἶτ' ἔγελωτα. Λυ. ἐξ ἀγορᾶς ἢ ἡκω βω, ὦ Πάμφιλε; τῷ γέλωτι ὅτε αὐτίκα λοινωνδὸν ποίησομαι σε, ἢν ἀκρότης οἴσῃ δίκην δικαιοσύνης παρεχρόμευ, φιλοσόφων πρὸς ἀπλήτους ἐις ὅντων. Πάμ. κὶ τί το μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ φιλοσοφῶντας δικάζειν πρὸς ἀπλήτους. Διον, εἰ καὶ τι μέγα εἶναι, κατ' ἐπὶ λέω ἢν σφίσι διαλύσῃ τὰ ἐγκλήματα. Λυ. πόθεν, ὦ μακάρε, κατ' ἐπὶ λέω ἢ καὶ οἱ, οἳ γε ξυμπονοῦντες, ὅς τις ἀμάξας βλασφημιῶν κατὰ κέρας ἀπλήτων, λεκράζοντος καὶ ὑπερδυστανόμοις;

VNde a nobis aduenis, Luciane, seu quidnā rides? Semp tu quidē & aliàs consueuisti nobis hilaris ac festiuus occurrere: verū istuc maius aliquid solito videtur esse, de quo risum nec compescere queas. LV C. E' foro tibi adsum, ὦ Pamphile: porrò mox efficiā ut tu quoq; mecū rideas, simul atq; audieris cuiusmodi litis adfuerim aelioni, duobus philosophis inter sese contendentibus. P A M. Iam istuc ipsum profectò ridiculum est quod ais, philosophos inuicē lites agitare. Nā etiā si qd magni fuisset negotij, inter ipsos modeste citraq; pugnā controuersia cōpositā oportuit. LV C. Quid ais? tranquillè component illi, q̃ quidē solida plaustra cōiuijs onusta alter in alterum effuderint, vociferantes, miraq; peruicacia contēdentes?

P A M P.

Πάμ. ἥ περ, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διφείροντο, τὰ σωήθη ταῦτα, ἵτιρόδοξοι τυγχάνουσιν; Λυκ. ὁ δαμῶς, ἅμ' ἐπιτροῖόν τι τοῦτο λέω. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, δίκην ὁμοῦς σιωδῆκα· καὶ δικασαὶ ψηφοφοροῦντων ἥσαν οἱ ἄεισοι, καὶ προσβύταλοι, καὶ σοψώτατοι· ἐν τῇ πόλει· καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἐδίωκε, παρὰ μέλη· τι φθιγγάμην, ἔχ' ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχωτήαν τραπόμην. Πάμ. ἐκοιῶ λέγοις ἄν ἥδη τὸ λεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδέναι, ὅ, τι τοῖς λεκτινῆς εἴη τὸν τοσόντον γέλωτα. Λυκ. συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφίλῃ, ὥς οἶδά, ἐκ βασιλῆως μεθοφορά τις ἐφ' αὐλήν, κατὰ γῆν, τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω καὶ Πλατωνικοῖς καὶ Επικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περειπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἴσα δέ, ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτῶν τιν' ἄπορον ἀντικαθίσταται, Δοκίμασθέντα ψήφω τῶν ἀείων. esset æquale. Cæterū demortuo ex his quopiam, alius aliquis in eius locū subrogandus est, qui sit optimatū calculis probatus.

PAM. Videlicet de disciplinis atq; opinionibus, Luciane, ita ut assolent, dissentiebant, quod erant diuersæ factionis? LV C. Nequaquam, imò aliud quiddam erat hoc de quo dissidebāt: nam eiusdem sectæ erant ambo, eiusdemq; scholæ, & tamen orta inter eos lis erat. Porro iudices qui cognoscebat, primates erant huius Reip. natūq; maximi ac sapientissimi: breuiter, apud quos pudeat aliquid etiā parū apte quippiam eloquutus, nedū ad tantā prouectus inuerecundiā. PAMP. Quin tu igitur litis argumentū exponis, quo videlicet ipse etiam cognoscā quæ res tibi tantū risum concitārit? LV C. Scis Pamphile, salariū, idq; neutiquā exiguū, ab Imperatore fuisse constitutū singulis philosophorū generibus, puta Stoicis, Platoniciis, Epicureis, cumq; hic etiā Peripateticis: ita ut unicuiq; sectæ præmiū

c Porro

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βούη τις
 ὡς, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδὲ
 ἰσθῶν, ἀλλὰ μύθῳ κατὰ τὸν
 ἱνικῶν, ἵφ' ὅτῳ σιωπῶναι τοῖς
 νύκτι. Πάμ. οἶδα ταῦτα· καί
 τίνα φασὶν αὐτὴν ἀγαθὴν ἀπ-
 θανῆν, τῶν Πειπωτηγικῶν
 οἶμοι τὸν ἕτερον. Λυ. αὐτῇ, ὦ
 Πάμφιλε ἢ Ελένη, ἡπὲρ ἡς ἱμο-
 νομάχῃν περὶ ἀπώλους. καὶ
 ἄλλοι γὰρ τὴν γυλοῖον ἔδῃν ὡς
 ἱκάνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι
 φάσκοντας, καὶ χρημάτων λα-
 τὰ φρονεῖν, ἔσθια ἡπὲρ τοῖς
 τῶν, ὡς ἡπὲρ πατρίδ' εἰν-
 δυνάστες, καὶ ἱερῶν πατρῶ-
 νων, καὶ τάφων περὶ οἰκῶν ἀ-
 γανίσθαι. Πάμ. καὶ μὲν
 καὶ τὸ δόγμα, τὸ γὰρ οὐ τοῖς
 Πειπωτηγικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα
 λατὰ φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ
 πρὶν τι ἀγαθὸν καὶ τῷ οἴ-
 θαι. Λυ. ὁρθῶς λέγεις. φασὶ
 γὰρ οὕτως ταῦτα καὶ κατὰ τὰ πά-
 ρεια ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς ὁ πόλεμος,
 τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἡδὲν ἄλλοι.
 ποιοῖ

Porro primum illud neque
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait d poeta,
 nec porcellus: verum singu-
 los in annos decies mille num-
 mum, quos accipiunt vii do-
 cedat iuventutem. P A M. Me-
 mini quidē ista. Quin aiunt
 nuper ex illis diē obisse quæ-
 piam, alterū (ni fallor) e Pe-
 ripateticis L V C. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine confluebant. Et
 hætenus quidē nihil etiā ris-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quod quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere: tamō
 earū gratia perinde atq; pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumētis progenitorū de-
 certarent. P A M. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verum eas
 in tertio quoddam bonorum
 ordine esse ponendas. L V C. Rectē dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiāq;
 illis extitit: verum quæ postea consequuta sint, iam auscultā
 llll e Primum

ἀνδρὶς αὐτοῦ περὶ φρόνους ἡ-
 τ, καὶ οὐκ φρόνους τῆ νίκης νομί-
 ζων. Λυ. ἐν λέξει, καὶ αὐτὸς ὁμο-
 ψυχός ἐν τῷ τῷ ἐξεί. ἐπεὶ δ' ἄ-
 λης ἡ ἐξομ βλασφημιῶν, ἄ-
 λης δ' ἐλπίσιν, τὸ τελευτῶν
 ἡ δὲ οὐ Διοκλῆς ἐφ' ἡ, καὶ δὲ πλὴν
 ἀρχὴν θεοῦ ἐν, ὅς βαρύνει
 μετὰ ποιῶν φιλοφροσύνας, καὶ τ
 ἐπ' αὐτῇ αἰσείων, ὁ νόμος γ
 ὅντι. ἀλλὰ τὸς τοῖς ἐξ ὅπως
 τῶν ἀρχαῖς ἐξεί, ἀλλὰ
 καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ πρὶν ῥαντι-
 εῖων, καὶ τὸ αὐτῶν ἀπάντων
 συνηγορῶν. ὁ νόμος γὰρ τι ἀπ-
 φάνων, καὶ ἀνυπόστατον θέα-
 μα, εἴ τις ἐξ ὅπως ἐξεί, καὶ οἱ
 κρίας, ἡ δὲ οὐ τοῖς τινεσ. καὶ πο-
 ῖν ἐν ὅς πρὶ τῶν λόγων, ἐπὶ αὐ-
 τῷ ἐπὶ γὰρ αὐτῷ ἐν τῷ ὁ νόμος
 ἐξομ, ἀλλὰ τι σὺν τῷ καὶ
 μετ', καὶ τῷ αὐτῷ, ἐξεί, καὶ ἀν-
 θρωπείας φύσεως. Πάμ. κα-
 νόμος γὰρ ἐξ ὅπως φῶς, ὅς Λυ-
 κίν. καὶ ἡ δὲ γὰρ καὶ αὐτὸς, ὅς
 ἐπὶ αὐτῷ, πῶς ἀγομαι, τῷ πρὸς ἀλόξ
 καὶ αὐτῷ καὶ αὐτῷ ἀνδρῶν.

neq; mulierem, sed quiddam utrinq; compositum & conflatu,
 planeq; monstru ab hominum natura specieq; alienum PAM.
 Nouam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamque
 & ipse ridere compellor, crimen audiens tam inauditum.

τί δ' οὐκ ἄτερ Θ', ἄρα τὴν ἡ-
 συχίαν ἤγαγεν, ἢ τί πρὸς ταύ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆν ἐτόλ-
 μησι; Λυ. τὰ μὲν πρῶτα, π' αὐ-
 δὲς καὶ λαλίας, οἰκῆον γὰρ αὐ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπολὺν ἐσιώ-
 πα, καὶ ἡρυνθεία, καὶ ἰδίων φαν-
 ρὸς ἴν', τέλ' Θ' ἵ, λεπτὸν τι καὶ
 ζωακῆον ἐμφθιγξάμην Θ', ὃ
 δίκαια ποιῆν ἔφη τὸν Διο-
 κλεία, φιλοφώας ἀπεκλείοντα,
 ἀνδρῶν ὄντα, ἧς καὶ ζωαξί-
 μετέβαιναι. καὶ πρῆγοντο Ασπασία
 καὶ Διοτίμα καὶ Θρηγυλία, σιω-
 γορήσασθαι αὐτῶν. καὶ τις Ἀκα-
 δημαῖκος ἀνδρῶν ἐκ Κελτ,
 ὀλίγον πρὸ ἡμῶν ἀνδοκιμή-
 σαι ἐν τοῖς Εὐμησι. ὁ Διοκλῆς
 δὲ λακῆνον αὐτὸν, ἔπειθ' ἴν' καὶ
 τῶν ὁμοίων μετεποιῆτο, ἔρξεν
 αὐν, οὐ κατὰ πλάγους αὐτῶν τὴν
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς δόξαν. καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπεμνημόνευε
 λόγους, καὶ πρὸς ἑκάνον, ἐπὶ
 τοῖς Στωϊκῶν, καὶ Κιωνικῶν μά-
 λιστα ἐρημνύς πρὸς τὸ γελοίο-
 τερον,

Sed alter ille quid? Num ob-
 ticebat? an vicissim & ipse
 quiddam ausus est ad ista re-
 sponderet? LV C. Imitiò quis-
 dem pudore ac metu (nam
 id est istis familiare) diutius
 obticebat, erubescens inte-
 rim, palamq; prae se ferens
 id quod erat. 8 Tandem au-
 tem tenuem quandam ac mu-
 liebrem edens vocem, nega-
 bat æquum facere Dioclem,
 qui se quòd eunuchus esset,
 ob id à Philosophia seclude-
 ret, cum qua fæminis etiam
 esset commercium. Allega-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quæ causam il-
 lius adiuuabant. Præterea
 Academicus quidam eunu-
 chus natione Gallus, q̄ pau-
 lò ante nostram ætatem ma-
 ximi nominis apud Græcos
 floruisset. Porro Diocles et-
 iam illum ipsum, si quidem
 extaret, ac simili negotio se-
 se misceret, prohibiuerum se-
 se respondit, nihil expauesce-

etum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicteria in illum iaciebat, tum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximèque Cynicis dicta ad risum concitantur
 dum

τις οὖν, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τῷ σώματι
 τῷ. ἐν τῷ τοῖς δικαί-
 σῶς ἢ ἀφαιρῆναι. καὶ τὸ λεγόμε-
 ναὶ οὐκ ἔστι τῷ σκίμματι τῷ
 τῷ ἰτύγγαντι οὖν, ἀλλ' οὐκ ἔστι
 τῷ οὐκ ἔστι τῷ φιλοσοφίᾳ
 παρὰ τὴν, καὶ νῦν πε-
 ριστάμην ἐκ τῆς ἀξιώσεως, τοῦ
 καὶ καὶ σχῆμα, καὶ σώματι
 ἀνθρώπου περὶ τὴν φιλοσοφίαν
 αὐτῶν λέγουσι καὶ τὸ μέγιστον,
 πᾶσι βραβύχην αὐτῶν, καὶ
 τοῖς περὶ οὐσίαν καὶ μανθάνειν
 βελονοῦσι ἀξιόπιστον, καὶ πρὸς
 πονηρίαν τοῖς μυνέας, ἅς καὶ πα-
 ρὰ βασιλείᾳ ἀφαιρῆναι, τὸ δὲ
 τῷ οὐκ ἔστι καὶ τῶν βασιλέων
 χεῖρον εἶναι. τὸς μὲν γὰρ καὶ πε-
 ραῖναι ποτὶ ἀνδρείας, τῶν δὲ
 δὲ ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἀνδρείας
 φθασι, καὶ ἀμείβομεν τῷ ἴσῳ
 ναί, κατὰ ταῦτα τοῖς κορ-
 ναῖς, αἱ μὲν πρὸς τοῖς, μὲν
 ἰσχυρῶς ἐν τῷ οὐκ ἔστι
 καὶ σωματικῶς λέγουσι εἶναι
 τῷ

dumerant idonea, de corpo-
 re mutilo atque imperfecto.
 Hac in re iudicium cognitio
 versabatur. Denique totius
 causæ iam illud caput esse
 cepit, num Eunuchus ido-
 neus esset censendus qui ad
 philosophiam admitteretur,
 quique iuuenibus præfici pos-
 stularet, quum alter interim
 formam etiam ac corporis
 integritatem in philosopho
 requirendam esse diceret. Ma-
 ximè verò uti barbam al-
 tam ac promissam gerat, quò
 videlicet ijs qui discendi cu-
 pidi aduenirent, vir grauis
 appareat, & is cui fides ha-
 beri debeat, neque indignus
 videatur decem illis drach-
 marum millibus quæ forent
 ab Imperatore capienda.
 Cæterum Eunuchorū con-
 ditionem etiam quàm Spa-
 donum esse viliores. Nam
 illos aliquando virile quid-
 dam expertos fuisse: at hunc

ab ipso statim ortu fuisse exectum, planeq; animal esse quod-
 dam varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
 que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
 Alter contrā responderet: eo iudicio non de corporis agi

τὴν κρίσιν, ἀπὸ ἀληθῆ ψυχῆς
καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δέμ
ρίγνεται, καὶ τὴν δολιμάτην
ἐπισήμην. ἔθ' ὁ Αἰσωτέλης ἐς
καλῶς μάρτυς τῷ λόγῳ, εἰς ὃν
πρόβολον θαυμάζεις Ἑρμῆαν
τὸν ἀνύχορον, τὸν ἐκ τῷ Ἀτρε
νέως τυραννον, ἃ χειρὶ καὶ ἐλ
ειν αὐτῷ, κατὰ ταῦτα τοῖς
θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ τὸ ἄλμα πε
σιθῆναι ὁ Βαγῶας ζυῖτον, ὡς
πολὺν ἐπιτηδεύειν ὄντο
καὶ τοῖς νέοις διδάσκαλον,
ἔθ' ὁ δολιχὴν τινὰ πρὸς αὐ
τὸς ἐνδείξασθαι διωκόμενον,
ἔθ' ὁ Σωκράτης κενὸν ἔγκλη
μα παθεῖν ἄν, ὡς ἀφ' αὐτῶν
τὰ μεράκια. ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὸ
ἀγνώστον μάστιγι σκώφθη, χα
λερῆτος τῷ, ὡς γοῦν ὦν, πρὸς
σέριψιν. εἰ γὰρ ὁ πῶν ὦν,
ἔφη, βαλὲν κείνῳ δέοι τὸς
φιλοσοφούτας, τὸν προχρον
ἄν δικαιοτέρου πεπειθῶσα
πάντων, ἐν ζυγῷ τεῖται ἄλ
λον παρ' αὐτοῦ, τὸ δὲ ὄνομα ἐν
ἀφανῆ κείνῳ, καὶ μὲν, ἔφη,
ὁ ἀνὴρ δικασαί, οὐ τοῖς ὁ
τὰς

figura, verum de animi vire
tute, proinde mentis quali
tatem expendi oportere, de
dogmatum cognitione qua
rendum esse. ⁱ Eius rei testis
citatus Aristoteles, qui qui
dem Hermeam eunuchum
Atarne oriundum tyrannum
supra modum sit admiratus,
adeo ut illi perinde atque
Dijs sacra fecerit. Ausus est
et illud addere Bagoas,
multo magis idoneum esse
eunuchum cui adolescen
tes erudiendi credantur,
quod ab hoc nulla in illos
calumnia possit haerere, ne
que Socraticum illud cri
men in hunc competat,
quod adolescentulos cor
rumpat. ^k quae ille potiss
imum in mentium imberbe
fuerat cauillatus, ea hic
facet, ut ipsi quidem vi
debatur, reiecit. Etenim si
e barbae prolixitate, inquit,
philosophos aestimare con
uenit, nimirum hircus an
te omneis primas tenebit.

Hic tertius quidam assistens
(nomen hominis filebitur) ^l Atqui iudices, inquit, hic ma
lis

τὰς γυναῖκας καὶ τὸ φώ-
 νημα γυναικῶν, καὶ τὰ ἄλ-
 λα ὀνόματα ὡς οὖν, ἃ ἀφ' ὧν
 οὖν, πάλιν ἀνδρῶν ὑμῖν
 φανῆται. ἃ δὲ μὴ, ψάλλον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὸς ἐσθ' ὡς ποτὶ, ὡς ὁ
 Ἀξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρ-
 θροῖς ἔχων. ἀλλὰ τό τε μὲν
 τὸν ὀνόματι ἀναφυγόν, καὶ
 τὸν ἐρησφύζον ἐυρόμεν,
 ἀφ' ὧν, ἀπιστησάντων τῇ κα-
 τήσιν αὐτῶν τότε δικασῶν,
 ἀπὸ γὰρ τῆς φανερᾶς ὀψείας.
 νῦν δὲ, καὶ παλινφθισίαν
 μοι δοκῇ, τὴν περὶ μετάνοιαν
 οὐκ ἔχον. τῶν δὲ λεγομέ-
 νων, παρὰ πάντων μὲν γίγνεται
 ἐγγύς, ὡς τὸ ἀκός. Βασιλεὺς
 μακρὸν ἐτράπητο, καὶ παν-
 τὶ ὡς ἐν μυσταγωγίᾳ
 χρώματα, καὶ ψυχῶν ὡς ἰσθ-
 μίον. καὶ οὕτως συνκα-
 τατίθεται ὡς τῆς μοιχείας ἐγ-
 κλήματι καλῶς ἔχον ὡς, ὅτι
 ἀφ' ὧν αὐτῶν τὴν κατήσιν αὐ-
 τῶν ἐν τὸν πρῶτον ἀγῶ-
 να ἢ γὰρ ἔσται. Παμ. γὰρ
 νοῖα,

lis leuibus, ac foeminea vo-
 ce, reliquoq; corporis habi-
 tu eunuchoadsimilis, si quis
 vestes detrahat, egregie vi-
 esse videbitur. Alioqui men-
 tiuntur qui ferunt, eum aliz
 quando in adulterio depre-
 hensum, membra in mem-
 bris, ut legum tabulae lo-
 quuntur, habentem: atque
 id quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse, eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse,
 quum iudicibus crimen per-
 suaderi non posset, ut qui e
 specie hominem iudicaret
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus viden-
 tur, idq; propter ostentatum
 præmium. Hæc quum dice-
 rentur, omnibus ut par erat,
 risus est obortus. Porro Ba-
 goas magis etiam perturba-
 batur, omnem in speciem sese
 varians, atq; in innumerabi-
 les versus colores, tum frigi-
 do sudore fluens: ac neq; de-
 corum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere, neq;
 rursum eam accusationem

inutilem ad præsens certamen arbitrabatur. P A M, Pro-

δοῖα, ὃ Λυκῖνε, ὥς ἀληθῶς
 ταῦτα, καὶ οἰκιστὴν δὲ τῶν τυχε-
 ῶν ὑμῖν διαπρίβων προσή-
 ῳτα. τὸ δ' οὐδὲν τέλει· τί γὰρ
 νεῖδε, καὶ πῶς ἐγνώσκειν ἄνθρω-
 οὶ δικασαί; Λυ. ὁμοόψιμοι
 παύσαντες ἡμῶν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡ-
 ξίομαι, ἀρδύοντες αὐτόν, ὡς
 σπέρτης ἀργυρωνύτης, ἐπισκο-
 πῆν, ἡ δὲ αὐτὴ φιλοσοφῆν τά-
 ρη πρὸς τῶν ὀρχήων. οἱ δ' ἔτι
 γελοῖότῃσιν, μετασηλασμένους
 τῖνας τῶν ἐξ οἰκῆματος γυναι-
 κῶν, ἐκλεῖψαν αὐτόν σωεῖναι,
 καὶ ὅπου αὐτὴν καί τινος τῶν δικα-
 σῶν τὸν προσβύτατόν τε καὶ
 σοφώτατον, ἐφιστάμενος ὁρᾶν, ἡ
 φιλοσοφῆ. μετὰ δ', ἐπὶ πάν-
 τας ὁ γέλωας καταῖχε, καὶ δαίς
 ὅστις οὐδὲν τῶν γαστέρα ἤλυσεν,
 βρασσομένη· ὅτε αὐτῶν, ἐγνώ-
 σκειν ἀναπόμιμνον· τῶν ἰτα-
 λῶν ἐκπέμφαν τῶν δίκων καὶ
 νεῖδε ἄτις· μὲν πρὸς τῶν τῶν
 λόγων ἐπίδαξιν, ὥς φασί,
 συννάξεται, καὶ πρᾶσκονα-

ξίται,

fecitò deridicula sunt ista,
 Luciane, neque vulgarem
 vobis, uti coniectandum est,
 voluptatem præbuerunt. Ve-
 rum quò tandem res euaſit,
 et quid super his pronun-
 ciarunt iudices? LVCIA.
 Non erat eadem omnium
 sententia: verum alijs qui-
 dem visum est, uti nudato
 illo, quemadmodum in em-
 picijis seruis fieri consuevit,
 inspicerent, num in ijs quæ
 ad penem pertinent, philos-
 ophari posset. Alij verò
 sententiam dixere multò ma-
 gis etiam hac ridiculam:
 nempe ut accersitis è lustro
 mulieribus aliquot, iubes-
 rent illum cum illis congre-
 di, ac viri officio fungi: as-
 stante interim è iudicibus
 quopiam, qui quidem esset
 natu maximus, fideq; specta-
 tissima, qui inspiceret num
 philosophum præstaret. Hæc
 ubi omnium risu fuissent
 excepta, neque quisquam o-

mnino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
 est ut integra causa in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
 ut aiunt, ad eloquentiæ ostentationem semet exercet atque
 instruit,

ῖται, καὶ λατρηγοίαν συγκρο-
τῇ. καὶ τὸ πῆς μοιχείας ἐγκλη-
μα ὑποκινῆ, ἐναντιότατον αὐ-
τῷ. καὶ οὗτοῦ λατὰ τὸς φαύ-
λους τῶν ῥητόρων ὡς ποιῶν,
καὶ εἰς τὸς ἀνδρας τὸν ἀντί-
δικον ἐκ τῆς ἐγκλήματ' ἵας
ταλέγων. Ὡς Βαγῶα δὲ ἔτρα,
ὡς φασι, μέλα, καὶ ἀνδρίστει
τὰ ποικίλα, καὶ δὲ χαρὸς ἔχει
τὸ πρᾶγμα. καὶ τίλ' ἱερὰ τῆς
σας ἐπιτίθει, καὶ ἐπιλέγει, ὡς δ-
δὲν χείρων δὲ τῶν τὰς ἱππο-
ἀναβασιόντων ὄνων. αὐτὴ γὰρ,
ὡς ἱππῶν, φιλοσοφίας ἀείσει
λεείσις ἰοικν ἔναι, καὶ ἀπόδι-
ξίς ἀναντίλεκτ', ὡς καὶ τὸν
ὑδρ', ἐτι δὲ μοι ἱομιδῆ νῆος
ἐστίν, ὡς αἰμῶν ἄν, δὲ πλὴν γνῶ-
μῶν, δὲ πλὴν γνῶσιν, ἀλλὰ τὸ
αὐδοῖον ἐξομοῖ ἐς φιλοσο-
φίαν ἔχει.

instruit, & accusationē quā
elaboratissimam meditatur,
adulterij crimen aggrediens,
id quod ipsi maximè aduersus
satur. Quod quidem & hic
facit iuxta malorum rheto-
rum morem, quum ex ipso
crimine aduersarium inter
viros recenset. Contrà Ba-
goas diuersa cura, quemad-
modum audio, & assidue vis-
um agit, negociumque prae
manibus habet. Postremò
victurum sese sperat, si mo-
dò docere possit se nihilo
deteriorem esse equas ineun-
tibus asinis. Id enim, amice,
visum est optimum philoso-
phiae documentum, atq; vna
demonstratio, quae refelli
non queat. Proinde optā-
rim, ut filius qui mihi est ad-

huc admodum adolescens, non animum & linguam, sed per-
nem haberet ad philosophiam idoneum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
sus facit, amplificatione rei à modo & personarum professione
petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro prae-
mium illud.] Carmen est Homericum ex Iliad. x. de Achille

& Hectore pro vita certantibus : Carmen integrum sic habet :

—ἐπὶ ἐχέριον, ἐδὲ βοάτω

Αγνύθω, αἵ τε ποσσὶ αἰθρία γίγνεται ἀνδρῶν,

Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἴσον ἔκτορ & ἵπποδάμοιο. id est,

Neque enim illis victima sine bucula captabatur, quippe hæc præmia cursus : verum de vita certabant Hectoris. Virgil. lib.

12. Aeneidos hoc ita interpretatus est :

—nec enim leuia aut ludicra petuntur

Præmia, sed Turni de vita & sanguine certant.

Vsurpantur à Luciano, contra philosophos turpiter apud Iudices de salario contententes. d Poëta.] Appellativum est, loco proprii, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum : Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus : sicut cum poetam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e Primū complures.] Modus & personæ. f Βαρύας.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Lucianus philosophum quendam inducit, qui vultu corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Ovid. de Amoribus, servum puellæ custodem Bagoum appellat :

Quem penes est dominam servandi cura Bagoum.

g Tandem autem.] Defensio ab exemplis. h Cæterum.] Accusatio ab accidentibus. i Eius rei.] Defensio à sine & officio. k Deinde quæ ille.] A sequentibus.

l Atqui Iud.] Noua obiectio, & occasio suspensæ sententiæ.

ΕΡΩΤΗΣ.

ΑΜΟΡΕΣ.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

ΛΥΚΙΑΝΟΥΣ ΕΤ

Θεομνήστου.

Theomnestus.

Incerto interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

Hoc dialogo de Amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Chariclis & Callicratidæ personis : quorum alter amorem mulierum vt antiquiorem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & ytrinque oblectantem defendit :

defendit: alter autem turpem istum in pueros affectū,
sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum
commendat, confutato eo quòd alter de naturæ ductu
opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolē-
tia ac fœditate. Occasio dialogi ex repetitione & me-
moriam antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc
etiam temporis opportunitate. Exordium autē & præ-
paratio disputationis ab attētionē, & rei magnitudine.
quam lōga deinde narratio sequitur, cōtinens causam
& quasi fundamētum totius negocij: in qua illa quoq;
non indigna lectu sunt, descriptio templi Gnidię Vene-
ris, & exemplū impotentis amoris, quo quidam ipsam
deæ statuā noctu aggressus est: cuius cōmemoratio cō-
tentioni ac disputationi principium & ingressum facit.
Cæterum haud scio an & hic philosophos tacitē per-
stringat Lucianus, dū pēderastas esse, solis illis p̄mittit.

Ρωτικὸς πα-
λιός, ἰταῦρέ μου
Θεόμνησε, ἐξέω-
θινού περιπλῆρω-

κας ἡμῶν τὰ λιγυρὰ πᾶς
τὰς σωχῆς σπονδὰς ὄτα.
καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοι-
αύτης ἀνέσιως, ὅπως θύ-
ῃ παρῶν σελόγων ἐρῶν χα-
εις. ἀδυνάμει δὲ ψυψὴ διλε-
κὸς σπελῆς ἀνέχεται. ποθεῖσι δὲ
οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν
ἐπαχθῶν φροντίδων χαλα-
σθῆναι, ὥς ἡδονὰς ἀνίσταται.
πάνν

Matorio quo-
dā lusu, amice
Theomneste,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessus. Ac mihi vehemen-
ter sitienti talem aliquam re-
laxationem, in tempore adeò
iucundorum istorum sermo-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua sus-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò contem-
tiores, ut curis grauioribus
Admo-

atque molestis paulisper relaxatis, in voluptates remittantur.

πάνυ δὲ με, ἔπο' τ' ὀρθρον, ἢ τ'
 ἀπολάσσω σε λόγων αὐμύλη
 καὶ γλυκεῖα πρὸς κατ' αὐφρανον.
 ὥς δ' αἰγὸς δαῖν, Αἰεσίδης ἐνό-
 μισον ἂν, τοῖς Μιλησιακοῖς
 λόγοις ἔπ' ἐκλεῖψεν. ἄχθο-
 μαί τε, καὶ τὸς ὧν ἐρωτας, οἷς
 πλατὺς εὐρέθης σκοπὸς, ὅτι πῆ
 παντα διηγέμεν. καὶ σε
 πῶς αὐτὸς ἀντιβολέμεν Ἀφρο-
 δίτης, εἰ περὶ τὰ μενέμεν ἔδο-
 κας, εἰ τις ἄρ' ἔλεν, ἢ καὶ νῦν Δία
 θῆλυς ἐφέται τοι πόθ' ὅ, ἢ ῥέ-
 μα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσθαι. καὶ
 ῥ' ἄνωγας ἰορταστικῶν ἄγρων
 ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. ἐκ
 ἀγνοῆς δὲ δὴ πού τὸν θεόν,
 ὥς ὅς τις τῷ πῶς Ἀφροδίτῃ
 ἡδίστα οὐδ' ἀποῖ μοι τῶν λό-
 γων τὰς θυσίας πρὸς ἡσίοθα.
 Θεοῦ δ' ἅπασιν ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε,
 θαλάσσης λύματα, καὶ ποντὸς
 ἀπ' οὐρανὸν νιφάδας ἀειθμύ-
 σεας, ἢ τὸς ἐμὸς ἐρωτας. ἔγω
 γ' οὐδ' ἅπαρ αὐτῶν ἐφ' ἑλὼ
 ἀπ' ἐλθέθαι φέρειραν νομίσω,
 καὶ ἐπ' ἀπὸ ὅρου πλῆσαι θιγῶ
 missurus esse. THEO. Citius verò mihi, Luciane, maris
 fluctus, & densas è cælo delabentes niues numeraueris, quàm
 meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuam reddidisse
 pharetram me puto: ac si quando ad alium aliquem auolas

Admodum igitur me sub au-
 roram hodie lasciuiorum in-
 storum verborum blanda ac
 dulcis suadela exhilarauit.
 Quare parùm absuit quin
 Aristides ille viderer mihi
 esse, Milesiis sermonibus su-
 prà quàm delinitus. Doleo ὅς
 per amores equidem tuos,
 quibus latus adeò scopus in-
 uentus est, quòd narrare des-
 sisti: ac te per ipsam obse-
 cramus Venerem, si abun-
 dè mihi dicere videris siue
 masculum aliquod, siue et-
 iam per Iouem muliebre te
 incesit desiderium, vt id
 paulatim memoria repeten-
 do excitare velis. Nam alio-
 qui festum & solennem ce-
 lebramus diem, Herculi sa-
 cra peragentes. Ceterùm
 haud ignoras scilicet deum
 hunc, quàm acer & procliuis
 erga Venerem fuerit. proin-
 de lubentissimè videtur mihi
 sermonum hæc sacrificia ad-

σωσιν, ἀνοπλῶσιν αὐτῶν ἢ δι-
 ξιά γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ
 ἐκ τῆς ἀντίπουδ' ἡλικίας αἶς
 τὸς ἐφύδεις λειψάς, ἀπῶς ἐπ'
 ἀπῶν ἐπιθυμίας βυκολεῖμαι.
 Διάδοχοι ἔρωτος ἀπῶν, καὶ
 πρὶν ἢ λῆξαι τὸς πετέρες, ἀρ-
 χονταὶ δαυτέρου. ἐὰν ὡς Ἀρ-
 ρῶα τῆς παλιμφύδης ὕδρας πο-
 λυπλοκάστρα, μὴδ' ἰόλιων
 βοηθὸν ἔχειν δυνάμει. πῦρ
 γὰρ οὐ σβέννεται πῦρ, οὐδ'
 τῶ τὸς ὕδρὸς τοῖς ὀμμασιν ἐ-
 νοικᾷ μὲν ψ, ὅς ἄπαν καλεῖ-
 τ' αἶς αὐτὸν ἀρπάξων, ἐπ' εἰς
 ἀγνὶ λόρῳ πᾶντα. καὶ σιω-
 χὶς ἀπῶν ἐπὶ χεῖρά μοι, τίς
 οὖν τ' Ἀφροδίτης ὁ λόγος. ἔ-
 γ' ἢ Ἠλιάδης ἐγὼ τίς, οὐδ' Ἀλ-
 μινιάδων εἶς, οὐδ' ἱππολῖ-
 ταν ἀγροικίαν ὠφρυόμει-
 ν' ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ πλὴν
 ἔπαυσον ταύτῳ ὀργῶν. Ἀν-
 τὶ πᾶσι τῆς ἐπιπλοῦς καὶ
 ἀνσχεροῦς ταύτης ἔποκει-
 σιως, Θεόμνησε. ἄχθῃ γὰρ, ὅτι
 γέτω τῷ βίῳ ἢ τυχῇ προσκλή-
 ρωσέ

re volent, inermis ipsorum
 dextera ridebitur. Prope-
 modum enim ex eo cum à
 prima pubertatis ætate e-
 gressus, inter adolescentes
 receptus sum, alijs atque alijs
 subinde concupiscentijs de-
 lusus pereō, alijsq; amores a-
 lijs succedunt : ac priusquam
 desinant priores, incipiunt
 sequentes, capita prorsus
 Lernæa rediuiuæ istius Hy-
 dræ longè magis multipli-
 cia, neque etiam Iolaum as-
 liquem auxiliatorem reci-
 pere sustinentiâ. Neque enim
 igne ignis extingui solet. Ad-
 eo humidus quidam oculis
 inhabitat meis asilus, qui om-
 nem formam ad sese ras-
 piens, nulla satietate exple-
 tur. Ac assiduè dubitare in
 mentem venit mihi, quænam
 hæc Veneris ira sit. Non
 enim ex Heliadis quispiam
 ego sum, neque Lemniadum
 contentio, neque etiam Hip-
 polytæum agreste ac durum

illud supercilium indutus, ut ob id irritare Deæ inexple-
 bilem hanc iram in me debeam. LVCIA. Omitte ficti-
 tiam hanc Theomnestæ & difficilem responsionem. An
 tu enim

ρασί σε. ἢ χαλεπὸν εἶναι νο-
 μίσῃς, ἢ γυναιξὶν ὠραίας, ἢ
 μετὰ παίδων τὸ λατρεῖν ἀν-
 θρώπων ὀμιλῆς; ἀλλά σοι καὶ
 λαθροῖων τολῆσαι θές
 τὸ δυσχερὲς ἔτω νόσημα. ἀφ-
 ὅρου γὰρ τὸ παθεῖν, ἀπ' οὐχί
 τῷδε καὶ πολλὰ ἐκχέας νόσον.
 ἀνδράμονα σαυτὸν εἶναι νο-
 μίσῃς, ὅτι σοι ὁ θεὸς ἐκ αὐχμη-
 ρὰν γυναικῶν ἐπέκλωσεν, ἐπὶ
 ἱμποεικᾶς ἄλλας, καὶ στρατιώ-
 τω ἐν ὀπλοῖς βίον. ἀλλὰ τιπα-
 ρά παλαιῶν μέλθοι σοι, καὶ
 φαιδρὰ μὴ ἰσθῆς, μέλει πο-
 δῶν τῶν πρυφῶν λαθαμηνῶν,
 εἰς κείδον δ' ἡσυχμῆς λό-
 γος ἐπιμήδεια. ἤ γὰρ μὲν ἱρω-
 τικῶν ἡμέρων ἢ αὐτὸ τὸ βα-
 ρύνειν ἀνδράνα, καὶ γλυκὺς
 ὁ δὲς ὁ τῷ πόθῳ δάκρυα παρὰ
 τοῖς ἑλπίσιν, τυχὼν δ' ἀ-
 ποπέλας. ἴση δ' ἡδονὴ τὸ
 παρῆναι, καὶ τὸ μένον. ἔ-
 ναντιον

tu enim grauiter fers, quod
 per fortunam talem vitam
 sortitus es: & acerbum esse
 putas, si cum mulieribus for-
 mosis, & cum pueris suauiter
 efflorescentibus subinde
 de conuersaris? An tibi es-
 tiam purgationibus forsitan
 opus erit contra difficilem
 adeò hunc morbum? Graue
 enim malum hoc scilicet
 est. Quin tu potiùs multa
 hac dementia abs te pro-
 iecta, beatum esse te ipsum
 existima, quod tibi Deus
 non squalidam agriculturam
 exercendam sortitò assigna-
 uit, aut mercatorum erro-
 res ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis de-
 gendam vitam: sed tibi pin-
 gues ac nitida palaestrae cu-
 ra sunt, ac splendida quic-
 dem vestis usque ad pedes de-
 licatè demissa, compositio
 autem comae discriminatim

exercita & apparatus. Amatoriarum verò oblectationum es-
 tiam ipsa tentatio iuuat, ac dulcis desiderij dens mordet.
 Nam interim dum periculum facis, speras: ubi verò voti
 compos factus es, frueris eo quod optasti. Aequali autem vo-
 luptate afficiunt, & quod adest iam, & quod futurum spe-
 ratur.

παρχὸν τοῦ διηγμένου σε καὶ
πολυῶν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδου,
κατάλογον, ὃν ἀρχῇθεν ἡρά-
κλεις, ἱλαρὰ καὶ τῶν ὀμμάτων
αἰβοῦντα τακτῶς ἀνυγραίνον-
το. πλὴν φωνὴν δ' ἴστω τῇ Λυ-
κάμῳ θυγατρὶ, λιλῶν ἀφ-
ελώων, ἀπ' αὐτῆς τῶ στήματι
αὐτῆς δ' ἡλ' ἡς, ὅτι κένων μό-
νων, ἡλ' αὐτῆς ἐπ' αὐτοῖς μνή-
μης ἱερῶν. ἀπ' αὐτῆς τι τοῖς, τῶ κα-
τὰ τὴν Ἀφροδίτῃν, πρίσταν
καίφανον ἀφῆται, μηδὲν ἀπ-
κρύψῃ, ὅτι Ἡρακλεῖ τὴν θυ-
σίαν ἐντελέῃ πρᾶσχε. Οὐ. βε-
φάγος μὲν ὁ Δαίμων, ὃ Λυκά-
ν, καὶ τοῖς ἀκάνυοις, ὡς φα-
σι, τῶν θυσιῶν ἡμισυ τερπό-
μεν. ἐπεὶ δ' αὐτῆς τὴν ἐτή-
σιον ἱερὴν λόγον γράφομεν,
αἰ καὶ ἐμὰ διηγῆσθαι, ἐξ ἑωθινῶν
πρᾶτα θῆσαι, λόρον ἔχουσιν ἢ
δὲ σὺ Μῆδε τ' συνήθεις μεθαρ-
μοσαμένη σπυδαῖς, ἱλαρῶς
ὅτι θῶ συνδιηγέμεθα τῶ.
καὶ

ratur. Paulò antè igitur cùm
narrares longum istum, per-
inde ut et apud Hesiodum
est, catalogum eorum quos
ab initio inde amāsti, sua-
ues quidem oculorum tuo-
rum ieiunio molliter subinde
liquecebant. Vocem autem
ad modum Lycambæ illius
filie tenuem ac dulcem em-
mittens, ex ipso statim habi-
tu præ te ferebas, quòd non
illos solùm, verùm etiam is-
psam illorum memoriam as-
mares. Sed si quid tibi ex ea
quam secundum Venerem
nauigationem perfecisti, re-
liquum relictum est, nihil
quæso illius nos cela: Her-
culi autem sacrificium hoc
absolutum atque perfectum
præbe. THEO. ^a Tauris-
uorū quidem, Luciane, deus
iste est, et sacrificijs illis quæ
sine nidore perficiuntur, ut
aiunt, minimè delectatur.

Sed postquam annuam ipsius

festiuitatem sermone celebramus, meæ quidem narratio-
nes à summo statim mane in medium allatæ, ad satietatem
eam peruenere. Tua verò Musa à consueto resoluta atque
dimissa studio, hilarem cum deo diem hunc totum pera-
gat.

καὶ μοι γὰρ δικαστὴς ἴσθ',
 ἐπεὶ μὴδ' ἂν ἑτέρου σε τοῦ
 παύθους ῥέποντα ὄρω. πο-
 τίρους ἀμέμονας ἢ γὰρ, ζῶνς
 φιλόπαιδας, ἢ ζῶνς γυναι-
 οῖς ἀσπνίζοντας; ἐγὼ μὲν
 γὰρ ὁ πλεῖστος ἐκατέρω, κα-
 θατέρω ἀκείβητος πρυτανεύω,
 τὰς ἐπ' ἀμφοτέρω παλ-
 αίσιν ἰσορρόπως ταπαν-
 τάομαι. σὺ δ' ἐκτὸς ὧν,
 ἀδικῶνς λειπῇ, τῷ λογισμῷ
 τὸ βέλτιον αἰρήσῃ, πάντα δὲ
 πεινῶν ἀκκισμῶν, ὧς φιλό-
 της, λὼν πειπνῶν ἐπὶ ψῆφον
 ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων λεί-
 σις, ἢ δὴ φίρι. Λυ. πα-
 λιάς, ὧς Θεόμνησε, καὶ γί-
 λωτ' ἢ γὰρ τὴν δόξην. ἢ
 δ' ἐπαγγίμνται τι καὶ σπου-
 δαίον. ἐγὼ γ' οὐκ ἐξ ἐποχῆς τ'
 ἐπιχερήσας ἢ ψάμην, ἢ δὲ
 ὅτι λίαν, ἀπ' οὐ παλαιᾶς,
 ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκη-
 κοῶς, περὶ τοῦτοισιν σωτό-
 υως, ὡς ἀμνημονόισιν, ἐτι τὴν
 μνή-

gat. Ac mihi quaeso equus
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram adeo partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, utrum me-
 lius habere putes eos qui ma-
 sculos amant, an qui femi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque aequè
 iustus sum, perinde atque ac-
 curata ac proba aliqua iru-
 tina, ambabus ex utraque
 parte lancibus aequaliter
 huc atque illuc inclinor. Tu
 verò, qui extra hanc sortem
 es, incorruptio iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignoscas ac secern-
 nes. Proinde omni recusans
 di prætectu ac simulatione
 deposita, ô amice, calculum
 quē tibi commēdavit ac cre-
 didit illud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, iam
 tandem feras. **LYC.** *Lus-
 dum, Theomneste, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam*

promittit. Ego itaque nuper adeo eius rei periculum facere
 cepti, sat scio, nimium, & non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dimicantes,
 memo=

μνήμῳ ἔναυλον ἔχω. διήρηντο
 δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
 πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ, κατ'
 ἐνκομίαν ψυχῆς αὐπνέοντες,
 διττὸς ἄρυσσαι μισθός, τὸν δ'
 βυκολίῳ, δ' ἄρυνφα μῆλα
 νομούντων. ἀπ' ὃ μὲν ἱερφυνῶς
 παιδικοῖς ἦδεν, τὸν θήλειαν
 Αφροδίτῃν βάραθρον ἡγέ-
 μνος. ὃ δ' ἑρυνῶν ἔρωτος ἄρ-
 ῖνος, αἰς γυναικας ἐπλόητο. Δυ-
 οῖν οὖν μαχομένοισιν παθοῖν,
 ἀγωνοβιτῆρας ἄμικτον, ὃ δ'
 ἄν' ἐπείρ δωαίμῳ ὡς ἱερφυν-
 φράνθῃ. καὶ μοι τὰ τῶν λό-
 γων ἵχνη τοῖς ἀκοῶς ἐνδοφά-
 ρισαι σχεδόν, ὡς ἀρτίως ἔρη-
 μύα. πᾶσι οὖν ἐπιτιμήσεις
 ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀρθέμι-
 νος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἡκιστα
 γόντον, κατὰ τὸ ἀκρεβὲς ἐπεί-
 ξαμίω. Θέ. καὶ μὲν ἔγωγε
 ἀπαντας ἐνθην, ἀπαντὶ κρὺν
 καθέδωμαι σὺ, δέ γ' ἔμνος Αἰα-
 κίδαλῳ, ὁπότε κῆρυξ ἀείδων,
 τὺ δ'

memoriam adhuc recentem,
 & paulò antè facta repeten-
 tem habeo. Diuisi autem eo-
 rum erant cum orationibus
 etiā ipsi affectus, & non per-
 inde actu, qui facilitate qua-
 dā animi peruigil & insom-
 nis duplicem capis mercedē.

Hanc, armenta regēs, pes-
 cora illam cādida pascens.

Sed alter quidem puerorum
 amore supra modum oble-
 scabatur, muliebrem vene-
 rē tanquam barathrū quod-
 dam ducens: alter autem à
 masculo amore purum se ge-
 rens, in fœminas quasi atto-
 nitus ferebatur. Duobus igi-
 tur inter se pugnantibus af-
 fectibus, instituto certamine,
 haud facillè dixero quantum
 voluptatis ex ea recepi. At
 mihi verborum illorum ta-
 men vestigia propemodum
 auribus impressa hærent, ut
 pote quæ nuper adeò dicta
 sunt. Omnem igitur obiu-
 rationis prætextum & causam è medio submouendo, il-

la quæ tum ambos audiui dicere, quàm accuratè fieri potest,
 tibi commemorabo. THE. Atqui ego quidem hinc surgens,
 exaduersum tibi sedebam, Æacidem expectans, dum carmis

m m m m

na finiat

τὴν δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα
 πῆς ἱρωτικῆς διαφοράς, με-
 λωδία περιάγειν. Λυ. ἐπὶ
 Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανονμέ-
 νῳ, ταχισταυτῷ σκοφῶ
 ἐντρέπω, τούτων τῶν δι-
 κρότων, οἷς μολισα χεῖρα
 Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνη
 Ἰωνίῳ κόλπῳ παρφοισμένην.
 ὧς δ' ἐντῷ, πάντας ἐπιχω-
 εῖους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ
 Δία ξυῖον ἰλὶω σιωφάψα-
 θα δ' ἀρδύμον στρατιᾶς ἐπι-
 καλεσάμεν, ἀπ' αἵας δ' οὐ-
 κὼ λῶγα κατήειν ἐπὶ θάλασ-
 σαν. ἔτα τὸς παραπέμποντας
 μελίσσιω σάμεν (ἠκολούθει δ'
 πωδείας λιπαρὺς ὄχητον, οἱ
 σιωχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες,
 ἀνιάρως διελθύνωντες) δ' πρὶν
 μιν γοῶν ἐπιβὰς, ἐγγὺς ἑμα-
 τὸν ἴδμεν τὸν λυδερνήτην. καὶ
 ῥοθίῳ τῶν ἐλατήρων μετὰ
 μικρὸν ἀπὸ πῆς γῆς ἀναχθέν-
 τος, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατό-
 πιν ἡμᾶς ἐκνέμενον αὔρα,
 τὸν ἰδὼν ἐκ τῶν μεθροίων,

ἀνα-

na finiat ille. Tu verò nobis
 veterem gloriam amatoriae
 perage differentiae canen-
 do. L V C I A. Instituenti
 mihi in Italiam nauigare,
 velox atque citatum nau-
 gium apparatus erat, ex bi-
 remibus istis quoddam, qui-
 bus maximè Liburni, quæ
 gens ad Ionium sinum habi-
 tat, videntur uti. Postquam
 autem iam nauigandi tem-
 pus erat, vniuersos deos pa-
 trios comprecatus, ac Ioue
 hospitali, ut propitius expe-
 ditionem peregrè susceptam
 coadiuuare vellet, inuocato,
 ab vrbe vehiculo iumenta-
 rio ad mare descendendi. Dein-
 de valere iussis ijs qui nos
 deduxerant, (sequebatur au-
 tem eruditorum turba sedu-
 la ac frequens: qui cùm assi-
 duè nobiscum versati fuif-
 sent, agrè atque inuitò à no-
 bis segregari se patiebantur)
 conscensa puppi, iuxta gu-
 bernatorem assedi. Atq; im-
 petu remigum paulatim à

terra in altum prouecti, postquam admodum & à tergo ex-
 citando fluctus prosequabantur nos auræ, malo ex medio
 nauis

ἀναρῆ πρῆχυσίῳ τὸ κέρας πε-
 σέλαμν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τ'
 ἑάλων τὰς θόνας ἐκχέαντες,
 ἡρέμα πιμπλαμένε τῷ λίνου,
 κατ' ὁδόν, οἶμα, βέλους ἰλάττε
 τὸν ῥοίσφον διηπάμεθα, βῆν' ἔ
 ἡματ' ὑποδρυχομένε, πρὶ
 τῷ σχίσοντι αὐτὸ πρόραρον.
 ἀπ' ἄγε μὲν ἐν τῷ μεταξὺ
 πρῶτῳ σπονδῆς ἢ πενδιῶς
 ἐχόμενα σιωλήσθῃ, καὶ οὐδὲ
 πάνυ μηκυέμεν. ὥς δὲ τῆς Κι-
 λικίας τὸν ἔφαλλον ἀμέψαν-
 τῶν, ἐχόμεθα ἔ Παμφυλίας κόλ-
 πος, Χελιδονίας ὑπερβιόντων,
 οὐκ ἀμοχθὰ τῆς ἀντυχῆς τῆς
 παλαιᾶς Εὐνάδος ὄρεος, ἐκά-
 σθ' τῶν Λυκισκῶν πόλεων ἱ-
 ππῆσθαι, μὴ τοῖς τὰ ποταμὸν
 χάροντο. οὐδὲν γὰρ ἐν αὐ-
 τῇς ἄφ' ὧν ἀσλαμονίας ὁρᾶ-
 ται δείσαντο, ἄλλ' αἱ τῆς Ἠλιά-
 δος ἁψάμενοι Ρόδου, τὸ συν-
 χεῖς τῷ μεταξὺ πλοῦ Στρα-
 παῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκείνα-
 μιν. οἱ μὲν οὖν ἐρίεται τὸ σκα-
 φ' ἐξάλλον ἐς γλῶ ἀνασπα-
 σσάμενοι,

navis erecto, summo carche-
 sio antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis vento linteis, nihilo
 minore cursu, opinor, quàm
 sagitta peruolauimus, flucti-
 bus grauitè frementibus in-
 fra circa proscindetem ipsos
 proram. At verò quæ inter
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longius
 hîc persequi tempus nō sinit.
 Postquam autem maritimam
 Ciliciæ orā prateruecti, Pæ-
 phylum sinum contigimus,
 ultra Chelidoneas felices il-
 los veteris Græciæ terminos
 haud citra laborem cursu e-
 lati, ad singulas Lyciæ ciui-
 tates hospitio diuertimus,
 sermonibus ac fabulis ut plu-
 rimū nos oblectantes (neq;
 enim vllum in ipsis manife-
 stum prioris felicitatis cer-
 nitur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delatī
 Rhodum, continuum nauis
 gaudi laborem, quo huc vsq;

vsī fueramus, interpellare aliquantisper decreuimus. Res
 miges itaque nauigio è mari in terram subduelo, prope lit-

ἔνθεν, ἔγχευς ἰσχυρώμεν.
 ἔγω δ', ὅτ' ἐπισημύω μοι ξυνώ-
 μεν ἀπαντικρὺ τῷ Διονυσίῳ,
 κατὰ σχολὴν ἐβόδιζον, ἡβ-
 ρυῖς ἀφελούσιως ἰμωπιλά-
 μμεν. ἔτι γὰρ ὄντως ἡ πό-
 λιν Ἡλίου, πρῶτον ἔχουσα τῷ
 θεῷ τὸ καλὸν, ἐκωρύσσον δ'
 τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ σοὰς, ἐκά-
 στω γραφὴν κατὰ πλῆθος, ἁ-
 μα τῷ τέρεπονι τῆς ὀψέως, ἡ-
 ρωϊκούς μύθους ἀνανέου-
 μεν. ὁθὺ γάρ μοι δύο ἢ
 καὶ τρεῖς πεσιρρύνειμεν, ὀλί-
 γου διάφοροι, πᾶσαν ἰσο-
 εἶαν ἀφηγούμενοι. τὰ δὲ πολ-
 λὰ καὶ αὐτὸς ἐκασίᾳ πρὸ ἡμέ-
 ραν. ἥδη δὲ τῆς θέας ἅ-
 λιν ἔχοντι, καὶ δεινότητος
 μοι βαδίσαν οἴκαδε, τὸ ἡ-
 λισθὲν ἐπὶ ξυῖνς ἀπλώτῃσι μοι
 κέρδιος, ἀνδρῶν ἐκ παλαιῶν χρό-
 νων συνήθεις, ὅς οὐδ' αὐτὸς ἀ-
 γνοῖεν μοι δολεῖς, ποικίλεις ἡ-
 μῖν ἰδῶν ἐπιφοιτῶντας ἐν
 ταῦθα, καὶ ἐκ Κορίνθου Χαερκίᾳ
 νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχον-
 τά τι,

tus tentoria fixerunt. Ego
 verò, parato mihi hospitio
 eregionè templi Dionysii, o-
 ciosè per urbem incedebam,
 immensa adèò voluptate in-
 terim fruens. Est enim re i-
 psa ciuitas hæc Solis, conue-
 nientem huic deo pulchritus
 dinem præ se ferens. Obam-
 bulans autè in Dionysii por-
 ticibus, vnamquamque pi-
 cturam contemplantur, vnà
 cum voluptate ea quam vi-
 dendo capiebam, Heroicæ
 quoque fabulas memoria re-
 petens. Statim enim mihi
 duo, vel etiam tres prope
 modum præcipui superuenē-
 re, qui mihi omnem historiā
 enarrabant. Pleraque au-
 tem et ipse coniectura præ-
 cipiebam: cæterum cùm iam
 contemplatione ista satiatus
 essem, ac domum ire cogita-
 rem, dulcissimum peregrè
 obtigit mihi lucrum, viri
 longo iam olim tempore mi-
 hi noti ac familiares, quos
 neq. ipsum ignorare te puto,

cùm sæpe ad nos itantes hîc videris, nempe Chariclem illum
 Corinthium, adolescentem haudquaquam deformem, de-
 ditum

τάτι, καὶ κομμηωτικῆς ἀσκή-
σεως, ἄτι, οἶμοι, γυναικοῖς ἐνω-
ραῖς ὁμόμοι, ἅμα δ' αὖτ' καὶ
Καλλικρατίδα καὶ Ἀθηνᾶν,
τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. πενή-
μενως γὰρ πολιτικῶν λόγων
περίετο καὶ ταυτησί τ' ἀγο-
ραῖς ῥητορικῆς. ὡς δ' καὶ ὡς
σώματι γυμναστικῆς, οὐδ' ἄλ-
λότι, μοι Δοκῆν, τὰς παλαι-
σρας ἀγαπᾶν, ἢ δὲ τὸς πα-
δικὸς ἱρώτας. ὅπως γὰρ εἰς τὸ
ἐπὶ ὅλῳ, ὡς δ' πρὸς τὸ θῆλυ μί-
ση, ποτὶ καὶ Προμηθεὺς καὶ ἡ-
ρακλῆς. πόρρ' ὅθεν οὐκ ἴδωρ ἐκεί-
νός με, γάμος καὶ ἡρακλῆς πλείοι
πρὸς ἐδράμον. ἔθ' ὅποια πελο-
πονησάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλ-
θόντες ἐκείνους ἡξίωσιν με. ὡς
γὰρ πελοποννησάμενος ὄρωρ, πε-
ρατὶ τὸ μὲν τίμιον ἔ-
πος, ὡς Καλλικρατίδα καὶ
Χαείκλεις, ἅμφω καλῶς ἔχον
ὅστις ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ φοιτᾷ,
ἵνα

ditum nonnihil comendi &
fucandi corporis studio, ut
qui mulieribus, opinor, for-
ma atque elegantia ista com-
mendari affectaret. Unā au-
tem cum ipso & Callicra-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciorem. Nam se velut du-
cem atque antesignanum in
civilibus orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gerebat. Erat autem & cor-
poris exercitationibus dedis-
tus, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palæstras tantopere
amans, quam ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi attonitus ferebatur.
Ob odium autem quo fæ-
minas omnes prosequabatur,
etiam Prometheo malè im-
precari solebat. Cum igitur
à longè vterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
lætitiâ pleni accurrunt. Des-

inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, vterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cùm viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguís
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Callicra-
tida & Charicles, ambos vos decet apud me frequentes esse,

ἵνα μὴ πλείω τῶν ἑτέρων ἐξείρη-
ται. ταῖς δὲ ἡμέραις ἡμέραις
(πρὸς ἧς ἐνταῦθα ἢ τέσσα-
ρας διέγνωκα μέγαν) ἄμοι-
βαίως ἀντιδιδόντες με, καὶ ἄλλοι
ἀσχετοὶ ὁ πρότερος. Δοκῶ
ταῦτα. καὶ ἐκείνῳ μὲν τῶν ἡ-
μέρων εἰσάρχου ἐγὼ, τῇ δὲ
ἐπίσχη Καλλιπράτιδας, ἔτα-
μεν αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἔπει-
θον δὲ καὶ παρὰ τῶν ἰσά-
μων, ἐν ᾗ καὶ ἑκατέρω ἀσχε-
τως τιμνύμεθα. ὁ μὲν ἦρ' Αἰθι-
ναῖος ἀμόρφους παῖσιν ἐξή-
σκητο, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ
σχιδὸν ἀγῶνατο, μέλει τῷ
πρωτῷ ἐπιγραφέντ' αὐ-
τοῖς καὶ παρὰ μόνον, ἔπει-
θ' ἄρ' ἰδόντες αὐτοὺς πύκα-
σθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Α-
θηνῶν χαίρων ἐνδεμόνων ἀ-
πείκωντο. Χαρικλῆς γὰρ μὲν
πολὺς ὀρχησίδων καὶ μεσσε-
ῶν χορὸς ἔπειτο, καὶ πᾶν τὸ
λαμπρὸν, ὡς ἐν Θεομοφο-
είοις, γυναικῶν μεσὸν ἦν, ἀν-
δρῶς

ut ne cōtentionem maiorem
inter vos excitetis. Sequenti-
bus autem diebus (nā tres aut
quatuor etiam hīc commo-
rari constitui) per vices acci-
pietis me mutuo, sorte inter
vos missa vter id priore loco
faciat. Hæc ita tum placu-
it. Atq; illa quidem die con-
uiuī præfectus ego fui: se-
quenti autem Callicratidas,
& post ipsum Charicles.
Porro animaduvertebam etiā
inter ipsos conuiuīorū appa-
ratus, manifesta viriusq; af-
fectionis indicia. Nam Athe-
niensis quidē ille pueris per-
quam formosis instructus es-
rat, & propemodum omnes
illius serui imberbes erāt, non
amplius ab illo retineri soli-
ti, quā dum prima lanugi-
ne inficerentur: postquā au-
tem barba frequentiore ge-
næ illorum addensabantur,
dispensatores, & fundorum
quos ille Athenis habebat,
procuratores amandaban-

eur. At verò Chariclem magnus saltatricum & psaltria-
rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, perin-
de ut in Cereris sacris, mulieribus referta erat, viro ali-
quo

ὅρος οὐδ' ἀκαρῆ πρόντ', εἰ
 μή τι που νύπιον, ἢ γέρον ὕ=
 περίλιξ, ὃ φέποιδς δ' φθέκ, τῷ
 ζέονου ζηλοτυπίας ἐποψίαν
 οὐκ ἔχοντ'. ὡς μὲν οὖν, ὡς
 ἐφ' ἡμῶν, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τ' ἀμ=
 ποτέρων γνώμης δαίγματα.
 πομπάκις γε μέλιν, ἐπ' ὀλίγον
 ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἰ=
 κινύθηθ'· ὅλ' ὡς πέραις ἔχον
 τι πλὴν ἵπτιον, ἀπ' ἐπὶ κα=
 ρὸς ὡς ἀνάγειν, σὺμπλους
 ἐθελήθ'· αὐτὸς ἐπ' ὀλίμω·
 διγνοῦνθ' ἦ εἰς Ἰταλίαν ἀ=
 πείσσειν ὁμοίως ἐμοί. καὶ δό=
 ξαν ἡμῖν, Κνίδω περ μίσηται
 διατὰ θίαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης
 ἱδρὸν ποθῆθ'· ἐπὶ ἱδρὸν (ὕ=
 μνῆται δὲ τότε τὸ τ' Πραξι=
 τέλους ἀνδρείας ὄντως ἐπα=
 φρόδιτον) ἡρέμα τῇ γῇ πε=
 σιμῶνθ' ἡμῶν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς
 θεοῦ λιπαρῆ γαλήνῃ πομπο=
 σιλοῦσης τὸ σκοπεῖν. ὣς μὲν
 οὖν ἄλλοις ἐμῶν αἰ σιμῶ=
 θας

quo ne punctio temporis ibi
 apparet, nisi sicubi infans
 aliquis, aut senex decrepitus,
 coquus videlicet conspiceretur,
 in quem propter æta=
 tem zelotypiæ suspicio am=
 pliùs vlla cadere non posset.
 Erant igitur & hæc, ut di=
 xi, satis multa atq; aperta v=
 triusque animi documenta.
 Veruntamen aliquoties etià
 breues quædam quasi futuræ
 certaminis coitiones inter i=
 psos inceptabatur, tanquam
 finem aliquem quæstio hæc
 haudquaquam haberet. At
 postquam iam tempus erat ve=
 iterum in altum prouehere=
 mur, socios nauigationis, vo=
 lentes alioqui ipsos, abduce=
 re mecum studebam: constis=
 tuebant enim in Italià nauī=
 gare, æquè atq; ego. Et cùm
 nobis visum esset in Gnidum,
 appulsa ibi naue, spectandi
 causa ascendere, & Veneris
 templum videndi desiderium

nos incessisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
 promptitudinis illud verè Venerium & amabile) paulatim
 ad terram subuecti sumus, ipsa opinor dea pulchra trans=
 quillitate nauigium deducente. Cæteris igitur solita res

θης παρασκευαῶ, ἐγὼ δὲ ἐν
 ρωτικὸν ζῆν. Ὁ ἐκατέρωθεν
 ἐξαφάρῳ, λυκλῶ πρὶν
 τῷ Κνίδιον, οὐκ ἀγλασί τῆς
 λισραμοντικῆς ἀρχαίας με
 τέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό
 λεα. πᾶς δὲ Σωφράτου, καὶ
 τᾶν αἰσθητικῶν ἡμᾶς ἰδὼν
 νατο, πρῶτον ἐμπειρηθόν
 τες, ἐπὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀφρο
 δίτης βαδίζοντες, νῶ μὲν, ἐ
 γὼ τε καὶ Χαεικλῆς, πᾶν
 πλοῦτος, Κατακρατίδας δ',
 ὡς ἐπὶ θέαν θύλακα ἄκων,
 ἡδίων ἄν, οἶμα. τῆς Κνί
 δίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θι
 σπιδῆς ἀντικαταμαξόμεν
 ἔρωτα. καὶ πᾶς οὗτος ἡμῖν,
 ἀπ' αὐτῶν τῶν τεμνόντων, Ἀφρο
 δίσιοι πρὸς ἐπινυκτὶν αὐρα
 τὸν ἥν αὐθιου, ἔκαστος ἰδὼν
 αἶνον μάλιστα, λίθων πλαξί
 θεῶν ἰσχυρόν, ἀπ' ὧς ἐν
 Ἀφροδίτης, ἅπαντες ἰόνιμον
 ἡμέρων λαμπρόν, ἃ τᾶς ἰο
 μάς οὐθελῶσι μὲν ἄλλοι πόρ
 ρῶ βρῦντα, τὸ πρὶν αἶρα συ
 νωρό

atque arma cura fuere: ego
 verò amatorium istud par
 vtrique suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam
 bulabam, non sine risu figu
 line istius proteruitatis par
 ticipem me præbendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porticus
 autem Sostrati, ac cetera
 quæ nos oblectare poterant,
 principiò circumeundo vi
 sentes, mox ad templum Ve
 neris imus, nos quidem duo,
 ego videlicet & Charicles
 admodum alacriter, Callis
 eratidas autem ut ad specta
 culum muliebri, inuitus, li
 bentius, ut opinor, pro Ve
 nere Gnidia Thespisensem il
 lum Cupidinem permutatio
 ne facta habiturus. Ac sta
 tim quodammodo nobis ab
 ingressu luci Venereæ aspi
 rarunt auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nō
 in solum sterile maximè, &
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

fecundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 virentibus in longum vsque promanantibus, aërem cir
 cumcir

ὁρώφω. περὶ πόρην γὰρ μὲν ἡ
 πυκνὸν καρπὸν ἔτι θάλασσαν μὲν
 εἶναι, παρὰ τὴν δὲ σποινὰν αὐ-
 τῆς, λαψιλῆς πεφυκῆα, τῶν
 τελοιῶν δὲ δένδρων ἕκαστον, ὅ-
 ὧς ἡ ἀλυσὶς μὴ εἰληχῆν. οὐδ' αὖ
 τὰ γέροντες ἢ δὴ χρόνον πο-
 λὺν καὶ αὐαίνον, ἀπ' ἧς ἀκ-
 μῆς σφρυγῶντα, νέοις κλωσίμ
 ὡς ὦσα. τῶς δ' ἀνέμεικτο
 καὶ τὰ ὑπὸν μὲν αἰῶνος ἄ-
 γονα, τὴν δ' ὁμορφίαν ἔχον-
 τα ὑπὸν, ὑπαείπων γὰρ καὶ
 πλατανίστων αἰθέρα μῆκεν καὶ
 οὐδ' αὖτ' αὐτόμοσος Ἀφρο-
 δίτης, ἡ τῆς θεῆς πάλαι φύας,
 Δάφνη. παντὶ γὰρ μὲν δένδρῳ,
 περιπλέξω ὅ ὧς περὶ
 εἶρπυι κίτλος, ἀμειλιχῆς ἀμ-
 πειλοὶ πυκνοῖς κατέρχωντο βό-
 τρυσι. τρυφότερα γὰρ Ἀφρο-
 δίτη μὲν Διονύσῳ, καὶ τὸ παρ'
 ἀμφοῖν ἡδὺ, συγκατέβη. ἡ δ'
 ἄρ' οὐχ ἄλλαν ἀπὸ τῶν, ἡ πόρ
 ὁφρῶν σιν. ὡς δ' ἐπὶ τοῖς ἄ-
 γαν παλινκίοις ὕλας ἰθὺς αὐ-
 λῶν.

cum circa quasi concamera-
 bant. Abundè verò illa fru-
 gibus densa ^b myrtus, apud
 dominam suam copiosa nas-
 scens, effluerat: deinde
 aliarum arborum singulae,
 quaecūq; pulchritudine præ-
 stant, neque ipsæ quanquam
 longa exacta iam ætate cas-
 næ, arescentes, sed præ vigo-
 re quasi iuuenescentes, no-
 uis subinde ramis formosæ
 atque integræ erant. His au-
 tem intermixta erant etiam
 illa fructuum genera, quæ a-
 lioqui fructum quidem fera-
 cia non sunt: cæterum pro
 fructu pulchritudinem ha-
 bent, cyparissorum videli-
 cet & platanorū aëriæ pro-
 ceritates: & inter ipsas trās-
 fuga Veneris, deæ ipsius o-
 lim fugitiua facta, laurus.
 Cuius verò arbori circum-
 uoluta studiosa illa amo-
 ris ^c hedera obserpebat, &
 vites fœcundæ crebris race-
 mis dependebant. Est enim

iucundior Venus cum Baccho, & temperatum illud dul-
 ce quod ab virisque venit. Quod si autem à se mutuò dis-
 iungantur, minùs exhilarant. Erant autem sub ombreis istis
 m m m m s opacis

λιγιστά, τοῖς ἐνσιᾶσαι θίλυσιν,
 αἰς ἃ τῶν μὲν ἀσικῶν, σπανίως ἐπιφοίτων τινέσ' ἃ
 θρόνῳ δ' ὁ πολιτιὰς ὅλῳ ἐπανηλίσκει, οὐτως Ἀφροδί-
 σιάζοντες. ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς τοῖς
 φν τοῖς ἐτέρφθην, εἴσω τ' νῦν
 παρῆκαμ. ἢ μὲν δὲν τοῖς ἐν
 μέσῳ καθίσθεται. παείας δὲ
 νῖθς δαΐδαλμα καλίστην, ὅ-
 πρ' ἴφανον, καὶ σισυρότι γέ-
 λωτι μικρὸν ἐπομαδιῶ. πᾶν δὲ τὸ καλὸν αὐτῆς ἀ-
 κάλυστον, οὐδὲ μίαν ἐοῖται
 ἀμπιχέσης, γυμνωται, πλὴν
 ὅτ' τῇ ἐτέρῃ χαρὶ τὴν αἰδῶ
 ἀληθότως ἐπικρύπτει. τοῖς
 τό γε μὴν ἢ δημουργὸς ἴσχυσε
 τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὐ-
 τω, καὶ ὑπερὰν τὸ νῖθς φθ-
 σιν ἐκείναις μέλεισιν ἐπιπρέ-
 πειν. ὁ γοῦν Χαικλῆς ἐμπα-
 νῆς τι καὶ παρὰ φορορ ἐμβόη-
 ῃς. οὐτυχίστατ' ἔπει, θιῶν
 ὁ δὲ τὰν τὴν διέθεις Ἀρης. καὶ
 ἅμα πρὸς φάμαρ, διπαροῖς
 τοῖς χείλεσιν, ἐφ' ὅσον λῶν δν-
 νατόν,

fortunatissime, inquit, deorum, ^e Mars, qui propter hanc vin-
 ctus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad fieri po-
 tuit

opacis & obscuris, amœnæ
 quædam cellæ, eorum vsui
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparatæ: in quas
 urbanorum quidem rari cō-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turbæ solenniter cō-
 ueniebant, re ipsa Veneri in-
 dulgentes. Postquam autem
 abundè plantis istis oblecta-
 ti fuimus, intrò in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sanè
 pulcherrimum atq; præcla-
 rum, & risu quodam simu-
 lato ^d parùm subridens. To-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manu pu-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 scondit. Tantum verò arti-
 fex illa ars valuit, ut solida
 adeò ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam & furis-
 bundum exclamans: O for-

πατὸρ, ἱκτάνων τὸν αὐχρῆα,
 κατὰ φέλα. σιγῇ δ' ἐφισῶς ὁ
 Καλλικρατίδης, κατὰ νοῦν
 ἀπειθαύμαζεν. ἔσι δ' ἀμφι-
 θυρ' αὐτῆς ὁ νῶς, καὶ τοῖς
 θελοσι τὴν θεὸν ἰδέαν ἀπει-
 θῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
 μικρὸν αὐτῆς ἀθάρμαστον ᾖ.
 δὲ ἀμαρτίας οὐδ' ὄν, τῇ ἐτέ-
 ρα πύλῃ παρελθῶσι, τὴν ὀπι-
 σθὴν ἀμφοτέρων δευρῆσαι.
 δόξαν οὐδ' ὄλῳ τὴν θεὸν ἰ-
 δῆν, εἰς τὸ κατόπιρ ζῶ σῆκε
 περικλυθῶν. ἄτ' ἀνοιγέσης
 τ' θύρας ἐπὶ τοῦ λαδλοφύ-
 λακ' ὅ, εἶναι πεισιανμῆου
 γυναικός, θαυμάζ' ἀφνίδιον
 ἡμᾶς ἔχει τῷ λαδῶν. ὁ γοῦν
 Ἀθλῶν' ὅ, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ
 βλέπων, ἐπ' αὐτὰ παιδικὰ μέρη
 τ' θεῶν κατὰ πλῆσιν, ἀθρόως,
 πολλὸν τ' Χαερκίους ἱμάνε-
 σιρον ἀνιδόησιν. Ἡρακλῆς,
 ὅση μὲρ τῶν μεταφρῆων ἀν-
 ρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφῆς
 αἰλαγνύον, ἀγκάλισμα χερσὶ
 κληθῆς. ὥς δ' ἀπαιέγραφοι τ'

γλῶ-

tuit extento collo, deoscula-
 batur illam. Tacitè autem
 adstans Callicratides, secum
 in animo admirabatur. Est
 autem biforis ipsius ædes, ut
 possint, qui volunt deam ip-
 sam diligentius inspicere,
 etiam à tergo contemplari,
 et ut nihil ipsius cum admi-
 ratione non spectes. Facile
 itaque licet per alteram por-
 tam accedentibus, posteriorē
 rem quoque formositatem
 contueri. Proinde cum vi-
 sum nobis esset totam ipsam
 deam videre, in posteriorem
 templi partem circumiui-
 mus, ac reclusa ianua ab æ-
 dituo, qui et ipse creditur
 mulier esse, repente obstu-
 puimus ad pulchritudinē il-
 lam. Atheniensis itaque iste,
 qui tacitè paulò antè vide-
 bat, postquā eas quæ in puer-
 ris appetuntur partes aspe-
 xit, cōtinuò λόγῃ quàm Cha-
 ricles insaniore modo exclā-
 mauit: Hercules, inquires,
 quanta scapularum concin-

nititas? Ut autem extuberantes nitent lumbi, amplexantis
 manus implentes? Quàm scitè circumductæ clunium pul-

præ, in

γλετῶν αὖ σάρκεσσι πικυρῶσι
 ται, μήτ' ἄρα γὰρ ἐπιπῶς, αὖ-
 τῶς ὁσίοις πεσιταλμύραι, μή-
 τε εἰς ὑπερογκον ἐκκεχυμέ-
 ναι πότῃτα. τῶν δὲ τοῖς ἰσχύ-
 οῖς ἐνδύφραξις μύρων ἐξ ἑκά-
 τερων τυπῶν, ὅν ἄρ' ἔπειτα τις,
 ὥς ἡδύς ὁ γέλας, μὴ δὲ τε καὶ
 λυνύμης ἐπ' οὐθὺν τεταμύνης
 ἀχειποδὸς, ἡκειωμένοι ῥυ-
 θμοί. τοῦτο δ' ἄρα Γανυμήδης
 ἐν δ' ἄνῳ Διὶ τὸ ἐκτὲρ ἡδίων
 ἐγγεῖ. παρὰ γὰρ μὴ Ἡβης οὐκ
 ἄρ' ἐγὼ θεγονομύνης ποτὸν
 ἐδεξάμην. ἐνθεασκῶς ταῦτα
 τῷ Καλλικρατίδῃ βοῶντι, ὁ
 Χαεικλῆς, ὑπὸ τ' σφόδρα θάμ-
 βος, ὁ δὲ δὴν ἐπιπύξα, τὰ-
 κρόν τι, καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμ-
 μασι πρὸς τὸ ἀνυγράινειν.
 ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζειν ὁ λόγος
 ἡμᾶς ἀπὸ πᾶσι, ἐπὶ θατέρου
 μηροῦ σπῆλον ἔειπον, ὡ-
 σπερ ἐν ἰοῦντι κηλῖδα· ἡλγ-
 χε δ' αὖτ' ἐπὶ ἀμορφίαν ἡ πε-
 ς τὰ ματ' ἰλίθι λαμπρότης.
 ἐγὼ μὲν δὲ πρὸς τὰ ληθεῖς ἐκκα-
 σίῃ

ut in peste asperginem luti aliquā. Arguebat autem deformi-
 tatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor. Ego itaq; verifi-
 mili cōiectura veritatem colligendo, naturā lapidis, id quod
 appas

pæ, in se rotundantur, neque
 tenues nimis ipsis ossibus ad-
 strictæ, neque rursus in im-
 mensam effusæ pinguedinē?
 Formarum autē quæ utrin-
 que natibus infrā coeuntibus
 velut impressæ redduntur,
 dici non potest quā suavis
 risus. Femorisq; & tibiæ in
 reclusum ad pedem vsque pro-
 tentæ, accuratè seruata mo-
 dulation. Talis igitur & Ga-
 nymedes in cælo Ioui nec lar-
 dulcius infundit. Nam ab
 Hebe equidem subministrans
 te potum haudquaquam ac-
 ceperim. Cū autem hæc
 quasi quodam numine cor-
 reptus Callicratidas exclam-
 maret, Charicles præ nimio
 ac vehementi stupore parum
 adfuit quin diriguisset, hu-
 mitum quendam & manan-
 tem in oculis dolorem colli-
 quans. Cæterum postquam
 ab admiratione satietas nos
 auerit, in altero femore mas-
 culam conspiciamus, perinde

οἷα τοπάζων, φθισιν ὥμιλιν τῷ
 λίθῳ, τὸ βλεπόμενον εἶναι. πά-
 ρ' ὅτ' ἐδὲ βόλτων δὲν ἔξω.
 πομπὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον ἔ-
 σαι διωαμένοις λαλοῖς, ἡ τὴν
 χυ παρεμποδίσαι. μέλαιναν
 οὐδ' ἐσπιλῶσαι φυσικῶς τινα
 λεκιδά νομίζων, καὶ κατὰ τὴν
 τῷ Πραξιτέλῳ ἐθαύμαζον,
 ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν
 τοῖς ἡτῶν ἐλέγχῳ διωαμί-
 νοις μέρισιν ἐπὶ κρυψῇ. ἡ δὲ
 παρὰ τῷ πλησίον ἡμῶν ἰα-
 κοβ' ὅτ' ἀπίστους λόγους ἐν τῷ πα-
 ρέδωκον ἰστέον. ἔφη γὰρ, οὐκ
 ἀσέμνους ἄνους νεανίαν (ἡ δὲ πρῶ-
 ξις ἀνάνυμον αὐτ' ἐσίγησεν)
 πομπὰς ἐπιφοιτῶντα τῷ τε
 μυστῇ, σὺν ἀφελῶς δαίμονι ἐ-
 ραθῶντα τ' ἐδὲ, καὶ πανύμνον
 αὐτὸν ἐν δὲ τριβόντα τῷ νῶν,
 κατ' ἀρχὰς ἔχον διυσιδαίμονα
 νος ἀγιστίας δόκησιν. ἔκτε γὰρ
 τ' ἐωθινῆς κοίτης, πολὺν πελαγε-
 βάνων τὸν ὄρθρον, ἐπιφοίτα,
 καὶ

apparebat, esse putabam. Nā
 neq; huiusmodi rerum ca-
 sus alieni sunt. Multis autem
 quibus extremè, & velut ad
 vnguem pulchris esse lice-
 bat, fortuna interim aliquid,
 quod in mora sit, obijcit.
 Proinde nigram quandam
 maculam natura aspersam
 marmori esse existimans, e-
 tiam hac parte Praxitelem
 admirabar, quòd eam lapi-
 dis deformitatem in illis po-
 tissimùm partibus abscon-
 disse, quæ minus coargui ac
 deprehendi possent. At ea
 quæ nobis propè stabat tem-
 pli ministra, incredibilis cu-
 iusdam orationis nouam his-
 toriam narrauit. Nam ado-
 lescentē quendā inquit haud-
 quaquā ignobili genere na-
 tum (nomen autem ipsa res
 gesta taceri fecit) crebrò ad
 delubrum hoc ventitantem,
 infelici quodā genio impul-
 sum, deam ipsam amare cœ-

pisse: & quia totos plerunque dies in templo commoraba-
 tur, à principio sanctimonix cuiusdam religiosioris speciem
 de se præbuisse. Nam statim à lecto matutino, multò au-
 roram præuertentem, huc venire solitum fuisse: ac post
 occasum

καὶ μετὰ Διδύμῳ ἄκωρ ἐδάδι-
 ζεν οἴκαδ' αὖτις. τὴν δ' ὅλῳ ἡμέ-
 ραν ἀπαντικρὺ τ' ἐθεῖ καθεζό-
 μενος, ὁρθὰς ἐπ' αὐτὴν διω-
 κὼς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπὲρ εἰδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ
 ψιθυρισμοί, καὶ λευπομένης
 λαλῆος ἐρωτικὰ διηπιδανού-
 μεν ψεῖς. ἐπεὶ δ' αὖρ δὲ καὶ μικρὰ
 τ' πάθος αὐτὸν ἀρεσκοῦσθαι
 θηλήσας, πρὸς σπῆνδρον, τῇ δὲ τρα-
 πίζῃ τ' ἐπ' αἰσῶν ἀσπαραγῶν Λι-
 βυκῆς Διορκὸς ἀπαειδυμένης,
 διηπείλου τὴν ἐλπίδα. καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῷ, μετὰ
 ταῖς δ' εἴ ποτε τὴν θεῶν αὐτῶν
 ὠδοῦσιν, μετὰ δὲ τὸν ἀσπαρα-
 γῶν πρὸς τὸν οἶον, τὸ σῆματι, πρὸ
 σικκῶν, τῆς ἐπιθυμίας τὸν ἔ-
 σθαι νομίζων. εἰ δ' ὅποια περ
 φάσκει κατὰ τῆς τραπίζης ῥί-
 ψαν, οἱ δ' ἐπὶ τὸ δυσφημό-
 τερον ἀναστῶν, ὅλην Κνίδος
 καταρώμενος, ὥς ἐπ' ἀνυμ-
 νῶν συμφορῶν καὶ λατιφῶν, καὶ
 δὲ ὀλίγου σωαρπῶν, ἐτά-
 ρε

occasum Solis inuitum a-
 grè domum redisse, atque to-
 tum diem ex aduerso de-
 sedendo, rectos in ipsam
 perpetuò oculorum ictus di-
 rexisse. Obscurè autem, in-
 quit, interim secum ipse ne-
 scio quæ susurrabat, & sus-
 furante quodam sermone a-
 matorias peragebat quere-
 las. Ceterum ubi iam pau-
 lisper affectus illius mole-
 stiam à se remouere volebat,
 affatus deam, in mensam au-
 tē quatuor talis Libycæ ca-
 præ dinumeratis, ludendo
 spem experiebatur. Ac quo-
 ties id quod intendebat, ie-
 cerat, maximeq; siquādo de-
 ipsam iactu feliciore sorti-
 tus erat, nullo videlicet ta-
 lo eādē figura cum alio a-
 liquo cadente, adorabat il-
 lam: sperans se id quod ex-
 petebat, consecuturum es-
 se. Sin autem (quemadmo-
 dum solet) simplicius paulò
 per mensam iecisset, ac talē

id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, toti Gni-
 do malè imprecabatur, velut ob eandem aliquā immedicabi-
 lem, & maxore plenus erat: & paulò post correptis illis, alio
 iactu,

ρο βόλῃ τὴν πρὶν ἀσοχίαν ἐ-
 θράπουγν. ἥδη δὲ πλείον αὐ-
 τῷ τῷ πάθος ἐρεθισμοῦ, ὧ-
 ρ' ἅπας ἰχαρασσέτο, καὶ πᾶς
 μαλακοῦ δαμόφρον φλοιὸς Ἀ-
 φροδίτῃ καλὴν ἐκέρυσσεν.
 ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσχ Διὶ Πραξιτί-
 λης. καὶ πᾶρ ὅ, τι λαμψύδιον
 οὐπρὶ πῆς οἴκοι φυλάττοιτο,
 τῷτ' ὡς ἀνάθημα δ' ἔθετο. πῆ-
 ρας, αἱ σφοδρὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 πόθων ἐπιτάσας ἀπερνούθη-
 γον. εὐρέθη δὲ τόλμα δ' ἐπιθυ-
 μίας μακροπᾶς. ἥδη γὰρ ἐπὶ
 δούρισι ἡλὶς κλίνοντο, ἡρέμα
 παθὼν τὸς παρόντας, ὅπως
 δ' ὀύρας παρὰ σερρήν, καὶ εἰς
 ἀφανὲς ἐνδοτάτω, σχεδὸν ὅτε
 ἀναπνέων ἡρέμα. σωήθως δ'
 τ' ἰακόνων ἐξέωγν τὴν θύραν
 ἐφελκυόμενον, ἐν δὲ οὐ κα-
 νὸς Ἀγχίσης καθέειρετο. καὶ τῇ
 γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐπὶ τὸ λ-
 μαρ, ἢ ἄλλως ἐπ' ἀκείβης ὕ-
 μιν διηγῶμαι; τ' ἐρωτῶν πε-
 εωλο-

iactu, quod malè antea ceci-
 derat, emendabat. Iam verò
 ubi affectus atque animus il-
 lius magis accendebatur, om-
 nis paries insculpebatur, ut
 quæque arbor mollis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodè
 autè in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornamen-
 ta fuerat, id omne donarium
 deæ offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inuenta autem est concu-
 piscentiæ illius mastrupatrix
 quædam audacia. Cùm enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacitè, ita ut
 qui aderant, non animaduer-
 terent, post ianuam clam ir-
 repsit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore par-
 te adeò se tacitus continen-
 bat, ut propè ne anhelitum

quidem emitteret. Aedituis autem perinde ut consueuerant,
 foris ianuam attrahentibus, intus nouus iste Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcane noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiam alius quispiam? Amatoriorum am-
 plexuum

εὐποκῶν ἴχνη ταῦτα μὲν ἡ-
 μίρα μ' ὤφθη, καὶ τὸν σπῆλον
 ἔχον ἡ θεὸς, ὡς ἔπαθον, ἔ-
 λελχον. αὐτὸν γὰρ μὲν τὸν
 θανίαν, ὡς ὁ Δημόδωρος ἴσο-
 ρεῖ λόγῳ, ἡ κατὰ πειρῶν
 φασιν, ἡ κατὰ πηλαγίς ὑ-
 ματ' ἐνελθόντα, παντελῶς
 ἀφανῆ γένεσθαι. ταῦτα πῆς ἰα-
 πόρου διηγεμένης, μεταξὺ τῶ
 λόγῳ δ' ἀβούρου, ἔσπον ὁ Χαι-
 κλῆς ἔκκου' τὸ θῆλυ ὑμῶν λίθι-
 νον ἦ, πελᾶται· τί δ', εἴ τις
 ἑμψυχον ἔδει τοῦτο ὑμῶν;
 ἄρ' ἐκ ἑνὲς μίαν νύξ' ἔτ' Διὸς
 σκῆπτρων ἐτιμάτω; μαδιδέου
 δὲ ὁ Καλλικρατίδας, ὁ δὲ πω,
 φησὶν, ἴσμεν, ὃ Χρῖκλῆς, εἰ
 πομπῶν ἀκροσόμεθα τοιούτων
 διηγήματων, ὅταν ἐν Θεο-
 πιάς γινώμεθα. καὶ νῦν δὲ
 πῆς ὑπὸ τοῦ Σηλομένης Αφρο-
 δίτης ἐνβρίεις δει τῶ δ' ἄλ-
 μα, πῶς ἐρομένης τοῦ Χρῖκλῆ-
 ους, ἄγαρ πρὸς τὸν μὲν ἔδοξε
 λέγειν ὁ Καλλικρατίδας. ἔ-
 φηκεν, ὡς ὁ ἱρακλῆς νεανίας,
 πάννυ-

plexuum vestigia hæc postri-
 die conspecta sunt, & ma-
 culam hanc habebat dea, in-
 dicem videlicet eorum quæ
 passa fuerat. Ipsum verò as-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 aiunt, vel in fluctus marinos
 præcipitem datum omnino
 euanuisse. Atque hæc cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 les : Proinde fæmininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xeam fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vi-
 deret huiusmodi formam,
 an non una nox ipsis Iouis
 sceptris æquiparetur? Sub-
 ridens autem Callicratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas auditus-
 risimus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespys quo-
 que essemus. Et nunc sanè
 tuæ istius Veneris, cuius tan-
 ta æmulatione teneris, ma-
 nifestum adeò hoc indicium
 est. Hic, quo pacto, inter-

rogante Charicle: admodum verisimiliter dicere Callicra-
 tidas visus mihi est. Dixit enim, quod cùm adolescens
 ille

παννύχῃ σχολῇ λαβόμενῃ, ὥσθ' ὅλῳ τῷ πάθει ἔχαμ' ἐξυ-
σίαν κοροιδίῳ, παιδικῶς
ᾧ λίθῳ πεσώμηναι, βε-
ληθῆς, οἷδ' ὅτι, μηδὲ πρό-
ωτον εἶν' τὸ θῆλυ. πομπῶν δ' ἐν
ἀκείτῳ ἀφυλακίστως ὡρλό-
ζων, τὸν συμμιγῆ καταπαύ-
σας ἐγὼ θόρυβον, ἄνδρες (ἃ-
πορ) ἰτῶροι, τῆς κατὰ λό-
μον ἔχεις ζητήσεως, ὡς ὑ-
πὲρ πῆς δὲ νόμῳ παδείας.
ἀπαμαχύντο δ' ἐν τῇ ἀτάκῃ
καὶ πέραις ἐδὲν ἐχέσης φιλο-
νακίας, ἐν μέρει πέρ τῆς αὐ-
τὸς ἐαυτῷ δόξης, ἐκάτερ
ἀπεινάσει. καὶ γὰρ ἐδέπω
καρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπύσαι. τῇ
δὲ σχολῇ καταχρησάμενος ἰλα-
εῖαν, καὶ μετὰ τέλειως ὠφε-
λῆσαι διωαμύνω σπεδύω.
ὑπεκάντου οὖν τῷ νῦν (πο-
λὺς γὰρ ὁ κατ' ἀνσέθεν ἐπι-
φοιτῶν ὄχλῳ) ἃς ἐν τι τῶν
συμποσίῳ ἀκκλίνωμεν, ὅ-
πως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ
λέγειν,

ille amator ocium ac spa-
cium totius noctis conse-
cutus fuisset, ut facile to-
tam affectus istius exatian-
di facultatem haberet, qua-
si cum puero tamen, ma-
mori cohaesisset: illud nimis
volens, neq; anteriore
parte sceminam valere. Mul-
tis itaq; absq; delectu ac te-
merè vtrinq; verbis effuti-
tis, ego promiscuo eorum tu-
multu ac turba compositis:
Viri, inquam, amici, mode-
stam atq; ordinatam insi-
stite disputationem: quoniam de-
cora ac decens lex eruditio-
nis atq; doctrinae est. Subla-
ta igitur incomposita hac, &
nullum finem habente con-
tentione, vicissim pro sua v-
terq; sententia iustam ac so-
lidam orationem institute.
Neque enim etiamdum tem-
pus est ut ad nauem redeas-
mus. Ac ocio hoc vtendum
est ad hilaritatem, & ad
ea studia quæ cum delecta-

tione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc è templo
(multa enim religionis gratia turba huc ventitat) in unū ali-
quod istorum conuiuiorū accumbamus, ut per ocium & cum

nnnn

silentio

λέγων, ἀπὶ τῷ βυλομήνοισι,
 ἔξῃ, μεμνηθεὶς δ', ὡς ὁ τέμν-
 ρον ἡ Πηθεῖς, ἐπ' ἔτ' αὐθις ἡς
 μῖν περὶ τῶν ἰσῶν Διοχλή-
 σι. καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέ-
 γειν, καὶ συγκατανεύσαντων,
 ἔξῃ μὲν ἰγὼ μὲν ἡλόμην, ὅ-
 τι μετὰς με πειρήσεις φροντί-
 δος, οἱ δ' ἐπὶ συνοίῃας, με-
 γάλῳ ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω-
 καὶ ἀάτῳ λυκκοῦτόν, ὡς πε-
 ρὶ τῆς πεπομπίας ἀγωνι-
 σάμενοι Πλαταῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἡ-
 κομῇ ἥς τι σωρηφῆς καὶ πα-
 θίνσκιον, ὥρα θέρπε, ἀνα-
 παυθῆιον, ἡδύς, ἡπῶν, ὁ τό-
 πος, ἰγὼ καὶ ἦ οἱ κατὰ λό-
 γον τὸν λυγρὸν ἡπυχῶσι τῇ πῃ-
 γῶς, ἐν μίση πᾶν δικασ-
 τῶς καθεζόμεν, αὐτῶν ἐπ'
 αὐταῖς ὁφρῦσι τὴν Ηλιαίαν
 ἔχων, πεθεῖς δ' ἀμφοτέροις
 ἀλλήρον ἡπὲρ τῷ, τίνα χεὶ πρῶ-
 τον ἡπῶν, ἐπαδὴ Χαεικλῆς
 ἡλελόγχε πρότερον, ὁνθὺς
 ἐν ἀρχαῖαι τῷ λόγῳ Δικκί-
 λουσάμην.

confidebam, ipsam illam supercilij præ me ferens Elieam.
 Proposita autem utrisque sorte super eo, utrum priore lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem lo-
 cum sortitus est, continuo ut auspicaretur orationem, hor-
 tatus

silentio & audire & dice-
 re quæ cuique libet, liceat.
 Illud autem memineritis,
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 ijsdem rebus ampliùs mo-
 lestus futurus non sit. Rectè
 visus sum hæc dicere. Et eò-
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiuiimus, ego quidem
 letus, nulla me premente
 cura: illi verò cogitabundī,
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, per-
 inde ac si de principatu ac
 ductu apud Platæas certatu-
 ri essent. Postquam aut̃ venis-
 mus in densum quoddā atq̃
 umbrosum pro æstatis tēpo-
 re receptaculum, ubi com-
 modè requiescere licebat:
 Suavis hic locus, inquiens
 ego (nam & supra verti-
 cem canorum quoddam re-
 sonant cicadæ) in medio
 admodum iudiciali more

πονσάμιω. ὃ δὲ τῇ διξιᾷ τὸ πρό-
 σωπον ἀνατίψας, ἡσυχῇ καὶ
 μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ
 διξι. Σὲ διλοποινα τῶν ὑπὲρ
 σὺ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοή-
 θου αἰ ἰμοὶ διήσας καλοῦ-
 σιν. Ἄπαντι μὲν γὰρ ἔργω,
 καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πα-
 θοῦς ἐπιστάτης, τελευτάτου
 δειν. οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
 περὶ σὺ σου διόνται, σὺ
 γὰρ αὐτῶν γνησιώτατη μή-
 τηρ. ἴθι δὲ γυναιξὶ σωήτο-
 ρ, ἢ θύλακα χάσεισαι δὲ καὶ τοῖς
 ἀνδράσι μέγα ἄρρεσιν, ὡς
 ἔγνωσθαι. ἔγνω γὰρ αὐτὸς
 ἐν ἀρχῇ τὸ λόγος, πλὴν περὶ το-
 ρα, καὶ πάσης γυναικὸς πρωτό-
 ριστον ὧν ἀξίω μαρτυρεῖ ἐπι-
 καλῶμαι. λέγω δὲ πλὴν ἰσάμεν τ
 ὁδὸν φύσιν, ἢ τὰ πρῶτα πη-
 ξαμένη στιχθεῖα τὸ ἰόσμος, γυνή,
 αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλή-
 λα τῶν ἐπικράσει, πᾶν ἐ-
 σωρόνησεν ἐμψυχον. ἐπιστα-
 μένη δὲ ὅτι θνητὸς ἐς μὲν ὕ-
 λης

ratus sum. Ille verò cum
 dextera faciem paulum at-
 triuisset cum silentio, et
 parumper sustinisset sese,
 mox ad hunc fermè mo-
 dum orditur: Te dominam
 orationi meæ, Venus, te au-
 xiliatricem preces meæ vos-
 cant. Nam cum omne opus,
 si vel exiguum propriæ sua-
 dele instillaueris illi abso-
 lutissimum esse solet, tum
 verò amatorij sermones præ-
 ter cætera te indigent. Tu
 enim eorum germana adco-
 mater es. Ades itaque mus-
 lieribus patrōna, fœmina ni-
 mirum ipsa. Largire au-
 tem et viris ut maneat
 mares, perinde atque ge-
 nerati sunt. Ego igitur sta-
 tim ab initio orationis pri-
 mam omnium matrem, et
 totius generationis radi-
 cem ac seminarium, eorum
 quæ propono testem aduo-
 co. Dico autem sacram il-

lam vniuersorum naturam, quæ primis illis inter se con-
 glutinatis elementis mundi, terra videlicet, aëre, igne, et
 aqua, mutua illorum et temperata commixtione omne
 procreauit animatum. Sciens deinde, quod omnes mortas

κης δημιούργημα, καὶ βραχὺς
 χρόνος τὸ βλῆναι ἐκαστὸν καθέ-
 μασται, πλὴν ἑτέρω φθορὰν
 ἄλλω γένεισι μηχανήσασθαι, καὶ
 τὸ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον
 ἀντιμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ'
 ἀπλήτων ἀφολοχῶς εἰς τὸν
 αἰὶν χρόνον ᾤκηται. ἐπεὶ δ' οὐ
 ἀποροῦν ἐξ ἑνὸς τι γυνᾶσθαι,
 διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμη-
 χανήσατο, τοῖς μὲν ἄρρεσιν
 ἰδίας καταβολὰς σπέρμα-
 των χαιεσσαμένη, τὸ θῆλυ δ'
 ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀπε-
 φῆνασα. κοινὸν ὅν αὐμοτέ-
 ρω γένει πόθοι ἐκτερασσάμε-
 νη, σωείρωξεν ἀπλήτοις θεο-
 μὲν ἀνάγκης ὅσιον, κατα-
 γράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ
 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρ-
 ρεῖν ὄναι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρ-
 πῶς μαλακίβδαι. ὅθεν τοῦθ'
 αἰ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁ-
 μιλήσας, μέχρι Διὸς τὸν ἀν-
 θρώπινον βίον ἀθανάτοις

ἔσ-

lis sumus materiae opificium,
 & quoddam breue adeo tem-
 pus viuendi unicuique fato
 praestitutum est: alterius in-
 teritum, vt alterius ortus
 esset, excogitauit: ac mori-
 renti, id quod nascitur, edi-
 uersò appendit, vt mutuis
 successionibus in perpe-
 tuum tempus viueremus.
 Postquam autem impossi-
 bile propè erat ex singu-
 lis seorsim aliquid pro-
 creari, duplicem in vno-
 quoque genere naturam ef-
 finxit. Nam maribus qui-
 dem propria seminum quasi
 quaedam fundamenta lar-
 gita est, foeminam autem
 perinde vt receptaculum
 quoddam genitalis seminis
 esse fecit. Communi igitur
 virique sexui desiderio in-
 dito, coniunxit inter se
 mutuo illos, lege neces-
 sariis sancta quadam prae-
 scriptos vt manerent pro-
 pria vterque natura contenti,
 & neque foemina praeter nas-
 turam in marem transiret, neque mas indecorè ac turpiter
 emollesceret. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con-
 uersationes, in hoc vsque tempus hominum vitam immorta-
 libus

ἡ δὲ Ἀλκίονος θυγάτηρ ἑστὴς
 ἄνθρωπος ἀπὸ ἀνδρὸς αὐτῆς γνέ-
 σθαι. Διοῦν δὲ ὀνομάτοισι
 βασιλείῳ, πᾶσαι τιμὰ μέ-
 νουσι, ἱεῖς πατρὶ μητέρα
 προσκυνοῦσιν. κατ' ἀρχὰς
 μὲν οὖν, ἔθ' ἡρώϊκα φρονῶν ὁ
 βίβλος, καὶ τὴν γέγονα θεῶν
 σέβων ἀρετὴν, οἷς ἰννομοθε-
 τήσῃ ἢ φύσις, ἱεραρχία,
 καὶ καθ' ἡλικίας μήτρα γυ-
 ναιξὶ συννόμοιοι, γυναικῶν
 πατέρων ἐγγίγοντο τέκνων.
 κατὰ μικρὸν δ', ὁ χρόνος
 ἀπ' ἐκείνου τῷ μεγέθει, ἐς τὰ
 τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βά-
 ραθρα, ξένους ὁλοῦς, καὶ πα-
 ρηγαγμένας ἀπὸ λαύσεως ἑ-
 τερώ. ἔθ' ἡ πάντα τολμῶσα
 πρὸς, τὴν φύσιν αὐτῇ πα-
 ρωόμην. καὶ τις ἄρα πρῶτος
 ἐφθαλμοῖς τὸ ἄρρ' ἐίδεν, ὡς
 θῆλυ, διούρ θάτερον, ἢ ὑραν
 νικῶς βιασάμενος, ἢ πέρας πα-
 νέρως. σωῆσθαι δ' εἰς μίαν
 κοίτην μία φύσις αὐτὸς δ' ἐν
 ἀπὸ

libus quibusdam successio-
 nibus conseruant : neque
 quisquam vir ex viro se na-
 tum esse gloriatur. Intra
 duo autem nomina venera-
 bilia omnis honor manet eo-
 rum qui ex æquo matrem
 ac patrem adorant. Ab ini-
 tio igitur cum adhuc He-
 roica saperet vita, & vici-
 nam deorum coleret virs-
 tutem, legibus à natura con-
 stitutis obtemperabat : ac
 secundum ætatis mensuram
 cum mulieribus coniuncti,
 generosorum patres fiebant
 liberorum. Paulò autem
 post tempus à magnitudi-
 ne illa ad voluptatis des-
 cendendo voragines, no-
 uas & commutatas fruen-
 di vias aperuit. Deinde,
 quæ nihil non audet, volu-
 ptas, naturam ipsam cōtem-
 pta lege violauit. Atq; ali-
 quis igitur primus oculis as-
 spexit matrē perinde ut fœ-
 minam, ex alterutra videlis

cet horum causa, aut quòd vi tyrannica eò illum compule-
 rit, aut quòd verbis dolosè ac fraudulenter induxit. Conue-
 nit autem in vnum lectum vna eademq; natura : ac seipfos

ἀλλήλοισι ὀρῶντες, ὅθ' ἂν ὀρῶ-
 σιν, ὅθ' ἂν πάσχωσιν, ἡδονῶ-
 ζ. κατὰ πειρῶν δέ, φασιν, ἀ-
 γόνων σπέραντες, ὀλίγης ἡ-
 δονῆς ἀντικατηλλάξαντο μι-
 γάλλω ἀδοξίαν. ἥτοις γε-
 μιλῶ, ἃς ἑσούτων τυραννικῆς
 βίας ἡ τόλμα πώκοψεν, ὥς
 μέγιστοι δῆρ' οὐ πλὴν φύσιν ἰ-
 ρουλησάι τῶν δ' ἀρρένων
 τὸ ἀρρέν' ἠκονώσαντες, ἐν-
 ρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέ-
 τρα. οἱ δ' ἀθλοιοὶ καὶ λυσυ-
 χεῖς, ἢν' ἐπιπλῆον ὥσι παῖδων,
 ὅθ' ἔτι μέγιστον ἄνδρ' ἄμα
 φέλοισιν ἀνιγνῆμι διπλῆς φύ-
 σιος, οὗτ' ἃς ὁ γιγνέσθαι,
 φυλαχθέντες, οὗτ' ἔχοντες,
 ἐφ' ὃ μίτ' ἔθυσαν. τὸ δ' ἐν
 νεότητι παραμῆναν ἄνθος,
 ἃς γῆρας αὐτὸς μαραινέει πρόω-
 ρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀειθ-
 μοῦται, καὶ γιγνράκασιν, ὅ-
 θ' ἂν ἀνδρῶν μέγιστον ἔχον-
 τες, οὕτως ἡ μίαν, καὶ παν-
 τὸς κακῶς διδάσκαλος πρὸς ἡ,
 ἅλλω

inter se mutuò aspicientes,
 neque eorum quæ faciunt,
 neque quæ patiuntur, pu-
 dore afficiuntur. Per ru-
 pes autem, ut dici solet, ste-
 riles proiecto semine, per
 mutatione facta, pro modis
 ca voluptate magnam acci-
 piunt infamiam. Dixeris ve-
 rò eousque tyrannicæ vios
 lentiae audaciam ipsam pro-
 gressam esse, ut iam & ferro
 naturam sacrilego quodam
 modo deprædentur: ac marū
 virilitate exhausta & exina-
 nita, inuenerunt voluptatis
 superuacaneos & appositio-
 tios modos. Miseri autem il-
 li & infelices, ut eò magis
 pueri sint, iam ne viri quidē
 amplius manent, ambiguum
 naturæ duplicis obscura-
 mentum, cum neq; ad quod
 nati sunt, conseruentur, ne-
 que id ad quod transiēre,
 habeant: flos autem ille qui
 in iuuentute adest ac ma-
 net, in senium præmaturum

marcescere ipsos facit. Simul enim inter pueros nume-
 rantur, & iam consenuēre, nullum virilitatis interuallum
 habentes. Ita scelesti illa, & omnis mali magistra, mol-
 litia.

ἔκλυ' ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀνα-
σχώτης ἐπινοῶσα, μή τι δ' ἔθ'
ῥηθλῶα διωαμένης ἀντι-
πῶς νόσος κατὰ λιοδρῶν, ἵνα μη-
δὲν ἀγνοῇ μὲρ ὅ' ἀσπλγέας.
εἰ δ' ἔφ' ὧν ἡ πρόνοια θουμὸν
ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστ' ἵδρυτο,
τοῖς μετὰ γυναικῶν ἄν' ὁμι-
λίας ἡρκεύμεθα, καὶ παντὸς ὁ-
νείδους ὁ βί' ἰκαθάρων, ἀ-
μείλι' παρὰ τοῖς ἔθ' ἡμῶν πονη-
ρᾶς δ' ἀθείσας παραχαράξαι
διωαμένοις ἴσοις, ἄχραντ'
ἡ δ' ἐφύσεως νομοθεσία φυλάτ-
τει. λείον δ' ἐκ ἐπιμάνοντα
λέεσιν, ἀπ' ἡ κατὰ καὶ ῥόν Α-
φροδίτη πῶς τὸ θῦλον τῶν ὁ-
ρεξίον αὐτ' ἐκκαλῆται. ταῦρος
ἐγγελάρχης βροσί' ἐπιθόρνυ-
ται, καὶ λεῖος ὄντω τῶν ποίμ-
νῶν ἄρ' ἔρνος πληροῖ σπέρμα-
τ' ὅ'. τί δ', οὐδ' οὐ μὲν ὧν ἀνὰ
μετὰ δὲ καὶ σὺν ἡμῶν ἀνὰ
νοῦς δ' ἡμῶν γυνώσκοντες καὶ
θόλῃ δ' ἡμῶν, ὅθ' οἱ ἀνὰ ῥοι-
ζοῦν.

lities, voluptates impudicas
aliam ex alia excogitando,
in eum morbum qui ne di-
ci quidem amplius decorè
potest, prolapsa est, ut nul-
lam videlicet partem pe-
tulantiæ & obscenitatis
ignoraret. Quòd si verò
in ijs de quibus ipsa Proui-
dentia legem sancivit, ve-
nusquisque nostrum sese fir-
maret ac persisteret: conuer-
sationibus ijs quæ cum mu-
lieribus fiunt, contenti es-
semus, & ab omni conui-
cio ac probro vita nos-
tra pura atque integra fo-
ret. Certè inter ea animan-
tia quæ nihil ex mala at-
que peruersa affectatione
deprauare possunt, illiba-
ta naturæ legislatura illa
custoditur. Leones non in-
saniunt in leones: sed quæ
tempore suo accedit venus,
in fœmineum sexum con-
cupiscentiam illorum exci-

tat. Taurus armenti dux cum
bobus miscetur, & aries totum
gregem masculo implet semine.
Quid autem? An non suum
cubilia sectantur apri? lupas
autem ineunt lupi? Et ut
in summa dicam, neque quæ
aërem volatu perstrepena

ζοιῶτον ὄρνεις, ἔθ' ὅσα τὴν ὑ-
 γρὰν λαθ' ὑδάτ' ἔλκευχε λῆ-
 ξιν, ἀπ' ἑσθ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον
 ἀόρρητον ὁμιλίας ἐπαρίχθη.
 μέγα δὲ ἀκίνητα τ' πενοίας
 τὰ λόγματα. ὑμεῖς δ' ὦ μά-
 τλω ἐπὶ ᾧ φρονεῖν ἀποδέμι-
 νοι, θεῖον ὡς ἀληθῶς φαῖ-
 λον, ἄνθρωποι, τίνι καὶ νῦν
 νόσῳ παρανομίσαντον, ἐπὶ
 τὴν κατ' ἀκλήων ὕβειν ἡ-
 ρέθιδι; τινὰ τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῶν ἀνασθησίαν κατα-
 χιαντῶν, ἀμφοῖν ἡσυχίᾳ,
 φέροντον ἂν διώκεν ἔδρα,
 καὶ διώκοντον ἀφ' ὧν ἔδρα
 φέρεται; καὶ λαθ' ἕνα ζοιῶ-
 τα ζήλοισιν πάντων ἐλομένων,
 ἔθ' εἰς ἑσθ'. ἀλλὰ γὰρ ἵνταυθα
 ζῆς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαν-
 μασδὲς ἀναφύεται λόγος, ὅφ'
 οὐ παδικοῦ μὲν ἀποαὶ, τι-
 νέων ἐνδεῖς λογισμῶν φαι-
 νακίζονται. τὸ δ' ἥδη κατὰ
 φρόνησιν εἰς ἄκρον ἔχον, δὲ
 ἂν παχθῶσι διώκοντες ψυχῆς
 γὰρ ἑρῶτα πλάττονται, καὶ τὸ τῷ
 σῶμα=

aves, neque quæ humidam
 aquæ sortita sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manent
 inter ea immota Prouiden-
 tiæ decreta. Vos autem,
 ô frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, ut verè
 dicam, vile ac malum, ho-
 mines, quònam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos contumeliam ac-
 censi estis? Quònam anis-
 mi cæco stupore effuso,
 adeò ab utraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, et
 contrà sectantes illa à qui-
 bus refugere oportebat? Ac
 singula talia æmulari om-
 nibus volentibus, ne vnus
 quidem postremò reliquus
 erit. Atenim hîc Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, quæ pue-
 rorum quidem auditis, per-
 fecistis ratiocinandi viribus

adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pru-
 dentiam ad summum euasit, subduci facillè nequit. A-
 nimi enim amorem quendam comminiscuntur: et cùm
 corporis

σώματος ὁμορφον ἀδύμι-
νοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλῶσιν
αὐτὸς ἱρασὰς, ἐφ' οἷς μοι
πολλάκις καυχάσθην ἐπὶρχί-
ται, τί γὰρ παθόντων, ὧς σιμνοὶ
φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῶ
χρόνῳ διδωκὸς ἑαυτῷ πα-
ραν, ὁ ποῖόν ὅστις, ὃ πολλὰ
πεσέκυσσα, καὶ γὰρ ἀρετῶν
μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας πα-
ραπέμπτει; πᾶς δ' ὁ σοφὸς
ἔρως ἐπὶ τὸ νόμον ἐπύθηται,
μηδέπω τ' ἡγοισμῶν ἐν αὐτῷ,
πῶς ἀτραπίσονται, λείσιν ἐ-
χόντων ἢ νόμον ὅστις, πᾶσαν
μὲν ἀμορφίαν πονηρίας ἐν
κατάκειτον, ὅθεν δ' ὡς ἀγα-
θὸν ἵπανεῖδου τ' καλόν; ἀπ' αὐ-
τοῖς κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας
πεφύκτω Ομηρον, Εἶδος τίς
ἀκιδνότερον πέλας ἀνὴρ, Ἀλ-
κὰ θεὸς μορφῶν ἔπεισι σέφα,
οἱ δ' ἐτ' ἐς αὐτὸν Τερπόμφοι
πύσσουσιν, ὅδ' ἀσφαλῶς ἀγο-
ρεύει, Αἰδοῖ μαλὶ χίη, μετὰ δ'
πρὶν ἀγρομένοισιν, Ερχόμε-

corporis pulchritudinem ve-
reantur amare, virtutis vo-
cant sese amatores. Ob quæ
sæpenumerò risu diffue-
re, in mentem mihi venit.
Nam quid vobis accidit, ὁ
nimium graues philosophi,
quòd id quod longo iam
tempore sui experimentum
de se quale sit, præbuit, cui
canities accedens & sene-
ctus, virtutis testimonium
dat, per negligentiam adeò
dimittitis: omnis autem ille
præclarus amor in iuuenem
concitatur, cum tamen in eo
ratio & vis colligendi nondū
habeant ad quæ iudiciū con-
uertant? An hæc veluti lex
quædā est, ut omnis quidē de-
formitas malitiæ dānata sit:
pulchrū aut quod est, id recta
via ut bonū & honestū lau-
detur? At verò iuxta ma-
gnū veritatis interpretem
Homerum:

—alius pulchro minus enitet ore,

At formam Deus exornat virtute loquendi,
Quiq; vident illum, verbis mulcentur: at ipse
Intrepidus fatur suaui commixta pudore,
Et medios inter vultu supereminet omnes,

nnnn s

Perq

νορ δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν δ' ἐπὶ
 σορόεσσι. καὶ πάλιν ἐπὶ πρῶ-
 τῶν, Οὐδ' ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ
 ἡδυνὴ καὶ φρονέον ἦσαν. Ἀμεί-
 λη τοῦ καλῆς Νιρέως ὁ σοφὸς
 Οδυσσεύς, πλεονεκτήων ἐπαινήται,
 πῶς οὐκ ἐφρονήσας μὴ καὶ δι-
 καιοσύνης, τὴν τοιπῶν ἀρε-
 τῶν, αἰτελείοις ἀνδράσι σύγ-
 κληρορ ἐκλήχασι τάξι, ὅθεν
 ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν πᾶσι
 καὶ οὐδ' ὁξυτάτας ὁρμᾶς πα-
 θῶν ἐγέρει· πάντοτε γὰρ
 ἔδει Φαίδρου, δὲ Λυσίου, ὃ
 Πλάτων, ὁρῶν ἐκείνων, ἢ πλεονε-
 κτήν, φιλήν Ἀλκιβιάδην ἐπὶ
 κῶς ἰδὼν, διότι ἡρωϊκῶς τὰ
 θεῶν ἀγάλματα, καὶ πλεονε-
 κτῆν ἐν τῇ αἰσθητικῇ παρὰ νό-
 μον ἐξορροῦνται φωνά· τίς ἔ-
 ρως οὐκ ὁμολογᾷ γινέσθαι, περὶ
 Λομύων Ἀθλων, καὶ Δικαι-
 οσύνης ἐπιτακτικῶς, καὶ βίαι-
 τυραννίδος βλεπόντων; ἀλλ' ἄ-
 ρ' οὐκ ἐπὶ δέλω, καὶ τὸν ἑρῶν

Πλάτ.

Perq̄ urbem aspiciūt ve-
 nientem numinis instar.

Et rursū alibi dicens in-
 quit:

At tibi formoso sub cor-
 pore nulla fuit mens.

Certè formoso illo Nireo
 cordatus Vlysses magis lau-
 datur. Quo pacto igitur
 sapientiæ quidem, aut iusti-
 tiæ, ac cæterarum virtus-
 tum, quæ cum perfectis vi-
 ris consortem & quasi hæ-
 reditarium nactæ sunt ordi-
 nem, nullus amor conue-
 niens vobis est, pulchritu-
 do autem in pueris illa, ve-
 hemētissimos affectuum im-
 petus excitat? Prorsus enim
 amari oportebat Phædrum
 propter Lysiam, ὃ Plato,
 quem prodidit? Aut vir-
 tutem Alcibiadis amari pro-
 babile fuit, quando ille deo-
 rum statuas amputando vio-
 labat, & sacris Eleusinijs
 ille inter potandum iacta-

ta voces insultabant? 8 Quis igitur amatorem illius fuisse
 se se perhibet, cū Athenæ proderentur, & Deceliamu-
 sitionibus obfirmaretur, ac tota vita ad tyrannidem spe-
 ctaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum
 illum

Πλάτωνα, πάγωνος ἐμπύλα-
 ῶ, πάσι μὲν ἐπείρας ὅτι ὡς μετα-
 βὰς δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, ἡ αὐτὴ ὡς ἡλικία ἡ τέως
 ἀτελής φρόνησις ὁλόκληρος
 εἶχε τὸν λογισμόν, ἵνα πάν-
 των ἐμισθῶ. τί δὲ πᾶσι μὲν
 ἀσχετοῖς ὀνομάτων ἐπιγρά-
 φοντες αὐτῶν, ψυχῆς ἀρετῶν
 λέγουσι τῶν τοῦ σώματος ὅτι
 ἐπείρας, οἱ φιλόνοιοι μάλλον,
 ἢ φιλόσοφοι, καὶ ταῦτα μὴ ἔ-
 μιν, ἵνα ἴδωμεν μὴ δοκεῖν ἐπιστή-
 μων ἀνδρῶν φιλαπεχθονό-
 νως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσούτοις
 ἀρετοῖς. μικρὰ δὲ ἀπὸ τῆς
 ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τῶν ὑπε-
 ρείρας, ὡς Καλλιπράτιστα, ἡ αὐ-
 τὰς ἐκδοκῶν, ἐπιδέξω παρὰ
 δικῆς χάριτος πολλὴν τῶν γυναι-
 κείων ἀμείνων. καὶ τόγχι
 πρῶτον, ἐξ ὧν πᾶσαν ἀπό-
 λαυσιν ἡγεῖμαι τερπνοτέρων
 εἶναι, τῶν χρονοτέρων. ὁ δὲ ἔτι
 ἔτι ἐκδοκῶν, παραπλάσσει φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωθῆναι περὶ τῆς
 μέτης. τὸ δὲ ὑπερᾶν, ἐν τῷ
 παρὲλκον.

illum Platonem) obscurus es-
 rat, omnibus amabilis fuit:
 postquam autem transijt à
 puero in virum, quæ ætate
 intellectus (qui tamen im-
 perfectus erat) totam ac ples-
 nam ratiocinandi vim con-
 sequebatur, ab omnibus quo-
 dio habebatur. Quid igitur
 affectibus turpibus verbo-
 rum prætendentes verecun-
 diam, animi virtutem appel-
 lant, corporis elegantiam,
 iuuenum isti amatores ma-
 gis quàm sapientiæ? Atque
 hæc quidem à nobis dicta
 sufficiant, ne videamur cla-
 rorum virorum inuidiosè
 nimis mentionem facere. Pa-
 rumper autem à vehemen-
 tiori studio ad vestram Cal-
 licratida voluptatem descen-
 dendo, ostendam puerorum
 consuetudine muliebri mul-
 tiò potiorem esse. Ac princi-
 piò quidem omnem ego des-
 lectionem censeo iucun-
 diorem esse, quæ diuturnior
 est. Acuta siquidem voluptas, quæ celeriter præteruolat:
 priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit.
 Illud aut quod lætitiā affert, quò magis abundat, eò potius
 est.

παρέλκοντι ἡρεῖλλον. ὥς ἔθι
καὶ βίς μακρὰς πρῶτον μίας
ἢ μικρολόγῳ ἢ μὴν ἐπέκλω-
σε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἡ
διελυγὴς ὑγίεια, μηδὲ μιᾶς
λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
μένης ἰορτὴν ἢ ἄν, καὶ πα-
νύγειν, τὸν ὅλον χρόνον ἢ
χορῶν. ἀλλ' ἐπὶ τῶν μεγάλων
ἀγαθῶν ὁ βάσκανός τε δαί-
μων ἐνιμίσησεν, ἐν γὰρ τοῖς
παρῶν ἡδίστα τὰ παρῆλ-
κοντα. γυνὴ μὲν οὐκ ἄρ' παρ-
θὺς μίχρως ἡλικίας μίσης,
πρὶν ἢ τελείως τὴν ἰσχάτην
ἐντίδαι τῷ γάμῳ ἐπιδραμεῖν,
ἀνδράκαλον ἀνδράσι ὁμί-
λημα. ἡ δὲ παρῆλθε τὰ τ' ὠ-
ρας, ὅμως ἢ ἐμπερία ἔχει τι
λῆξαι τῶν σοφώτερον. εἰ δ'
ἔκκοσι ἐτῶν ἀρπερώη πᾶ-
λά τις, αὐτὸς ἐμοί γε δολὴ πα-
σχητιᾶν, ἀμείβοτον Ἀφρο-
δίτην μετ' ἀδελφῶν. σκληροὶ
ἢ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρῶν ἔχουσιν
ὄγκοι.

est. Quare vitam & vitam
longiores terminos parca ac
tenax illa nobis præfinisset
Parca, & totum hoc spa-
cium perpetua sanitas gu-
bernaret, nulla mentis per-
turbatione atque molestia
interueniente. Festum e-
nim diem, & quasi quen-
dam solennem conuentum,
totum hoc tempus perage-
remus. Verum postquam
maioribus bonis malignus
deus inuidit, in præsen-
tibus vique rebus dulcissi-
ma illa sunt, quæ quàm
longissimè extenduntur. Mu-
lier itaque ab eo quando
virgo fuit, usque ad mez-
diam vitæ ætatem, prius-
quam omnino postrema il-
la senectutis ruga super-
uenit, ad amplexandum a-
pta ac digna viris conuer-
satio est: atque etiam si illa

quæ formæ atque ætatis te-

nerioris sunt, effluxere, habet tamen aliquid experientia
dictu sapientius ac doctius quàm iuniores. At verò si
quis puerum viginti annorum aggrediatur, ille mihi cer-
tè videtur pathica affectione laborare, ambiguum vides-
licet venerem sectando. Nam & duri sunt membrorum

tori

ἔγκοι. καὶ τραχὺ μὲν, ἀντὶ τῆς
πάλα μαλακῆς, πυκαδίην ἰού-
λοις τὸ γένειον· οἱ δ' ὀφρύνει
μηροὶ θείξιν, ὥσπερ ἄρ' ὀφρύν-
του. ἅδ' ὅτι τέτων ἀφανέστα-
ρα, τοῖς πεπαρακόσιον ὑμῖν ἐ-
δύναται παύειν, γυναικὶ δ' αἰ-
πάσῃ τῇ χρώματι ἐπιστά-
βη χάρις, καὶ λαψυλῆς μὲν ὅτι
τῶν βοσφύων τ' ἀφ' αὐτῆς ἐ-
λικοῦ, ὑακίνθοις τὸ λευκὸν
ἀνθῶσιν ὁμοία πορφύρονται.
οἱ μὲν ἐπινάτιοι λείχωνται,
μεταφρύνων λόσμον· οἱ δ',
παρ' ὅτα καὶ λευκὰ φέρεται, πολὺ
τῶν ἐν λευκῶνι ὑλότεροι σε-
λίνων. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μήδ'
ἐκκαρῇ τριχὺς αὐτῶν ποφυο-
μήνης, ἡλίκτρε, φασίην, ἢ Σιδω-
νίας ὑέως ἀφ' ἐγγέστερον ἀπα-
σράσκει. τί δ' ὅτι τῶν ἡδονῶν
ἢ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιδου-
τίον, ἐπαδὰν ἐξ ἴσως τοῖς ἀφ' ὧν
τιθέσιν οἱ πάσχοντες ὀφρύν-
ονται; σχεδὸν γάρ, ὅτι κατὰ

ταυτὰ

tori iam adulti & viriles,
& asperum quidem, pro
eo quod dudum molle ac
tenerum fuit, densatum cre-
bra lanugine mentum: se-
mora autem idonea ac com-
moda illa, setis quasi quo-
dam squalore obducta. Quæ
verò sunt his occultiora,
vobis qui periculum eius
rei fecistis, cognoscenda
relinquo. In muliere au-
tem semper omni & colo-
ris resplendet gratia, &
largæ capillorum capitis
texture, perinde ac sua-
uiter florescentes hyacin-
thi nigricantes, aliæ qui-
dem per tergum effun-
duntur, scapularum nimi-
rum decus, aliæ verò se-
cundum aures & tempo-
ra, multò quàm in pratis as-
piciuntur, crispiores. Reli-
quum verè corpus ne mi-
nimo quidem crinis vesti-

gio ipsis subnascente, electro, ut aiunt, aut vitro Sidonio
perspicuum magis effulget. Cur autem non & volupta-
tum mutuos atque alternos affectus persequar, quando qui-
dem ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quo-
que lætitiā capiunt? Propemodum enim non eodem mo-

do ut

ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, τὰς
 μούρεις διατριβὰς ἀσφρί-
 ζομέν, ἀλλὰ πῶς φιλιταίρω
 κοινωνίᾳ συζυγῆτόν, ἡδίσ-
 τὰ τε ἀγαθὰ συν' ἀνθρώποις ἢ
 γυνήθεα, ἢ τὰ δυσχερῆ λευφό-
 τερα μετ' ἀνθρώπων, ὅθεν ἐν-
 ρέθη τράπεζα κοινή. καὶ φι-
 λίας μεσίτην τράπεζαν παρὰ
 θέρμῃ, γαστρί τιν' ὀφθαλμομέ-
 νῳ ἀπαιτῶν ἀπόλαυσιν
 ἑμόνοι τὸν Θάσιον, ἢ τὴν
 χοί, πίνοντες οἶνον, ὃς καθ'
 αὐτοῖς τῶν πολυτελῶν πιμα-
 πλάμφοι σιτίων, ἀλλὰ δο-
 κᾷ τερπνὸν ἑκάστω τὸ μετ'
 ἄλλου καὶ τὰς ἡδονὰς κοινῶς
 σάμφοι, μάλλον ὀφραυόμε-
 θα, ἢ μὲν δὲ γυναικεῖσι συνό-
 δοι, ὃ ἀπληροῦς ἀντίδοσιν
 ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀπλήρης γὰρ
 ἐξ ἴσου διαθῆτόν, ἡδίστως ἀπηλ-
 πόγησαν, ἢ γὰρ μὴ δικαστῆ
 Τηρεσίᾳ περικτίον, ὅτι ἡ θή-
 λεα τέρψις ὅλη μοίρᾳ πλεο-
 νεκτῇ τιν' ὀφρῶν. καλὸν δ'
 οἶμαι,

do ut bruta animantia, so-
 litarias conuersationes as-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora que
 bona sunt inter nos mu-
 tud, existimamus: et aduer-
 sa iidem inter nos mutuo,
 leuiora. Vnde et inuen-
 ta est mensa communis,
 et amicitie mediatrice il-
 la in medio posita, debi-
 tam ventri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sium, si id forte contin-
 gat, bibentes vinum: ne-
 que singuli per se precio-
 sis ac charis implentes nos
 obsonijs, sed illud suaue ac
 delectabile putantes, quod
 quisque cum alio capit: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori letitia as-
 ficimur. Illi igitur cum mu-
 lieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac vi-
 cissitudinem parem habent.

Nam inter se mutuo virinque
 ex æquo afficientes, cum maiori voluptate dissoluntur.
 Nisi verò Tiresiæ iudici accedendum fuerit, quod videli-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem præcedit. Hone-

stum

ἡμῶν, μὴ φιλαύτως ἀπλά-
 σαι θέλυσαν]ας, ὅπως ἰδίᾳ τι
 χευσδὸν ἀπίσονται, σκοπεῖν, ὅ-
 ῳ παρὰ τὸς λαμβάνοντας
 ἡδονῶν, ἀπ' ἐκᾶνο μειοσαμί-
 νης, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπα-
 ρασχῆν ὁμοία. τὸτο δ' ἐκ ἄν-
 ῳ ἐπὶ παύσῳ εἴποι τις, ἐχ' ὅτω
 μέμνην. ἀπ' ὁ μὲν δ' ἐθέλει, ἢ
 νομίζῃ ποτὶ ταῦτα, τὴν ἡδο-
 νὴν ἐξαίρετον παθῶν ἀπεί-
 χεται, τῷ δ' ὑβεισμένῳ κατ'
 ἀρχὰς μὲν ὁδωῖα καὶ δά-
 κρυα, μικρὸν δ' ἐπὶ χρόνῳ τῆς
 ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλεί-
 ον, ὡς φασιν, ἐδὲν ἄν ὀχλύ-
 σθας, ἡδονὴ δ' ἐδ' ἡτισιοῦ.
 αἱ δ' αὖ τι καὶ περὶ γότι-
 ρον εἰπῶν (αὖ δ' ἐν Ἀφρο-
 δίτης τιμῇ) γυναικὶ μὲν, ὅ
 Καλλικρατίδα, καὶ παλαιώ-
 τιρον χῶμαρον ἔξισιν ὅ-
 φρανθῶν, διπλάσιος ἀπ-
 λούσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα. τὸ
 δ' ἄρ' ἔστιν ἐδὲν πρόπω χαεί-
 νεται θήλασιν ἀπόλαυσιν, ὡς

stum autem esse arbitror,
 non ambitiosè, ac sibi tan-
 tum frui volendo, quo pas-
 seto priuatim aliquid com-
 modi auferant, spectare,
 totam ab aliquo accipien-
 tes voluptatem: sed illo
 quod percipiunt diuiso, pas-
 ria facere, & similiare com-
 pensare. Atqui hoc de pue-
 ris dicere nemo adeò insa-
 nus est qui possit: sed alter
 quidem affectus, quodcun-
 que tandem modo hæc exi-
 stimat, voluptate velut ex-
 emptia, ac propria quadam
 percepta abit: illi verò qui
 cōtumeliam hanc passus est,
 principio quidem dolores
 ac lachrymæ oboriuntur:
 paulò verò post ubi per tem-
 pus dolor aliquid remisit,
 magis, ut aiunt, nihil quic-
 quam molestè feceris, volus-
 ptas autem ne vlla quidem
 aliqua. Quòd si autem &

curiosius quiddam adscitum addere decet (decet autem in
 Veneris luo, opinor) muliere licet, Callicratida, etiam
 puerorum modo aliquantulum vtendo, voluptatem capere,
 duplici fruendæ illius via aperta: masculum autem quod est,
 nullo modo præbet delectationem atque vsum muliebrem.

Quare

τοιαῦτα σωτόνως μεταξὺ
 παθανόμῃ, ὁ Χαικλῆς ἐ-
 παύσατο, λανόμ τι καὶ θη-
 ειῶδος ἐν τοῖς ὀμμασιν ὑπο-
 βλέπων. ἔθηκε δέ μοι καὶ λα-
 θαρσίῳ χεῖρῳ πρὸς τοὺς πα-
 θικὸν ἔρωτας. ἐγὼ δέ, ἡσυχ-
 ῇ μεθιδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Α-
 θλωσίον ἡρέμα τὸ ὀφθαλμῶ
 παραβλῶν, παθιάς, ἔφη,
 καὶ γέλωτ, ὦ Καλλικρατί-
 δα, δίκαςὺς λαθιδέσθαι πρὸς
 δουρίσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ
 τῆς Χαικλῆους λανότητ',
 ἐπὶ σπευδαιότερον ἤμα. σχι-
 λὸν γὰρ, ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ,
 περὶ φόνος καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ
 νῦν Δία, φαρμάκων ἀγωνί-
 ζόμεν, ὑπερφυῶς ἐπαθῆ-
 ναιτο. λαυρὸς οὐδ' ὀνύ, ἢ πο-
 τι καὶ πρότερον, ἀπατῆναι
 τὰς Αθλῶας. Πεικλῆ δ' ἐπεί-
 θου, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων
 τὰς Μακιδόσιν ἀνθωπλισμέ-
 νας γλώσσης, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ
 διατεῖναι, μίᾳς τῶν ἐν πυνυ-
 κὶ δημηγοριῶν ἀναμνηθεῖν τι.
 μικρὸν

Talia cum magna contem-
 ptione, atque inter dicendum
 grauius affectus postquam
 Charicles dixisset, conti-
 nuit, vehemens quiddam at-
 que ferinum ex oculis ins-
 tuens. Videbatur autem mi-
 hi & expiatione vti contra
 masculos amores. Ego ve-
 rò tacitè subridens, & ad
 Atheniensem oculos sensim
 conuertens: Lusus, inquam,
 & risus, Callicratida, ius-
 dicem confedissem me arbi-
 tratus, nescio quo pacto,
 Chariclis vehementia ad se-
 rias atque seueras cogita-
 tiones abreptus sum. Prope-
 modum enim quasi in vico
 Martio de cæde atque incen-
 dio, aut per Iouem etiam de
 beneficio certaretur, supra
 modum grauius affectus
 fuit. Tempus igitur si vn-
 quam antea fuit, nunc maxi-
 me adest, ut Athenas ipse res-
 petas. Pericli autem pare, ac
 decem illorum Rhetorum
 linguas cōtra Macedonas ar-

matas, vnica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in
 Pnyce haberi consueuerūt, vnā aliquā ob oculos ponendo.

μικρὸν οὐδ' ἐπισχῶν ὁ Καλ-
 λικρατίδης (ἐφ' ἧς δὲ ἀπὸ τοῦ
 πρῶτου μοι τεκμαιρομένη,
 καὶ λίαν ἀγωνίας μισθὸς ἔ-
 ναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρ-
 χηται. ἡ γυναιξὶν ἐκκλησία,
 καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτι-
 κῶν πραγμάτων ὡς μετρία,
 στρατηγὸς ἂν ἢ πρῶτος ἐκεί-
 νηροτόνῳ, καὶ σὲ χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοαῖς,
 ὧς Χαεῖκλεις, ζιτίμων· σχεδὸν
 γὰρ οὐδὲ αὐτὰ περὶ αὐτῶν,
 ὁπόσαι πρῶτον κατὰ σοφίαν
 ἐδόκειν, ἢ τις αὐτῶν τῶν
 τοῦ λίαν ἐξουσίαν ἐφ' ἧς
 ἔτω μετὰ σπουδῆς ἂν ἔπον.
 ἔχ' ἢ Σπαρτιάταις ἀνθωπισ-
 μένῃ Τελείσση, δι' ὧν ἐν
 Ἀργεὶ θεὸς ἀειθμεῖται γυναι-
 κῶν Ἀρης. οὐχὶ τὸ μελιχρὸν
 αὐχμηρὰ Λοδωίων Σαπφώ, καὶ
 ἡ τῆς Πυθαγορείς σοφίας θυ-
 γάτηρ, Θειανώ. τάχα δὲ ὅθι
 Περικλῆς ἔτος ἂν Ἀσπασίᾳ
 σωνηδὸς

Postquam igitur paululum
 sustinisset Callicratidas,
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturam mi-
 hi facere licebat) contem-
 tionis atque timoris, minis-
 que plenus esse, orationem
 superiori aduersariam or-
 ditur. Si mulieribus, in-
 quit, concionum & fori, cæ-
 terarumque ciuiliū rerum
 tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aut
 præses illarum suffragijs
 iampridem creatus esses: ac
 te statuis æreis per foras pas-
 sim positis, Charicles, ve-
 nerarentur. Fæmè enim
 ne ipse quidem de se ipsis,
 quæcunque aliquando sa-
 pientia atque doctrina ex-
 cellere existimatae sunt, si
 quis ipsis dicendi potesta-
 tem permetteret, cum tanta
 studio tantæque contem-
 tione dicerent: non illa quæ
 contra Spartanos armata

processit ^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nu-
 meratur Mars muliebris. Non mellita illa, qua se Les-
 bus iactat, Sappho: & Pythagoricæ doctrinæ filia
 Theano. Fortassis autem neque Pericles ita ⁱ Aspasiae suæ
 patrocini-

εὐνοχόρησεν, ἀπ' ἐπαδ' ἵππερ
 ἐνπρεπὲς ἄρ' ῥέμας ὑπὲρ θη-
 λῶν λήγαν, ἔπωμ' καὶ ἄν-
 δρ' ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἱ-
 λῶς Ἀφροδίτῃ γυνού· καὶ γὰρ
 ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶ-
 μεν. Εὐὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἅ-
 ρει παιδίας, ἰλαρὰν τὴν ἔ-
 ειμ ἡμῶν πεκόψα, ἐπεὶ δὲ οἱ
 παρὰ ζυγίου λόγοι καὶ φιλο-
 σοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἔπει-
 νοῦνθησαν, ἀσμελῶς τὴν ἀ-
 φ' ὁρμὴν ἤρπακα· μὲν ὅτι ὁ
 ἄρ' ῥέμας ἔρωτος, λοιπὸν ἀρετῆς καὶ
 ἡδονῆς ὁδὸν ἔρχοι. οὐξ αἰμὴν
 γὰρ ἄν, ἔπειρ' ἡμῶν ἐν δυνά-
 τει, τὴν ἐπὶ κούρῳ ποτε τῶν
 Σωκρατικῶν λόγων, πλά-
 τάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυ-
 κίου ἀνδρῶν ἐντυχέειρον,
 ἡγνὺς ἡμῶν ἐσθλὰ, πεφυ-
 κῆσαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου πρῶτα
 ἐκκλίσας ἡμῶν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς
 εἶπεν ἀνὴρ, πλείων ἀψαλ-
 μεν ὅτι Χαείτων. αὐτὴν τάχα
 ἄν, ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φη-
 ρὸς, ἐκ τῶν ὁροδῶμων ἐ-
 ρὰν ἀπ' ῥήξασα φωνῶν, ζῶν-
 ται δὲ οὐκ ἐν δυνάμει ἔρω-
 τας,

patrocinated est. Verum ea-
 nim quando, honestum adeo
 est mares pro mulieribus di-
 cere, dicamus sanè & viri
 pro viris. Tu verò propitia
 nobis sis Venus: nam & nos
 amorem tuum veneramus.
 Ego itaque existimabam nō
 vltra ludum ac iocum hila-
 rem hanc contentionem no-
 bis processuram esse: quia
 verò verba ab hoc profecta,
 etiam philosophari pro mu-
 lieribus in animum inducere-
 runt, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim ma-
 sculus amor, commune vir-
 tutis ac voluptatis opus est.
 Optārim autem, si quo pa-
 cto fieri posset, & platanum
 illam, quæ Socraticos olim
 sermones auscultavit, arbo-
 rem Academiæ & Lycæo fe-
 liciozem, propè alicubi no-
 bis adstare, eo loca tamen
 natam, vbi Phædri accubi-
 tus fuit, quemadmodum sa-
 cer ille vir dixit, gratia præ-
 ditus plurima. Fortassis i-
 psa quoq; ut^k fagus illa Do-

donæa, ex ramis sacram erumpens vocem, puerorum amo-

τας, ἔτι τοῦ λαοῦ μεμνημέ-
νη Φαίδρον. πᾶν ἐπὶ τοῦτ'
ἀμύχανον· ἢ γὰρ ποτὶ ἀμύ-
ταξὺ ἔρειται σκιδόχνητα, θαλά-
σσης τε ἀχέουσας, ξηροὶ τε
ἐπ' ἀποτείρας γῆς ἀπαλίμμε-
θα, καὶ πλεονέκτημα Χαι-
κλίους δὲν ἢ Κνίδου, ὅμως
τάληθες οὐ πείθομεν, ἢ
ξανθοῦ ὄκνου. μόνον ἡμῖν σὺ
δαίμων ἑρᾶναι καλέως πα-
ράσθῃ, Φιλίας ἀνθρώπων, ἐ-
ροφάντα μυσηέων, Εἰως, ὃ
κακὸν νῆπιον, ὅποια λογά-
φων παύλουσι χεῖρον, ἀπ' ὅν
ἡ πρωτόσπορος ἐγγήνησεν ἄρ-
χή, τέλειον οὐδὲ τελεῖται.
σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ λεχ-
μίστης ἀμορτίας τὸ πᾶν ἐμόρ-
φωσας. ὥσπερ οὐδ' ὅλον λόσ-
μος τάφορ τινὰ κοινὸν ἀφ-
λῶν, τὸ πεικνέμενον χάσας,
ἐκένον μὲν ἐς ἐσχάτην Τάρτα-
ρον μυχόντες ἐφ' ἡγάδωσας, ἐν-
θα ὡς ἀληθῶς σιδήρεαι τε
πύλαι, καὶ χάλκεοι οὐδὲς,
ὅπως

sepulchro aliquo communi totius mundi sublato; circum-
fuso chao videlicet, illud quidem in ultimi Tartari secessus
fuga præcipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque ærea limina portis:

res prædicasset, memor ad-
huc formosi illius Phædri.
Verùm quia hoc fieri nullo
pacto potest:

—nam quàm multi
medij inter utrosque

Montes umbrosi, & reso-
nantes æquoris vndæ :
hospitesq; in terra aliena res-
lictis sumus, & quasi quædam
prærogatiua Chariclis Gni-
dus est : veritatem tamen
haudquaquâ prodemus. Tu
modò nobis ætherie deus in
tempore assiste, amicitie
fautor, & arcanorum sac-
cerdos Cupido, haudqua-
quam¹ prauus infans, qua-
lem ludendo fingunt picto-
rum manus, sed quem pri-
ma rerum omnium primor-
dia procreârunt, perfectum
& consummatum iam inde
ab initio genitum. Tu enim
ex obscura atque confusa
deformitate vniuersum hoc
effigisti : proinde tanquam

ut ibi

ὅπως ἐπ' ἀρρήκτου διοτρεφεί-
 ρας, τῆς ἑμπαιρῶν ὁδοῦ ἔρ-
 ρηται λαμπρῶ δὲ φωτὶ τῶν ἀ-
 μαυρῶν νύκτα πετάσας, παν-
 τὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχῶν ἑ-
 λοντος ἐγγύς δημιουργός. ἐξ-
 αίρετον δὲ ἐγκράσιαν ὁμο-
 νοιαν ἀνθρώποις, τὰ σιμνὰ
 φιλικὰ πάθη σωψάσας, ἵν' ἐξ
 ἀκάκων καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς
 ἡ οὐνοια σωικτρεφομένη, πρὸς
 τὸ τέλειον ἀνδρῶται· γάρ μοι
 μὲν γὰρ, διαδοχῆς ἀναγκάσας
 ἐνρῶται φάρμακα, μὲν δὲ
 ὁ ἀρρῶν ἔρως, φιλοσόφου λα-
 πόρ' ὅτι ψυχῆς ἐπιταγμα. πᾶ-
 σι δὲ τοῖς ἐκ τῆς πενιότητος εἰς
 ἀνδρείαν ἡ σκημνύσις ἐπιτα-
 τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρ'
 αὐτὰ χρείας ἐπιδ' ἔται. καὶ πάν-
 τη τοῦ ἀναγκῆς τὸ καλὸν
 ἐρεῖται. ἀλλ' ὅτι δὲ ὁ βί' ἄ-
 μαθὺς ὡς, ὁ δὲ πῶς καὶ ἡμῖν
 ἐρῶν

ut ibi dura atque insupe-
 rabili detentum custodia, à
 reditu & via ad superos
 repetenda prohiberetur.
 Splendida autem luce obscu-
 ra nocti prætenta, omnium
 & inanimatorum, & ani-
 mam habentium opifex ex-
 titisti. Propriam autem ac
 singularem infundendo ho-
 minibus concordiam, gra-
 ues illos amicitiae affectus
 conglutinasti: ut videlicet
 ex anima adhuc malitiae om-
 nis experta & tenera, bes-
 neuolentia illa simul enu-
 trita, in perfectionem, &
 quasi quandam virilem æ-
 tatem consummaretur. Nam
 nuptiæ quidem, successio-
 nis necessaria inuentæ sunt
 remedia: solus autem ma-
 sculus amor, animi philo-
 sophici quasi quoddam im-
 peratum est. Omnia verd

ea, quæ ex integro ac liberè ad decorem exercitatione pro-
 uehuntur, plus honoris consequuntur, quàm illa quæ præ-
 senti necessitate opus habent. Et omninò melius est hone-
 stum, quàm quod sit necessariò. Proinde quàm diu quidem
 vita hæc hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
 quotidianam rerum experientiam, ad id quod melius est, per-

ραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον
 δυσκολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκῶα σιωπῶντες·
 τοῦ τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης, ἐ-
 πέγων ὁ χρόνος ἔπαρσις καὶ
 εὐφροσύνη. ἰπείδ' ὅτι αἱ μὲν ἐ-
 σπουδαίαν χάριν πείρας ἔχον,
 οἱ δ' ἔπι γιγνομένων αἰσθη-
 τισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφιστάν-
 τες ἡνυκάρουν, ἰπινούσιν τι τῶν
 λιπρόνων ἐκ τούτων λατ' ὅλη-
 γον ἐπιστήμασι σωφρονίζοντες. τῶν
 τοῦ δ' ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἐντελεσί-
 των τεχνῶν ἐνέστην ἐκείνων.
 αὐτίκα πῶτοντι τινὲς ἀνθρώ-
 ποι γινώσκοντες, τὸν καθ' ἡμέ-
 ραν λιμὸν φάρμακον ἰσχυρὸν.
 ἔσθ' ἀλισκόμηνον τῇ πρὸς τὸ πα-
 ρὸν ἐνδεία, τῆς ἀπείρας οὐκ
 ἐώσης ἐλπίδι τὸ βέλτιον, τὸν
 ἡκούσαν πόσων ἐσιτοιῶτο, καὶ
 μαλθακὰς εἰσάας ὀρεῖαν πλουτοῦ,
 καὶ τὰ πλεῖστα θρόνοις καθέποντες
 ἐδίοντο. ἀπὸ δ' ἢ ἀλόγοις ζώ-
 οισι μετὰ χρόνον ἐρρίφην· σπό-
 ρον

ocium conuertere licebat,
 demissa atque abiecta, præ-
 sentibus tum necessarijs re-
 bus contenta erat : utgens
 autem tempus, melioris vi-
 uendi rationis inuentionem
 non præbebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac
 festinatio illa finem iam ca-
 piebat, ac posteriorum co-
 gitationes à necessitate li-
 beratæ, melioribus subin-
 de occasiombus ad inue-
 niendum aliquid potiùs vs-
 tebantur, paulatim sciencia
 accreuerunt. Atque hu-
 ius rei argumenta capere ca-
 tiam ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere, contra famem
 diurnam remedium quære-
 re cœperunt : atque ita cir-
 cunuenti atque compulsi præ-
 senti necessitate, cum ino-
 pia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permetteret, fortuita qualibet her-
 ba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut
 plurimum quercuum fructus comedentes. At poste-
 rior ætas, hæc brutis animantibus edenda abiecit : sa-
 tionem

θουρὸν πυροῦ καὶ λευθοῦ ἔειδο
αὐ γὰρ ὧν ἐπιμίλῃσαι, ἐν ῥῶ-
μαι κατ' ἔτ' ἐκ νεώροντα,
καὶ οὐδὲ μανείς ἄν ἔποι τις, ὅ-
τι ὄντος σάχυντο ἀμείνων. τί
δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ἀνθ' ὧν
βίου, σκέπῃς διηκόντου ἄν-
θρώποι, νάκη, θηρία λείραν-
του, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυ-
ρας ὄρων, ἐρύτας καταδύσεις
ἐπγνώσαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν ἢ
φυτῶν ἀνακοιλώματ' αἰ; πλὴν
δὲ ἀπ' ὧν μίμνησιν ἐπὶ τὸ
ἐρεῖπον ἀνὰ μετέγοντου, ὅ-
πως μὲν ἐαυτοῖς χλανίδας,
οἴκους δὲ ὠκίσαντο. καὶ πελ-
θότως αὖ πρὸς ταῦτα τέχνη, ἢ
χρόνον λαβῆσαι διδασκαλον,
ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς τὸ καλ-
κίον ἐποίκησαν. ἀντὶ δὲ ὅτι
κῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρε-
μα καὶ λίθων πολυτέλῃαν ἐμ-
χανίσαντο, καὶ γυμνὰ βί-
ων ἀμορβίαν ἀναβίσι βα-
ρῶς χρωμάτων κατ' ἐγγραφῶν.

πλὴν

tionem autem frumenti &
hordei, agricolarum dili-
gentia ac studium inuene-
runt, reperta ratione qua il-
la quotannis renascerentur.
Ac nemo adeò insanus fue-
rit, puto, qui dicat, quòd
quercus quàm spicæ melio-
res sint. Quid autem? annon
statim quidē à principio vi-
tæ homines cùm tegumento
corporum indigerent, velle-
ra excoriatīs feris induerūt,
& speluncas montium, quas
contra frigus subirent, ex-
cogitârunt? aut rursus trun-
corum aut arborum aridas
concauitates? Facta autem
deinde ex his imitatione, eâ-
que in melius semper pro-
mota, vestes quidem sibi in-
ipsis texere cœperunt, ac do-
mos ædificârunt, atq; ita in-
terim dum non animaduer-
tunt, artes quæ circa hæc
versantur, accepto tempore

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ves-
tem meliorem facere ac variegare cœperūt: pro contemptis
autem & humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, &
marmorum sumptuosa ædificia excogitârunt, ac nudam pa-
rietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerūt.

πλὴν ἐπάση γε ζύτων τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἄφω-
 υθ' ὅσα, καὶ βαθῆαν ἐπιτε-
 θαμένη λίθῳ, ὡς ἂν μικρὰς
 λύσιως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς
 ἰδίας ἀνέτελιν ἀκτῖνας. ἔκα-
 εθ' γὰρ ἄνθρωπε, παριδίδης
 ὧ μετ' αὐτόν, εἶθ' ἢ σφαιδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμα-
 θον ἥδη πεσιθῆσα, τὸ ἐνδεον
 ἐπλήρωσι. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρένων ἀπαυτῶ παρὰ ζυ-
 वालासु खेनः गुवाङ्गि गार्
 ॐमिहं अनाकार लु, इना
 म् न तेलोस अप्पिर्मोर् न्मोर्
 प्थारह तं ग्गु. आ दे प्पिर्-
 ला, वृष्टि त्थे विलोकात् त-
 त्थे अरेत्थे पिथुमिा, मोल-
 त्थे त्थे मिधं इवत् अ-
 ग्गुत्थं अत्थं अत्थं त्थं त्थं
 इमिधं इξेन, इना त्थे त्थे व-
 लोसोत्थे καὶ τὸ παυδερασε-
 σωακμάση. μὴ δ' ἦτα Χαεί-
 κλης, ὃ μὴ πρότερον ἐνρη-
 ττο ἐπινοηθῆν αὐθις ὡς φα-
 λον ὀύθωι, μὴ δ' ὅτι τ παυ-
 κῶν ἐρώτων αὐ γυωακῆαι σ-
 νοδοι

re Charicles ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, ne-
 ve ob id, quod puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquior

Nisi quod singulae istae ar-
 tes atque scientiae, mutae cum
 sint, & profundae obliuioni
 subiectae, tanquam à paruo
 fomite paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruene-
 runt radios. Unusquisque en-
 nim à se aliquid repertum,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid ijs quae antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis i-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque semine nobis
 genus nostrum interiret. Va-
 ria autem doctrinae, & e-
 legantioris huius virtutis cō-
 cupiscentiae, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem venturae
 erant, ut cum diuina Philo-
 sophia & puerorum amo-
 res vnà adollescere. Qua-

νοδοὶ πρὸς ὑτέρους ἐπιγρά-
φονται χρόνους, ἰλάσθου θά-
τιρον, ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδουμάτων, ἀναγ-
κῶς νομίζωμεν, ἃ δὲ αὐθις ἐ-
νοσχολήσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίῳ ἐπεξεύρειν, ὡς ἐκάνων
ἀμένω τιμητέον. ἡμοὶ μὲν γὰρ
ἐλίου καὶ γιγᾶρ ἐναγχαῖ
πῆε, Χαερκίους ἀλογαῖ ἴωα,
καὶ πλὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐ-
πανουῶτῃ. ἐλίου δὲ ἐπὶ
τῆς ἀγαν φιλονεικίας καὶ με-
τηρόφ, γινόμενῃ Ἐκλῶ· οὐ-
δε γὰρ ὡς ἐναντία φθιγγό-
μῃ, οἷς ἐπεχέρεθ' ἡλιαν, ὅ-
πως ἐλμίνω τῷ τῆς φωνῆς τό-
νῳ τὸ ῥηθὲν ἐκκλίπειν, ἀλλ' ἐ-
πικρμένη φωνῇ λαρυγγίζων,
οὐκ ἐρῶσι, φησί, ἀλλ' ἡλῶν
λέοντων, οὐδ' ἄρκτοι καὶ
σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆ-
λυ μόνον ὅρμυ κρατᾷ. καὶ
τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-
μῶ δικαίως ἂν τις ἐλοιθῇ, ταῦ-
τα τοῖς μὴ διωαμένοις λογι-
ζέσθαι, δι' ἀφροσύλῃ ἐκ ἐνέσι-
ν.

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alteros
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existi-
mamus: quæ verò postea per
ocium cogitationibus incū-
bens vita adinuenit, ea ut
illis meliora, in precio ha-
benda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
absuit, quin etiā ridere pau-
lò antè in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta a-
nimantia, & Scytharum so-
litudinem laudante. Propè
autem præ nimia conten-
tione etiam poenitentia du-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim veluti qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac timido
vocis tono furtim efferebat,
sed elata voce proclamans:
Haud amant, inquit, se mu-
tuò leones, neque vrsi, aut
sues: sed illorū ea concupis-
centia solūm dominatur,

quæ erga fœminas accenduntur. Et quid hoc adeò mirum?
Quæ enim ex ratiocinatione meritò aliquis capit, ea illis
qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

ἔχαμ. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ
 θιωρ τις ἄλλ' ὃ, εἰ νοῦν ἔκα-
 πω σιωῖσιν ἄνθρωπινον,
 οὐκ ἄν ἱρκμία, καὶ βί' ὅς
 ρα ὅτ' αὐτοὺς ἐποίμανεν, οὐ-
 δὲ ἀπὸ κτήνους τροφῶν ἔχον, ἐξ
 ἔσων δὲ ἡμῖν ἱερὰ δαίματι-
 νοι, καὶ μέσσω ἱστῶν τῶν ἱ-
 στῶν ἕκαστος οἰκῶν, ἐπὶ τοῖς
 κοινοῖς ἐπολιτῶντο νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, εἰ ἴσα τῆς
 φύσεως κατ' ἀκρίτα, μηδὲν, ὧν
 λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ
 τῆς πενοίας λαβὲν ἡνιχ-
 κότες, περσαφύρηται μετὰ τῶν
 ἀπῶν καὶ τὰς ἀρρένας ἐπι-
 θυμίας; οὐκ ἱρῶσι λένοντες.
 οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ
 ἱρῶσιν ἄρχει· τὸ γὰρ ἐκ φι-
 λίας καλὸν οὐκ ἴσασιν. ἀν-
 θρώποις δ' ἢ μετ' ἐπισήμης
 φρόνους, ἐκ τοῦ πομπῆς
 παρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἱλο-
 μένῃ, βιβαιοτάτους ἱρώτων
 ἐνόμισιν τοὺς ἀρρένας. μὴ ζί-
 νω, ὃ Χαρίκλεις, ἀκοῦας
 σου βίου συμφορῶσας ἔταπει-
 κα

tē Prometheus, aut alius
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidisset, haudquaquam solitudo
 ὃ vita montana pasceret
 illos, neque mutua atq; promiscua pabula haberent, sed
 ex æquo nobiscum sacra verentes, ὃ medias ædes pri-
 uatorum quisque habitans, communibus regerentur legibus.
 Quid igitur mirum aut alienum, si animalia nature dānata, quæ nihil eorū
 quæ ratio suppeditat, à providentia accipere per fortunam
 nam unquam potuere, cum cæteris rebus etiam concupiscentia in mares, priuata
 sunt? Non amant sese leones: neq; enim philosophantur. Non amant vrsi: non
 enim honestum ac pulchrum illud quod in amicitia est, norunt. At hominum illa cū
 scientia coniuncta prudentia, ex eo quod sapius periculum fecerat, optimum
 quod erat eligens, firmissimorum amorum iudicavit esse masculos. Nequaquam igitur, Charicles, protervæ ὃ
 intemperantis vitæ collectis meretricijs narrationibus grauitatem

καὶ διηγήματα, γυμνῶ ὡς λό-
γῳ τῆς σεμνότητις ὧν μὲν κα-
ταπόμπου, μηδὲ τὸν οὐρά-
νιον ἔρωτα ὡς νηπίῳ σωα-
εῖσθαι λογίζου· διὸ ψὲ μὲν ἡλι-
κίας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
θάνων, ὅμως δὲ οὐκ λογίζου
νῦν γὰρ, ἐπεδὴ περ οὐ πρότε-
ρον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως,
οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν,
οὐδὲ ἐνὶ πνέματι τὰς ἡμέ-
τερας ψυχὰς ἐρεθίζων, ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἀνδροῖμα, κομιδῇ νῆ-
πια φρονῶν, οὐδὲ νὸς αὐτοῦ
πλὴν διάνοιαν ἰσχυρὰν διωα-
μίνον λογισμῷ, πολλὸν ἐν ταῖς
τῶν ἀφρόνων ψυχῇς ἀθροί-
ττα, μάστιγα δὲ αὐτῶν γυναι-
κῆσσι πόθοι μέλυσιν· ὅτος δὲ μὲν
ὁ τῆς ἡμέρας ταύτης ὕβριως
ἐταῦρος, ἀκείῳ φορᾷ πρὸς τὸ
βελόμβον ἄγων· ἔτι γὰρ ἔ-
ρως, ὡς γυνίῳ πατρὶς χρόνων,
σεμνὸν ὁφθελῶν, καὶ πάντοθεν
ἐιροπρεπὲς θίαμα, σωφρο-
νούντων ταμίαι παθῶν, ἥπια
ταῖς ἡμέραις διανοίας ἐμπνέει.

καὶ

uitatem nostram sermone
nudo insecteris, neve cas-
lestem illum Amorem in-
fanti huic connumerēs: sed
vel nunc tandem apud te
considera, quoniam id nun-
quam antea fecisse videris,
quod duplex deus Amor
est, haudquaquam vna via
ventitans, neque vno spiri-
tu animos nostros accen-
dens, sed alter quidem (quan-
tum equidem arbitror) vale-
de puerilia ac stulta sa-
piens, nulla ipsius mentem
ratione gubernante, fre-
quens in animis insipien-
tium congregatur. præci-
puè autem ipsi muliebria de-
sideria curæ sunt. Et hic
est quotidianæ istius contu-
meliae socius, absque discri-
mine cuicunque volenti sese
celeriter applicans. Alter
autem

Amor parens veterrimo-
rum temporum,

Speſtaculum viſu graue,
& prorsus ſacrum,

Custosq; temperatiorum affectuum,
blandum quiddam mentibus vniuscuiusque inspirat: ac
proprie

καὶ λαχόντων ἴλω τοῦδε τοῦ
 δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μι-
 μιζμένω ἀσπαζόμεθα. δις-
 σὰ γὰρ ὄντως, κατὰ τὸν τρα-
 γικόν, πνύματα πνεῖ ὁ ἔρως,
 ἵνδς δεῖ ὀνόματι οὐχ ὁμοια-
 τὰ πάθῃ κοινοῦναι. καὶ γὰρ
 αἰδώς, ἀφικέας ὁμοῦ καὶ
 βλάβης ἀμφιβολός ἐστι δαί-
 μων. Αἰδώς, ἥτις ἀνδρας μέ-
 γα σίνεται, ἥδ' ὀνίνισιν. οὐ-
 μὲν οὐδ' εἰδῶν γὰρ ἐστὶν
 ἔρ, ἀπ' ἐπὶ γὰρ Εἰσὶ δύο,
 πλὴν μὲν κερὶ παυνίσσας νοή-
 σας, ἡ δ' ἐπιμωμὴν, δεῖ δ'
 ἀνδρὶ χαθυμὸν ἔχουσιν. οὐδὲρ
 οὐὲ παρὰ δόξον, εἰ πάθῃ ἀ-
 ρετῇ κοινὴν προσηγοίαν ἔ-
 χον ἔτυχε, ὥς ἐρωτᾷ καλῶ-
 δῃ, καὶ πλὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν,
 καὶ πλὴν σωφρονῆσαν ὀνοίαν.
 γάμος ἔρ, φησι, τὸ μηδὲν οἶδ',
 καὶ τὸ θῆλυ τῷ βίῃ φυγαδύας,
 ἵνα πᾶς μένων μὲν ἄνθρωποι;
 ἡλωτὸν μὲν ἴω, κατὰ τὸν σο-
 φώτατον Εὐριπίδῃ, εἰ δὲ ἴχα-
 τῆς πρὸς γυναικας σωόδου,
 φοιτῶντος ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναὺς,
 ἀργύ-

ne quiddā fuerat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq; illo
 cū mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vēitantes,
 argens

propitiū hunc Deum sortiti,
 voluptatē virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim
 reuera iuxta tragicum spiri-
 tus efflat amor. Vñ autē &
 cōmune nomē affectus dissim-
 iles habent. Nam & vere-
 cundia vtilitatis pariter &
 damni ambigua atq; anceps
 dea est, Quæ simul & fru-
 ctus homini, & mala pluri-
 ma confert. Iam verò neque
 contentionum genus vnum
 est, — terræq; per orbem

Versantur geminæ: quarū
 hanc cum laude sequuntur
 Prudentes, illam damnāt
 ceu fraudis amantem.

Nihil igitur nouū aut mirū,
 si affectus peior virtuti com-
 munem appellationem for-
 tē nactus sit, ita ut amor vo-
 cetur & intemperās illa vo-
 luptas, & modesta hæc be-
 neuolentia. Nuptias igitur,
 inquit, pro nihilo putas, &
 fæmineū genus è vita expel-
 lis: deinde quo pacto homi-
 nes cōseruabimur? Beatū sa-

ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τέκνα
παρὰ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμε-
θα. ἀνάγκη γὰρ βαρυὶ κατ'
αὐχρῆν συρὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα,
τοῖς κτενομένοις παθαρχεῖν
βιάζεται· τὸ μὲν δὲ λατὸν
αἰρώμεθα τοῖς λογιμοῖς· ἃ
κίτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρῆσθαι.
ἄλλοι τέκνων, γυναικῶν
ἀειθρὸς ἔσσαν, ἐν δὲ τοῖς
ἄλλοις ἀπαγε, μή μοι γνῶιτο.
τίς γὰρ ἂν θυφρονῶν ἀνέχεται
δωαῖτο ἐξ ἐσθινού γυναικὸς
ἑραῖσόμενης, ἐπικτήτοις σο-
φίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς
χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀπό-
τροι δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύ-
σεως ἀπρίπτες βουκολοῦσιν.
εἰ γοῶν ἄρ' ἡ νυκτεῖον κοίτης
πρὸς ὀρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνι-
σμένιας γυναικας, ἀσχίῳ νο-
μίσθ' ἠγείων, τὴν μίαν ὥρας
ὀνομαδύῳ δυσκλυδωνίσῳ.
ὅθεν ἀκείῳ οἴκοι καθέρχου-
σιν αὐτὰς, ὅδ' ἐνὶ τῇ ἀρ' ἔχων
βλεπομένης· γράδ' δὲ, ἢ θί-
ραπα

argento atq; auro liberos à
successione mercari posse-
mus. Neceffitas enim graui
ceruicibus nostris iugo im-
posito, imperatis parere nos
cogit. Quod pulchrum igitur
est, id ratione eligimus :
neceffitati autem cedat vti-
litas. Quantum igitur ad li-
beros procreandos attinet,
mulieres in numero aliquo
sint : in cæteris verò rebus
apage ne mihi vlla fuerit.

Quis enim sanæ mentis su-
stinere queat, à summo sta-
tim mane mulierem comen-
tem atque exornantem sese,
alienis atq; adscitijs im-
sturis? Cuius vera ac natia
facies, turpis est : peregrina
autem ornamenta, naturæ
deformitatem tegunt, atque
aspiciētibus imponūt. Quod
si igitur ad auroram contē-
pletur aliquis mulieres à no-
cturno lecto surgentes, tur-
piores putabit esse bestijs,
quæ intra vnā horam nominari aut excitari se difficil-
limè patiuntur. Vnde diligenter domi concludunt sese,
vt ne ab vllō viro conspiciantur. Aniculæ autem & an-
cillæ,

ραπαίνιδων ὁ σύμμορφος
 ὄχλος, ἐν κύκλῳ παριστάσι,
 ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
 φαρμακόνουσαι τὰ δυσυχῆ
 πρόσωπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀ-
 πράτῳ νόματι τὸν ὑψηλὸν
 ἀπνιψάμεναι κάρρον, οὐθὺς ἀ-
 ππονται σπουδῆς ἱχομένου τις
 νόος πράγματός, ἀλλ' αἱ πολλὰ
 λατῶν διαπασμάτων συνθέ-
 σεις τὸν ἀνδρῆ τοῦ πρὸς ὅπου
 ῥεῶτα φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ
 λιμοτελοῦς πομπῆς, ἀπὸ τις
 ἄλλη τῶν ὑπερτίτουσων ἐγκρι-
 χέειναι, περικνήδας ἀργυρᾶς,
 καὶ περόους ἰσοπύργας, καὶ
 καθάπερ ἐς φαρμακοπώλου
 πυξίδων ὄχλον, ἀγχιὰ μὲν αὖ
 πομπῆς λακοδαιμονίας, ἐν
 οἷς ὁ δόντων σμυκτικῇ δύ-
 νάμει, ἢ βλεφαρὰ μετακίνας
 τέχνη θισαυεῖται. τὸ δ' ὅτι πλεῖ-
 σον ἀναλίσκει μέρος ἢ πολλὰ
 τῶν τριχῶν, αἱ μὲν γὰρ φαρμά-
 κοις ἐρυθραίνειν διωάμενοις,
 πρὸς ἡλίου μεσημβρίας τοὺς
 πολλοκάμους, ἴσα τῶς τ' εἰδῶν
 ῥοιᾶς,

cillæ, consimilis formæ tur-
 ba, circumstant, varijs me-
 dicaminibus infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 cando restituentes :

Neque enim latice meri
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 protinus ad serium aliquod
 studiôque dignum accedunt
 negocium, sed crebræ me-
 dicamentorum compositio-
 nes fœdam faciei cutem ex-
 poliunt. Perinde autem ut
 in publicâ pompa, alia sub-
 inde aliæ ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturnia, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidum turbam,
 & vascula plena multæ in-
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pal-
 pebris denigrandis ars com-
 parata veluti thesaurus quis-
 piam servatur. Plurimam
 autem partem consumit
 textura capillorum. Nam

aliæ quidem medicamentis rubefaciendi vim habenti-
 bus, ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum colo-
 ribus

ῥοιῶς, ξανθῶ μιταβάπτεσιν
 ἄνθεα, πλὴν ἰδίαν κατὰ κρίνει-
 σαι φύσιν, ὁπόσους δὲ ἀρκέει
 ἢ μίλαινα χαίτη νομίζεται,
 τὸν γυγαμικότων, πλοῦτον
 αὖς ταύτῃ ἀναλίσκουσιν, ὅ-
 λῳ Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν
 πρὶν ἄπνέουσιν, σιδῆρεά
 τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ
 φλογὶ διανύοντα, βίᾳ πλὴν ἐς
 λίκων οὐλόγητα διαπλέκει.
 καὶ περιέριγοι μὲν αἱ μίχρη τ'
 ἑφρύων ἱφαλκυσμέναι κό-
 μαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μι-
 τάχμιον ἀφίσσιν, σοβαρῶς
 δὲ, ἄχρη τῶν μεταφρένων,
 οἱ ὀπίσθην ἐπισαλόνον) πλό-
 καμοι. καὶ μετὰ τοῦτο ἄνθος
 βαφῇ πιδίλια, τῆς σαρκὸς ἐν-
 ὁτέρῳ τοὺς πόδας ἐπισφίγ-
 γοντα, καὶ λεπτὸν φῆς ἐς πρό-
 φασιν ἰώδης, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν
 γυγμῶσαι πάντα τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυναικώτερὰ τοῦ
 πρὸς σῶπον, χωρὶς τῶν ἀμόρ-
 φως πεπληρωκότων μαζῶν,
 οὓς ἀπὸ περιφύρουσι δισμώ-
 τας.

ribus flauo inficiunt fulgo-
 re, propriam damnantes na-
 turam. Aliae verò quibus
 sufficere ad formam nigra
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiam ex capillis redolen-
 tes, ferreaquæ instrumen-
 ta ignis obtusa ac modica
 flamma calefacta, vi quæ-
 dam cinnorum flexus in se
 implicant. At curiosi
 suus quidem compositæ illæ,
 & ad supercilia vsque at-
 tractæ comæ, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 vsque demissi capilli, in so-
 lenti quodam modo succus-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tincta san-
 dalia, intra carnem pedes in-
 psos adstringētia, & tenuis
 atque pellucida, prætextu
 tantum assumpta, vestis, ne
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quæ
 intra ipsam sunt, cognitu fa-

ciliora quàm facies, vsque ad turpiter propendentes istas
 mamillas, quas semper circumferunt obligatas ac vine-
 etas.

τας. τί δ' αὖ τὰ τούτων πολυ=
σιώτερα κακὰ διέξισται, λί=
θους ἐρυθράους κατὰ τ' λο=
βῶν, πολυτάλαντον ἢ ῥημέ=
νας βείθ' ὧ, ἢ τὸς περὶ καρ=
ποῖς ἢ βραχίονσι δράκοντας,
ὡς ὠφελον ὄντως ἀντὶ χυσις
δράκοντος εἶναι. καὶ σφάνη
μὲν ἐν λυκῇ τὴν κεφαλὴν
πειθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά=
σειρ'. πολυτελεῖς δὲ τῶν
αὐχένων ὄρμοι καθένται. καὶ
ἄχι τῶν πιδῶν ἰσχάτων κα=
ταβέβηκεν ὁ ἄθλι' ἡυσὸς,
ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμ=
νοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
δ' ὧ, σιδῆρ' αὖ τὰ πείσφυρα
σκέλην περιδῆσθαι. καὶ παδ' αὖ
αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα, νόθης
ἀνμορφίας ἐξαπατῶντι καλ=
λῇ σφμαχουθῇ, ἵα δ' ἀνασχώ=
τους παρὰ τὸς ἐρυθράωνουσιν
ἐπιχρῖσις φύκισιν ἵνα τὴν ὕ=
περλον κορ αὐτῶν, καὶ πῖονα
χεοῖαν, τὸ πορφυροῦ ἀνθ' ὧ
ἐπιφαινέξῃ. τίς δ' ἂν ὁ μὲν τὴν
τοσαύτῃν παρὰ σκουλὴν βίος,
ἐνθὺς ἀπ' τῆς οἰκίας ἐξοδοί,
καὶ

tus rubere faciat. Quæ igitur vita porro tantum appara=

etas. Quid autem opus est
opulentiora istis mala recē=

om=

καὶ πᾶς θιατὴς ἐπιτίθων τὰς
 γυγαμηνότας. ὧν ἐνίων οἱ
 παροδαίμονον ἀνδρῶν, οὐδ'
 αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, μω-
 λιάδας, αἱ τύχοι, καὶ γενετυλ-
 λίδας, ἢ πλὴν Φρυγίαν δαί-
 μονα, καὶ τὸν διονέρωτα ἡώ-
 μον ἐπὶ τῷ ποίμνι. τελεταὶ δὲ
 ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ὑποπλά μυστήρια· καὶ γὰρ τί
 δεῖ περιπλῆκεν διαφθορὰν
 ψυχῆς; ἡγεῖται δὲ τούτων
 ἀπαμαγῶσιν, οἵκοι ὅθι τὰ
 μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτε-
 λὴς μὲν καὶ ἡδῆα τράπεζα,
 πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν
 ἄκκισμός. ἡγεῖται γὰρ ὑπὲρ
 πλεῶν γίνονται ταῖς παρ' αὐ-
 τῶν γαστριμαργίαις, οὐκ ἐπ'
 οὐδὲ τῷ φάρυγι· αὐτῶν πα-
 ραδ' ἐχέουσι διωαμύθον τίσι-
 τίον, ἄκροισ διακτύλοις ἐ-
 πιγράφουσαι, τῶν παρακα-
 μύθων ἕκαστον ἀπράφονται,
 νύκτας ἐπὶ τούτοις δικρυό-
 νει, καὶ τοὺς ἐτερόχρωτας
 ὑπνους, καὶ θηλύτη· ὅντιν'
 γέμουσαν, ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἑ-
 κας, ὅθι λυτρεῖ καὶ ὁ δει.

ταυτὶ

refertum, ex quo surgens quisque statim lauacro opus ha-

et omnis spectator atterens
 atq; enecans maritos. Quo-
 rum nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomina
 norunt, ^m Coliadas, si
 fors ita ferat, et Genetyl-
 lidas, aut Phrygiam illam
 deam, et Comum amore
 perditum in pastore. Sacra-
 ficia autem arcana, et abs-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet et ani-
 morum corruptelas comple-
 eti? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bal-
 nea, ac sumptuosa quidem
 et lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata res
 cusatio. Postquam enim mi-
 nis quam repletae fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neque guttur ipsarum
 cibi quicquam recipere pos-
 test, summis digitis velut in-
 scribes, appositorum ve-
 numquodque degustant, no-
 etes ad haec narrantes, et
 diuersorum corporum soma-
 nos, et muliebritate lectum

pppp

bet.

ἱναθλύσας, ἱπαθὰρ ἢ διὰ-
 νοια τῶν ἱγκυκλίων ἀγαθῶν
 πορεῶν, τὸ σῶμα τῶς ἱλασθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἱκονῆ. Θεο-
 σαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλλουσιν αὐ-
 τῶν, ἢ βραχὺ τὴν νεότητι σω-
 ποδ' ἀμνήσας, ἐν ἑρλίῳ μέλλε-
 τ' αὐτὰ πολέμικα, ἄκοντας ἀ-
 φιάς, καὶ βίλη δι' ἀνέχου δι-
 ξιάς ἀκράτων. ἔθ' αὖ λιπα-
 ρὰ παλαιῶν, καὶ πρὸς ἡλίου
 μεσημβρινὸν θάλλπος, ἱκονί-
 ζεται τὸ σῶμα πυκνέμενον. οἱ
 τῶν ἱναγωνίων πόγων ἀ-
 ποσπάζοντες ἰδρωτός, μεθ'
 ἔς λεπτὰ σιμάματα, καὶ τράπεζ-
 ζα, τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινύφου-
 σα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶν
 διδασκαλοὶ, ἢ παλαιῶν ἱρ-
 γων ἀνιψιόμηναι, καὶ ἐπιμε-
 λόμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρῶν
 ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
 τυρέμεν, ἢ οἱ δίκαιοσύν-
 ην καὶ σωφροσύνην ἡσπᾶ-
 σαντο. τοιαύτους ἀριτοῦς ἀπα-
 λὺν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπαρδῶν,
 ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρί-
 σῃ, τῆς γαστρός ἀνάγκη τὸν
 ὀφελός

iam mens cyclicis illis bonis
 satiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 curæ illi sunt: ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditatur
 res bellicas, emittendo spi-
 cula, & euibrando iacula,
 perita ac certa ferendi dex-
 tera. Deinde & nitidæ pas-
 lastræ, & ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentioso-
 rum laborum sudores, post
 quos lauacra breuia, & men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rure
 sum enim ipsi tum præcepto-
 res, & veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 cum cura versantes recora-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut quæ
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus
 virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vesperta rebus gerendis finem imponit, tributo quod ven-

συχὴς οὗτος, θυμὸς ἄξιον
τοίνω ἀντιθῆναι τοῖς θῆλεσι
κακοῖς, τὼν ἀρρενα τῶν πα-
τρῶν ἀγωγὴν. ὄρθει δ' ἀνα-
στὰς ἐκ τῆς ἀλγυς κοίτης, τὸν
ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἵτι λοιπὸν
ἔπνοον ἀπονοψάμενος, ὕδατι
λειτουργῶν, τὼν ἐν ἑρῶν χλαμύδα
ταῖς ἐπαμίοις περιέναις συρ-
ράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐ-
στίας ἐξέρχεται, κάτω κινυ-
φὼς, καὶ μηδὲν τῶν ἀπάν-
των ἐξ ἐναντίας πεσόντων.
ἀκολουθοὶ δὲ καὶ παιδαγωγοί,
χορὸς αὐτῶν κόσμιος ἐπὶ ποταμῶν,
τὰ σιμνὰ τῆς ἀριστερῆς ἐν χει-
ρὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ
πεισοῦ κτηνὸς ἐνδομάς, κόμην
καταψάχην διωαμίας, οὐ
δὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων
χαρακτήρων ἀγράφους ἐκόσ-
τας, ἀλλ' ἢ πολὺν πλοῦτον δεικ-
νοὶ κατόπιρ ἀκολουθοῦσιν,
ἢ παλαιῶν ἔργων ἀριτεροῦς φου-
λάττουσαι βίβλοι, ἡ δὲ ἡμε-
ρικὸς δέοι φοιτῶν, ὁ μὲν δὲ
φοι. πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις
ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς
ἐναθῆναι.

felix ac misera animum de-
mulceat? Aequum igitur
fuerit, mulieribus istis malis
opponere masculam puero-
rum viuendi rationem. Nam
manè surgēs ex lecto haud-
quaquam coniugali, post-
quam residentem in oculis
somnia reliquū aqua sim-
plici abstersit, sacra chla-
myde humeralibus fibulis
adstricta, à paternis ædibus
egreditur, demisso in terram
vultu, ac neminem ex omni-
bus ex aduerso intuens. Co-
mites autem & pædagogi,
turba ipsum decens, sequun-
tur, venerabilia virtutis in-
strumenta manib. tenentes,
non secti pectinis incisuras,
quib. coma demulceri queat,
neque specula, reperussas-
rum formatum absq. peni-
cillo expressas effigies: sed
vel multiplices pugillares à
tergo sequuntur, vel veterum
virtutes operum custo-
dientes libelli. Quod si etiā
in ludum Musici itare illum

oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem phi-
losophicis animi disciplinis abundanter exercitatus, ubi

ἱναθλύσας, ἱπαδ' αὖ ἡ διὰ-
 νοια τῶν ἱγκυκλίων ἀγαθῶν
 πορεῶν, τὸ σῶμα τοῦς ἱλυσθε-
 ρίοις ἀσκήσειν ἱκπονεῖ. Θε-
 σαλοὶ γὰρ ἱπποὶ μέλυσιν αὐ-
 τῶν, καὶ βραχὺ πλὴν νεότητος σω-
 λοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ μέλυσ-
 τὰ τὰ πολιμικά, ἄκοντας ἀ-
 φιάς, καὶ βίλην δὲ ὀνόχου δι-
 ξιάς ἀρπάγων. ἔθ' αὖ λιπα-
 ρὰ παλαῖσαι, καὶ πρὸς ἡλίου
 μεσημβρινὸν θάλλπος, ἱκονί-
 ζεται τὸ σῶμα πυκνέμενον. οἱ
 τε τῶν ἱναγωνίων πόγων ἀ-
 ποσταλόντων ἰδρωτὸς, μεθ'
 ἔς λουτρὰ σμύτομα, καὶ τράπεζ-
 ῃς, πῇ μετὰ μικρὸν ἐπινέφου-
 σα πράξι. πάλιν γὰρ αὐτῶν
 διδασκαλοὶ, καὶ παλαιῶν ἱρ-
 γων ἀντιφρόνους, καὶ ἐπιμε-
 λύνουσι μνήμην, τίς ἀνδρῶν
 ἥρωες, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
 τυρῶν, ἢ οἱ δὲ δικαιοσύ-
 νῃ καὶ σωφροσύνῃ ἡσώ-
 σαντο. τοιαύτους ἀρετῶν ἀπα-
 λὺν ἔτι πλὴν ψυχλὸν ἐπαρδῶν,
 ὅταν ἐσπείρα πλὴν πράξις ὀρί-
 σκῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν
 ὀφθαλμόν

virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vespera rebus gerendis finem imponit, tributo quod ven-

iam mens cyclicis illis bonis
 satiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 curæ illi sunt: ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditatur
 res bellicas, emittendo spi-
 cula, & euibrando iacula,
 perita ac certa ferendi dex-
 tera. Deinde & nitidæ pas-
 læstræ, & ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentiosorum
 laborum sudores, post
 quos lauacra breuia, & men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rursum
 enim ipsi tum præcepto-
 res, & veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 cum cura versantes recora-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut quæ
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus

ὁ φειδόμενον δασμὸν ἐπιμα-
 τήσας, ἡ δόλιος ὕπνου καθώ-
 λα, τοῖς μετ' ἡμέραν καμά-
 τοις ἐπικριμῶν ἐπὶ χρόνον. τίς
 οὐκ ἂν ἱρασὺς ἐφύβου ἡρώ-
 το τοιοῦτος; τί νι δ' οὕτω τυ-
 φλαὶ ἢ αἱ τῶν ὀμμάτων βο-
 λαί, σπιροὶ δὲ οἱ τῆς σφανοίας
 λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀ-
 γαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις
 μὲν Ερμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν
 λύραις, ἱπαστέον δὲ ὡς Κάστο-
 ρα, θάλας δὲ ἀριτάς δὲ θνη-
 τοῦ διώκοντα σόματος; ἀλλ'
 ἡμοὶ μὲν, δαίμονον οὐράνιοι,
 βί' ὅτ' ἂν διωκὺς οὐτ' ὅτ', ἀ-
 παντικρὺ τοῦ φίλου καθέζε-
 σθαι, καὶ πηλοῖον ἡδὺ λα-
 λουῖν ὅτ' ἀκούειν, ἐξίον τι δὲ
 αὐτῷ συνῆξιόν, καὶ πάντος
 ἔργον κοινωνίαν ἔχειν· οὐ-
 ξατο μὲν οὐκ ἔρῳν τις, δι' ἀ-
 πείρας καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸν
 σιγρόμενον, ἀλύπως εἰς γῆ-
 ρας ὁδῶσαι, μηδεμιᾶς τύ-
 χης περράσαντα βάσκανον
 ἐπύρην. εἰ δὲ καὶ οὐτ' ἀνθρω-
 πίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπι-
 ψάσει-

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suaviore somnos
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conquies-
 scens. Quis igitur amator
 ephebi talis non fieret? Aut
 cui ita hebes oculorum quis-
 dem fuerit acies, cæcæ verò
 atque offuscatae mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illū in palæstris quis-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitatos
 rem verò Castorem, diuinas
 autem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mi-
 hi quidem, ὦ Dij cælestes,
 utinā vita sit hæc perpetua,
 ex aduerso amici sedere, ὅτ'
 suaue loquentem propè au-
 dire: cum exeunte autem pa-
 riter exire: ὅτ' in summa,
 omne cum eo opus commu-
 ne habere? Optarit igitur
 amator quispiā per illæsam
 ὅτ' inconcussam vitā ama-
 sium suum absq; omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortunæ in-

uida impressione labefactatum. Quod si verò etiam, qua-
 lis humanæ naturæ conditio est, morbus quispiam inua-

ψάσσης αὐτοῦ, κάμνοντι
 σωνοσύνω, καὶ δὲ χαμνείου
 θαλάττης ἀναγομῆς συμ-
 πλοῦσομαι, καὶ ἄν τυραννικὴ
 βία διασπείραψῃ, τὸν ἴσον
 ἐμαυτῷ πειθήσω σίδερον.
 ἔχθρος ἅπας, ὁ μισῶν ἐκἄ-
 νον, ἑμὸς ἔσται. καὶ φιλήσω
 τοὺς πρὸς αὐτὸν οὐνοῖκως ἔχον-
 τας. εἰ δὲ λησᾷς ἢ πολιμίους
 θιασαίμην, ἢ αὐτὸν ὀρμῶν-
 τας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δυν-
 αμιν. καὶ ἄν ἀρθάνῃ, ἥν οὐκ
 ἀνέξομαι· τί λυταίως δὲ ἐν-
 τολὰς τοῖς μὲν· ἐκἄνον δὲ
 ἑμοῦ ἐργομῆσις ἐπιθύσσο-
 ρμαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπι-
 χῶσαι τάφορ· ὅς τοις δὲ ἀνα-
 μίξαντας ὀσεία, μηδὲ πλὴν λω-
 φλὴν κόνην ἀπ' ἀπὸ ἡλῶν δὲ
 κείναι. ταῦτα δὲ ὁ πρῶτος χα-
 ράξοισιν οἱ ἑμοὶ πρὸς τοὺς ἀ-
 ξίους ἔρωτον, ἀλλ' ἢ θεοῖς γά-
 των ἡρώϊκῃ φρόνεσις ἐνομος
 θέτησεν, ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως
 ἄχει θανάτου σιωξέπνωσι.
 Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χεόνων,
 Ὀρέστω Πυλάδῃ σὺν ἡψι. θεὸν
 δὲ,

duravit, & una cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 fantilibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit: Deum
 autem

ferit ipsum, cum laborante
 pariter ægrotabo: & si per
 intempestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul nauis
 gabo. Quod si etiam tyrannica
 vis vincula illi inne-
 stat, par ferrum mihi ipse
 quoque circumdabo. Et qui-
 cumque illum oderit, idem mihi
 inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quam potero ara-
 mabor: & si moriatur, vi-
 uere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 his quos proximè post illum
 amavi, ista dabo, ut commu-
 ne ambobus sepulchrum ac-
 cumulent: ossibus autè per-
 miscendo ossa, ne mutū qui-
 dem pulverem à se mutuò
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt mei
 erga dignos amores, sed illa
 Dijs proxima heroum pru-
 dentia velut quadam lege
 fanciuit, in quibus amicitiae
 amor ille ad mortem usque

ἔκ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν
 μισήσαντες λαδόντων, ὥς ἐφ' ἑ-
 νὸς σκάφους τοῦ βίου σω-
 πλουσαν. ἀμφοτέρω Κλυ-
 ταμνηστραν ἀνέρω, ὥς Α-
 γαμέμνονος παῖδ' ἔσθ'. ἡ δ' ἄμ-
 φοτέρῃ Αἰγιδίῳ ἐφονεύετο. τὰς
 Ορέστει λαυνούσας ποινὰς
 Πυλάδης ἐνόση μακροῦ, κει-
 νομένην σωκηνώνιστο. πλὴν δ'
 ἱρωτικὴν φιλίαν ἐδὲ τοῖς τῆς
 Εκάδ' ἔσθ' ὄροισι ἐμίτρυσαν,
 ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυ-
 θῶν τέρμονας ἔπλουσαν, ὃ
 μὲν νοσῶν, ὃ δὲ θειραπύων. τῆς
 γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβά-
 νοντας ὧν δὲ ἡ μητροκτόν' ἔ-
 σθ' αὐτοὺς Βεινυὺς ἐξῆγοδόχισε.
 καὶ τῶν βαρβάρων ἐν λυ-
 κῶν πεινισμάτων, ὃ μὲν ἀπὸ τῆς
 σωήθους μανίας πεισῶν, ἔ-
 κατό. Πυλάδης δὲ Αφρόν' ἀ-
 πείψα, σώματός τ' ἐπιείλα,
 Πέπλο τε πρὸ κάλυπτον ἀπύκ-
 τοις ὑφᾶς, οὐκ ἐρασθ' ἴκοντο,
 ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐν δ' ἀπνύμηνος
 ἦθ' ἔσθ'.

autem cum mutuorum affe-
 ctuum velut mediatorem
 quendam accepissent, perin-
 de atque in vno eodemq; vi-
 ta nauigio simul nauigârunt.
 Ambo Clytæmnestrâ inter-
 emerunt, vti Agamemno-
 nis filij: ab ambobus Aegi-
 sthus occidebatur: & n̄ fu-
 rijs quibus Orestes exagita-
 batur, Pylades magis quàm
 ille infestabatur: idemq; cū
 illo, cum iudicaretur, peri-
 culum sustinebat. Amato-
 riam autem amicitiam non
 Græciæ modò terminis me-
 tiebantur, sed ad extremos
 Scytharum fines nauigâ-
 runt, alter quidem morbo
 laborans, alter autem cu-
 ram adhibens. Tauricam
 quippe terram ascendentes,
 statim occisæ matris vltrix
 Erinnys perinde atque ho-
 spitio ipsos excepit. Ac bar-
 baris vndique circumstanti-
 bus, alter quidem ex consues-

sa infania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed & patris affectum præ se ferens.

pppp 4

Quando

ἔσθ' ὅτ' ἰωάννα γοῦν ἐκείνη, θα-
 τήρου μένοντ' ἐπὶ τῷ φο-
 ρωνθῶναι, τὸν ἕτερον εἰς Μυ-
 κῆνας ἀπέρχαι, κομιουῶτα
 γράμματα, μέλειν ὑπὲρ ἀλ-
 λήλων ἀμφοτέροι θείουσι,
 ἑκάτερ' ἐν θατέρῳ ζῶντι
 ζῆν ἐαυτὸν ἡγούμεν'. ἀπὸ
 θῆται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-
 σης, ὡς Πυλάδης λαβὼν ἀξι-
 τήρου, μόνον οὐκ ἐρασὶς ἀν-
 ἱρώμενος γινόμεν'. Τὸ γὰρ
 σφαλίῳα τόνδ', ἡμοὶ βάρ-
 μέγα. Ο ναυτολῶν γὰρ ἄμ'
 ἐνὶ τὰς συμφοράς. καὶ μὴ
 ὀλίγον φησί· Τῷ δὲ μὲν δὲλ-
 τον διδόν, Πέμψω γὰρ Ἀργος,
 ὥς ἐ σοι καλῶς ἔχον, Ἡμᾶς δ'
 ὁ χεῖρ' ἔσται κ' ἡνέτω. Καὶ γὰρ ὅ-
 τως ἔχει τὸ πᾶν, ὅταν γὰρ ἐκ
 παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐν-
 γραφῆς, ἐπὶ τῷ ἥδην λογίζοντι
 διωαμῶν ἡλικίαν ἀνδρω-
 θῆν, τὸ πάλαι φιληθῆν, ἡμοί-
 βάτους ἔρωτας ἀνταποδίδω-
 σι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆναι, ποτὶ-
 ρα ποτέρ' ἐρασὶς ὅστις, ὡς
 πρὶν ἀπ' ἐσόπρου τῆς τῷ φιλή-

test, confirmatus fuerit: id quod olim amatum est, mutuos

Quando igitur iudicio lata
 sententia fuerat, ut altero
 ad supplicium & eadem ma-
 nente, alter Mycenae profi-
 cisceretur ad afferendas li-
 teras: ambo manere alter
 pro altero volunt, uterque in
 altero viuento seipsum viue-
 re existimans. Reijcit autem
 & epistolas a se Orestes, tan-
 quam Pylade digniore qui
 illas acciperet, tantum non
 amator pro amato redditus.

Namque hunc perire occisum
 (inquit) onus mihi graue:

Ego enim ille sum, qui
 hoc concilio nobis malum.

Et paulo post ait:

Huic quidem da literas,
 Argos enim mittam, tibi
 ut res bene habeat:

Occidat aut nos, cui opus.
 Nam vniuersum negocium
 ita se habet. Quando enim
 a puero dignus ac serius ille
 amor simul enutritus, in eam
 aetatem quae iam ratione uti,
 aliaque ex alijs colligere po-
 test, confirmatus fuerit: id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit: adeoque difficile est
 sentire vter alterius amator existat, perinde ut è speculo,
 simili

σαν] ὁ ἀνδρῶν, ἐπὶ τὸν ἑρῶ-
 μωρον ὁμοίως ἀδῶν. τί δὲ οὐκ
 ὧν καὶ ἡμᾶς βίῃ ξυλῶν αὐτὸ
 τρυφῶν ὀνειδίτας, θεοῖς νό-
 μοις ὁμοίως, ἐκ δὲ δοχῆς ἐφ'
 ἡμᾶς καταβιβηκός; ἀσφύτως
 δὲ αὐτὸ δειξάμενοι, μετ' ἀνδρῶν
 δειγνοίας νεωπορῶμεν. ὁ δὲ
 γὰρ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὴν τῶν
 ὁρῶν ἀπόφασιν, ὡς παῖδες
 τε νῆοι, καὶ μόνον ἵπποι.
 Γηράσκει δὲ ὁ γέροντες ἡμῶν
 ἐλαφρότατα, κῆροι τὸν πε-
 λῆσιν. αἱ γὰρ μὲν Σωκρατι-
 καὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμ-
 πρὸν ἐκείνου τῆς ἀρετῆς δικά-
 σῃσιν, ὧς Δελφικοῖς τέ-
 ποσιμ' ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθι' ἐθέσπι-
 σεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρά-
 τος σοφώτατος, ὅς ἑμα ὧς
 ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν
 βίον ὥνυσεν, καὶ τὸ παίδερα-
 σάμεν ὡς μάλιστα ὠφελῶν πεσόν-
 κατ. Δὲ δὲ τῶν νέων ἑρῶν,
 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκρατῆς,
 ὅς

simili amantis benevolen-
 tiae, in amatum recidente im-
 agine. Quid igitur ceu pe-
 regrinam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vitæ no-
 stræ proprium est, diuinis
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò i-
 psam recipientes cum pura
 mente, veluti sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pientum sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam ungulā habentes:

Atq; senectū viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quem adamant pueri.
 Socraticæ verò doctrinæ,
 & splendidum illud virtu-
 tis examinandæ iudicium,
 etiam Delphicis cortinis ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim veritatis Pythius ille ex
 adyto dedit, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

cæteris disciplinis, quibus vitam hominum promouit, & pue-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè vtilem adinuēnit. Conue-
 nit autem iuvenes amare, perinde vt Alcibiadem ὁ Socrates,

pppp s qui

ὅς ἐσθ' μιᾷ χλαμύδι πατρὸς
 ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε
 ὦ Καλλιμάχου, ἐπὶ τέλει
 τῶν λόγων, ἥδιον πεθέλω
 ἅρ' ἅπασιν ἐκρυμα. Αἴθε γάρ,
 ὦ κέροισιν ἐπ' ὀμματὰ λήνα
 φέροντο, Ερχί' ὡς ὑμῖν ὤ-
 εισε παιδοφίλῃ, ὧδ' νέων
 ἐράοιτε, πόλιν λευάνδρου ἐ-
 χοίτε. Ταῦτ' ἐδότ' ὧς νεα-
 νία, σωφρόνως πασιῖν ἀ-
 γαστοῖς πρόσιτε, μηδ' ὀλίγη
 τέρψινος ἔνκα τὸν μακρὰν
 ἐκχέουσαν ὄνοισιν, ἄρ' ἵ τῆς
 ἀκμῆς, πλάσῃ τὰ ὧν φίλῃ
 πάθῃ πεδάλλοι. τὸν δ' ὅ-
 ρανισιν ἔρωτα πεσπυδντοῖς,
 αἷς γῆρας ἀπ' αἰδῶν βέβαια
 τηρεῖται τὰ πάθῃ. τοῖς γάρ ἄτ' αὖ
 φιλοῦσιν ἥδισ' ὅ μὲν δ' ἄρ' ἔρ-
 ρόν' ὅ, ὅδ' αἰεὶ ἀπρὸς σιν
 ἀκσίως παροικέσθης, αἰοίδι-
 μοι δ' μετὰ θάνατον αἰς πάν-
 τας ἐκφοιτῶσι λεηδόνον. εἰ δ'
 ἄλ' αὖ φιλοσόφῳ πασι πῶς
 εἴη, αὐτὸν μετὰ γὰρ ἐκδύ-
 χεται

qui sub una atq; eadem chla-
 myde patris somnos dormi-
 uit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissimè
 cunctis apponerem:

Namque, utinam, eu-
 pido sectantes lumine a-
 matos,

Hercius ut pueros iussit
 amare senex,

Sic & ametis eos, fortiq;
 habitetis in urbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 uersamini: neque modicæ
 delectationis gratia, longa
 effusa beneuolentia, vsq; ad
 vigorem modò ætatis fictos
 ac simulatos amandi affectus
 protendite: sed cælestem æ-
 morem adorantes, à pueris
 vsque ad senectutem stabi-
 les animorum motus conser-
 uate. Nam hoc pacto asian-
 tibus, suauissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla inho-
 nestæ conscientia cohabi-

eante. Celebris autem & multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanat. Quòd si verò conuenit philoso-
 phorum pueris fidem adhibere, etiam æther post terram ex-
 cipit

ῥεται τοὺς ταῦτα ἡγνοῦντας.
οἱ δὲ ἄμεινον ἀφθανόντων, ἔ-
χουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀ-
φθαρτον. τοιαῦτα τοῦ Καλ-
κικρατίδου σφόδρα νικητικῶς
σεμνοπονησάμενος. Χαεικλία
μὲν ἐκ αὐτῆς λίαν παρῶ-
ν, ἐπίσχον· ὥρα γὰρ ἡ
ἐπὶ ναῦν κατισχύει. Διομύων
δ' ὅ, τι φρονοῖν, ἀφφύνα-
σαι, δὲ ὀλίγος τοὺς ἑκατέρου
λόγους ἀειδυσάμενος, οὐκ ἐξ
ἐποχῆς, φημί, καὶ παρημέ-
νησθαι ὅμῃν, ὃ ἑταῖροι, τὰ
τῶν λόγων ἔοικεν ἀρσχειδίᾳ.
θαυ: διλωκῆς δὲ, καὶ νῦν Δί',
ἐφ' ὧς μὲν φροντίδ' ἐναρ-
τῇ ταῦτ' ὅτι μ' ἡ γνησχεῖδ' ὅρ' ὅ-
θεν ὅτι, ὅ, τι τ' ἐκτέων ἐ-
πεί μ' ἐτέρω δυνάσθαι πρῆκατε.
καὶ πολλὰ μὲν ἢ τῶν πραγμά-
των ἱμπερία, πλείων δὲ ἢ τῶν
λόγων δυνάτης ὥς ἐξωγεῖσθαι
ἐν αἰμίω, ἢ περὶ ἡμῶν δυνά-
τω γνέσθαι. Θηραμύνης ἑκεί-
νος ὁ ἑόθορ' ὅ, ἵν' ἄμφω νει-
κηκότες ἐξ ἴσου βαδίζοιτε.
πλὴν

capit eos qui hæc sectantur.
Illi autem meliori fato mo-
rientes, virtutis præmiū hoc
incorruptibile consequun-
tur. Atque hæc cum Calli-
cratidas valdè iuueniliter
iactando amplificasset, Cha-
riclem quidem denuò dicere
conantem repressi. Tempus
enim erat ut ad nauem de-
scenderemus. Rogantibus
autem, ut de eo quod mihi sa-
pere viderentur, sententiam
ferrem, paulisper utriusque
verbis connumeratis et per-
pensis: Haudquaquam su-
bito, inquam, ac temerè vi-
dentur, amici, orationes istæ
à vobis effutitæ, aut citra
præmeditationem composi-
tæ esse: sed cōtinuæ, longæq̃,
et per Iouem etiā solidæ cu-
iusdam curæ manifesta hæc
vestigia sunt. Propemodum
enim nihil est quod ab utroq̃
dici potuerit, quod præter-
missum sit. Ac multa quidem
rerū experientia, maior autē
orationis gravitas: ut ego

quidē optārim, si modò possibile foret, vel Theramenes ille
cothurnus fieri, ut ambo viciores ex æquo hinc discederetis.

Veruntā-

πλεὺν ἐπαδύνειν ἀνίσταμαι οὐκ
 εἰσίσταμαι, καὶ αὐτὸς ἐν ᾧ μετα-
 ξὺν πλεῶν, περὶ τῶν αὐτῶν δὲ
 κερκα διοχλεῖσθαι, τὸ μάστιγα
 παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον
 ἀφ' αὐτῶν. γὰρ μοι ἢ ἀνθρώ-
 ποις βιωφιλὲς πρᾶγμα, καὶ
 μακάριον, ὅπόταν ἐντυχῶν-
 ται, παιδικὸς δ' ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἄντ' αἰκάα προμ-
 νῶνται, μόνως φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἡγῶμαι. διὸ δὴ γαμη-
 τήν μὲν ἅπασιν, παιδερὰς ἔν-
 ῃ ἀφ' αὐτῶν μόνως φιλοσόφοις·
 ἡκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκλη-
 ρον ἀρετὴν φέρεται. καὶ σὺ δ',
 ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεῖσθαι,
 εἰ τὰς Αθηνῶν ἢ Κόρινθον
 εἴξῃ. καὶ γὰρ μὲν, ὅτι αὐδὲς σω-
 τόμην λόγῳ πλεονέκειν ἐπι-
 σπύσας, ἐξ ἀνέκων ἰώρων γὰρ
 ὑπερηφανῆς ἢ Χαρίκλεια πα-
 ρὰ μικρὸν ὡς θανάτῳ κατὰ-
 κείτορ. ὅστις Αθηνῶν, ἰλαρῶ
 ᾧ πρόπῳ φαιδρὸς, ἀναπνέου-
 σας, πῶς σφόδρα σοβαρῶς.

ἔκαστην

Veruntamen quoniam ipsi
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 ijsdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum cōstitui: id quod mi-
 hi maximè videtur iustum
 esse, pronuntiabo. Nuptiæ
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 utilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: P ueros
 rum autem amores quot-
 quot amicitia pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophiæ opus existimo. Quas
 re sanè coniugio quidem va-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philo-
 sophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innascitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 ægrè feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedit. Atq; ego qui-
 dem præ verecundia breuī
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animad-
 uertebam enim Chariclem supra q̄ tristem esse, propemodum
 nō aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis aut̄ alter læ-
 to quodam modo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter.

Putasset

ἔκαστον ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμίνι Πέρσας καταναύα-
μαχησέσθαι. καὶ τοῦτό γ' ἐστὶν
λείσειος ἀπὸνάμειν, λαμπρὸς
τερον ἡμᾶς ἐστάσαντο αὐ-
τὸν τὰ πινύκτια. καὶ γὰρ ὡς ἄλλοι
ὡς ὧς βίβω μεγαλοφρονέσει-
ν. ἡ ψυχὴ δὲ τὸν Χαερμῆα
παρηγορησάμεν, ἐπὶ τῇ δε-
ξιότητι τῶν λόγων, σωχεῖς ὅ-
τι περ θανάτῳ, ὅτι δυσχερὲς
εἶρω μίρα διωατῶς σω-
χόρμησιν. ἀπ' ἡ μὲν ἐν Κνί-
δῳ διατρίβει, καὶ τὰ παρὰ τῇ
θεῷ λαλῶντα, σπουδῶς ἰ-
λαρὰν ἄμα καὶ παιδιὰν ὄν-
τισσιν ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῃ διε-
κείβη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνη, ὅ-
τιν' ἔωλον ἡμῶν ἐκκαλεσά-
μεν. μνήμην, ἢ δικαστὴς
τότ' ἦοδα, πῶς ἂν ἀπεφύγω;
Θεόμ. Μελιτιάδην ἢ Κοροίβον
εἴημεν, πῶς θεῶν, ἵνα τοῖς ὕ-
πνῳ δὲ δικαίως λειθεῖσιν ἐναυ-
τίαν φέρω ψῆφον. ὅς ἐπ' ἄ-
κρας ἡδονῆς τῶν περιουσιῶν,
ἀγεί-

Putásses ipsum circa Salas
minem nauali prælio Per-
sas superasse. Etiam illud ex
iudicio hoc consecutus sum,
quòd splendidiore conuiuio
nos idem accepit, dum vi-
floriæ epulum nobis præbet.
Erat enim aliàs quoq; quòd
ad vitam attinet, magnifi-
centior. Tacitè autem
Chariclem consulatus sum
ob grauitatem verborum,
assiduè admiràdo quòd dif-
ficiliori parti tam potente
oratione patrocinnatus esset.
Ceterùm ea tum in Gnido
commoratio, quæq; apud ἱ-
psam deam verbis vtrò ci-
troq; iactata sunt, habentia
pariter et serium hilare, et
eruditionem à Musis non a-
lienam, ad hunc ferè mo-
dum dirempta sunt. Tu verò
Theomneste, qui antiquariū
adeò rerum harū memoriā
nobis excitāsti, si tum iudex
fuisses, quo pacto sententiam
tulisses? THEOM. Meliti-

dem aut Coræbum me putas esse, per deos, ut ego ἡς quæ abs-
te iuste adeò iudicata sunt, contrariam sententiam ferrem;
qui quidem præ summa eorum quæ modò dicebantur voluo
ptate,

ἵσταίθην ἐν τῇ Κνίδῳ ὥς
 μὲν, ὁλίζομαι τὸ βραχὺ τοῦτο
 ὁλωμάτιον αὐτὸν ἡγέμεν
 εἶναι τὸν νεὸν ἑκένον. ὁμῶς
 δ' οὐδ' (ὅθ' ἂν ᾗ ἀπρίπτες ἐν
 ἰορτῇ λήγειν· πᾶς δὲ γέλως,
 καὶ περὶ τῆς ἡ, πανηγυρί-
 ζαν Δοκί) τοῦς ἄγαν ἐπὶ τοῦ
 παιδείας κατὰ φρονήσεως
 λόγους ἰθαύμαστον μὲν, ἐπὶ τῇ
 σιμνότητι, πλεονὲς πάντων θνη-
 τῶν ὁμῶς, ἐφύθη παιδὶ
 σπουδαίον ἰσχυρὰ, Ταῦτα
 λέουσ' ὁλίκα ἐποφείραν, καὶ
 τοῖς ὁμμασι τοῦ λάμπους μο-
 νονουχὶ πεσκέυσον· ἔξοκον
 ἀρύσασθαι, διψῆν' ἐπομύειν.
 ὁ γὰρ ἀπόρην τὸ θεωρεῖν ἐ-
 ρώμενον, οὐδ' ἀπαντιερὺ κα-
 θυμῆν καὶ παροῦν· ἄ-
 κούειν, ἀπ' ὧσπερ ἡδονῆς
 ἡλίμακα συμπιξάμεν· ἔ-
 ρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὅ-
 ψιος, ἵνα ἴδῃ, καὶ θείας
 ται, ποθὲν πεισάγων ἰφάφα-
 σαι.

ptate, in Gnido cōmorari me
 putabam, propemodum par-
 uam hanc domunculam in-
 psū illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim, puto, in hac diei fe-
 stiuitate indecorè dicitur·
 & omnis risus, etiam si ni-
 mius & affectatus fuerit,
 sollemnis esse, & ad festum
 pertinere videtur) oratio-
 nem illam ab amatore pue-
 rorum cum nimio supercū-
 lio prolatam, admirabar
 quidem ob grauitatem, ve-
 rùm non admodum ad de-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non-
 dum pubescente consuetu-
 dinem quotidianam habe-
 re, & interim Tantali pœ-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantum non
 exundante, cū haurire ac
 bibere liceat, sitim malle pa-
 ti. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed perinde ac-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspiciat videlicet amatū: deinde ubi
 aspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere:

Summis

Ἰα. δι' ἄκρων γοιῶν δακτύ-
λων ἡδὺν μόνον θίγη, τὰ τῆς
ἐρηλεύσεως εἰς ἅπαν θραβῆ
τὸ σῶμα. τυχὸν δὲ ὀδυρῶς
πέτε, τείτλω παρὰν ἐπάγα
φιλήματ', οὐκ ἀνθ' ὑπείρ-
ρου, ἀλλ' ἡρέμα χεῖλη πε-
σεγίσσας χεῖλιν, ἃ πρὶν ἢ
ψαῦσαι, τελέως ἀπίση, μη-
δὲν ἐπινοίας ἔχοντα καταλι-
πών. εἰτα περὶ τὸ παρῆκον
ἐρμολόγηται, ἀεὶ λιπαρὲς
ροῖς μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτη-
κον· ἔοδ' ὅτε καὶ θραύων ἡ
συχῇ τὸ σῶμα, τῶν δὲ χαρῶν
ἐπὶ μίτρῳ παύεισιν ἀργλῶ. αἰ-
τὰρ φανερὰ τῶν αἰδητῶν
συμπεπιλοκή, πλὴν ἡδονῶν
συνάπτοντι. ἢ λαθείως ὑ-
γρῶς ἢ διεξὰ, κατὰ λόλπον
δύσα, μαστὸς βραχὺ πλὴν φύ-
σιν ὑπεροιδῶντας πείσῃ, καὶ
σφειγῶς γαστρός ἀμειλα-
φὲς ὧς δακτύλοις ἐπιθράτ-
τεται ὀμαλῶς. μετὰ τοῦτο, καὶ
πρωτόχροα ἀνθ' ἡδύς. καὶ
σὶ ἄρρητ' ἀναμνήσασθαι με-
λεῖ;

Summis itaque digitis tam-
etsi solum attigerit, frui-
tionis istius delectatio totū
mox corpus percurrit. Post-
quam autem etiam hoc po-
tuit facile est, tertium ex-
perimentum addit, nempe
basiationis, non statim cu-
riosum illud & affectatum,
sed paulatim labia admo-
uendo labijs: quæ priusquam
planè contingat, rursus ab-
sistit, nullo suspitionis vesti-
gio relicto. Deinde verò ad
id quod porrigitur, appli-
cando sese, exquisitoribus
semper quidem amplexibus
illiquescit, interdum etiam
ipsum os tacitè diducens:
manuum autem nullam ad-
mittit segnitiam. Nam mani-
feste ac mutue eorum quæ
sensu percipiuntur ample-
xationes, voluptatem con-
glutinant. Aut clàm dextra
molliter per sinū subingres-
sa, mamillas pro sua natura
modicè extantes premit, &

astrikti solidiq; ventris plenum atque exuberans, illud digi-
tis contrectat æqualiter. Post hæc & primam succrescentis
pubis lanuginem. Ac quid attinet me osculiora ista lon-
giā

δ' αἱ ἑσάυτης τυχῶν ἱξασίας
 ὁ ἔρως, θερμότερον τινὸς ἀπλῆ-
 ται πράγματι. ἔτ' ἀπὸ μη-
 ρῶν προημασάμεν, κατὰ
 τὸν κομικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.
 ἡμοὶ μὲν ὅτω παιδείας ἔργον
 νοίτο. μετεωρολόσσαι δέ, καὶ
 ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρυν
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν κομικόν
 ὑπερέκασιν, σιμῶν ὀνομά-
 των κομψόμασι τὸν ἀμα-
 θῆς ποικιλιώδησαν ἱρωτι-
 κὸς γὰρ ἡ, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σω-
 κράτης. καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκι-
 βιάδης αὐτῷ χλαρίδα λιπ-
 θῆς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη. καὶ μὴ
 θαυμάσης, ὅθ' γὰρ ὁ Πάτρο-
 κλος ὑπὸ Ἀχιλλεύς ἡγαπᾶτο
 μίχτι τὸν κατὰ ἀπαντικρὺ
 λατρεῖσθαι, Διὲ γὰρ Ἀϊακί-
 δῳ, ὅποτε ἡξίαν ἀάδων.
 ἀπὸ τῶν καὶ ἱκέτων φιλάς
 μεσίτης ἡδονῇ. Σίνων γὰρ Ἀ-
 χιλλεύς ἡ Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμιώτῳ πάθει πρὸς τὸν
 ἀλήθεαν ἀπερρέα, Μυρῶν
 τὴ τῶν σῶν ὀνσιβῆς ὀμιλία

Καλ=

gius persequi? Tantam igitur
 nactus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita à femori-
 bus, quasi quodam exordio
 facto, iuxta Comicum, i-
 psam percutit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi verò de sublimibus dispu-
 tantes, & quicumque philo-
 sophiæ supercilium ultra i-
 psa tempora adductum ha-
 bent, tumidorum verborum
 insolentia rudes & imperi-
 tos pascant. Amori enim de-
 ditus fuit, ut quisquam alius,
 Socrates: & sub uno eodém-
 que cum ipso pallio accum-
 bens Alcibiades, haudqua-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris. non enim ne-
 que Patroclus ab Achille a-
 mabatur eousque modò, ut
 ex aduerso illi sederet,

Aeacidem expectans, diu
 cantus finiat ille:

sed erat & illorum amicitiae
 mediatrix voluptas. Cum igitur

gemeret Achilles Pa-
 trocli mortem, parùm custodito affectu in veritatem erupit:
 Femorum & tuorum sancta conuersatio Melior, inquit.

Illos

Καμίωρ. τὸς γε μὲν ὀνομαζο-
 μένους παρ' Ἑλλήσι λιωμάσας,
 ἰδὲν ἅμ' ἢ δὴλυς ἱρασὰς νο-
 μίζω. τάχα φύσει τις αἰσχρὰ
 ταῦτ' εἶναι λέγειναι, πλὴν ἀ-
 νιθῆ γε, καὶ τὴν Κνιδίαν Ἀφρο-
 δίτην. Λυ. ὅτ' ἀνέφομαί σου,
 θέλει Οἰόμνησε, ἅμ' αὖ ἀρχὴν
 καταβάτω μενέου τρίτων λό-
 γων, ἧς ἀνέβη ἐν ἰορτῇ μόνον
 εἰκός ἐστι. τὰ μὲν δὲ τῶν ἐμῶν
 ὥτων πόρρω ἀπικιῖν. ἀφ' ἐ-
 μένοι δὲ τῷ παρὲν κερὶ πλείω
 χρόνον, ἅς ἀγορὰν ἐξέμεν
 ἢ δὴ γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφ' αὐτῶν
 ὅσαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἐστὶ
 δὲ ἢ ἀτερωὺς ἢ θεία, τῶν ἐν
 οἷσι παθῶν πομπιμνήσκουσα
 τὸς παρόντας.

mus. Iam enim probabile est, accendi deo rogam. Est au-
 tem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oeta
 passus est, memoriam in animum reuocans presentibus &
 spectantibus.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a TAVRIVORVS.] Sunt qui Herculem bis integrum de-
 morasse bouem scribunt, semel apud Litidum urbem, & iterum
 apud Oriopas Thyodamanis bouem. Callimachus hymno ἅς
 ἀπ' ἐμιν, fabulatur Herculem iam in Deos relatum, nihilominus
 inexplēbilis edacitatis esse, & gurgitem insignem. & γὰρ inquit,

9999

Πῶς αὖτ'

Πάσαι ἂν φάγῃς ἐπὶ οἱ πύρρ' αὐτὸς ἐκείνῃ
τῇ ποτ' ἀροῖα δὲν στωλὴν τῆς θοδάρων.

Tanta erat ingluvie, quanta, cū scinderet aruunt
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos arator Herculi cognomento βροῖνα immoletur cum multa dirarum imprecatione. Istud legas apud Philostratum in Imaginum lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazianzenum ἐπὶ δὲ λινδίων prima. cuius ista sunt verba: ὁ βροῖνας τὸ γεωργὸν τυραννίσας, καὶ τὸν ἀρότῳ βοῦν λαφύρας, καὶ τὴν κλῆσιν λαῶν ἐκ τῆς περὶ αὐτοῦ: hoc est, Bouimanduco ille, qui oppresso vi agricola, bouem aratorem abligurijt, è re ipsa nomen adeptus. & paulo post: λινδίοις δοτέες τὸ καλεῖσθαι τὸν βροῖνα: id est, Pium opus habebatur apud Lindios, diras imprecari Bouimanduconi Herculi, illique conuicia facere, cultus loco erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obscurius dictum: καὶ λινδίων ἐφύδαζεν ἱεροῖσι. Lindus quæ sacris conuiciatur. b Myrtus.] Myrtus Veneri sacra, olea Minervæ, quercus Ionis, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Baccho, Phæbo laurus. d Parum subridens.] Veneris Gnidiæ templum, & lucum, & statuam, Lucianus hic egregiè est excutitus. Sed si quis plura requirat, ex nostri Plinij libro 36. petenda sunt, ne ego longior sim. e Mars.] De adulterio Veneris, quæ cum Vulcano nupta fuit, cum Marte, vide lepidissimam fabulam apud Homerum lib. 11. Odyss. & dialogum Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter incundum. Ovid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quoties tali quatuor ita excidebant, ut diuersa esset omnibus facies, Venerius iactus appellabatur, idemque felicissimus erat. Martialis:

Cū steterit nullus vultu tibi talus eodem,
Munera me dicēs magna dedisse tibi.

g Quis igitur amatorem.] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Sileno. h Telephila.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i Aspasia.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Pythagoram Aspasia Periclis Atheniensis scortum aliquando fuisse.

fuisse. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insolens transformationis genus, quod ex scorto prodierit philosophus. k Fagus illa Dodonea.] Vide prouerbium Dodoneū: & Cælium Rhodig. lib. 29. ca. 15. lib. 13. ca. 3. Sophocle in Trachinijs de geminis columnis. l Prauus infans, qualem.] Moschus in amore fugituo dicit illi malam mentē inesse & tectam: id est, multis dolis inuolutam, ac velut cataphractā. Non idem sentire: quod sonat labra sua venena, & dona fallacia esse. m Colias.] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophanem: de quibus hæc ferē à Pausania in Atticis: Colias, inquit, promontorium Atticæ, 20. stadijs ab vrbe distans, quo Medorū distictam classē maris æstus detulit, vbi Coliados Veneris templū, & dearum, quæ Genetyllides vocabantur, fuit. Arpocratorum quoque dearū à promontorio denominatam scribit, quod sit ex metaphora χύλας, id est, membri nuncupatum. Aristophanis verò interpretes Venerem Coliada nominauit, ab adolescēte quodam Attico. Colus autem, saltationis species pastoralis, & uenæ Phrygia, quibus etiam inter conuiuia viebantur. Apparet ergo mulierum mores & insolentiam in publicis conuentibus, spectaculis & saltationibus notari. n Furijs Orestes.] Delphus obsessus furij, Apollinis consilio venit Athenas in Minervæ delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos. Has verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum. o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam, vt Laërtius prodit, aspernatus est: & cum Carmides domesticos illi pueros dedisset, vt ab eis domum deduceretur, suscipere noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebat, vt est in albo lapide linea alba. p Puerorum autem amores.] Amare puerorum indolem, qui probo ingenio videbantur, permixtum Lacedæmonijs erat: ceterū abuti illis turpissimum habebatur, quasi corpus adamaretur potius quàm animus. Quod si quis accusatus esset, quod parū honestam cum illis habuisset consuetudinē, is per omnem vitam infamis erat, & à publicis honoribus submouebatur. Hoc non solum in pueris, quorum ætati consilens lex permisit grandioribus amare, sed citra turpitudinem, locum habet, verū etiam in coniugibus: non enim rectē amat uxorem, qui corpus amat potius quàm

animum. q Comastæ.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
 vstatiſſima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum a-
 morem captant. Introduciuntur à Theocrito Eidyllio 3. amator
 quidam Amaryllidis puellæ amore incensus, quem Comastæ
 vocat.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΙΥΠΙΤΕΡ CON-
 μὲν. futatus.

Vincentio Obsopæo interprete.

ΚΥΝΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΕΤ
 Ζεύς. Iupiter.

ARGVMENTVM.

SYmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxij sunt, superuacaneam esse omnem religio-
 nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiā feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros,
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum prouidentia, aut rerum humanarū
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouehi debere. Nam quæ de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, vt immeritō & iniustē illis eueniant qui ea pa-
 tiuntur, cū nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
 intrepidus atq; impudentior paulō quispiam cum Ioue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriē blasphemus atque ἑρῶ vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuiolatū
 vsquam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus perluaferis, siue benē siue malē agant, id
 necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos a cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI-

Γὰρ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ
μὴ ζῆαυτα οὐκ
ἐνοχλήσωσι, πλὴν
ζῶν ἢ χερσὶν, ἢ

βασιλείᾳ αὐτῶν, ἅπας δὲ
κταότατα τοῖς πομποῖς, σοὶ
δ' οὐ πάλιν ῥέσθω παρα-
σχῆν. ὅρῳ γοῶν σε τὰ πολ-
λὰ παρακλόντα, ἐνχομέ-
νων αὐτῶν. ἐν δὲ καὶ τοῦ-
το ῥᾶσιν ἐβουλόμην παρὰ
τοῦ μοι γνέσθαι. Ζεῦ. τί
τοῦτό σε, ὦ Κυνίσκη. οὐ
γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα
μετρίων, ὡς ἔφης, δειόμε-
νός. Κν. ἀπόκειναι δὲ
μοι πρὸς τινὰ οὐ χαλεπὸν
ἔρωτησιν. Ζεῦ. μικρὰ
γὰρ ὡς ἀληθῶς ἢ ἐνὶ καὶ πρό-
χαρός, ὡς ἔρωτα, ὅπόθεν
ἀν' ἐθέλῃς. Κν. ἰδὸν ταῦτα,
ὦ Ζεῦ, ἀνέγνως γὰρ Ἀηλονότι
καὶ σὺ τὰ Ομήρου καὶ Ἡσιόδου
ποιήματα. ἀπὲρ οὐ μοι, ἀλλὰ

θῆ

Go verò te,
Iupiter, taliū
rerum gratia
nunquam mo-

lestius conturbabo, extru-
ctas diuitias, aut multum
auri pondus, aut imperij
dignitatem à te postulans:
quæ quidem vulgò non par-
rùm multis maximè in vo-
tis sunt, tibi verò largi-
tu haudquaquam facilia. Ita-
que permulta eiusmodi il-
lis sollicitè expetentibus, sur-
dis auribus video te negli-
gere. Cæterum vnum il-
lud facillimum à te mihi
velim contingere. IVPIT.
Quid hoc verò rei est, Cyni-
sce? neque enim indi-
gentia diutius discrucia-
bis: maximè si rerum me-
diocrium, ut ais, inopia
conflictaris. CYNIS. Re-
sponde mihi ad quæstionem
quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguū profectò votum, & præstatu facile.
Proinde quære quæcunque fert animus. CYNIS. Vi-
de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

θῆ δειν, ἃ περὶ τῆς εἰμαρμένης
 κῆς, καὶ τῶν μοιρῶν ἱκέτιοι
 ἑρραψοδῆκασιν, ἄφωκτα
 εἶναι, ὅπου ἂν αὐταὶ ἐπιτύ-
 σωσι γινόμενῳ ἑκάστῳ. Ζεὺς.
 καὶ πάντῃ ἀληθῆς ταῦτα. οὐ-
 δὲν γὰρ δειν ὅ, τι μὴ αἰμοῖ-
 ραι διατάσσουσιν, ἀλλὰ πάν-
 τα, ὅποσα γίνονται, ἐπὶ τῷ
 σέτῳ ἀφαικτῷ σφερόμενα,
 αὐτοῦ ἐξ ἀρχῆς ἑκαστὸν ἰσικε-
 κλωσμένῳ ἔχει τὴν ἀπόδα-
 σιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γινέ-
 σθαι. Κν. ἔκου, ὅποταρ ὁ
 αὐτὸς Ομηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει
 ὁ ποιήσεως λέγει, Μὴ καὶ ὅ-
 περ μοῖραν δόμον Αἴδου εἰ-
 θέκεαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, λεγέμεν
 ἀληθῆς ἐφ' ὧν τότε αὐτόν·
 Ζεὺς. καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ
 οὕτω γινώσκῃ ἂν, ἔξω τῷ νόμῳ
 τῶν μοιρῶν, οὐδὲν περὶ τὸ νῆ-
 νορ. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὅπου μὲν
 ἂν ἐκ τῆς Μοῖρας λατρίῃς
 ἄδουσιν, ἀληθῆς ταῦτά δειν.
 ὅποταρ δὲ ἀφῶσιν αὐτὸς αἰ-
 θεὸς, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι,
 τότε

vera credenda sunt ista quæ
 de Fato & Parcis illi con-
 sarcinatis cecinerunt versi-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quæcunq; illæ
 cuique nascentium fatali de-
 creto adneuerint. IVP. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum dis-
 pensatione & cōsilio non or-
 dinetur: verum omnia quæ-
 cunque fiunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio vnumquodq;
 illorum certum & infalli-
 bilem fortitur euentum, nec
 fas est aliter fieri. C X N.
 Proinde quoties Homerus
 alia in parte suæ poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parcis inuitis
 regna subintret,
 ac id genus alia, nugari vi-
 delicet iunc illum dicemus?
 IVP. Et maximè: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque

adeò a præter linum. Caterum Poëtæ quæcunque ex Mus-
 sis suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 ties à Deabus deferuntur, ac per se aliquid literis ac me-
 moriæ

τότε δὲ καὶ σφάλλοντα, καὶ
 ὑπερβαντῶς τοῖς πρότερον διεξ-
 ἔρχοντα, καὶ συγγνώμη, ἢ ἄν-
 θρωποι οὐδὲν, ἀγνοοῦσι τὰ λη-
 θεῖα, ἀπὸ λθόντων ἑκένους, ὁ τίως
 παρὲν ἑρραψώδεια δι' αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔγω φημι
 μὲν. ἔτι δὲ ἡ ἀκύνό μοι ἀπό-
 κειναι, ὅπως αἱ Μοῖραί εἰσι,
 Κλωθώ, Λαχεῖσις, οἶμαι, καὶ
 Ἀτροπός; Ζεὺς, πάντων μὲν
 οὐκ. ΚΥ. ἡ εἰμάρμη Ζίνω
 καὶ ἡ τύχη (πολυθρῶν Ζοὶ ἢ
 καὶ αὐτοῖ) τίνος εἰσίν; ἢ τί
 δυνάται αὐτῶν ἑκάτερα, πό-
 τιον τὰ ἴα τῶν μοίρας, ἢ
 τί περὶ κένους; ἀκύνω γάρ αἱ
 πάντων ληρόντων, μηδὲν εἰ-
 να τυχῆς καὶ εἰμαρμένης δυ-
 νατώτερον. Ζεὺς, οὐ θέμις,
 ἅπαντ' αἰεθλύναι, ὅς κινῶ-
 σκετίν. ὁ οὐδ' ἐνικα ἡρώ-
 τησας ποτε περὶ τῶν μοι-
 ρῶν; ΚΥ. μὲν πρότερόν μοι,
 ὅς Ζεὺς, ἡ ἀκύνό εἴπω, ἢ καὶ
 ὑμῶν

moræ prodiū protulerint,
 tunc à vero tota via aber-
 rant, neque non cum priori-
 bus pugnantia atque contras-
 ria commemorant. Et igno-
 scendum quidem facinus, si,
 cum homines sint, veritatem
 ignorent, præsertim illo di-
 gressu numine, quod præ-
 sens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad hæc verò ὅ illud mihi
 responde: Nōne tres sunt
 Parcæ, nempe Clotho, La-
 chesis, ὁ Ἀτροπος? IUPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo ὁ Fortuna, cum ὁ
 ipsæ Deæ sint, multum vulgò
 celebratæ, cuiusmodi sunt,
 aut quænam unicuique illa-
 rum est potentia? An verò
 æqualem cum Parcis sortem
 obinent, aut maiore quàm
 illæ in rebus humanis guber-
 nandis potetia præditæ sunt?

Passim enim omnes affir-
 mantes audio, Fortuna ὁ Fato nihil vspiam esse po-
 tentius. IUPIT. Haud fas est omnia tibi comperta es-
 se, ὁ Cynisce. Cuius ergo gratia hæc de Parcis me inter-
 rogasti? CYN. Si prius mihi, Iupiter, ὁ illud exposue-

ὑμῶν αὐτὰ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη
 καὶ ὑμῖν, ἡρῶδα ἀπὸ τῆς λίνου
 αὐτῶν. Ζῶς, ἀνάγκη, ὦ Κυν-
 νίσκε. τί δ' οὐκ ἐμεδιάσας;
 Κυν. ἀνεμνήσθω ἐκείνων τῶν
 Ομήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιή-
 σαι αὐτῷ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν
 θεῶν διμυροῦσιν, ὅποτε ἡπέ-
 λας αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σφαῖρας τι-
 νῆς χερσὶς ἀναρτησάμενος
 τὰ πάντα. ἔφησ' ἥ' αὐτὸς,
 πλὴν μὲν σφαῖραν καθύσκειν ἐξ
 ἔρανός, τὸς θεὸς δὲ ἅπαντας,
 εἰδὼσιν ὧς, ἐκ κριμαννυμῆος,
 κατασπάσσει βιάσθω, οὐ μὲν
 κατασπάσειν γὰρ, σὺν δὲ ὁπώ-
 ταρ ἐθελήσας, ῥαδίως ἅπαν-
 τας Αὐτῇ λεγὼ γαίῃ ἐρῶσαι,
 αὐτῇ τε θαλάσῃ· τότε μὲν ἔμ-
 θαυμαστοὶ ἐδόκει μοι πλὴν
 βίαν, καὶ ὑπερβείη μετὰ
 ξὺν ἀκρόν τ' ἐπῶν, νυνὶ δὲ αὖ-
 τόν σε ἴδω ὁρῶ μετὰ τ' σφαῖρας, καὶ
 τ' ἀπὸ τῶν, ἀπὸ κελῶν νύματ' ὅ-
 ὡς φῆς, λευκάμενον. Δοκεῖ δ'
 ἔμ μοι δικαιότ' εἶναι ἢ Κλω-

θῶ

ris, num & in vos illa im-
 perium obtinent, & neces-
 sum sit ex illarum ^b lino vos
 pendere. I V P. Neces-
 sariū omnino, ὦ Cynisce. quid
 ergo risisti? C Y N. Com-
 modū Homeri illi versicu-
 li in mentem mihi venerunt,
 quibus te in Deorum concis-
 lio concionantem introdu-
 xit, & dignanter comminan-
 tem te catena quadam aurea
 omnia sursum subduciurum.
 Etenim dixeras, catenā cæ-
 litus te demissurum, ac tunc
 si velint omnes Dij ex illa
 pendentes, quamvis certas-
 tim summo studio te cona-
 rentur detrahere, nullo ta-
 men modo te loco essent mo-
 turi. Te verò, si lubium fo-
 ret, nullo negotio omnes
 unā cum terra & vasto gur-
 gite ponti velle subducere.
 Tunc equidem inusitato &
 admirando membrorum ro-
 bore pollere mihi videbare;
 ac mirificè inhorrescebam

animo, audiendo versiculos. Nunc autem te ipsum video
 unā cum catena & verbis tuis minacissimis, à tenui filo,
 ut ais, pendentem. Videtur itaque mihi multò iustius Clo-
 tho

θὼ μεγαλαυχῆσθαι, ὥς καὶ
αὐτόν σε ἀνάσπασον θεῶν ὄντων
ἐκ τῆ ἀπράκτου, λαθάσιν οἱ ἄ-
λιῆς ἐκ τῆ λαλάμου τὰ ἰχθυ-
σθαι. Ζεὺς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
ταυτὶ βέλῃται τὰ ἱρωτύματα.
Κυ. ἰκένο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν
μοιρῶν, καὶ τῆς εἰμαρμένης,
μὴ πρᾶξις, μηδὲ πρὸς ὅρ-
γλιν ἀκρότης μου, τὰ δηθῆ με-
τὰ παρρησίας λήγουν. εἰ γὰρ
οὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάλιν
τῶν αἰμοῖρα ἱερῶν, καὶ ὅ-
τιν ἄν ᾤσθ' ὁ δεινὸς ἔτι ἀπα-
ρίτη τῶν ἀπαξ δόξαντων αὐ-
ταῖς, τινὲς ἔνικα ὑμῖν οἱ ἄν-
θρωποι θύομεν, ἱκατόμβας
πρὸς ἀγορῶν, ὀρχομήνοι γνέ-
σθαι ὑμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα-
θά, ὅρῳ γὰρ ὅ, τι ἄν ἀφελού-
σαιμεν τ' ἱπιμελείας ταύτης,
εἰ μὴτε τῶν φανῶν ἀππο-
πᾶς ἐνρίδι διωαῶν ὑμῖν ἐκ
τ' ὀρχῶν, μὴτε ἀγαθὴ τιν
θεοσδότῃ ἐπιτυχεῖν. Ζεὺς. οἶ-
δα,

tho arroganter gloriari pos-
se, quod & teipsum in sub-
lime tractatum, & ex co-
lo pendulum videat, quem
admodum pisces ex ca-
lamo subductos contuentur
pisciculos. IUPIT. Haud
compertum habeo, quid i-
stæ tuæ sibi velint quæstiu-
culæ. CYN. Illud nimis
rum Jupiter: & per Parcas
ac Fatum te obsecro, ne a-
cerbè atque grauius acci-
pere velis, si veritatem ore
liberius protulero. Si e-
nim ista, ut tu dicis, ita se
habent, & Parcæ omnium
rerum potestatem & guber-
nationem obtinent, & ni-
hil à quoquam eorum quod
illis decretum est, immuta-
ri potest: cuius ergo gra-
tia vobis nos homines sacri-
ficamus? quamobrem he-
catombas vobis ad aras ad-
ducimus, votis expetentes
bona nobis vestra largitio-

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tan-
ta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum
auersiones ipsis precibus inuenire possumus, neque aliud
bonum diuinitus datum consequimur. IUPIT. Noui vn-

διαδοῦν ὅτι τὰ κομψὰ ταῦτα
 ἐρωτήματα ἔστι, πρὶν τῶν λα-
 ταρᾶτων ὁριζῶν, οἳ μὴ
 πενοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασί. καὶ νοιοῦσι τὰ τοιαῦ-
 τα ἐρωτῶσιν ἢ πρὸς ἀσεβείας,
 ἀπρὶς ποντοῦ καὶ ἢ πρὸς ἀκούς
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὥς ἐκαστοῦ
 ἑνὸς ἡμᾶς ἢ ὅτι ἐπιμελήσῃ τὴν
 σπουδαίαν πρὸς ἡμῖν, οὐδ'
 ὅπως τι συμβαίνει πρὸς τὰ ἐν
 τῇ γῇ πράγματα. πλὴν δὲ χαί-
 ρουσσι γὰρ τὰ τοιαῦτα διεξιόν-
 τες. ΚΥ. οὐ μὰ τὸν Κλωθεὺς
 ἀπράκτον, ὃ Ζεὺς, ὃ καὶ ἡμέ-
 ρων ἀναπαύσας, ταῦτά σε ἡ-
 ρώτη. ὃ δὲ λόγος αὐτὸς, ὃς
 οἱ δὲ ὅπως ἀπὸ πρὸς ἡμῖν,
 εἰς τὸ ἀπὸ πρὸς, πρὸς τὰς εἰ-
 τὰς θυσίας φησὶν. αὐτὸς δὲ, ὃ
 Διὸς, ὃς βραχέων ἐνέωκε
 σε. σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀπεί-
 νασαι, καὶ ὅπως ἀσφαλίσ-
 ρον ἀπείνη. Ζεὺς. ἐρώτα,
 ἢ ὅτι σχολὴ τὰ τοιαῦτα λε-
 γῃ.

de tibi istæ suppetant argu-
 tiæ, & immodestæ interro-
 gatiunculæ, nempe ab exe-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla proui-
 dentia res humanas admini-
 strari garriunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris questionibus
 impietatis ductu perqui-
 runt in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vul-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quæ apud vos
 aguntur rerum, nullam cur-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quæ in
 terris sunt negocijs, impu-
 denter mentiuntur. Verum
 enimverò nequaquam tali-
 bus disputationibus impli-
 cati gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ὃ Iu-
 piter, ab illis persuasus hæc
 interrogavi. Disputatio ve-
 rò nostra nescio quo modo
 eò progressa, in hoc ipsum

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porrò ne
 graueris, precor, ad quæsita respondere : & vide ut maximè
 prouidenter respondeas. IVP. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandi.

φῆρ. Κν. πάντα φῆς ἐν τῶν
μοιρῶν γίνεσθαι; Ζῶς. φημί
γῆρ. Κν. ὑμῖν δὲ διωατῶν,
ἀπαλλάττω ταῦτα καὶ ἀνα-
κλώσθην; Ζῶς. ὁδωμῶς. Κν.
βέλει γοῦν, ἐπαγάγω καὶ τὸ
μετὰ τῷτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ
ἔπω αὐτό; Ζῶς. δῆλον μὲν.
οἱ δὲ γὰρ θύοντες ὅ τῆς χρείας
ἐνέκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ
τινα ποιεῖσθαι, καὶ ὡς πρὸ νόου-
μῶν τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἡμῶν, ἢ
τιμῶντες ἅπῃ τὸ βέλτιον.
Κν. ἱκανὸν καὶ τῷτο, ἢ καὶ σὺ
φῆς ἐπὶ μηδενὶ χησίμῳ γί-
νεσθαι τὰς θυσίας, χεῖρότερον
δὲ τινὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τιμῶν-
των τὸ βέλτιον. καὶ τοι ἔτις τῷ
ἑφισῶν ἐκείνων παρῶν, ἢ γ-
ῶ ἄρ σι, καθ' ὅτι βελτίους φῆς
τὸς θεοὺς, καὶ ταῦτα, ὁμοδόξως
τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ παρὰ
ταῖς αὐταῖς διανοήσεως, τοῖς
μοίραις ταπεινέστες; καὶ ἄρ
πορεύσει αὐτοῖς τὸ ἀθανά-
τες

nugandi. CYN. Alisne
omnia Parcarum nutu &
decreto agi & fieri? IVP.
Aio sanè. CYN. Vobis
verò relictam esse facultatem
commutandi & reglo-
merandi? IVP. Nullo mo-
do. CYN. Vis ergo, ut
quod sequitur, inducam, siue
clarum ac planum illud di-
xero, seu secus? IVP. Cla-
rum utique est. Nam qui Dii
sacra faciunt, nulla neces-
sitate adducti sacrificant, sed
alternæ retributioni serui-
unt, perinde ac si bona à no-
bis mercarentur, aut alio-
qui honesto dediti colunt
quod viderint esse præstan-
tius. CYN. Et hoc abun-
dè satis esse ducis, potissi-
mum cum affirmes nullius
utilitatis respectu fieri sa-
crificia, verum bonitate qua-
dam hominum præstantio-
ra colentium. At si quis ex
Sophistis illis præstò esset,

haud dubiè ex te quæreret, quo nomine Deos homini-
bus potiores esse pronunciaras, præsertim conseruos ho-
minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ re-
rum sunt dominæ, subiectos. Neque enim, nisi me fallit
opinio,

τὸς εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους
 διοκῆρ· ἐπεὶ τὸ γὰρ μακρῷ
 χεῖρόν· ὅστις, εἴ γε τὸς μὲν, εἰ
 μινδρὸν ἄλλο, θανάτος γε εἰς ἐ-
 λυθρία ἀφείλετο. ὑμῖν δὲ
 εἰς ἀπειρον ἐκπίπῃ τὸ πρᾶ-
 γμα, καὶ αἰδίο· ἢ δὲ αἰὶν γίγνε-
 ται, ἐπὶ μακρῷ ὥλινω σπιν-
 φωμῶν. Ζῶς, ἀλλ', ὦ Κυ-
 σκε, τὸ αἰδίου τῷ, καὶ ἀπει-
 ρον, ὅθ' ἄλλοι μὲν ἔστι, καὶ ἐν
 ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν.
 Κυ. ὅχ' ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλ-
 λὰ δίδεσθαι καὶ παρ' ὑμῖν
 τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὰ ταρα-
 χὴν ἐνέει. σὺ μὲν γὰρ ὁ δαίμων,
 βασιλεὺς γὰρ, καὶ δυνάσται
 ἀνασπῶν πλὴν γλῶ, καὶ πλὴν
 θαλάσσης, ὥσπερ ἰμονιᾶν
 ἐαθέεις· ὁ δὲ Ἡφαιστος, χω-
 λός ἐστι, βελανύσος τις, καὶ
 πνείτης πλὴν τέχνῳ, ὁ Προ-
 μυθεὺς δὲ, καὶ ἀνυποκοπί-
 ον ποτὶ. τὸν γὰρ πατέρα

οὐ

opinio, illi respondebis, Deo-
 rum sortem hoc esse potio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc in
 ipso nomine infeliciores dis-
 cendi sunt. Homines enim
 et si aliud nihil, certè mors
 in libertatem vendicat: cæ-
 terum vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetuæ servituti
 mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV-
 PIT. Atqui, ô Cynisce, hæc
 perpetuitas, et immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vitam om-
 nibus bonis affluentem a-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate fruimini,
 ô Iupiter: verum apud vos
 quoque præfinita est quæ-
 dam dispar rerum fructio,
 multis coniuncta perturba-
 tionibus. Tu quidem felix

citer et beatè agis per omnia, cum Deorum summus im-
 perator sies, possisq; et terram et mare subducere quasi fu-
 ne demisso: cæterum Vulcanus claudus est, unus ex mecha-
 nicis camino et igne artem fabrilem exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem actus est. Quid autem patrem

tuum

οὐ τί ἄρ' ἡγοίμην, πεδύπλω ἔτι
 ἐν ὧ Ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἱ-
 ρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τι-
 πρόσκεισθαι, καὶ δουλεύειν ἱ-
 ερίοις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ ἁμέλῃ, τὸν σὸν ἀδελφ-
 φόν παρὰ τοῦ Λαομέδοντι,
 καὶ παρὰ τοῦ Αἰλίου, τὸν
 Ἀπόλλων. ταῦτα δὲ μοι οὐ
 πάννυ ὀδύσμονα εἶναι δοκεῖ,
 ἅμ' ἰοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν
 τινῶν, ἀτυχῆς τε καὶ ὁμοί-
 ροι εἶναι, οἱ δὲ ἑμπαλιν ἐὼ
 γῆρ' ἔχουσιν ὅτι καὶ λησύνονται,
 ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ πεισυνά-
 σθαι ὑπὸ τῶν ἱεροσύνων, καὶ
 ἐκ πλουσιωτάτων πένεσσι
 τοῖς ἐν ἀκαρπείῳ γένει-
 σθαι πολλοὶ δὲ καὶ κατεχθονῶ-
 θυγον ἥδ' ἡ, χρυσοῖ ἢ ἀργυ-
 ροῖ ὄντων, οἷς τῶν ἑμάρτο Λη-
 λαδίου. Ζεῦς, ὁρᾷς; ταῦτ' ἥδ' ἡ
 ὑβριστὰς, ὃ Κωισκίφης, καὶ
 τοῖ τὰ χαμῖα μελίσσας ποτὶ αὐ-
 τῶν.

tuum commemorem, quem
 etiamnum vinculis constris-
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiam
 nefandis amoribus vos ca-
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: prætercà
 aliquando seruili conditio-
 ne hominibus esse deuin-
 ctos, quemadmodum fratrem
 tuum Laomedonti dicto au-
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud ^c Admetum egis-
 se in seruitio inficiari non
 potes. Hac quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 & sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices & egregiè
 beati, sunt rursus qui non
 item. Mitto enim ut latro-
 cinio non secus atque nos
 dispoliamini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atq;
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto

temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam cons-
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IUP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in nos euomas, Cynisce: ac se fortasse illorum aliquan-
 do pœnitebit, intemperantis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. Κν. φέδρε, ὦ Ζεῦ, τῶν
ἀπαλῶν, εἰδὼς ἐδύναι πα-
σόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ πᾶ μοῖρα
πρὸ σὺ ἐδοξεν. ἐπεὶ ἐδὴ αὐτὸς
ἐκένους ὁρῶ τὸς ἐρροσύνας λο-
πασομένους, ἀπὸ οἷ γε πλεῖστοι
σφαγέουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἰ-
μαρτό, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτοὺς.
Ζεὺς. οὐκ ἐλίζοι, ὥς ἄρ' ἐκέν-
ου τῆς ἑταυροῦ τῶν ἀναυροῦ τῶν
τῶν πρόνοιαν ὧς λόγῳ; Κν.
πάννυ, ὦ Ζεῦ, δέσποιας αὐτὸς, ἐκ
οἷ δ' ὅτι ἐνέκα, πάντα γοιῶν,
ἐπότῃ ἄρ' ἔπω, οἷα ἐκένου
παιδούματ' αἶψ'. ἐγὼ δὲ πα-
ρὰ τίν' ὃ ἄρ' ἀπλουτὰ ληθεις,
ὁ παρὰ σὺ μάθοιμι; ἡδέως δ'
ἄρ' καὶ τῷ ἐροίμην σε, τίς ἢ
πρόνοια ὑμῶν αὐτῇ δέξεται, μοῖρα
τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς,
ὥσπερ ἄρχῃ καὶ αὐτῶν ἐ-
κένει; Ζεὺς. ἡδὺ σοὶ καὶ
πρόττον ἐφελω, οὐ θεμιτὸν ἔ-
ναι, πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ'
ἔρ τι ἐρ ἄρχῃ ἐρωτήσῃς φέ-
δρε,

CYN. Tolle minas, ὦ Iu-
piter. certò enim persuasum
habeo, nihil me mali passu-
rum, quod ante te mihi Par-
ca sufferendum non desti-
nauerit: quoniam neque il-
los ipsos sacrilegos suppli-
cio per te affectos video, sed
plurimi manus vestras in-
demnes effugiunt. Opinor
verò in fatis non esse ut ca-
pti scelerum pœnas expen-
dant. IVP. Nonne dicebant
aliquem esse illorum qui dis-
putationibus suis deorū pro-
videntiam tollerent? CYN.
Nimiùm pertimescis illos, Iu-
piter, nec scire possum cuius
gratia. Proinde omnia quæ-
cunq; dixerò, illorum doctri-
nam esse existimas. Ego verò
ab alio quovis potius quàm
à te veritatem peruestigare.
Ceterum & hoc perlibenter
ex te quærerem, quænam im-
psa vobis esset Providentiæ
nunquid una ex Parcarum

numero, an Dea quæpiam his longè potentior, tanquam
illarum regina? IVPIT. Iam & antè tibi dictum est, nula
lo modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve-
rò sub initium cùm dixisses te vnum quiddam quæsiturum,
nullum

Ἐγώ, οὐ πάντῃ πρὸς με ζοιῶντα
 διπλολογέμεν. Ὁ. καὶ ὁρῶ, ὅτι
 ὡς τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λό-
 γου, ἐπιδεδεῖται οὐδὲν ἡμᾶς
 πενοῦντας τῶν ἀνθρωπίν-
 ων. Κυ. ἐν ἐμὸν τὸ ζῶ, ἀλλὰ
 σὺ μικρὸν ἐμπροσθεν ἐφηθά,
 τὰς μοῖρας εἶναι τὰς πάντα
 ἐπιτελέσας· εἰ μὴ μεταμένη
 τοῖς κείνων, καὶ μετατίθεται
 αὐτὴς τὰ ἐρημνῆα, καὶ ἀμ-
 φισβητῇ τῆς ἐπιμελείας, πα-
 ραστάμενοι πλὴν ἐμαρμερέων.
 Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ μοῖρα
 αἰ ἐμῶν ἔκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ.
 μανθάνω, ἡγέρετο καὶ διὰ
 θεοὶ τινὲς τῶν μοιρῶν εἶναι
 φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔτις ἐ-
 κείνων ἂν εἴην αἱ πενοῦσαι·
 ὑμᾶς δέ, ὥσπερ σκόνην τινὰ καὶ
 ἐργαλῆα ἐστὶ αὐτῶν. Ζεύς.
 πῶς λέγεις; Κυ. ὥσπερ, οἶμαι,
 καὶ τὸ σκίωμανον ὧς τέκνον, καὶ
 τὸ πρῶτον σπειρῆ μέν
 σι πρὸς πλὴν τέχνην, ἐδάς δ'

ἂν

nullum finem facis apud me
 de rebus eiusmodi friuolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tuæ summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra providentia. C Y N.
 Non meum hoc quidem est,
 sed tu paulò ante constan-
 ter affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gu-
 bernarentur & efficerentur
 omnia: nisi iam horum ver-
 borum te pæniteat, ac quæ
 dicta sunt, reuocanda puz-
 tes, propulsoq; fato de ha-
 benda cura deliberâris. I V-
 P I T. Nequaquam, sed Pars-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. C Y N. Intel-
 ligo, ergo Parcarum fa-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illæ sunt, quas cuncta provis-
 dere certum esse: vos autem

non secus atque fabrilia quædam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. I V P I T. Qua ratione isthuc dicis? C Y N.
 N I S. Ea nempe, quemadmodum & ascia fabro lignas-
 rio, & terebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perha-

ἄν' ἔπαι, ὥς ταῦτα τεχνίτης
 ἐσίγ'· ὅδ' ἡ ναὺς ἔργον τὸ σκε-
 πάρυς, ἢ τὸ πρυφάνου, ἀλλὰ
 τὸ ναυπηγῆ. οὕτως ἀνάλογον,
 ἢ μὲν ναυπηγόν μόνον ἔκαστα,
 ἢ ἑμαρμένη ἐσίγ'· ὑμεῖς δὲ
 ἄρα πρὸς πάντα καὶ σκέπαρα
 ἐστὶ τῶν μοιρῶν. καὶ ὥς ἔοικεν,
 οἱ ἀνθρώποι δέον ᾗ ἑμψύ-
 νη θναί, καὶ παρ' ἐκείνης αἰ-
 τῆς τὰ γὰρ θά, οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς
 ἴασι, πλοσόδοις καὶ τιμᾶς γί-
 νουσαν. οἱ δὲ ὅδ' πλὴν ἑμψύ-
 νη τιμῶν τῶν ἄν', εἰς δέον
 αὐτὸ ἐπαίον· οὐ γὰρ οἶμαι
 σωατὸν εἶναι ὅδ' αὐτοῖς ἔτι
 τοῖς μοίραις, ἀλλά καὶ καὶ με-
 ταρτίον τι τῆς ἀρχῆς δοξάν-
 των περὶ ἐκείνης. ἡ γοῦν Ἀπο-
 π' ἐκ ἀνάσχοις ἄν', εἴ τις
 αἰς τὸναντίον πρέψει τὸν ἄ-
 νθρωπον, ἀναλιδὸν τὸ Κλωθὸς
 τὸ ἔργον. Ζῶς. σὺν ἡδὴ, ὧ Κυ-
 νίσκῃ, ὅδ' αἰ τὰς μοίρας τιμᾶ-
 νται πρὸς τὸν ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀπ'

perficiendam adminiculi. Nes-
 mo tamen, qui quidem com-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificem: neque na-
 uis ascie aut terebri opus dis-
 cenda est, sed eius qui nauem
 fabricauit. Non dispari ra-
 tione singula fabricans fa-
 tum putandum est: cæterum
 vos sororum fatalium ascie
 & terebra estis tantummo-
 dō. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multo iustius Fato sacra fa-
 cere debebant, ac ab illo bo-
 norum largiitionem postu-
 lare: cū illi interim ad vos
 cursitent, prece ac munerib-
 us deuenerantes. At neque
 si fatum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi facere
 viderentur. Neque enim o-
 pinor vllō modo fieri posse,
 vt Parcís quoque hoc immu-
 tare liceat, neq; non aliquid
 eorum subuertere, quæ initio
 illarum decreto immobili de

singulis irreuocabiliter statuta sunt. Proinde nequaquam æ-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium stamen
 coli torserit, laborem Clothus dissoluens. I V P. Tu iam,
 Cynisce, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas
 esse

ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχᾶν
 περὶ αἰθέρα. ἡμῖς δὲ, εἰ καὶ
 μηδενὸς ἄλλο ἐνέκα, τῇ γέ μιν
 τούτῳ, καὶ περὶ μιν εἰ-
 κασα τῶν ὑπὸ τῆς μοίρας λι-
 κυρωμένων, δίκαιός τι μοίμε-
 θα ἄρ. Κυ, τὸ μὲν ὅλον ἄ-
 ρησον, ὦ Ζεῦ, περὶ δύναι τὰ
 μέλλοντα, οἷς γὰρ τὸ φυλάξαι-
 ναι αὐτὰ, παντὶ ὡς ἀδυνά-
 τῳ· εἰ μὴ παρὰ τὸ τοῦ φῆς, ὡς
 περὶ αὐτῶν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σι-
 δηρᾶς τεθνήσκειται ἀδυνάτου
 ἐκφυγῆναι τὸ θάνατον, καθάρ-
 ξας αὐτόν. ἀλλ' ἀδυνάτου
 ἐξ ἄλφ' ἤρ' αὐτῶν ἡ μοῖρα λιω-
 γιτήνεται, καὶ παραδῶσθαι τῇ
 αἰχμῇ. καὶ ὁ Ἀδρας ὅ, ἐπὶ τὸν
 σιῶν ἀφ' ἑσ τῶν λόγγων, ἐκείνῳ
 ἢ ἀμαρτήσῃ, φονεύσει δὲ τὸ
 Κροῖσος πᾶσι, ὡς ἄρ' ἄρ' ἐ-
 σχυρὸς περὶ ἄμαρτος τῇ μοίρῳ
 φερομένης τῇ ἀκούσῃ ἐπὶ τὴν νει-
 σίον. τὸ δὲ γὰρ Λαῖος καὶ γέλοϊ-
 ον, τὸ Μὴ σπῆρι τέκνων ἄλο-
 κα, λαυμόνων βίᾳ. Εἰ γὰρ τεκ-
 νώσῃς, φησὶ, πᾶσι, ἀπ' αὐτῆς
 οὐ

esse contendis, sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diuinationem
 et oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 filio decreta sunt, iure opti-
 mo colimus. CYN. In sum-
 ma, nihil utilitatis affert, ὅ
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea observatione de-
 uitare nullo modo conces-
 sum est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, et hastæ obijciet. Ac
 Adrastus emissæ in suam
 cuspide, ab illa quidem aber-
 rabit: porrò Cræsi filium
 perempturus est, quasi vio-
 lento quopiam Parcarū de-
 creto feratur in iuvenē. Sed
 neq. illud quod Laio da-

tum est, risu caret, nempe illud: Caue sis dijs nolentibus pro-
 lem seras. ait enim: Nam sobole suscepta, occidet te filius.

rrrr

Etenim

σε ὁ φῦς. περὶ τὴν γὰρ οἶμαι,
 ἢ παρ' αὐνοῖς πρὸς τὰ παλιν-
 τως οὕτω γρηγοροῦσα. Ζιγὰρ
 Ζοι μετὰ τὸν χησμόν, καὶ ἔ-
 σπαρι, καὶ ὁ φῦς ἀπ' ἐκτεταγ-
 αὐτόν. ὥς οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 ἀπαιτῆτε τὸν μισθόν ἐπὶ τῇ
 μαντικῇ. ἔω γὰρ λήγειν, ὡς λο-
 ξὰ, καὶ ἐπαμφοτρίζοντα τοῖς
 πολλοῖς χεῖρ ἐάθαι, ὅ πάντες
 ἀπεφροῦντο ἢ ὁ τὸν Αἰλῶ
 σταδᾶς, πλὴν αὐτὸς ἀρχὴν ἡλῶ
 λῦσαι, καὶ πλὴν τῆς Κῦρος ἄμφω γὰρ
 διώταται ὁ χησμός. Ζῶς. ἡ
 τις, ὦ Κυνίσκι, τῷ Ἀπόλλωνι
 ὀργῆς αἰτία ἡλῶ τῷ Κροίῳ,
 διότι ἐπερὰ τοῦ ἐκείνου αὐτοῦ
 ἄρνεα λεία, καὶ χιλόνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔψωρ. Κυ. ἐχέτω μὲν
 μηδὲ ὀργίζεσθαι θεὸν ὄντα.
 πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι
 τῷ Ἀνδρῷ ἐπὶ τῷ χησμῷ, ἐ-
 πέπωτο, οἶμαι, καὶ ἄλλως,
 τὸ μὴ ὡς ἀκδοῦν τὰ μέ-
 λοντα,

Etenim superuacaneam at-
 que adeò infrugiferam opi-
 nor esse admonitionem ea-
 rum rerum quæ non possunt
 non fieri. Quippe post acce-
 ptum oraculum, et prolem
 suscepit, ac deinceps à filio
 peremptus est. Quare non
 video quamobrem et mera-
 cedem exigatis propter va-
 ticinium. Ut interim silen-
 tio præteream, quòd obli-
 qua et ambigua, et quæ
 in utramque partem referri
 possunt, non paucis respon-
 dere soleatis, non admodum
 clarè explicantes, num ille
 irasceretur Hale suum ipsius
 imperium euersurus esset, an
 Cyri. utrumque enim potest
 oraculum. IVRIT. Erat,
 ô Cynisce, Apollini quæ-
 dam aduersus Cræsum cau-
 sa simultatis et iracundiæ,
 propterea quòd illum per-
 tentauerat, carnes ouillas

ac testudinem vnâ elixando. CYNIS. At enim uerò
 conueniens atque adeò æquum et bonum fuerat, ut cum
 deus esset, ab omni iracundia foret alienissimus. Ve-
 rum, ut mea fert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspicua fu-

tura

λοντα, ἢ εἰμαρμένη ἐπέκλωσ-
 σεν. ὥς καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν,
 ἡ κένυς μέρος ἐστὶν. Ζεὺς. ἡ μὲν
 ὃ δὲν ἀρλεπείδς, ἀλλὰ μάττω
 θεοὶ ἰσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα
 εἰσφρόνῃσι εἰς τὰ πράγματα,
 ἔτι τῶν θυσίῶν ἄξιοι, καὶ θάπρ
 πρὸ πανα ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρ
 να. καὶ μοι δοκεῖς ἀκότως με
 καταφρονεῖν, ὅτι λεραυνὸν ὡς
 ὄρας, διηγκυλημῆς, ἀνέχο-
 μαί σε ὡσαῦτα καὶ ἡμῶν δι-
 ἰξιόντα. Κυ. βάπτει, ὦ Ζεῦ, εἰ
 μοι κεραιῶν πληγῶν εἰμάρ-
 ται, καὶ σε δὲν αἰτιάσμαι ὃ
 πηλῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθῶν,
 τὴν δὲ σὸ τιτρώσκεσθαι. οὐ-
 δὲ γὰρ τὸν λεραυνὸν αὐτὸν
 φαίλω ἄν αἰτιόμην μοι γνῶσθαι
 τοῦ πρῶματ'· πολλὸν ἐκένό-
 γει ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σε, καὶ
 τὴν εἰμαρμένην· σὺ δὲ μοι καὶ
 ὑπὲρ κένυς ἀπόκειναι. ἀνέμ-
 υησας γὰρ με, ἀπελήσας, τί
 εἴ

tura inaudiret, illius stamis
 ni Parca adneuerat. Vnde
 liquet vaticinium quoq; ves-
 strum, illius maximam esse
 partem. IVPIT. Nobis ve-
 rò nihil facis reliquum, sed
 (ut video) nequicquam dei
 sumus, qui neque proui-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificijs digni esse vi-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum terebrorumque instar
 sumus. Ac sanè videris me
 iure optimo ad hunc mo-
 dum superbè contemnere,
 quòd cum & fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impu-
 nè talia aduersus nos con-
 tumeliosè differentem. CY-
 NIS. Feri, ô Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cussus interire: neque te ob-
 iectum quicquam in ius vo-
 cabo, sed potius ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

cutientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruinæ causa mihi extitisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cæ-
 terum tu mihi illius loco respondeas velim, etenim mi-
 nis tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Quis sit tan-

Δὴ ποτε τὸς ἰσοσθένος ἢ λη-
 σὰς ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοσούτους ὑ-
 βείας, καὶ βιόας, καὶ ἐπιόρ-
 κας, σφιν τινα πομπάκας λι-
 ραυνῶτε, ἢ λίθοιο, ἢ νῆος ἰσίοιο,
 ἐδὲν ἀδικήσεως, ἐνίοτε δὲ χερ-
 σὶν τινα, ἢ ὄσιοιο ὁδοιπόροιο.
 τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ ἐδὲ τὸ τό-
 με θέμις ἐδὲν; Ζῶς. οὐ
 γάρ, ὦ Κωϊσκι, σὺ δὲ πολλὰς
 πράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἤκας μοι συμπε-
 φορηκῶς. ΚΥ. οὐκοῦν μηδὲ
 ἐκάνο ὑμᾶς ἔρωμας, σέ τε, καὶ
 πλὴν πρόνοιας, καὶ πλὴν εἰμαρ-
 μύνης, τί Δὴ ποτε Φωκίων; ἢ
 ὁ χερσὶς, ἐν τοσαύτῃ πηνίᾳ, ἢ
 σπάνῃ τῶν ἀναγκαίων ἀπέ-
 θανε, καὶ Αἰσιδέλης πρὸ αὐ-
 τῶ. Κακίας δὲ ἢ Αλκιβιάδης,
 ἀκόλαστα μαρμάκια, ὑπερ-
 πλουτοῦ, καὶ Μελίας ὁ ὑ-
 βείας, καὶ Χαλροψ ὁ Αἰγι-
 νίτης, λίναν δὲ ἄνθρωπον,

πλὴν

dem ut omisissis tot sacris le-
 legis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periu-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 ilicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meris-
 te, fulmine feriat? Non
 raro quoque hominem fru-
 gi, & viatorem spectatae
 sanctimoniae? Quid verò
 compressis labijs obticuis-
 ti Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IVPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugiat, quinam tibi vo-
 luptati sit istis me obtin-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquiren-
 dum mihi video, nempe à
 te & Fato & Prouiden-
 tia, quamobrem Phocion

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obie-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides: Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 opertus, ac Charops Aeginetes homo mascula venere

extre-

πλὴν μητέρα λιμῶ ἀπικέλευσεν.
καὶ πάλην, Σωκράτης μὲν
παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά, Μέ-
λυντος δὲ οὐ παρεδόθη. καὶ
Σαρδανάπαλ' μὲν ἰδασί-
λωνε, θῆλυς ὤν, Πρῶτον δὲ
ὧσὶν τοῖς, λαοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄν-
θρωποι, ἀνδραποδίσοντο πρὸς
αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο
τοῖς γιγνομένοις· ἵνα δὲ ὑ-
μῖν μὴ τὰ νυνὶ λέγω, καὶ ἔ-
καστον ἐπεξιδῶν, τὸς μὲν πο-
νηροὺς ἐνδραμονοῦντας, καὶ
τοὺς πλειονέκτας, ἀγαμέμνης δὲ
καὶ φερόμενης τὸς χεῖρους ἐν
πρώτῃ, καὶ νόβις καὶ μυέοις
λακοῖς περιεφορέους. Ζεὺς. οὐ
ἔρ' οἶδα, ὦ Κυνισέ, ἡλικίας
μετὰ τῇ βίῳ οἱ πονηροὶ τὰς
κοπάσας ἀπομύθουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ
οἱ χεῖροι ἐνδραμονίᾳ ἀγριῶν
σιγ. ΚΥ. Ἀλλ' οὐ μοι λέγεις, καὶ
Τιτυοὺς καὶ Τανταλῶν· ἐγὼ
δὲ, ἂν μὲν τι καὶ ὧσ' ἴδω, δειν,

extremè infamis, à quo ma-
trem suam fame necatam
pro certo constat. Contrà
Socrates undecimviris tra-
ditus est, Meletus verò non
item. ^k At hæc cur Sarda-
napalus mollis atque effæ-
minatus, delicijsq; totus fra-
ctus, regnauerit, Persarum
verò tot ac tanti viri vir-
tute longè optimi atque clas-
sissimi eius iussu in crucem
subacti sunt, propterea quòd
factis illius parùm deleta-
bantur : ut taceam quæ in
præsens sunt. longum e-
nim esset singulis percen-
sendis immorari, quemad-
modum mali & facinoro-
si per omnem vitam faci-
lè agant, & feliciter omni-
bus rebus affluentes, cate-
rùm boni ducantur & fe-
rantur paupertate, morbis,
& cæteris infinitis malis
impliciti, ærumnosè confli-

ctantes. IUPIT. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & scelera-
tos homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
turi sint boni? CYN. ^l Orcum mihi narras, & Ti-
tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium rerum est,

ἥδ' ἔμαυ τὸ θ' φῆς, ἰπαιδὰν ἀποθάνω. τὸ δ' ἐνὶ ἔχθρῳ, ἐδολόμην· ὃ δ' ἐπονομή τ' ἔστον χεῖρον ὀδυρομένης ὁμοῦ ὁμοῦ, ὃ δ' ἐπὶ ἐκκατάδικα γυπῶν κέρει· θάνατον ἡπάρ, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν Μακάρων νήδῳ πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν ὧν Ἠλυσίῳ λαμβάνει κατακλῆναι. Ζῶς. τί φῆς; ἀπιστῆς εἶναι τινὰς ἁλῶν καὶ τιμῶν, καὶ δίκαιον σῆμα, ἐνθα δὲ καὶ ἐξέλθῃς τὰ ὁκάσου βίῃ; Κν. ἀκούειν τινὰ Μίνω Κρήτῃ δίκαιον ἡλῶν τὰ βίαια· καὶ μοι ἀποκτείνῃ τι καὶ ἡπὶ ἐκείνου, σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. Ζῶς. τί δ' καὶ αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κνωίη; Κν. τίνας ἡλῶν καὶ τιμῶν; Ζῶς. τοὺς πομπηροὺς δολοφονοῦν, ὅσους ἀνδροφόνους καὶ ἐροσφόνους. Κν. τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἡρώας ἀπώμιπες; Ζῶς.

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo quaeris, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP. Prauos videlicet, cuius generis sunt parricidae & sacrilegi.

CYN. Quos autè ad heroum contuberniū amandare solet?

IVPIT.

haud obscurè cognoscam ubi fato functus fuero. Quantum autem ad praesens attinet, velim ut quantumcunque hoc temporis in viuis mihi exigendum est, ego interea omni felicitate perfunctus, tandem mortuus à sedecim vulturibus iecur meum depasceretur: verum non ut hic in vita siti pressus, quem admodum fertur Tantalus, in beatorum insulis cum heroibus biberem, in Elysio prato constitutus. IVPIT. Quid ais? An non credis esse quaedam parata supplicia, & poenas malis destinatas, & honores ac forum iudiciale, ubi singulorū vita habitat ratione cognoscendi expenditur? CYN. m Audio Minoa quendam Cretensem infra talibus rebus cognoscendis atque dijudicandis dare operā: ac mihi super illo quoque responde, estne tuus,

Ζῶς. τὸς ἀγαθὸς τε καὶ ὁσίος,
καὶ κατ' ἀρετὴν βιβιώκοντας.
Κυ. τίς ἐννεκα, ὦ Ζεῦ; Ζῶς.
Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ λο-
λάσειας ἀξιοί. Κυ. ἀλλ' εἰ τις
ἀκρίβειαν τι λατρεῖν ἐργασα-
το, λολάσει καὶ τοῦτον δι-
καιοί; Ζῶς. οὐδαμῶς. Κυ.
ὅλ' ἄρα, εἰ τις ἀκρὸν τι ἀγασ-
θὸν ἔδρασεν, ὅλ' τὸτον τιμῶν
ἀξιώσειν ἔσται; Ζῶς. οὐ γὰρ
οὐδ'. Κυ. οὐδέ τίνα γὰρ οὐδ',
ὦ Ζεῦ, ὅτι τιμῶν, οὐτε λολά-
σειν αὐτῷ πέσει. Ζῶς.
πῶς οὐδέ τίνα; Κυ. ὅτι οὐ-
δέ μὲν ἐκόντων οἱ ἄνθρωποι ποί-
εον, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀ-
φύκτῳ ἀκρίβειας, εἰ γὰρ
ἀληθῆς ἐκείνῳ ὅτι τὰ ἐμπέ-
δον ἐμολογημένη, ὥς ἡ
μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ
ἢ φονέει τις, ἐκείνῳ ἐ-
στὶν ἡ φονέεσθαι. καὶ ἢ ἐ-
ροσυνῇ, προσηγορίαν αὐ-

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ô Iu-
piter? IUPIT. Propte-
rea quòd illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandæ
sunt. CYNIS. Cæterum
si quis nolens & invito ani-
mo mali aliquid designa-
uerit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IVP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis inuitus boni aliquid fe-
cerit, eum honore digna-
bitur? IUPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ô Iupiter, ullâ
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IUPIT.
Quî verò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario faci-
mus, sed necessitate quadam

ineffugibili ad hoc compulsi: si tamen vera sunt illa quæ
antè confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum cau-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est.
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fana
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

τῷ δρᾷ. ὥς αἱ γὰρ τὰ δίκαια ὁ
 Μίνως δικάσαν μὲνοι, τὴν
 ἡμαρμύνην ἀντὶ τῆς Σισυφου
 λοπάσεται, καὶ τὴν μοῖραν ἀν-
 τὶ τῆς Ταυτάλης. τί γὰρ ἡκάνοι
 ἡ δίκη, πρὸς τὸν ὅτις ἐπι-
 τάγμασιν; Ζῶς. οὐκ ἔτι δὲ
 ἀπκρείνεσθαι αἱ ἀξιοί, τοιαῦ-
 τα ἱρωτῶντι. θρασὺς γὰρ αἱ, καὶ
 ὧς, καὶ αἱ ἀπὸ μὴ ἡδύα
 ταλιπάρ. Κν. ἐδιδόμην μὲν
 ἡδὺν ἐν τῷ ἐριδι, πῶς αἱ μοῖ-
 ραι ἀπὸ τῶν δόσιν, ἡ πῶς ἐπι-
 κνοῦνται, καὶ ἐπιμελεῖται τοῦ
 τῶν ἐς τὸ ληπτότατον. καὶ ταῦ-
 τα, τῆς δόσιν. ἐπιπόνον γάρ τι
 να, καὶ ἐκ ὧν μοιροῦν μοι δοκῶ-
 σι βιοῦν τὸν βίον, τοιαῦτα ἐ-
 χούσιν πράγματα, καὶ ὥς ἐοί-
 κων, ὅτι πάντων αὐτὰ ἀπὸ γῆ-
 ς ἡμαρμύνη ἐγγυῆσθαι. ἐ-
 γὼ γοῦν, αἱ μοι αἰρήσις δοθεῖν,
 ἐκ αὐτῶν ἀμαρμύνη πῶς αὐ-
 τὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀπὸ ἐ-
 λδοίμην ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν ἀ-
 βιώνων, ἡπὶρ καὶ θῆσθαι καὶ
 θῶν

Quocirca si Minos recte
 uti velit iudicio, multò æ-
 quius Fatum pro ⁿ Sisypho
 puniet, & Parcam pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando iussis dicto
 audientes fuerint? IVPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia præsertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam qui-
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quæsisse, ubi-
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tana-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 præsertim illis tantum tris-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minimè felici-
 tem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicite negocijs. Et quem-
 admodum verisimile est, ipse
 quoque fato parum propi-
 titio & fauente in lucem

sunt editæ. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentiùs agerem, quam ut colo
 Pars

Θωρ ἄτρακτον, ἑστῶτων πραγ-
μάτων μισθὸν ἐπὶ ἡρώων ἕκα-
στα. εἰ δὲ μὴ ῥέδιόν σοι ὀρέ-
κυνσθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ,
καὶ τοῖσι ἀγαπήσω, οἷς
ἀπὸ κείνων ἱκανὰ ᾖ ἱμφανί-
σαι τὸν περὶ τῆς ἑμαρμύνης
καὶ πενοίας λόγον, τὰ λοιπὰ δὲ
ἴσως ὅχ' ἑμαρὶς ἀκούσά μοι.

laueris. *Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a *Praeterlinum.*] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad filatrum Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noctem finxit peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
grediatur, statim ad insaniam præ metu redigitur. b *Lino.*] Id
est, filo. c *Admetum.*] Apollo inter pastorum numina nume-
ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliae regis pascuisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

—& te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d *Adraustus.*] Arginorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem.

e *Laio.*] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex Iocasta
Creontis Thebani filia suscepit Oedipum: qui grandior natus fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f *Hale.*] Ha-
lys Paphlagoniae fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
gonas interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
tur. Lucan. lib. 3. & Ouid. 4. de Ponto:

—crebro vortice tortus Halys. g *Fulmine arma-
tus.*] Poëta Ioui, deorum & hominum monarchæ, fulmen triful-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. *h* Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introducitur. *i* Socrates undecim viris traditus est.] Undecim viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est: ut videre licet in *Bis* accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laërtij Platone scimus. *k* Ad hæc Sardanapalus.] Primi mortalium Assyrij, rege Nino duce, ausi in exteras gentes arma ferre narratur, quarum multas sibi subdiderunt. Orbis imperium diu retentum, eorum rex ultimus Sardanapalus, à Medis in bellum prouocatus & viæ etus, amisit. *l* Orcum mihi narras.] Salust. in Catilinæ bello: Credo falsa existimans ea, quæ de inferis memoratur, diuerso itinere malos à bonis loca tetra, inculta, fœda atq; formidulosa habere. *i.* habitare. *m* Audio Minoa.] Socrates in Gorgia Platonis refert Iouem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, duos quidem ex Asia. Minoem scilicet & Rhadamanthum: unum verò ex Europa, Aeacum. Hi ergo postquam mortui fuerint, iudicabunt in prato quodam, ibiq; in trivio ex quo gemina pateant viæ, altera quidem ad tartarum, altera verò ad insulas beatorum. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, Aeacus iudicabit. Minoi autem id munus iniungam, ut ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, ut iustissimè procedat iudicium, recteq; fiat transmissio animarum. Ibi etiam legitur, quodam uterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedet, aureum habens sceptrum, de qua re meminit & Homerus. *n* Sisypho punit.] De Sisypho ob latrocinia à Theseo Atheniensium rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quoq; lib. 6. Aeneid. Vide etiam proverbium, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ-

DE MORTE

2918 τελευτης.

Peregrini.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Insectatur hic Lucianus id quod aliàs quoque libenter facit, arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præci-

præcipuè Philosophorum, vt cuius gratia plerique omnia audeant, neq; quicquam intentatum relinquant. Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem describit, qui vt famam aliquam sui relinqueret, in Olympijs constructo rogo, seipsum in ignem vltro coniecerit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimum ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsam etiam modum & causam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit, nimirum vt eam inuidiam à se ipso remoueret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti huiusce nouitas admirationem incusserat, quemadmodum & ex A. Gellio animaduertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit lib. 12. cap. 11. Videturq; omnino Stoica quadam animi pertinacia, vitæq; tædio mortem vltro sibi consciuisse, quemadmodum & alios quosdā eiusdē professionis viros fecisse aliquando legimus. Sed quod idem hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo hominum conuentu fecit, ambitionis argumentū præ se fert, ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res ambitio, vt multos eò dementiæ adigat, vt dum gloriam nimis auidè captant, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitentur, nihil neq; pensi neq; moderati habentes, dummodo famam tantopere ambitam post se relinquant: cuiusmodi Proteos utinā nec nostra ætas quosdam tulisset, ἀλλὰ ταύτην καὶ μέγιστον μὴ κινήσαν, Φασί. Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex seuerioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani viuens, æqualis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius

lius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoq; religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atq; præteritos repudiat.

LVCIANVS CRONIO
Salutem.

Δουκιανὸς Κρονίῳ νίῳ εὖ πρότερον. Ο ἱεροδιδάμων Περεινέῳ, ἢ ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομαζομένων αὐτὸν, Προτεὺς, αὐτὸς δὲ ἐκάνο τὸ τοῦ Ομηγεῖο Πρωτεύς ἔπαθον. ἅπαντα γὰρ δόξης ἔνεκα γένεομαι, καὶ μυείας πᾶς πρῶτόν, τὰ τελευτάα ταῦτα καὶ πῦρ ἔσθ' ἔσθ' ἄρα ἔρωτι τῆς δόξης ἔχετο. καὶ νυνὶ ἐκάνο ἀπλωθράκω αἶγι ὁ βέλτιστος, λατὰ τὸν Εμπεδοκλήα, παρ' ὅσον ὁ μὲν ἑὸν δαδῶν ἐπαράθη, ἐμβάλῶν αὐτὸν εἰς τὴν ἱερὰν, ὁ δὲ Ἰωνάδας οὗτος πλὴν πολυανθρωποπώλῳ τῶν Ἑλλήνων πανκρυβίων τηρήσας, πυρὰν ὅτι

μυρίσ

Infelix ille Peregrinus, aut (quo nomine potissimum delectari visus est se ipse nominando) Proteus, illud ipsum Homericæ Protei passus est: nihil enim non gloria gratia fieri sustinuit: cumque infinitis mutationibus transformatus esset, postremum ignis quoque factus est. Usqueadè gloriae cupiditate tenebatur. Et nunc optimus ille in carbonem & fauillas redactus est post Empedoclem, nisi quod hic temerarium facinus celare conatus, clanculum in crateras se dedit precipitem: porro generosus ille populosissimo Graecorum conuentu obseruato, ingentis

μυρίσιν νύκτας, ἐν πώλεισιν
ἐπὶ τούτων μαρτύρων, καὶ λό-
γους τινὰς, ἐπὶ τούτοις ἀπὸν
πρὸς τοὺς Ἑλλήνας, οὐ πρὸς πόλιν
ἢ μὲν τοῦ τῶν ἡμετέρων.
πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν
σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύμβῃ τῷ
γέροντι. μάλλον δὲ καὶ ἀ-
κῶ βοῶντι, οἷά σε ἐκὸς
βοᾶν, ὃ πρὸς ἀβελτηρίας, ὃ πρὸς
δοξοκοπίας, ὃ τῶν ἀλλῶν, ἀ-
λίαν ἐβόθαι πρὸς αὐτῶν.
σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
μακρῶ ἀσφαλίσσον, ἐγὼ δὲ
παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἐπὶ πρό-
τερον, ἐν πομπῇ πλήθει τῶν
ἀκροατῶν ἔπορον αὐτὰ, ἐν ἴσῳ
μὲν ἀχθομένων, ὅτε ἐθαύμα-
ζον πλὴν ἀπόνοιαν ἢ γέροντος.
ἢ ἔμεινεν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐ-
γελῶν ἐπὶ αὐτῷ, ἀπὸ δόξης
εἶναι, ἐπὶ τῶν λιπυρῶν ἐγὼ
δοξασαμένῳ, ὡς περὶ ὁ Ακ-
ταῶν ἐπὶ τῶν λιπυρῶν, ἢ ὁ ἀν-
ψιὸς αὐτῶν, ὁ Πηνελόπεια ἐπὶ τῇ Μα-
νιάδῳ. ἢ πᾶσι ἢ πράγματι
ἐλθόντων τῶν ἀλλῶν. ἢ ποι-
τῶν οἷον, οἷος γὰρ τῶν, καὶ ἡδύκα-
εἶναι ἀπὸ καμῶν, αὐτὸς ἐκείνου αὐτοῦ
Ceterum totius rei apparatus talis erat. etenim Poëtam haud
dubiè qualis fuerit nosti, tum quantas per omnem vitam

ingentissimâq; pyra constru-
cta, tot ac tantis testibus con-
scijs insiluit, ac orationes nō
nullas super hac re ad Græ-
cos habuit aliquanto antè
quàm hoc ausus est. Videor
itaq; mihi videre te nimium
huius senis deridentem arro-
gantiam, aut potiùs exclā-
mantem, qualia par est te
exclamare: O insipientem
insipientiam, ô ærumnosam
gloriam: aliaq; quæ de illis
ferè dicere consuevimus. At
tibi quidem hæc eminùs &
longè tutiùs dicta sunt: ego
verò iuxta rogum ipsum, in-
super antè quoque in copio-
sa auditorū multitudine eas
dem dicere non reformida-
ui, nonnullis equidem graui-
ter ferentibus, quotquot senis
arrogans consilium admira-
tionem incusserat. Erant au-
tem aliquot alij, qui & ipsi
huius gratia ridebant. At e-
go propemodum à Cynicis
discerptus essem, velut A-
tragæ-

ἡ τραγῳδία παρ' ὅλον τ' βίον,
 ὑπὲρ τ' Σοφοκλέα καὶ τ' Αἰσχύ-
 λου. ἐγὼ δ' ἐπὶ τὰ ἄριστα ἄς τὴν
 Ἥλιν ἀπεκόμην, σὺ δ' ἔγυμνα-
 σίς αὐτῶν, ἐπὶ κούρην ἅμα λιυ-
 κῶ τιν' ὅ, μεγάλη καὶ τραχέα
 τῇ φωνῇ τὰ σωυῖν ταῦτα,
 καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐ-
 πιβοάμενος, καὶ ἅπαντα ἀπαξα-
 πλῶς λοιδορούμενος, ἔτα κα-
 τέλιξεν αὐτῶν ἡ βοή ἐς τὸν
 Πρωτῖα. καὶ ὡς ἄν οἶός τε ὦ,
 περ ἄβουαι τοῖς αὐτὰ ἐκείνα ἀ-
 πομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο.
 σὺ δὲ γνωεῖς, ἀηλαδὴ ποη-
 λάκεις αὐτοῖς παραστὰς βοῶ-
 σι. Πρωτῖα γάρ τις, ἔφη, λεγόν-
 δοξον ὧν μὲν λέγειν, ὦ γῆ καὶ ἡ-
 λις, καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ
 πατρίω Ἡρακλῆϊ, Πρωτῖα.
 τὸν ἐν Συείᾳ δεθέντα, τὸν τῇ
 πατρίδι ἀνστήτα ποντακί-
 στίλιν ταλάντα, τὸν ἀπ' ἡμῶν
 Ῥωμαίων πόλεως ἐκδεχόμε-
 να, τὸν τῇ ἡλίδι ἐπισυμότητον,
 τὸν ἀνταγωνισσάμενον καὶ αὐ-
 τῶ ὧν Ὀλυμπία δυνάμετον,
 ἄν'

tragædias in lucem dederit,
 supra Sophoclem & Aes-
 chylum. Ego verò ubi pri-
 mum in Elin venissem, illo-
 rum certamine eò illectus
 atque perductus, statim Cy-
 nicum quendam inaudiui,
 magna & aspera voce con-
 sueta illa ac virtutem ex tria-
 uio intonantem, omnesq; in-
 discriminatim dicterijs &
 conuicijs inuadentem: tan-
 dem verò in Proteo eius vo-
 ciferatio desit. Hæc quem-
 admodum dicebantur, pro-
 mea virili cuncta tibi ex or-
 dine percensere conabor.
 Tu verò hæc planè ita se
 habere cognosces, quippe
 qui ipsis vociferantibus non
 semel adstitisti. Proteum,
 inquit, audet quispiam am-
 bitiosum dicere, ὦ terra, ὦ
 Sol, & flumina, & mare,
 & patriæ, Hercules? Pros-
 teum, qui in Syria vinculis
 colligatus fuit, qui in patria
 quinque millia talentorum
 ultro reliquit, qui ex vrbe

Roma eiectus est, quem Sole longè illustriorem esse con-
 stat, qui cum ipso Olympio commissus decertare possit.

At quia

ἀλλ' ὅτι οὐκ αὖτις ἐξήγαγε τὸν
 βίον διέγνωκεν ἑαυτὸν, ἔς
 λεγνολοξίαν τινὲς τῶν ἀναφί-
 ρουσι· ὃ γὰρ Ἡρακλῆς ἕως, ὃ γὰρ
 Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος· ὡς
 ραυνοῖ· ὃ γὰρ τὰ τελευτῶντα Εὐ-
 πειδοκλῆς ἔς τοὺς ἑρατῆρας;
 ὡς δὲ ταῦτα ἔπειν ὁ Θεαγύης
 (τῷτο γὰρ ὁ Λεπράδης ἐκείν·
 ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ τὴν παρ-
 ισώτων, τί βέλτεται τὸ πρῶ-
 τὸν πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Εὐ-
 πειδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτίαν; ὁ
 δὲ, ὃν ἔς μακρὰν, ἔφη, καὶ σὺ
 ἑαυτὸν ὁ Πρωτίαν Ὀλυμπία-
 σι· πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἐνέκα; ἔ-
 τα ὁ μὲν παρὰ τὸν λέγειν, ἐδόξα
 δὲ ὁ Λεπράδης, ὥστε ἀμήχανον
 ἦν ἄνθρωπον ἀκέραιον. ἐπὶ κερὸν οὐκ
 τὰ λοιπὰ ἐπαντιποιῶντος αὐ-
 τῷ, καὶ θαυμάσιος τινὰς ἐπε-
 βολὰς διέξιοντος κατὰ τοῦ
 Πρωτίαν. τὸν γὰρ γὰρ Σινοπία, ἢ
 τὸν διδάσκαλον αὐτῷ Ἀντι-
 σθένης, ὃς δὲ πρῶτονθεν ἠξίου
 αὐτῷ, ἀλλ' ὃς δὲ τὸ Σωκράτη αὐ-
 τόν. ἐκάλεσε δὲ τὸ Δία ἐπὶ τῷ
 ἄμικτον, ἔτα μὲν τοι ἐδοξεν
 Etenim Sinopea, aut præceptorē eius Antisthenē, ne conferre
 quidē cum illo dignatus est, sed neq; ipsum Socratē. Prouoca-
 bat autem et ipsum Iouem in certamen, deinde cū visum

At quia ignis adminiculo ē
 viuis se subducere statuit,
 hoc ambitioni eius et vane
 gloriæ quidam imputant.
 Nonne verò ad hunc modū
 ē terris discessit et Hercu-
 les: nonne ita Aesculapius et
 Dionysius fulmine? Nonne
 postremū et Empedocles in
 crateras semet immisit præci-
 pite? Hæc vbi dixisset Theage-
 nes (hoc enim nomine vocis-
 ferator ille vocabatur) ro-
 gabā quendā ex assistētibus,
 qd hoc de igne aut Hercule
 aut Empedocle ad Proteum
 attineret. Atqui, inquit ille, bre-
 ui semet ipse flāmis absum-
 pturus est Proteus. Quomo-
 do, inquā ego, aut cuius grā-
 tia? Deinde cū ille omnem
 rem mihi exponere insisteret,
 Cynicus in tātū vociferaba-
 tur, vt nullo pacto eius audis-
 endi copia mihi relinquere-
 tur. Audiebam itaq; reliqua
 ipsum effundentē, ac laudib.
 mirificis Proteū extollētem.
 esset

αὐτῷ, ἴσως πως φυλάξαι αὐ-
 τὸς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν
 λόγον. Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὅ
 βίῳ ἄετις διμυρρίματ' ἀ-
 θιάσας, τὸν Δία τὸν Οὐλύμ-
 πιον, καὶ Πρωτῖα, πλάσαι δὲ
 καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φιδίᾳς,
 τῷ δὲ ἡ φύσις. ἀλλὰ νυνὶ ἐξ ἂν-
 θρώπων εἰς θεὸς τὸ ἄγαλμα τῷ
 οἰκόμεται, ὅχ' ἔμφορ' ἐπὶ τοῦ
 πυρὸς, ὁρῶντες ἡμᾶς λαλᾶσι
 πόρ. ταῦτα ξυνὸν πομπῇ ἰσθῶτι
 διεξιθῶν, ἐδάκρυε μαλαγῆ-
 νοίως, καὶ τὰς τρίχας ἰτίμει-
 λε, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ
 ἔλκεν. καὶ τίλη, ἀπῆγον
 αὐτὸν λίσσοντα μεταξὺ τῶν
 λιωικῶν τινος παραμυθοῦ-
 μένοι. μετὰ δὲ τῶν ἄλλων
 ἀνθὺς ἀναβαίνει, οὐ πειριμέ-
 νας σπλνθλῶναι τὸ πλῆθος,
 ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοισι τοῖς πῶ-
 τέροισι ἱερείοισι ὑπέχεα τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 ἐπὶ πολλῷ ἐχέλα, καὶ δὴ λῶ
 νφόθεν αὐτὸ δρῶν, εἶτα ἤρξα-
 λε ὡς ὡς ὡς ὁ λατάρας
 Θέα-

esset illi similes eos quodam-
 modo inter seipfos seruare,
 eiusmodi finem orationi im-
 posuit. Duo hæc, inquit, præ-
 stantissima opificia ætas no-
 stra vidit, nimirum Iouem
 Olympium, & Proteum:
 quorum quidem illius archi-
 tectus fuit Phidias, huius ve-
 rò opifex natura. At tunc ex
 hominum commercio ad su-
 peros hæc statua migratura
 est: cæterum per ignem abi-
 ens, nos orphanos in terris
 destituet. Hæc ubi cūmul-
 to sudore differuisset, lachry-
 matus est satis ridiculè, ca-
 pillōsque vellebat è capite,
 subparcens tamen, ne radi-
 citus extraheret. At postre-
 mū abductus est à quibusdam
 Cynicis, tristè ac lachrymā-
 tem cōsolantibus. Hoc abdu-
 cto alius illicò cōcionaturus
 ascendit, non cunctatus do-
 nec multitudo dilaberetur,
 sed ardentibus adhuc sacris
 turbam continebat. Ac sub
 initium quidē effusissimè ri-

debat, videbaturq; illud ex intimis præcordijs facere: deinde
 ad hūc modū orationē suā exorsus est; Posteaquā maledictus

Theas

Θεαγένης τελευτῶν τῶν μιαιφόνων
 τῶν αὐτῶν λόγων, τὰ Ἡρακλείτου
 δάμνα ἰπομένετο, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἐναντίον, ὅτε τῷ
 Δημοκρίτῳ γελῶντι ἄρξας
 μάκαρ αὐθις ἐγέλασεν ἐπὶ πολλοῖς,
 ὥστε καὶ ἡμῶν τὸς πολλοὺς ἐπὶ
 τὸ ὁμοίον ἐπισπάσασθαι ἔτα
 ἐπιστρέψας ἐαυτὸν ἢ τί γὰρ ἄλλο,
 ἔφη, ὃ ἄνθρωπος, καὶ ποιεῖν
 ἀκούοντας πρὶν ἢ τῷ γελοῖον
 ῥήσιν, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας
 γέροντας δοξαίῃ καταπύ-
 σαι ἔνικα μονοῦσι λιθιστῶ-
 ντας ἐν ᾧ μέσῳ, ὡς δὲ ἀδελ-
 φῶν, οἷόν τι τὸ ἄγαλμα ὅτε τὸ
 λευθρόμορον, ἀκούσας μὲν,
 ἐξαρχῆς παρὰφυλάξαντι
 πῶν γνώμων αὐτοῦ, καὶ τὸν
 βίον ἐπιτηρέσαντι. ἔνια δὲ
 παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐν
 πτωχότητι, καὶ οἷς ἀνάγκη
 ἦν ἀκείῳ ἐδιδῆναι αὐτόν·
 τὸ γὰρ τῆς φύσεως τῷτο πλάσ-
 μα καὶ διημιόρρημα, ὃ τὸ Πο-
 λυκλείτου λεγόμενον, ἐπὶ εἰς ἄν-
 θρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμε-
 νίᾳ, μοιχῶν ἀλόν, μάλα

πολλοῖς

καὶ cognitum esse. Etenim hoc naturæ figmentum et opific-
 cium, Polycleti canon, ubi firmata iam ætate in virum
 sss sss adole-

Theagenes scelestissimis or-
 rationibus suis lachryman-
 do finem imposuit, ego di-
 uersa ratione à risu Demo-
 criti exordiar. Ac iterum
 sublatis cachinnis, in ri-
 sum vberem solutus est, adeò
 ut nostrum plerosque ad
 communem risum pertra-
 heret. Deinde sedato risu,
 cōuertens seipsum: Et quid-
 nam aliud, inquit, ò viri, no-
 bis peræquè faciendum est,
 adeò ridiculas orationes au-
 dientibus, videntibusque vi-
 ros ætate decrepita vilis-
 simæ gloriolæ gratia tan-
 tum non saltantes in me-
 dio? Vt autem rectius in-
 telligatis cuiusmodi nam il-
 la sit statua quæ flammis ab-
 olebitur, audite me, qui ab
 initio eius mentem calli-
 dè animaduerterim, omni
 eius vita diligenter obser-
 uata. Nonnulla verò à ciui-
 bus quoque suis memorata
 percepi, quibus non potuit
 non exactissimè perspectus

πομπὰς πληγὰς ἔλαβει, ἢ τινα
 ἦτο, κατὰ σοῦ τίγρης ἀλόμει-
 ντο, διέφυγε, ῥαφανίδι πλὺν
 πυγλὸν βιβυσμὺς. ἔταμα-
 ράκιόν τι ὥρῳον εἰσφείρας,
 πρισχιδίαν ἐξωνίσαστο παρὰ
 τῶν γονέων τοῦ πατρὸς, πε-
 νύτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τῶν ἀρ-
 μοςκὸν ἀπαχθῶναι τῆς Ἀσίας.
 ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἰάσαντο
 μοι Διοκῶ. πηλὸς γὰρ ἔτι ἄ-
 πλος. ὡς, καὶ ὅτε περὶ ντι-
 ρὶς ἀγαλμα ἡμῖν ἰδιδυ-
 μίστητο. ἂν δὲ τὸν πατέρα ἴ-
 θρασ, καὶ πάντων ἀκούσαι ἄ-
 ξιον. καὶ τοὶ πάντες ἴσιν, ἢ ἄ-
 πηκόσι, ὡς ἀπὸ πνιγῆ τὸν γέ-
 ροντα, ἢ ἀνασχόμενος αὐ-
 τὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἡδύ-
 νηρῶν. ἔταμα πατρὶ τὸ πρᾶγ-
 μα διελθὼν, πυγλὸν ἰαν-
 τὸν κατὰδικάσας, ἱππανάτο,
 ἀπὸ τῶν ἀμείνων, ὅτι περ

καὶ

adolescere incepisset, multa
 in Armenia vitiatas per
 adulterium mulierculis, non
 parum multa suscepit ver-
 bera. Denique verò per
 tectum exiliens et elapsus,
 fuga salutem redemit, ras-
 phano oppletas nates au-
 ferens. Exin puerum quos-
 piam formoso per vim con-
 stuprato, tribus nummos
 rum millibus à pueri paren-
 tibus, cum tenuis essent for-
 tuna, foeditatis impunita-
 tem mercatus est, ne ad
 praefectum Asiae duceretur.
 Hac atque eiusmodi mis-
 samhi facienda esse viden-
 tur, etenim lutum adhuc in-
 forme erat, ac nondum
 perfecta statua nobis for-
 mata. Caterum quibus in-
 iurijs confectum etate pa-
 rentem affecerit, admodum
 auditu dignum esse opinor,

et memoratu necessarium. Et sanè omnibus vobis com-
 pertum atque auditum esse reor, quomodo senem praefoca-
 verit, nequaquam sustinens eum ultra sexaginta annos
 iam senescētem. Postea verò quàm tanti sceleris fama diuul-
 gata est, arreptâq; fuga se ipse condemnasset, incertis va-
 gans sedibus oberrabat, terram terra cōmutando. Qua in pe-
 regrinas

καὶ τὸν θαυμαστὸν σοφίαν
τῶν Χεισανῶν ἐξέμαθε, περὶ
τὸν Παλαιστίνην ὧς ἐρεῖται
ἢ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυ-
γγρόμῳ. καὶ τί ᾤοντο βρα-
χεῖ παύσας αὐτοὺς ἀπέφηνε,
πρόφητης καὶ διασάργης καὶ
ξωαγωγὸς, καὶ πάντα μύ-
νον αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βί-
βλων τὰς μὲν ἐξηῆτο, καὶ
Διασάργας, πομπὰς δὲ αὐτὸς
καὶ ξωαγῶν, καὶ ὡς θεὸς
αὐτῶν ἐκάνοι ἰδιουαῶτο,
καὶ νομοθέτης ἔχωντο, καὶ πρὸς
πάντων ἐπεγράφον. τὸν μί-
ζαν γοῶν ἐκάνον ἔτι σέβον-
τες ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Πα-
λαιστίνῃ ἀνασκοποῦντα, ὅ-
τι ἐκάνον πάντων τε καὶ τὸν
ἀσώγαγον εἰς τὸν βίον. τότε
δὲ καὶ συνηφθίς ἐπὶ τούτῳ
ὁ Πρωτὺς, ἐνέπισεν εἰς τὸ
Διωματικόν, ὅπῃ καὶ αὐτὸ
ὁ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα πεί-
ποιήσει πρὸς τὸν ἐξῆς βίον,
καὶ τὸν τερατίαν καὶ Δοξο-
ποσίαν, ἢ ἐν ᾧ ἐτύγγαν.

ἐπὶ

cerem illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptias
et gloriam, quam erat amantissimus, conciliauit. Itaque

regrinatione et mirificam
illam Christianorum sa-
pientiam perdidicit, cir-
ca Palæstinam sacerdoti-
bus et scribis illorum con-
uersans. Ac sanè non mul-
to in tempore pueros om-
nes illos præ se esse ostens-
dit, propheta, ac sacrificio-
rum princeps, et Synago-
gæ socius, breuiter, omnia
solus existens. Præterea li-
brorum nonnullos exposuit,
nonnulli verò et sua in-
dustria conscripti sunt. Ac
veluti deum hūc ipsum per-
hibebant: nam eo et legum
auctore utebantur, et præ-
fectum illum declarabant.
Itaque etiamnum magnum
illum hominem reuerenter
colunt, nempe illum qui
in Palæstina crucifixus est:
quoniam primus nouum il-
lud mysterium in hominum
vitam inuexerat. Tunc ve-
rò comprehensus etiam ob

hoc ipsum Proteus in cars-

ἐπὶ δ' οὐκ ἐδέετο, οἱ Χρι-
 στιανοὶ συμφορὰν ποιεῖν τοῦ
 πρᾶγμα, πάντᾳ ἐκινῶν, ἵνα
 πᾶσα περὶ αὐτοῦ. ἔτ'
 ἐπὶ τοῦτο ὡς ἀδυνατοῦν, ἢ
 ἀπὸ θεραπείας πᾶσα οὐ πά-
 ρως, ἀλλὰ ξυὺ σπασθῆναι
 γινώσκοντες. καὶ ἔωθον μὲν οὐκ ὡς
 ἄλλοι παρὰ τὸν δεισμοντικόν
 πειρασμόντα γράψαι, ἡρᾶς
 τινος, καὶ παιδείας ὁρῶντες. οἱ
 δὲ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ συνειδήσει
 ἴσμεν ἡνδρῶν μὲν αὐτῶν, ὡς
 ἔχοντες τὴν δεισμοντικὴν
 εἴητα ἀπὸ πᾶσι ποικίλα ἐσκε-
 μνίσθη, καὶ λόγοι ἐν αὐτῇ ἐλ-
 θόντες. καὶ ὁ βέλτιος ὁ Περικλῆς
 ὁ (ἐπὶ τῷ τῷ ἐκαλῆς) ἡσ-
 τὸς Σωκράτης ἐπὶ αὐτῶν ὡς
 νομάς. καὶ μὲν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσίᾳ πόλεων ὅσοι, ὧν ἡ πό-
 λιν, τῶν Χριστιανῶν ἐλ-
 λόντων ἅπασαν τὴν βοή-
 θειαν καὶ ξυαγορεύουσιν, καὶ
 παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα
 ἀμύχανον

postquam in carcerem con-
 iectus est, Christiani hanc
 rem grauitur & indignè fe-
 rentes, nullam non impen-
 debant operam, & planè
 mouebant omnia, tentan-
 tes si quo modo illum fur-
 tim possint eripere. Deinde
 animaduertentes hunc co-
 natum frustra esse, nihil ta-
 men ex altero quo captiuus
 egebat obsequio intermitte-
 bant, verum omnia cum ma-
 gna fide & diligentia præ-
 stabant. Ac manè quidem
 illicò videre erat iuxta car-
 cerem præstolantes anus vi-
 duas quaspiam, & orbos
 puerulos. Illorum verò pars
 etiam vnà intus cum illo
 somnum capiebant, corru-
 ptis pecunia custodibus. Ex-
 it omnis generis cœnæ in-
 ferebantur variæ, ac sacri
 inter sese sermones diceban-
 tur. Atqui optimus ille Pere-
 grinus (adhuc enim hoc no-

minis obtinebat) nouus quoque Socrates ab illis nominaba-
 tur. Quin etiam in Asia plerasque vrbes fuisse constat, à
 quibus venerunt quidam laturi auxilium, Christianis mit-
 tentibus ex publico, neq; nō collocuturi, & virū consolaturi.

Incre-

ἐμύχανον δὲ τι τὸ τάχ' ὅτι
 πλεονεξία, ἵππιδαν τι τοῖς.
 ὅν γ' ἡμεῖς ἀνθρώποις ἐν βρα-
 χείῃ ἔσθ' ἀφαιδῶσι πάντων. καὶ
 δὲ καὶ ὅτι Περιγέινω ποτὶ αὐ-
 τὸν ἵκε χεῖματα παρ' αὐ-
 τῶν, ἐπὶ πλεονεξίᾳ τῶν δις-
 μῶν, καὶ πρόσδοτον ὅτι μικρὰν
 ταύτην ἐποίησαν. πεπείκασιν
 γὰρ αὐτὸς οἱ λακοδαίμονες, τὸ
 μὴ ὅλον ἀθάνατον ἴσθαι, καὶ
 βιώσθαι τὸν αἰὲν χρόνον, παρ'
 ὃ καὶ καταφρονῶσι τῷ θανάτῳ,
 καὶ κύντες αὐτὸς ἐπιδιδόα-
 σιν οἱ ποταμοί. ἵππιδαν δὲ ὅτι
 μοβίτης ὁ πρῶτος ἵππιδαν
 αὐτοῦς, ὡς ἀδελφοὶ πάντων
 ἦν ἀμήλων, ἵππιδαν ἅπα-
 παραδάντες, θιὲς μὴ τὸς Ελ-
 ληνικοὺς ἀπαρνήσονται, τὸν
 δὲ ἀνδοκοπισμῶν ἐκείνον
 σοφιστὴν αὐτῶν πεισυνῶσι
 καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους
 βιώσι. καταφρονῶσιν οὖν
 ἅπαντων ἐξίσης, καὶ λοιπὰ
 ἔχουσιν, ἄνθρωπος ἀπει-
 βῶς

Incredibile verò est, quan-
 tum studium & celerita-
 tem in hoc ostendant, si quid
 tale vulgo innotuerit. Illi-
 cò enim nulli rei parcunt.
 Proinde Peregrino quos-
 que multæ tunc opes ab il-
 lis mittebantur, sub vincu-
 lorum pretextu, nec vul-
 garem rerum proventum
 lucrificiebat. Etenim
 haud dubitanter sibi pers-
 suaserunt infelices illi, se
 omnino immortalitate frui-
 turos, perpetuoque victu-
 ros esse. Quam ob rem &
 mortem magno contem-
 nunt animo, ac non pauci
 sua sponte semet occiden-
 dos offerunt. Deinde pri-
 mus quoque illorum legis-
 lator eorum persuasit ani-
 mos, quemadmodum om-
 nes inter se fratres essent.
 Postea verò quàm semel à
 nobis desciverunt, Græco-
 rum deos constanter abne-
 gant, solum autem Crucifi-

xum illum impostorem adorantes, secundum illius leges vi-
 uendi rationem instituint. Proinde apud illos omnia ex
 quo habentur contemptui, existimanturque esse communia.

βῆς πίστεως τὰ τοιαῦτα παρα-
 δειξάμενοι. ἢ ὅτι τὸν παρὰ
 θεοῦ εἰς αὐτοὺς, γόνιμο καὶ τε-
 χνίτης ἀνθρώπου, καὶ πράγ-
 μασι χρῆσθαι διδάσκουσιν, αὐ-
 τήκα μάλα πολλοὶ ἐν βρα-
 χὺ ἐγγύς, ἰδιώταις ἀνθρώ-
 ποις ἐγγυτέρω. πλεονάζει ὁ
 Περικλῆς ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ
 τότε τῆς Συρίας ἀρχόντος,
 ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίρου-
 τος, ὃς συνῆκεν τὴν ἀπόνοιαν
 αὐτοῦ, καὶ ὅτι δίδωκεν ἅρ-
 θαντον, ὡς δόξαν ἐπὶ τῷ
 ἀρχόντῳ, ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτὸν, ὃς
 τῆς κοινότητος ὑπολαβὼν ἄ-
 ξιον. ὃς εἰς τὴν οἰκίαν ἵπα-
 νελθὼν, καταλαμβάνει τὸ
 πρὸ τοῦ πατρὸς φόνου ἐπι-
 φανισμὸν, καὶ πολλὰ τὸς
 ἱπποκράτους τὴν κατὰ
 γένειαν διήρπασεν ὃς τὰ πολλὰ
 ἐκ τῶν λιτημάτων παρὰ τὴν
 ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτοῦ, καὶ μόνοι
 ὑπελείποντο οἱ ἀγροί, ὅσον
 εἰς πεντηκοντακά τάλαντα.

domum regressus, comperit paternæ cædis memoriam non-
 dum fuisse sopitam, sed multos superesse, qui mira per-
 uicacitate accusationem aduersus illum adornarent. Dissipa-
 rat itaque maiorem possessionum suarum partem in peregri-
 nationem, ac tantum relictæ erant agri fermè quindecim tas-

lentorum.

quæ citra fidem exactè ex-
 ploratam in communem ve-
 sum à quoquam deferente
 suscipiunt. Quòd si quis
 præstigiator, aut alioqui ho-
 mo promptus et versutus,
 et rei faciendæ appositæ
 eos accesserit, breui ad-
 modum opulentus effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotarum simplicitate cal-
 lidè queat abuti. Cæterum
 Peregrinus tandem liber di-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris præsidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Philosophiæ commera-
 cio gaudente. Qui cum il-
 lius subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc præclaræ famæ glo-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimisit illum, ne di-
 gnum quidem ratus eundem
 esse supplicio. Ille verò exin

ἡ δὲ ἡ πᾶσα ὁσία, τρίακον-
 τὰ πρὸς ταλάντων ἀξία, ἡ δὲ
 γέροντος κατέλιπεν, ἔχων, ὥσπερ
 οἱ παγγέλοι. Θ. Θεογένης ἔλε-
 γει, πρὸς τακισχιλίων. Ἐσέτε γὰρ
 ἔστι ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν
 πόλις, πρὸς τὴν αὐτὴν τὰς
 γαλινῶνας παραλαβοῦσα,
 πρὸς αὐτὴν, αὐτοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ
 λοιπῇ παρασκευῇ. ἀλλ' ἔτι
 γὰρ καὶ τηροῦσα, καὶ τὸ ἔκκλη-
 μα θιρόν. ἡ δὲ, καὶ ἰσχυρὰ οὐκ
 αἶς μακρὰν ἱπποπόνησιν αἰ-
 τις αὐτῶν. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος
 αὐτὸς ἀγανῆτα, καὶ ἡδονή,
 ὡς ἴφασα οἱ ἰδόντες, γέ-
 ροντα πρὸς αὐτοῖς, οὕτως ἀ-
 σκεδὼς ἀπληρότα. ὁ δὲ σοφὸς
 οὗτος Πρωτεύς, πρὸς ἀπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι
 ἔξευρε, καὶ ὅπως τὸν λίνδου
 νορ διέφυγε παρὰ τῶν γὰρ αἶς
 πρὸς ἑκκαχσίαν τῶν Παριαν-
 ῶν, ἡ κόμα δὲ ἦδον, καὶ τρέφει
 σα πινάρου ἡμπαχίον, καὶ
 πῦρα

lentorum. Nam tota sub-
 stantia quam pater relique-
 rat, triginta talentorum sum-
 mam non excessit, non, ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mil-
 libus dignam falso confir-
 mavit. Tanti enim neque tota
 Parianorum urbs, tamen si
 quinque civitates sibi vicinae
 adiungeret, venderetur, una
 cum ipsis hominibus et iu-
 mentis, et reliqua supelle-
 ctile. Vigeat itaque eius es-
 tiam dum flagitium et ac-
 cusatio in recenti hominum
 memoria. Nec ita diu ha-
 bitavit in patria, sed sta-
 tim aduersus eum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 verò ipse populus indignas-
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhi-
 bent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter et impie
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille Proteus ad hæc
 omnia non oscitanter inten-

sus erat, quinam aliquid inuentum comminisceretur, unde
 vim et periculum à se declinaret. Progressus ergo in me-
 diam Parianorum multitudinē, nutriebat verò iam comam,

πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύ-
 λον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ὅπως
 μάλα τραγικῶς ἐσκάνασθ. 1018.
 τὸ δ' ἐν ἐπιφανείᾳ αὐτοῖς, ἀ-
 φανῆσαι ἔφη πλὴν ἑστίαν, ἢ ὃ
 μακαρίτης πατήρ αὐτοῦ ἔλα-
 τέλιπε, Δημοσίαν εἶν' πᾶσαν.
 τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ Δῆμος,
 πύνητον ἄνθρωποι, καὶ πᾶς
 Διανομὰς λεχηνότου, ἀνέ-
 κρασον ὁπθὺς ἕνα φιλόσο-
 φον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα
 Διογένην καὶ Κράτητ' ἡγε-
 λωτῶν. οἱ δὲ ἑχθροὶ ἐπιφί-
 μωντο, καὶ ἔτις ἐπιχερή-
 σαι μεμνηθεὶς τῷ φόβου, λί-
 θοις ὁπθὺς ἐδάπαντο. ἐξήγαγον
 τὸ δυνάστητον πλανησόμενον,
 ἱκανὰ ἐφόσθη, τοὺς Χειριανὺς
 ἔχων, ὅφ' ὧν διορυφορέμπος,
 ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις αὐτοῖς, καὶ
 χρόνον μέγιστα ὅπως ἐδόσκε-
 το. εἴτα παρανομήσας τὴν καὶ
 ἐς ἐκείνης (ὥφθη γάρ τι, ὡς
 οἶμαι, ἐδῶκεν, τῶν ἀπ' ῥήτων
 αὐτοῖς) οὐκ ἔτι πᾶσι μένων
 Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaueversum
 incedebat, stipatus, in omni agebat rerum abundantia. Atque
 ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-
 missio nescio quo aduersus illos flagitio (siquidem visus erat,
 ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus

sordido amictus pallio, pes-
 ra ex humeris suspensa, et
 baculum manu tenebat: erat
 autē omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 ciuibus suis apparuisset: uni-
 uersam, inquit, substantiam
 quam sibi beatæ memoriæ
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam dimittere. His
 auditis, homines egerunt et in-
 opes, neque non ad distribu-
 tionem auidē inhiantes, pro-
 tinus exclamauerunt, illum
 vnicum esse Philosophum,
 vnicum amantem patriæ, v-
 num qui verē Diogenis et
 Cratetis esset æmulus. Porro
 τὸ autem inimici necessariō
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pa-
 ternæ cædis facere, illicō
 petebatur lapidibus. Se-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vaga-
 turus, satis sibi viatici in
 amplius

αὐτῶν, ἀπρὸ μὲν ὧν, ἐν παλι-
 νωδίας αὐτοῦ διὲν ἀπαυτῆρ
 παρὰ τῆς πόλεως τὰ λιτήμα-
 τα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδὸς,
 ἡξίς ταῦτα κομίσασθαι, λιπὸν
 σαντὶ βασιλείῳς, ἔτα τῆς
 πόλεως ἀντιπροσβουσαμένης,
 εἰδὲν ἐπράχθη, ἀπ' ἡμετέρῃ
 κελούσῃ, οἷς ἀπαξ δ' ἔγνω μη-
 δυνὸς κατ' ἀναγκάσαντος, τρί-
 τη ἐπὶ τοῦτοις ἀπλημῖα εἰς
 Αἰγυπτον, παρὰ τὴν Αἰγαθόβου-
 λον, ἵνα περ τὴν θαυμασιὴν
 ἀσκησιν διήσκῃ, ξυρόμεν
 ἢ τὴν λιπαρῆς τὸ ἡμῖν, χρί-
 μεν ὅτι πηλῶ τὸ πρόσωπον ἐν
 ποτῶ ὅτι τῶν σκευῶν δὴ
 μὴ ἀναφθῶν τὸ αὐτοῖον, καὶ
 τὸ ἀδιάφορον δὴ τὸ τοῦ κα-
 λῶν ἐπιδακνύμεν, ἔτα
 πᾶν, καὶ παύμεν νάρθηκι
 εἰς τὰς σκευὰς, καὶ ἄλλα πολ-
 λὰ νεανικώτερα θαυματο-
 ποιῶν, ἐκείθεν δὲ ἔτα παρι-
 σκουσμένη, ἐπὶ Ἰταλίαν
 ἔπλουσε, καὶ ἀπὸ τῆς νεῶς
 ἐνθὺς ἰλοιορῶν πᾶσι, ἢ μά-

λισσ

amplius illis, magna rerum
 difficultate perplexus, per
 recantationem opinabatur
 opes suas iterum à ciuitate
 repetendas esse : missisq̃ li-
 teris, voluit iussu regis des-
 nuò cuncta auferre. Con-
 trà deinceps missa legatio-
 ne etiam à ciuibus, nihil as-
 etum est, sed iussus est sta-
 re rebus semel ab ipso con-
 stitutis, præsertim à nemine
 ad hoc per vim compul-
 sus. Post id tertiam in Aegy-
 ptum peregrinationem in-
 stituit ad Agathobulum iter
 faciens, ut admirando stu-
 dio semet excerceret, tondens
 capitis dimidium, ac vul-
 tum limo oblinens. Postea
 in magna circumstantis po-
 puli corona, tractans in ma-
 nibus virilia, hoc tanquam
 medium ὃ indifferentis esse
 demonstrabat. Exin ver-
 berabat, ὃ verberabatur
 ferula circa nates. multaq̃
 alia iuuenilia more miri-

fico ac præstigioso designabat. Cæterum ad hunc modum in-
 structus ὃ exercitatus hinc soluit in Italiā: egressusq̃ è naui,
 st atim omnes homines infectatus est linguæ petulantia, cum

λιστα ὡς βασιλεῖ, πρότατον
 αὐτὸν καὶ ὑμειώτατον εἰδὼς,
 ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκένω
 γὰρ ὡς ἀκὸς, ὀλίγον ἔμελλε τῶν
 βλασφημιῶν, καὶ ἔκ ἡξίε φη-
 ποσοφίαν ἐπολυμένον τινα
 λολάξεν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μά-
 λιστα, τέχνῃ τινα τὸ λοιδο-
 ρῆσαι πεποιημένον. τέτθ
 αὖ καὶ ἀπ' ἐστῶν τὰ τῆς δό-
 ξης ἀνέαντο. παρὰ γοῦν
 τοῖς ἰδιώταις καὶ περὶ βληπ-
 τῶν ἐπὶ τῇ ἀρνούει, μέχρι δὲ
 ὁ πλεὺς πόλιν ἐπιτιτραμμέ-
 νον, ἀνὴρ σοφός, ἀπέπεμ-
 ψεν αὐτὸν ἀμείψας ἐντυ-
 φῶντα ὡς πράγματι, ἀπὸν
 μὴ εἰδῶναι πλεὺς πόλιν τοιοῦ-
 τον φιλοσόφον. πάλιν ἀπὸ
 καὶ τοῦδε λαοῦ αὐτοῦ, καὶ
 ὅτ' ὁ σμάτ' ὡς ἅπασιν, ὁ
 φιλόσοφ' ὅτ' ὁ πλεὺς παρρη-
 σίαν καὶ πλεὺς ἄγαν ἐλευθε-
 ρίαν ἐξέλαθες, καὶ πρὸς ἁλυν-
 ῖα τὰ τοῦδε ὡς Μουσωνίῳ καὶ
 Δίωνι καὶ Βηκτιάτῳ, καὶ ἑ-

primis verò regem, quem no-
 uerat natura placidissimum
 & mansuetissimum: qua re
 impulsus, tutiori debaccha-
 batur in omnes audacia.
 Etenim regi, ut par erat, pa-
 rum curæ erant conuitia &
 blasphemæ, neque ullum
 ex his qui philosophiæ se tra-
 diderant, propter verba sup-
 plicio afficere dignabatur,
 cū primis verò eos qui ratio-
 nem cōiitijs impetendi alios
 artem sibi peculiatem fecis-
 sent. Porro autem Peregri-
 nus tanta dicendi licentia
 non mediocrem sibi glo-
 riam comparabat. Itaque a-
 pud homines idiotas in ma-
 gna erat admiratione & re-
 uerentia propter arrogan-
 tiam, donec is qui Reipub.
 procuracionem obibat, vir
 sapiens, eiectum eum ables-
 gasset, cū præter modum
 hac libertate nimisq; petu-

tis lanter abuteretur, dicens,
 urbi nihil opus esse tali philosopho. Quare hoc quoq; de illo
 memorabile est, dum in ore erat omnib⁹ philosoph⁹ propter
 dicendi libertatem, ac immodicam linguæ licentiam eiectus.
 At enim iam exactus oppido, cū Musonio ac Dione & Epi-
 ceto

τις ἄλλ' ὅτι περὶ αἰσάσει ζωὴν
 τῇ ἐγγύτῳ. ὅτω δὲ ἐπὶ τῷ
 Εὐάδῃ ἰλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡ-
 λείοις ἰλοιδόρῃτο, ἄρτι δὲ
 τοῖς Εὐκλῶας ἱππῶν ἀντά-
 ραοθα ὄπλα Ρωμαίοις. ἄρτι
 δὲ ἄνδρα ποσειδέα καὶ ἀξιό-
 ματι πρὸς ὄντα, διότι καὶ ἐν
 τοῖς ἄλλοις ἔν' ἰπποῖσι τῷ
 Εὐάδῃ καὶ ὕδωρ ἱππῶν
 γὰρ τῇ Ολυμπίᾳ, καὶ ἱπποῖσι
 διψᾷ ἀποκινεῖν τοὺς πα-
 νηγυρεῖς, κακῶς ἡγόρευον,
 ὡς καταβηλῶντα τοὺς Εὐ-
 κλῶας, διὸν τοὺς θιατὰς
 τῶν Ολυμπίων διακαρτε-
 ρεῖν διψῶντας, καὶ νῦν Δία
 γὰρ καὶ ἀποκινεῖν ποτινὸς
 αὐτῶν, ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νό-
 σων, αἰτίας δὲ τὸ ξηρὸν τοῦ
 χωρίου, ἐν ποτῶν ὡς πλῆθει
 ἐπιπόλαον. καὶ ταῦτα ἐλ-
 γὲ πίνων τῷ αὐτοῦ ὕδατι,

ὡς

et eo consuetudinem habuit,
 cumque alijs quotquot non
 dissimili infortunio mul-
 tatos esse nouerat. Ad ex-
 tremū ita regressus in Græ-
 ciam, modò probrosis di-
 citis Elienses impetebat, mo-
 dò Græcos ut aduersus Ro-
 manos arma sumerent, so-
 licitabat, modò virum in-
 dustrium, & multa digni-
 tate præditum turpiter in-
 uadebat, propterea quòd il-
 le præter alia quibus de
 Græcis erat optimè meri-
 tus, etiam hac in re non
 vulgarem præstitisset Græ-
 ciæ & opem & operam,
 quòd aquam in Olympiam
 deduxisset, ac primus po-
 pulum ad festiuitatem con-
 fluere solitum, siti pereun-
 tem subleuasset. In hunc er-
 go Peregrinus linguæ pro-
 cacitate adductus, turpia
 verba euomere non cessabat, quasi Græcos hac mollitie
 effæminaret: Oportet spectatores Olympiorum sitim forti-
 ter tolerantes perdurare. Ac per Iouem non pauci illorum
 mortem oppetebant, vehementibus morbis impliciti, interea
 propter loci siccitatem in magna & promiscua multitudine
 emergentibus. His ita dictis, de eadem aqua potare solebat,

adeò

ὅς δ' μικρὸν κατέλαυσαν αὐ-
 τὸν ἐπιδραμόντων ἅπαντων,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατα-
 φυγὼν ὁ γυμναστής, ἔδρε τὸ
 μὴ ἀρθναῖν. ἐς δ' πλὴν ἐξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ δεῖ
 τιφίάρων ἐτῶν σωθεῖς, τῶν
 δεῖ μίσην, ἐξελύκει περὶ τῶν
 Ελλήων ἔπαινον, ὑπὲρ τῶτο
 ὑδωρ ἐπαγαγόντων, καὶ ἀρ-
 νογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς.
 ἥδη δ' ἀμειλυνόμενος ὑφ' ἁ-
 πάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως
 πεινῶντων ὤν (ἔωλα γὰρ ἴω
 ἅπαντα) καὶ ὁδὸν ἔτι κα-
 νεργῆν ἐδιώατο, ἔφ' ὅτῳ
 ἐκπλήξα τὸς ἐντυγχάνοντας,
 καὶ θαυμάζων, καὶ περὶ αὐτὸν
 ἀρβλίπην ποιήσας, οὐπὲρ
 ἐξ ἀρχῆς θριμώτινα ἔρω-
 τα ἔρων ἐτήγχανεν. τὸ τιλω-
 τῶν τῶτο τόλμημα ἐβελού-
 σα δὲ περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δι-
 δωκεν λόγον ἐς τὸς Ελλήους,
 οὐδὲν

adeò ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus la-
 pidibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulisset,
 ac ita præsenti discrimini
 vitata morte se subtraxisset.
 Ceterum in proxima Olympiade
 orationem per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura me-
 ditatam atque compositam,
 ad Græcos habuit, laudes
 eius qui aquam deduxerat,
 ac fugæ suæ tunc factæ de-
 fensionem complectentem.
 Iam verò ab omnibus cer-
 tatim contemptus negligebatur,
 nec erat amplius perinde in
 precio et admiratione. Siquidem
 friuola et exoleta erant quæ
 moliebatur omnia, nec quicquam
 poterat amplius nouiter com-
 mentum aut excogitatum

producere, quod stuporem et admirationem incussisset ac-
 cedentibus, et quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extremè
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium et au-
 dax de pyra facinus commentus est, eaq̃ de re in Græcorum
 multum

αὐτὸς ἀπ' Ολυμπίων τῶν ἑμ-
 πεδον, ὡς ἐς τὸ πῶς καὶ σὺν
 ἑαυτῷ. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα
 θαυματοποιεῖ, ὡς φασί, βό-
 θρον ὀρύσσων, καὶ ξύλα συγ-
 κομίζων, καὶ θανάτῳ τινὰ
 πλὴν ἀαρτείας ὑποσχεσθῆναι.
 Ὁ δὲ ἰχθὺς δὲ, οἷμαι, μάστιγι
 καὶ πεινῶν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπιδόειν ἐκ
 τῆ βίης, εἰ δὲ καὶ πάντως δι-
 γνώσκῃ οἱ ἀπακτάσκειν, μὴ
 πυρὶ, μηδὲ βίῃ ἀπὸ τῆ τρα-
 χείας τῆ βίης χεῖρ, ἀλλ' ἐπὶ
 ῥόρῳ τινὰ θανάτου τρόπον, μυ-
 εῖων ὄντων ἰσόμορον ἀπὸ
 θῆμ. εἰ δὲ καὶ τὸ πῶς, ὡς Ἡρά-
 κλειος τι ἀσπάζεται, τί δὲ
 ποτε ἐκὶ κατὰ σιγὴν ἰσόμο-
 ρον ὁρᾷ ὁ δὲ γὰρ ὁρᾷ, ἐν ἑκεί-
 νῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνον,
 ἵνα τινὰ, οἷον Θρασύλῳ τῷ
 Φιλοκτινῶ παραλαβῶν; ὁ
 δὲ ἐν Ολυμπίᾳ, τῆς πάντη
 ρεως πληθύνει, μόνον ἐκ ἐπι-
 σκη-

multitudinem sermonem iam
 sparsit quod statim à prio-
 ribus Olympijs veluti in
 diem posterum flammis se-
 met ipse traditurus esset.
 Et nunc hæc ipsa multis
 adornat præstigijs, ut fa-
 ma est, eruenda fossa, li-
 gnisque comportandis, ac
 miram & inusitatam tole-
 rantiam promittendo. Er-
 rat verò illi, ut mea fert
 sententia, omnino mors ex-
 pectanda, nulloque modo
 è vita profugendum. At
 si immobili proposito prore-
 sus constitutum habet mor-
 tem cum vita commuta-
 re, consentaneum mihi vi-
 debatur, ne hoc igne fie-
 ret, neque his quæ sunt
 in tragædijs, utoreretur, sed
 alia aliqua mortis permu-
 tatione, quum infinitæ
 sint, electa, è viuis discede-
 ret. Quod si tamen igne,
 tanquam re quapiam Her-

culea, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
 electo quopiam monte multis arboribus consito, in eo se ip-
 se concremauit solus, vno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
 Philoctete assumpto? Ille autem in Olympia præsentem magna
 homi-

σκληρῆς ὀπίσσει αὐτὸν, ἐκ ἀ-
νάξι' αὖ, μὰ τὸν Ἡρα-
κλέα, ἔγωγε καὶ τὸς Πατρα-
λοίας, καὶ τὸς ἀθῆναις δίκας δι-
δόνου τῶν τοιμημάτων. καὶ
κατὰ τοῦτο πάντες ὅσοι δὲ
αὐτὸ οἰκῶν, ὁμολογῶ πάντα
εἰς τὸν Λυφάλαριδ' ταυ-
ρον ἐμπίσυντα, πῶς ἀξίαν
ἀπεικονίσαν, ἀπὸ μὴ ἀπαξ
χάνοντα πρὸς πῶς φλόγα, ἐν
ἀναρῇ τιθάναν. καὶ ὅτ' αὖ
καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγου-
σιν, ὡς ἐπεί οὐδὲν αὖ ἄλλ-
ον θανάτου πρόπ' τοῦ οὗ
πυρός· ἀνοῖξαι ὅτ' οὐ μόνον
τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τιθάν-
ου. ἰδὲ μὲν τοι θεάματα ἐπιθε-
ται, οἶμαι, ὡς σιμὸν, ἐν ἱερῷ
χωρίῳ καὶ ὁμῶς ἀνθρώπῳ,
ἐνθα μὴ δὲ θάπτεται ὅσιον τὸς
ἐκείνους ἀπθνήσκοντας. ἀπὸ
τε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάντα
βίβλων τις ἐνδοξ' ἔγνωναι,
ἐπεί

hominum frequentia, non
in tabernaculis se solum vi-
debit, alioqui haud indi-
gnus existens per Herculem,
sicut par est homines par-
ricidas ac impios malefa-
ctorum pœnas dare. Quin
etiam nimium cunctanter
ac serò illud facere videretur,
quem iam dudum os
portebat in Phalaridis tau-
rum illapsum, dignum ne-
farijs factis exhausisse sup-
plicium, nec tantum ses-
mel in flamma hiscentem
subito expirare. Etenim
à multis hoc pro certo con-
firmari audio, nullam mor-
tem esse velociorem aut
properantiorē, quàm eam
quæ per ignem illata fue-
rit. Solum enim os ape-
riendum est; & statim ef-
flatur anima. Atqui & il-
le, ut opinor, eam quoquē
spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, rem videlicet grauem & præclaram esse,
sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mo-
rientes religiosum dicitur. Audiuiſtis enim, nisi fallor, quem-
admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebre
apud posteros nominis sui monumentum relinquare, cum
nullam

ἐπὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ κ' ἔ-
χον ἐπιτυχῆν τούτων, ἐνέπρη-
σε τῆς Εφesoίας Ἀρτίμιδι
τὸν νῆον. τοιοῦτόν τι καὶ αὐ-
τὸς ἐπινοῶ, ὡς οὗτος ἔρωσ τῆς
διόξης ἐντέτηκον αὐτῷ. καὶ
ὡι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀν-
θρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διὰ
ξένου αὐτὸς θανάτου κατὰ φρο-
νῆν, καὶ ἐκκαρτερῆν ὡς διὰ
νοῦς. ἐγὼ δὲ ἡδίως ἄν ἰροί-
μιω, ἢ κ' ἔκνον, ἀπ' ὑμᾶς, ἢ
καὶ τοὺς κακίους βούλοισθαι
ἄν μαθητὰς αὐτοῦ γινώσκειν
τῆς καρτείας ταύτης, καὶ
κατὰ φρονῆν θανάτου, καὶ κα-
κίας. καὶ τῶν τοιούτων δι-
μάρτυρων. ἀπ' ἧς ἂν οἶδ' ὅ-
τι, βοληθεήτι. πῶς ἔγωγε Πρω-
τίους τὸν δακύνειν, καὶ τὸς μὲν
ῥησὶς ἐφελύσσει, τὸς δὲ πονη-
ρὸς δὲ φιλοκινδυνωτὴρ καὶ
ὡλημροτὴρ ἀφραγῆς, καὶ ὡ-
κινδυνώδης, ἐς τὸ μόνος ἀπὸ
πανίπσοσθαι τὸς πρὸς τὸ ὠφέ-
λιμον ὁφειλόμενος τὸ πρᾶγμα.

ὑμᾶς

nullam aliam videret sibi
relictam esse innotescendi
rationem, Ephesiae Dianae
templum absumpsit incen-
dio. Tale quippiam & hic
secum molitur in animo:
tanta gloriae cupiditate tan-
tum non miser ille conta-
bescit. Sedenim aiunt ille
lum hac ipsa hominum gra-
tia facere, ut eosdem mor-
tis contemptum doceat, ac
in rebus arduis toleran-
tiam. Ego verò perliben-
ter interrogarem, non ille
lum, sed vos, nunquid etiam
maleficos & facinorosos
ius discipulos fieri cupiatis
in eiusmodi tolerantia per-
discenda, ac morte contem-
nenda, tum afflictionibus &
cæteris terroribus fortiter
perferendis? Atqui certè
compertum habeo, ista vos
minimè velle aut cupere.

Quo igitur pacto hoc Pro-
teus discernit, ut bonis tan-
tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefarijs homi-
nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
audendi animū additurus? Esto sanè ad hoc tantum cōcursu-
ros esse, qui in optimā partē hanc rem saltem spectaturi sint.
proins

ὑμᾶς δ' οὐκ αὖθις ἐρίσωμα,
 διεξαίει' ἄν ὑμῶν τοὺς πα-
 θας ζηλωτὰς τῷ τοιούτῳ γένε-
 σθαι; οὐκ ἄν ἐποίτε. καὶ τὶ τὸ το-
 ῦτό μοι, ὅπερ μίθ' αὐτῶν τις τῶν
 μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειν ἄν;
 τὸν οὐκ Θεαγένει τῷ μάλα
 αἰτιάσασθαι ἄν τις, ὅτι τὰ πᾶ-
 ρα τῶν ἀνδρῶν, ἃ ἐπείκει τῷ
 διδασκάλῳ, καὶ σωδοῦν ἐπα-
 ρὰ τὸν Ηρακλῆα, ὡς φησιν,
 ἀπὸντι, διωκόμεν' ἐν βρα-
 χεῖ πάντων δαίμων γινώσκει, καὶ
 συμπεσόντων ἐπὶ λεφαλῆς ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πυρὶ καὶ βάκ-
 τρῳ καὶ τριδῶνι ὁ θεὸς, ἀλ-
 λὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥά-
 θια, καὶ πάντος ἄν εἴη. τὸ τέ-
 λος δὲ καὶ τὸ λεφάλαιον καὶ
 ζηλοῦν, πῶς πυρὶ ἄν σωθῇ-
 τα κορμῶν σικίντων, ὡς ἐνι
 μάλα, χλωρῶν, ἐναποπνιγῆ-
 ναι τῷ λαπνῶ. τὸ πῦρ γὰρ αὐ-
 τὸ, ὃ μόνον Ηρακλέους καὶ Α-
 σκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰερο-
 δούλων

proinde ego vos iterum ro-
 gabo: Cupitisne liberos ves-
 tros illius æmulos fieri?
 Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quærebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cū in alijs per om-
 nia viri æmulus esse studeat,
 hac in parte tamen præce-
 dentem præceptorem minis
 sequatur, iterq; cum eo fa-
 ciat, ad Herculem, velu-
 ti perhibent, abeunte, præ-
 fertim cū in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix euadere, per præ-
 ceptum saltem in ignem illa-
 psus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, æ-
 mulationis summa sita est,
 sed hæc extra periculum
 posita sunt, & imitatu fa-
 cilia, & cuiusvis homi-

nis. Ipsum finem & caput æmulari conuenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maximè viridibus
 congesta, fumo semet præfocari. Siquidem ignis non
 tantum Herculis & Aesculapij proprium æstimandū est, sed
 sacri-

σύλων καὶ ἀνδροφόνων, ὅς ἐστι
 ῥᾶν ὅστις ἐν καταδίκῃς αὐ-
 τὸ πάσχει. ὥς αἰμαίνον
 τὸ δὲ τοῦ λαοῦ ἰδιότρον γὰρ
 καὶ ὑμῶν μόνων ἀνὴρ γινώ-
 σκει, ὡς τὸ δὲ Ἡρακλῆς,
 ἔπειτα ἄρα καὶ ἐτόλμησεν τι
 τοιοῦτον ὑπὸ νόσῳ αὐτὸν ἔδρα-
 σθαι, ὑπὸ τοῦ Κενταύρου αἰ-
 μαίνεσθαι, ὥς φησὶν ἡ τραγω-
 δία, κατεδιόμην. οὗτος
 δὲ τινος αἰτίας ἐνεκὴν ἐμ-
 βάλετο, φέρον ἑαυτὸν εἰς τὸ
 πῦρ; καὶ Διὶ, ὅπως τὴν καρτε-
 ρίαν ἐπιδείξει, καὶ ὅτι οἱ
 Βραχμῶν. ἐκείνοις γὰρ ἑαυ-
 τὸν ἡξίους Θεαγένης ἐκάλει, ὡς
 περὶ ἐκείνου, καὶ ἐν Ἰνδοῖς ἔτι
 καὶ τινες μῶρες καὶ λεγομένο-
 ξους ἀνθρώπων. ὅμως δὲ οὐκ,
 καὶ ἐκείνους μιμνήσκω. ἐκείνοι
 γὰρ ἐκ ἐμπροσθεν εἰς τὸ πῦρ,
 ὡς Οὐκίειν, ὁ Ἀλεξάν-
 δρου ὑπερνήτης, ἰδὼν Καλ-
 λανον λεγόμενον, φησὶν. ἀλλ'
 ἐπειδὴ

sacrilegorum quoque & par-
 ricidarum, quos iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita ut lon-
 ge præstabilius esse putem,
 vobis fumo præfocatis opor-
 petere. Hoc enim vobis tan-
 dem ut peculiare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatientia impulsus
 hoc fecit, dum è sanguine
 Centaurico, veluti testis est
 tragœdia, infectus absume-
 retur. Caterum ille qua cau-
 sa incitatus se ipsum in ig-
 nem ferens præcipitat: Per
 Iouem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non secus at-
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes præceptorem
 suum assimilare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 recordes & stolidi, vanæque

gloriæ extimè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 imitetur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrinæ gubernator ait,
 cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum
 tttt postea

ἐπειδ' ἂν νύσωσι πλεῖστον πα-
 ρασάντων, ἀκίνητοι ἀνέχου-
 ται παροπλισμένοι· ἔτ' ἐπι-
 βάντων κατὰ σχῆμα, καίου-
 ται, ὅδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέ-
 ψαντων τῆς κατακλίσεως· οὐ-
 τ' ὁ τί μέγα, εἰ ἐμπισθὸν
 τιθνήσκει, σιωπαπαθείς ἀπὸ
 τοῦ πυρός, οὐκ ἀπ' ἐλπίδ' ὅτ'
 μὴ ἀναπιδέησιν αὐτὸν καὶ
 ἡμίφλεκτον; εἰ μὴ ὅπερ φα-
 σί, μηχανήσεται βαθεῖαν γί-
 νεσθαι καὶ ἐν βόθρῳ πλὴν πυ-
 ράν. εἰσί δ' οἱ καὶ μετα-
 βάλλεσθαι φασὶν αὐτὸν, καὶ
 τινα ὀνέρεα διηγεῖσθαι, ὥς
 τοῦ Διὸς οὐκ ἰδὼν τ' αἰνῶν
 ἐν ῥὸν χεῖρον. ἀλλὰ θαρρύν-
 τω τότε γένεκα· ἐγὼ γὰρ διο-
 μοσαίμην ἄν, ἢ μὴ μὴδ' ἄλ-
 τῶν θεῶν ἀγανακτίσειν, εἰ Πε-
 ρεγρίν' ὅς κακῶς ἀφ' ἄνους. οὐ
 μὴν ὅδ' ῥέδιον αὐτῷ ἔρ' ἀνα-
 δῶναι· οἱ γὰρ σωόντων λεγόντων
 παρορ-

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint,
 propè assistentes immobiles
 lenitè assari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantil-
 lum quidem post accubita-
 tum se auertentes. Caterum
 ille quid adeò magni aut
 præclari designat facinoris,
 si illapsus suffocatur, à flam-
 mis subito & violenter dis-
 cerptus? Neque enim eam,
 ut opinor, spem concepit in
 animo, ut semiuustus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à nō
 nullis audio, insidiosè struat,
 ut infra quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præ-
 terea qui illum transforma-
 tum iri confirmant: eiq; rei
 comprobandæ iam percen-
 sent somnia, tanquam Iupi-
 ter concessurus non sit ut sa-
 cer locus cæde contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi. Ego enim iurare nō dubito, nullum profe-
 cto deorum grauitè & indignè laturum, si Peregrinus malo
 & infelici fato pessimè interierit. Sedenim neq; facile neque
 promptū iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illo habet consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

παρορμῶσι, καὶ σωωθῶσιν ἐς
τὸ πῦρ, καὶ ἠπικαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἔωντες ἀπ' αὐ-
τῶν, ὥρ' εἰ δύο συγκατα-
σπάσας ἑμπέσοι ἐς τὴν πυ-
ρὰν, τοῦτο μόνον χάριν ἔρ-
γάσας, ἥκοντες δ' ὡς ἐκ Πρω-
τινὸς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοῦν, ἀλλ'
τὰ φοίνικα μετ' ἀνόμασιν ἰαυ-
τῶν, ὅτι καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδι-
κὸν ὄνιον ἐπιβάλλει πυρὸς
ἀγίαν, πορρωτάτω γήρως
πεδιδυκός. ἀλλὰ καὶ λογι-
στοί, καὶ χρησμοὶς τινες διέ-
ξασιν παλαιὰς δι', ὡς χεῖρον
εἶναι λαίμονα νυκτοφύλα-
κα γυνέει αὐτόν. καὶ ἀληθὲς ἐ-
στὶ βωμῶν ἡδὴ ἐπιθυμῶν, καὶ
χευθὺς ἀναστήσασθαι ἐκ πίπτον.
καὶ μὰ Δία ἐδὴν ἀπακός, ἐν
τοῖς πολλοῖς ἀνοήτοις ἐνρι-
θίσκοι, τινες, τοὺς καὶ τι-
ταρτώων ἀπικαλῆσθαι δι' αὐ-
τοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐν-
τιτυχηκέναι τοῖς λαίμονι τοῖς
νυκτοφύλακι. οἱ κατάρρατοι δ'
οὗτοι μαθητὰ αὐτοῦ, καὶ χρη-
στικόν, οἵμαι καὶ αὐτόν
ἐπὶ

in ignem compellunt, non
sinentes eundem timore con-
sternari aut trepidare : quo-
niam si duobus discriptis in
ignem incideret, solum hoc
præclarè & cum multorum
gratia faceret. Quinetiam
hoc inaudiui, se ampliùs Pro-
teum nominare nolle, sed
Phœnicem, quod & Phœ-
nix aus Indica iam summo
confecta senio, pyram dica-
tur inscendere. Sedenim vana
comminiscitur mendacia, &
racula quædam vetera per-
censens, ac si deū quempiam
noctis custodem illum fieri
oporteat. Ac iam non obscu-
rè aras quoq; desiderare vi-
detur, aureisq; donarijs se ho-
noratum iri planè sperat. Et
per Iouem haudquaquā ab-
surdum factu æstimandum
est, si in tanta stultorum ho-
minum multitudine inue-
niantur etiam qui prædica-
re non vereantur, quod per
ipsum quartana sint liberati,
quodq; noctu in dæmonē no-
cturnum inciderint. Porro

autem execrandi illius discipuli oraculum quoq; , ut opinor,

ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται.
 Διότι καὶ Πρωτεύς ἐκένθ' ὁ
 Διὸς, ὁ πᾶσι τῶν ὀνόμα=
 τ' ὁ, μαντικὸς ὢν, μαρτύρο=
 μαι δ', ἢ μὲν καὶ ἱερείας αὐτοῦ
 ἀπαχθῆσθαι, μακίμων ἢ
 λαυτηέων, ἢ πιν' τοιαύτης
 τερατοργίας, ἢ καὶ νῦν Δία τε=
 λιτῶ τινα ἐπ' αὐτῷ σήσθαι
 νυκτείου, καὶ λαθροχίαν ἐπὶ
 τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δ' ἔναγχος,
 ὥς μοι τις τῶν ἱταίρων ἀπήγ=
 γαιε, καὶ Σιβύλλαν ἐφη πᾶσι
 κικύουσι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἐ=
 πιγρ' ἀπὸ μνημόσυνης,

Αλλ' ὁπότεν Πρωτεύς, λυ=
 νικῶν ὃν ἄεις ὁ ἀπάντων,
 Ζεὺς ἐειδὼς τί μιν
 κατὰ πῶρ ἀνακαύσας,

Ες φλόγα πηδύσας, ἔλθῃ
 ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὲ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ
 ἄλλοις λαπὸν ἔδωσι,

Νυκτιπόδον τιμᾶν ἑλθού=
 μαι ἥρωα μίγιστον,

Συῶθρονον Ηφαίσθ' ἢ Η=
 ρακλῆϊ ἀνακτῇ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης
 Σιβύλλης ἀκικύουσι φησί, ἔγωγε

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla se audisse falsò præ=
 dicat,

Ἐ adytum iuxta pyram mas=
 chinabūtur, propterea quòd
 ὁ Proteus ille Ioue natus,
 huius nominis propater, va=
 ticio celebris habitus est.
 Neque testari dubito certò
 futurum confirmans, ut sa=
 cerdotes quoque illi consti=
 tuantur flagellorum, aut in=
 cendiorum, aut alicuius al=
 terius rei monstifica. Aut p=
 Iouem festiuitas illi noctur=
 na sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyrā celebran=
 dum. Cæterum Theagenes
 nuper, ut quidam mihi ex fa=
 miliaribus retulit, ait Sibyl=
 lam quoq; ea de re ista præ=
 dixisse. Et cur non ipsos per=
 censeamus versiculos?

Ast ubi iam Proteus Cy=
 nicos longè optimus inter,
 Per loca sacra Ioui ruti=
 lum succenderit ignem:

Tunc oēs quotquot fru=
 ctu vescuntur agrorum,

Noctiuagum, ut iubeo,
 placate heroa colentes

Concessa Alcida ac Vul=
 cano sede propinquum.

ἐν ᾧ ὁ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν
ὑπὲρ τῶν ἱερῶ. φησὶ δὲ ὁ Βά-
κιδος ὅτω, σφόδρα ἐν ἐπαπῶν.

Αλλ' ὁ πόταρ λιανικὸς πο-
λυάωνυμος ἔς φλόγα πολλῶν
ἡλῶ

Πηδῆσθ, δόξης ἦν· Εὐν-
νυί θυμὸν δεινθῆς,

Δὴ τότε τὸς ἄλλους λιπα-
λάπικας, οἳ οἱ ἐποῦσαι,

Μιμῆσθαι καὶ πότμον ἄς
ποιομένη οἱ λυκοιο.

Ὅς δὲ λιδαλὸς ἐὼν, φῶν δ'
μεν ὁ Ηφαιστίο,

Λάτσει βακίαν ζῶτον
τάχα πάντας Αχαιῶς.

Ὅς μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμῶς
γορεῖν ἐπιχαρῆ,

Χρυσῶ ὁ ξάμπος πῦρ ἐν,
μάλα πολλὰ δαυέζων,

Εν λιανῶς πάτραισιν ἔς
χωρτῆς πύργου τάλαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες, ἄρα
φανλότερον χρησμοδόξον ὁ

Βάκιδος ἢ Σιδύνης εἶναι; ὥς ὅτι ὡς
ρα τοῖς θαυμαστοῖς τοῖς ὁμι-

ληταῖς τοῦ Πρωτίως περὶ σκο-

πῆρ ἐνθαῖαυτος ἐξαερῶσσι.
τὸτο

dicat. Cæterum ego illi Ba-
cidis oraculum contrā me-
morabo. Ait autem ad hunc
modum Bacis, nimium verè
vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
nicus cognomine Proteus

Inflammas sese p præ-
ceps iecerit acrem,

À furijs vanum propter
compulsus honorem,

Protinus occisi, viuum
quicunque sequuntur.

Vulpicanes alios imitas
vi fata decebit.

At quicunque metu tre-
pidus vitauerit ignem,

Quàm primùm saxi po-
pulo lapidetur Achiuo:

Ne dum friget iners, nus-
gas producat acutas,

Vsuram exercens, & ple-
na & diuite pera;

In patria nummosus ha-
bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur viri?
nunquid Bacis deterior vi-

sus est vates esse quàm Sibyl-
la? Sed iam tempus est admi-

randis illis discipulis Protei
circumspiciendi, ubi potissimum semetipsos purgēt in aërem.

τῷτο γὰρ τὴν καῦσιν καλῶ-
 σι. ταῦτ' ἀπόντ' , ἀνιόχ-
 σαρ οἱ πεισιπτόντων ἀπαντῶν,
 ἦδ' ἡ καὶ ὁδὸν, ἄξιοι τ' πυ-
 ρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν.
 Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸ
 Θιαγῆν, ἀπ' ὧς ἤκουσε τῆς
 βοῆς, ἤκην αὐτὸς, καὶ ἀναβάς
 ἐκικράθη, καὶ μνεία κακὰ
 σιγῆς περὶ τοῦ καταβιβνέ-
 οντος· ὃ γὰρ οἶδα, ὅστις ὁ βέλτι-
 στος ἐκείν' ἐκαλεῖτο· ἐγὼ δὲ
 ἀφ' αὐτὸν δαδρῶν νύμφον,
 ἀπῆκ' ἐφ' ὅμῳ τοῦς ἀθλη-
 τὰς· ἦδ' ἡ γὰρ οἱ Ἐκανοδίκα
 ἐλίζοντο εἶναι ἐν τῷ πλινθείῳ.
 ταῦτα μὲν τοῖσι τὰ ἐν Ἠλιδί.
 ἐπεὶ δὲ αὖς τὴν Ολυμπίαν ἀ-
 φικόμειθα, μετὰς δὲ ὃ ὅπιν
 ὁδὸν τῶν κατηγοροῦ-
 των Πρωτίως, ἢ ἐπαινοῦ-
 των τὴν περὶ αἴρεσιν αὐτοῦ, ὧς
 ἐκείν' ἡγήρας αὐτῶν ἤλθοι
 οἱ ποικίλοι, ἄχρ' οὐ παρελθὼν
 αὐτὸς ὁ Πρωτίης, μνείῃ τῷ
 πλινθείῳ παραπεμπόμεν' , κα-
 τόπιν τῇ τῶν κερύκων ἀγῶ-
 νι,

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hæc cum dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est:
 Comburatur iam illicò flam-
 mis dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit vbertim ri-
 dens: porrò Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verùm exaudi-
 to clamore venit illicò. Cūq;
 dicturus ascendiisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, quī
 descenderat. Minimè verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Cæ-
 terùm ego relicto illo, vo-
 ciferatione se rumpēte, abi-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices &
 arbitri in circo esse dicebāt.
 Et hæc quidem acta sunt in
 Elide. Cū autem venisse-
 mus in Olympiam, maior is-
 bi multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quàm eius in-
 ceptum laudantium, adeò ut
 non pauci illorum conrixan-

tes ad manus deuenierint: donec progressus ipse Proteus infi-
 nita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-
 conum

ὁ λόγους τινὰς διέξῃλθε
 περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς
 εἶδω, καὶ τοὺς λινδῶνους, ὅς ἐ=
 κινδύνουσι διηγήμην, καὶ
 ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐ=
 σκευάσκει, τὰ μὲν οὖν ἐ=
 ριμνῆα πομπὰν ἔχων· ἐγὼ δὲ
 λόγον ἡκούε· ἀπὸ πλείους τῶν
 περὶ ἐκείνων, εἴτα φοβηθεὶς
 μὴ σωτεῖσθαι ἐν τοσαύτῃ
 τύρβῃ· ἐπεὶ καὶ πομπῶν τοῦ=
 το πάσχοντα εἶδω, ἀπῆλ=
 θον, μακρὰν χάριν φρά=
 σας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν
 ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸ τελευτῆς
 διέξῃλντι. πλείονος τότε τοῦτο
 ἐπύκου, ἔφη γὰρ βέλτερον
 χεῖρ βίῃ χεῖρον κορύνειν
 ἐπιθῆναι· χεῖρον γὰρ τὸν Η=
 ρακλέως βελωνότα, Ηρα=
 κλέως ἀφθανῆν, καὶ ἀναμ=
 χεῖν αὐτὸν αὐτῇ, καὶ ἀφελῆ=
 σαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀν=
 θρώπους, δέξας αὐτοῖς, ὅμην
 τρόπον θανάτου καὶ ἀφρονῆν.

πάντας

exegisset, Herculeam quoque mortem oppetēs ē viuis discederet, aerique misceretur. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statui præstandam esse hominibus, ut commonstrem illis, quæ ratione et mentis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

conum certamine: ubi orationes quaspiam de se ipse habuit, nimirum quibus exercitijs vitam suam transegiisset, quibusque in periculis versatus fuisset, tum quantas et quam duras difficultates philosophiæ gratia per omnem ætatem pertulisset. Itaque multa eius generis erant, quæ ille differuerat. Ego vero saltem pauca quedam præcircumstantium multitudinem audiebam. Deinde metuens ne in tanta turba compresserem, posteaquam multos idem patientes cernerem, abij, longum valere iubens sophistam semet perimentem, sui que funeris epitaphium ante mortem recitantem. Sedenim tunc etiam hoc inaudieram. Dixerat enim, aureæ vitæ auream quoque se velle imponere coronidem: consentaneum autē esse, ut qui Herculeam vitam

πάντας οὕτω δὲ μοι τῶν ἀνθρώπων Φιλοκλήτας γινέσθαι. οἱ μὲν οὕτω ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων ἰσθάνοντο, καὶ ἐβόων, σόφους ἑμαυτοὺς οἱ δὲ ἀνθρώποις ἐκείνοι ἐκινεράσσαν. τέλει τὰ διδογμένα. ὅφ' ὅν ὁ προσβύτης ὁ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίσων πάντας ἐξιδαιεῖσθαι, καὶ μὴ πείθεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἀκούειν αὐτὸν ἐξαιεῖν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τέλει τὰ διδογμένα, ἀλόκητον αὐτῷ πεσπείσθον ὀργιστὸν μάκρον ἐποίησε, καὶ τοὶ ἥδη νικηκῶς τῶν χροίων ἔχοντι, καὶ νῦν Δία καὶ ἑποτέμενον, ὥστε λατρεύσει τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ, ἡμέτερος οἶμαι, πῶς ἐγέλων· εἰ δὲ γὰρ ἐλθέην ἄξιον ὡς ἔγωγε ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἰλαύνονται. παρ-

πέμπει

Itaque oportet omnes homines mihi morienti Philoctetas praestò esse. Iam qui imprudentiores erant ex illis, lachrymas profundebant, exclamantes : Serva te Græciæ saluum atque superstitem. Cordatiores vero vociferabantur : Perfice quæ facienda decreuisti. Horum itaque diuerso studio senex non mediocriter perturbatus est, sperans omnino se ab omnibus retentum iri quò minus in ignem se mitteret præcipientem, sed inuitum & nolentem illis resistentibus in vita se mansurum. Ac sanè cum præter spem atque sententiam accidisset, ut illi quæ arrogantia inductus facienda decreuerat, ea quod opere comprobanda forent, maiorem in modum

expalluit. Cumq; iam mortuū cadaueris speciem vultu ac colore præ se ferret, per Iouem timore impendiò magis perculsus, subtrepidauit etiam. Ego verò, ut opinor, iam quæris quantum riserim. Neque enim commiseratione mihi dignus videbatur, homo ita miserè ambitiosus, ita anxie gloriæ cupidus supra omnes quotquot vnquam hoc vitio laborauerūt.

Nihilo

πῆμιτο δὲ ὁ μὲν ἐπὶ πωλῆ
 λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δό-
 ξης, ἀρβλήτων ἰς τὸ πλεῖστον
 τῶν θαυμαζόντων, οὐκ ἔδωκε
 ὁ ἀθλητὴς, ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν
 σάουρον ἀπαγομένοις, ἢ ἐπὶ
 τοῦ διημήϊον ἐχομένοις πωλῆ
 λῶν πλείους ἔπονται. καὶ δὲ τὰ
 μὲν Ολυμπία τέλος ἔχει, καὶ ἡ
 λισα Ολυμπίων γυμνασία, ὧν
 ἐγὼ ἔειπον, τετράκις ἡδὲ ὁ-
 ρῶν· ἐγὼ δὲ (οὐ γὰρ ἴσως
 ἀνπορῆσαι ὀχύματα, ἅμα
 πωλῶν ἐξιδόντων) ἄκων ὑ-
 πελιπόμην. ὁ δὲ ἀνὰ ἀναβαλ-
 λόμην, νύκτα τὸ τελευτᾶσαν
 περὶ ἡμέρας ἐπιδέξασθαι πλὴν
 λαῶσιν. καὶ μὲν τῶν ἱταίων
 τινὸς παραλαβόντων, περὶ
 μίσσας νύκτας ἐξαναστὰς, ἀ-
 πῆκε δὲ τὴν Ἀρπίνης, ἐνθα ἡ
 πυρὰ, σάδριοι πάντων οὗτοι
 ἔκειοντο, ἀπὸ τῆς Ολυμπίας,
 κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπὸ τῶν
 τῶν πρὸς ἑω. καὶ ἐπὶ τὰ χίλια
 ἀφικόμεθα, καὶ ἀλαμδάνομεν
 πυρὰν

Nihilo secus tamen à multis
 stipatus deducebatur, ac glo-
 riæ amenti desiderio in præ-
 ceptis rapiebatur, subinde o-
 culos in multitudinē admi-
 rantium reiiciens, ignarus
 miser quòd eos quoque quæ
 ad crucem ducerentur, aut
 in carnificis manibus tene-
 rentur iam occidendi, mul-
 tō plures subsequerentur.

Finitis autem certaminibus
 Olympicis, quæ omnium
 pulcherrima fuisse cogno-
 ui (iam enim quater præ-
 sens interfui) cū currus
 inopia laborarem, multis
 discedentibus inuitis relin-
 quebar. Cæterum Proteus
 exitiosum sibi spectaculum
 subinde protrahens, noctem
 denum postremum tempus
 ei rei destinavit, quando se
 ipsum esset concrematurus.
 Sub noctem itaque mediam
 assumptus à quodam fami-
 liari, cū è strato surrexis-
 sem, concessi rectè in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci vi-
 ginti erant stadia ab Olympia per Hippodromū ad auro-
 ram euntibus. Quum primū verò eò ventum est, offendimus
 tttt 5 pyram

πυρὰν νηχομένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργάνον τὸ βάθος.
 δαδὸν ἔσαν τὰ ποταῖα, καὶ
 παρθένοιο τῶν φρυγῶν,
 ὡς ἀναφθίειν τάχιστα. καὶ ἐπε-
 δὴ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν (ἔδει
 γὰρ ὑπὸ τῇ θιάσασθαι τὸ
 ἑλπίστον τοῦτο ἔργον) πρό-
 εστιν ἡκύνθη ἰσχυροσμένη
 ἐς τὸν αἰὲ πρόσωπον, καὶ ξυὺ
 αὐτῶν τὰ τέκνα τῶν λιυῶν, καὶ
 μάλιστα ὁ γυνάδας ὁ ἐκ πα-
 τῶν δαδῶν ἔχων, οὐ φαῦλῃ
 δαυτεράγωνις. ἡ δαδὸς φέ-
 ρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· ἡ πεσ-
 ελθόντων, ἅκῃ ἀπαχό-
 θεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον,
 ἅτε ἀπὸ δαδῶν καὶ φρυγῶ-
 νων. ὁ δὲ (καὶ μοι πάν-
 ῃσι πρόσκειται τὸν νοῦν) ἀπ-
 θίμην πλὴν πύραν, καὶ τὸ
 σπιδάνιον, καὶ τὸν Ἡράκλειον
 ἐκείνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ
 ῥυπώσῃ ἀκριβῶς, ἕτα ἕταλι-
 βανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ
 πῦρ, ἢ ἀναδόντος τινός, ἐπὶ-
 βαλέ

pyram altè congestam, in
 profundum verò ad magni
 cubiti altitudinem egestam.
 Crebræ faces præstò erant,
 aridis insuper sarmentis
 stipulis pyra erat intexta,
 ut quàm primùm igne susce-
 pto in flammam erumperet.
 Postea verò quàm luna ex-
 orta est (oportebat enim
 hanc huius pulcherrimi fa-
 cinoris spectatricem adesse)
 prodijt ille eo quo semper
 more solebat exornatus,
 ac cum illo reliqua Cy-
 nicorum multitudo. Hic ge-
 nerofus quisque ex patribus
 facem in manu tenens, non
 segniter subministrabat: in-
 super ipse quoque Proteus
 face armatus incedebat.
 Mox aggressi alius aliunde
 admotis facibus maximum
 ignem succenderunt, nempe
 facibus & sarmentis co-
 pioso igni suppeditantibus.
 Ille autem (nunc verò fac
 maximè attento sis animo)

depositis perâ & pallio, ac baculo illo Herculeo, in ex-
 tremè sordido adstitit amiculo. Deinde postulato thure,
 ut in ignem spargeret, quidam illi porrexìt: quo in ignem
 con-

λινίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρὰς . ἢ παρμύνητι, ἔς
 ἄν γραφὸς τις ἐπιλθῶν, ἀ-
 πακάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν
 τῷ Διςμωτηρίῳ ἑταῖρους τῷ
 Σωκράτῃ παραγράφουσιν;
 ἐκάνοι μὲν οὖν ἡγανάκτω,
 καὶ ἰλοιδوروῦτό μοι. ἔνιοι δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤσαν.
 εἴτα ἐπὶ δὴ ὑπέλησα ξίωας
 πάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ
 πῦρ, ὡς ἄν ἵποιντο τῷ Διδῷ
 σκάφῃ, ἐπαύσαντο, καὶ ἀρῶμαι
 ἦτορ. ἐγὼ δὲ ἵπανθον, ποικί-
 λως, ἑταῖροι, πῶς ἐμαυτὸν ἐν-
 νόουν τὸ φιλόδοξον, οἷον τί
 ἔστιν, ἀναλογισθόμεν· ὡς μό-
 νον οὐτὶς οὐκ ἔρωσ ἀφυκτός καὶ
 τοῖς πάνιν θαυμαστοῖς εἰν δο-
 κῶσιν, ἐχθρῶς ἐκένει τὰνδρῖ,
 καὶ τὰ καὶ ἐμπλήκῃς καὶ ἀρνι-
 νοημῶς βεβιωκότι, καὶ ἐκ ἀ-
 ναξίως τῷ πυρός. εἴτα ἐν ἵνυ-
 χανον πομπῇς ἀποῦσιν, ὡς
 θιάσαντο καὶ αὐτοὶ· ὥντο γὰρ ἑ-
 τι καὶ ἀκλήψαδι σῶντα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ πετρῶν
 Διδῷ

videre, præsertim cū ita
 malo odore omnium nares
 impleantur. An expectatis
 dum pictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemad-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem socij depicti sunt? His
 auditis illi indignabantur,
 et me cōiicijs proscin-
 debant. A nonnullis quoq;
 illorum ad fustes cōcursum
 est. Deinde verò cū essem
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem præcipitaturum, ut
 præceptoris sequantur ve-
 stigia, à cæpio destiterunt,
 et pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equi-
 dem varia meo cum animo,
 ô amice, voluebam, identi-
 dem mecum reputans cus-
 iusmodinam res esset gloriæ
 sitis et cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioquī
 viri et admirandi omnes ex
 æquo caperentur, nedum hic
 Proteus, cuius omnis vita

parū prudenter instituta, eò tantū tendebat, ut alijs admira-
 zioni esset, et stupori, prorsus flāmis nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebā, et ipsis spectatū euntibus. Etenim existimabāt
 adhuc

Διεδίδου, ὡς πρὸς ἀνίσχον-
τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμεν, ὥ-
σπερ ἀμείλι καὶ τοὺς Βραχ-
μᾶνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβήσε-
σθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέσρεφον
δ' οὐδ' τοὺς ποταμούς αὐτῶν,
λέγων ἥδη τιτελίεσθαι τὸ ἔρε-
ρον, οἷς μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
περισπούδασον ὡς, καὶ αὐ-
τὸν ἰδέν τὸν τόπον, καὶ τι
λάψανον καταλαμβάναν τῷ
πυρός. ἔνθα δὲ, ὡς ἰταῦρε, μυ-
εῖα πράγματα ἔχον, ἀπασι
διηγούμεν καὶ ἀνακείνου-
σι, καὶ ἀκείβωσ ἐκπιωθανομέ-
νοισ. ἢ μὲν οὐδ' ἴδοιμι τίνα
χαρίζετα, ψιλὰ ἄν, ὥσπερ
σοι, τὰ πραχθέντα διηγού-
μι, πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ
πρὸς τὴν ἀκρόασιν λεχυνότας
ἐπ' αὐτῶν τί παρ' ἐμαυτῶ.
ὡς ἐπειδὴ ἀνέφθι μὲν ἡ πυρὰ,
ἐνέβαλε δὲ φέρον ἐαυτὸν ὁ
Πρωτεύς, σεισμοῦ πρότερον
μεγάλου γνομέου, σὺν μν
κινῶ τῆς γῆς, γύψ ἀναπλά-
μεν

adhuc ipsum viuum relictū
iri. Siquidem & hoc prio-
ri die fama sparserat, tan-
quam ad solem orientem sa-
lutaturus, quemadmodum
aiūt factitare Brachmanas,
quando pyram sint inscen-
suri. Itaque multos illorum
ab incepto itinere absterrui,
dicens omnem rem iam esse
se confectam: quibus ne hoc
ipsum quidem dignum erat
diligentia, & si ipsum vidis-
sent locum, ac nonnihil ab
igne reliquarum inuenissent.
Hic mihi, ὦ amice, infinita
erant negocia, dum omni-
bus percenseo quærentibus,
& singula exactè indagant-
tibus. Quoties ergo vide-
ram eminentis auctoritatis
& gratiæ virum, illi omnem
rem nudè & simpliciter ut
acta erat, quemadmodum
tibi, commemorabam. Cæ-
terum erga homines bardos
& stupidos, & ad audien-
dum suspēso animo inbian-
tes, magnificis & tragicis verbis efferebar, quòd posteaquam
pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniecisset, factò sub-
initium ingenti motu, cum horrendo concussisse terræ mu-
giti,

μῦϑ' ἐκ μέσης τῆς φλογός,
 οἷχοιζ' ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀνέ-
 θρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέ-
 γων· ἑλπομ' ἄν, βῶνάω δ' ἐς
 Ὀλυμπον. ἱκῆνοι μὲν οὖν ἐ-
 τιθήπισταρ, καὶ περικλυτοὶ
 ὑποφρίσσοντες, καὶ ἀνέκρινόν
 με λέγοντες, πότερον, πῶς
 εἶω, ἢ πῶς δυσμᾶς ἐνιχθείη
 ὁ γυψ· ἐγὼ δὲ τὸ ἐπιλθὼν ἄ-
 πικεινάμην αὐτοῖς. ἀπὸ λῶν
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπίστω-
 τινὶ πολλῷ ἀνδρὶ, καὶ νῦν τὸν
 Δι', ἀξιέπιστον τὸ πρόσωπον,
 ἐπὶ τῷ πῶγονι, καὶ τῇ λοιπῇ
 σιμνότητι, τὰ τε ἅπα ἀδινύστε
 μέγ' περὶ τῇ πρώτῃ, καὶ ὥς
 μετὰ τὸ καυθῆναι θιάσατο
 αὐτὸν ἐν λαοῦ καὶ ἰδοῦναι μικρὸν
 ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι πε-
 ριπαυῶντα φαιδρὸν ἐν τῇ ἐς
 πλαφώνῃ σοᾶ, κολίνῃ τε ἐς ἐμ-
 μέρον, εἴτ' ἐπὶ πᾶσι πεσέθη-
 κε, τὸν γύπα διομνύμην·
 ἢ μὲν αὐτὸς ἰωρακῆσαι, ἀνα-
 πλάμφορ ἐκ τῆς πυρᾶς, ὅν

ἐγὼ

gitu, vultur è flamma sub-
 uolans, rectà in cælum iuise-
 set, magna voce humana di-
 cens : Reliqui terram, in O-
 lypum commigro . Illi his
 auditis obstupescabant anis-
 mis, ac adorabant perhor-
 rescentes : meq; interroga-
 bant, vitrónam, ad auroram,
 an ad occasum versus sub-
 ductus esset vultur. Ego ve-
 rò quodcunque fortè suc-
 currebat, respondebam il-
 lis. Porro ubi ad frequen-
 tem hominum celebritatem
 venissem, in virum canum
 incidi, & per Iouem, quan-
 tum ad vultum & barbam,
 & reliquam grauitatem at-
 tinebat, quantiuis precij :
 qui cùm alia de Proteo cir-
 cumstantibus percenseret, e-
 tiam hoc adiecit, quòd eum
 posteaquā combustus esset,
 aliquanto antè in veste can-
 dida vidisset, ac nunc eūdem
 hilarum in porticu Hepta-
 phono, hoc est, septem vo-

eibus perstrepende, obambulantem reliquisset, oleaginis
 fertis coronatum. Ad extremum super omnia addidit
 etiam vulturem, persanctè deierans, quòd ipsi ex pyra
 sub-

ἰγὼ μικρὸν ἔμπεδον ἀφ᾽ ἡ-
 κα πέντεθαι, κατὰ γελῶντα
 τῶν ἀνοήτων, καὶ βλακικῶν
 τὸν τρόπον, ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἀπὸς ἐπ' αὐτῷ γνῶσθαι,
 ποίας μὲν οὐ μελίπας ἐπισκῆ-
 σθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τίπτερας οὐκ ἐπαγαγεῖσθαι, τί-
 νας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπλήσει-
 θαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ησιό-
 δον τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἄ-
 κούνας μὲν γὰρ παρὰ τὴν Ηλείων
 αὐτῶν, παρὰ τὴν τῶν ἄλλων
 Εὐελύων, οἷς καὶ ἐπιστακέραι
 ἔλθουσιν, αὐτίκα μάλα οἶδα
 ποτὶς ἀνασησομένης. φασὶ
 δὲ πάσας σχεδὸν τοῖς ἐνδόν-
 ξοις πόλεσιν ἐπιστλάς θλα-
 πέμψαι αὐτῆς, θλαθῆκας τινὰς
 καὶ παρανέσας καὶ νόμους.
 ἡ αὖ τινὰς ἐπὶ τότῳ προσθα-
 τὰς τῶν ἐταίρων ἐχαροτόνη-
 σαι. νεκρὰ γὰρ καὶ νεκρο-
 σφόδρας πρὸς αὐτοῦσας. τοῦ-
 το τέλει τοῦ κακοδαίμονος
 Πρωτίως ἐγγίνω, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὺ λόγῳ περιλαβῆναι, πρὸς
 ἀλλῶ-

subuolans fuisset conspec-
 ctus, quem ego paulò an-
 tè volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem dementaret atque delu-
 deret. Considera verò reli-
 qua, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui euen-
 tura sint. Qualésnam apes
 locum non sunt frequenta-
 turæ? quæ verò cicadæ non
 accessuræ? quæ cornices
 non aduolaturæ, quemad-
 modum ad sepulchrum He-
 siodi, & similia? Sedes
 nim imagines quoque ab i-
 psis Eliensibus reliquisquæ
 Græcis missas esse confir-
 mabat. hoc profectò sat
 scio, breui non paucas ere-
 ctum iri. Aiunt præterea
 omnibus fermè ciuitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testamenta
 quædam, & exhortationes
 ac leges: ac quospiam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funeris

sui nuncijs & cursoribus declaratis. Hic finis vitæ fuit
 infelicis illius Protei, viri breui oratione cuncta per-
 stringam,

ἀλήθειαν μὴ οὐδ' ἐπώποτε ἀ-
ποβλέψαντες, ἐπὶ δόξῃ δέ,
καὶ ὧ παρὰ τῶν πολλῶν ἐ-
παίνῳ, ἅπαντα ἐπόντες ἀ-
νὴ πράξαντες, ὥς καὶ αἱ πό-
λεις οἶδαι, ὅτε μὴ δ' ἀπλάουν
τῶν ἐπαίνων ἔμελλον, ἀναί-
σθητες αὐτῶν γνόμενοι. ἐν ἑ-
ῖσι τοι πεσδίην ἡσάμενος παύ-
σομαι, ὥς ἔχῃς ἐπιπολὺν γέ-
λασθαι. ἐκείνα μὲν γὰρ πάντα
οἶδα, οὐθὺς ἀκούσας μου,
ὅτι ἤκων ἀπὸ Συνείας δινγού-
μινου, ὥς ἀπὸ Τρωάδος συμ-
πολῶσαι με αὐτῷ, καὶ τλώτε
ἄκτω τὴν ἐν ὧ πολλῇ πρυ-
φίῳ, καὶ τὸ μαράκιον τὸ ὡ-
ραῖον, ὃ ἔπασσε λιγίστην, ὥς
ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
δην. καὶ ὥς ἐπιταραχθεὶς μὲν
τὸν κλῆρος ἐν μέσῳ ὧ Ἀιγαίῳ,
γνόφου κατὰ δάαντες, καὶ κῦ-
μα παμμίγεθον ἐγείραντες,
ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ
θαυμαστός, καὶ θανάτου κρείτ-
των ἐν δολῶν. ἀλλὰ μικρὸν

stringam, qui ad veritatem
nunquam respexit: propter
gloriam verò & hominum
laudem aucupandam, om-
nia semper & dixerit & fe-
cerit, adeò ut in ignem quo-
que se per præceptum saltu mi-
serit, quando laudum titu-
latione haudquaquam am-
plius perfunditurus erat,
quippe quas mortuus senti-
re non poterat. Unum ad-
huc si addidero, verborum
finem faciam, ut abundè
habeas quod rideas. Siqui-
dem illa iam olim nosti,
quippe quæ statim ut ex Sy-
ria domum veni, ex me de-
narrante audisti, ut à Troas
de vnâ cum illo nauigârim,
præter alias quas exercebat
inter nauigandum delicias,
etiam puerum formosum per-
suasit in Cynicæ sectæ se ad-
dicere, videlicet ut esset e-
tiam illi Alcibiades. Et
quemadmodum conterritus
fit sub noctem in medio Ae-

gæo, oborta caligine, magnisq; fluctibus insurgentibus, vix
cū mulierib. turpiter ciularit admirandus ille, visus sibi potior
esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto ante
quam

ὁρᾷς, οὐ πάντ' τοὺς ἀμνησ=
 ποιῶτας ὁ Αἰακὸς παραδίδ=
 χεται. ὁμοίον ὡς ἢ τις ἐπὶ στυ=
 γῇ ἀναβήσεται μίτῳ, τὸ
 ἐν τῷ λακτύλῳ πρόπλοισμα
 θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δε=
 μόκριε; ἢ ταῦτα εἶδ' ; καὶ
 ἀξίαν γελᾶσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀν=
 δρί. καὶ τοι πόθ' ἐχέρι κεί=
 νῳ τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ'
 ἔρ' ὦ φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς,
 καὶ μάστιγα, ὅποτα τῶν ἄλλων
 ἀκρότης θαυμάζοντων αὐτόν.

Videsne ut nō omnino Aea=
 cus cæcutientes suscipiat?
 Non absimile si quis iam iam
 in crucem ascensurus, digiti
 vulnuscule medeatur. Quid
 tibi faciurus fuisse videtur
 Democritus, si horum spe=

clator contigisset? Nunquid
 pro dignitate virum derisisset? Et vnde tantus misera=

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

IN Peregrino simulatæ tantum sapientiæ imaginem
 Lucianus haud dubiè ostendere voluit. Quid enim il=

lo insolentius, aut popularis admirationis (quam vnā
 omnes sua prodigiosa viuendi ratione cōstat venatos
 esse philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriæ
 sitis excæcauerat, vt omnibus absumptis admiratio=

nis captandæ præstigijs, quibus vulgi oculos demen=

tare solitus est: demum etiam semet flammis absumen=

dum sacrârit, non ob aliam causam, quàm vt mortuus
 quoque admirationi esset populo. Nec mihi dubium
 est, in hoc Peregrino Lucianum, summæ virum pru=

dentia, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosæ gloriæ cupiditas, quàm inconsulta, quàm
 præceps, & quàm ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλαυτίαν sociam. Nec verò vsq; ad cō=

popula=

populariū animis facessit negocium, quā excelsos
 animos ferè occupat: & quò altiori magnitudine mēs
 prædita fuerit, hoc facilius hac siti cogitur, tantoq; im-
 pēsiūs gloriæ desiderio infestatur: ita vt præclare scri-
 pserit Lucianus: τὸ φιλόδοξον μόνον ἄφυστον, καὶ τοῖς πανυ-
 θαιμύτοις ἔνευ δοκοῦσι: Animi abiecti & sordidi reb. ca-
 piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illā internam
 in aliorum animis repositam opinionem affectant. Ec
 huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
 nonnunquam reputantes, quā prudenti consilio in-
 uidiosam caprent gloriam. Videmus nostro seculo in-
 numerabiles peregrinos semet, vt Protheus, in omnia
 vertentes, tantum in hoc, vt sint aliquid: hoc est, vt He-
 siodus loquitur, ῥήτοίτε, φατοίτε, ne desit mundo quod
 de illis loquatur, vt habeant præclarum apud omnes
 & eruditionis & ingenij testimonium: non animadu-
 uertentes interim, se quadam animi cæcitate & præci-
 pitantia, qua illis imposuit φιλαυτία & ambitio, dum
 omnia miscent, in summam ruere infamiam. Usquea-
 deò miserè nonnulla sitiunt, & sedulò venantur τὸ δό-
 σινον ἐκείνο δόξαρον, vt patiantur citiùs veritati iniuriam
 fieri, quā illorum periclitetur existimatio. Est quidē
 omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
 situm, sed ad hanc vt non nisi per sudorem & laborem
 patet aditus, ita non alia quā virtutis, hoc est, legiti-
 ma via penetrandum est. Iam quisque peculiarē viam
 ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ an
 laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tantopē-
 re ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirāt.
 Sed nimium multa philosophati sumus. Cæterum in
 Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quā
 nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiam pru-
 dentia philosophica excultissima. Quis enim nega-
 bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: at quā
 nasutē subsannet Christianismum, palām est: conui-
 tia eructans in ipsum quoque Christum, quem αὐτο-
 κολοπιεῖ μέγαν στυγιστὴν, hoc est, de palo suspensum

Sophistam cognominat, vel alia cōmemorat, confingens quæ à teneris & pijs auribus procul decet esse remota. præterea longè aliter de Peregrino sentire videtur Gellius, author satis eminens.

a PENTHEVS.] Vide quæ de eo annotauimus in Saturnali-
libus. b Nōne verò.] Igne mori multi gloriosum putarūt,
inter quos etiam fuit Colanus: qui se vltro incendio obiulit,
cum iam mori decreuisset. Nicolaus Damascenus, & philoso-
phus & historicus, scribit à se visum Zarmanochegam Indum,
qui satis fortunatus Athenis se cremauit, quod abundè vixisset.
in cuius tumulto ita inscriptum fuit: Ζαρμανοχέγας Ἰνδὸς ἀ-
πὸ βαρβαρίας, κατὰ τὴν πατριὰν ἑλθὼν, αὐτὸν ἀποθανάτισται, καί-
ταυ: hoc est, Zarmanochegas Indus ex Bargoa, iuxta patrios
Indorum mores, seipsum immortalem faciens, hic iacet. c Et-
enim haud dubitanter.] Imò qui animæ immortalitatem
credunt, feliciores sunt ijs qui animum interire cum corpore, &
vt corporis, ita animi sensum morte eripi arbitrantur: de quo-
rum numero sunt, C. Iulius Cesar, in ea oratione quam contra
Catilinam habuit, & Cicero pro Cluentio: cum aliter in Lelio
& in prima Tusculana tradiderit. Ego quamuis de hac impia
sententia in Charonte scripsi, tamen quia hic locus exigit, ea re-
petere non sum veritus. d Epictetus.] Hic ex Hierapoli
Phrygiæ vrbe fuit oriundus, Romæ Epaphrodito cuidam, Nero-
nis familiari seruiuit. e Hercules.] Cum se ipsum magni-
tudine dolorum victus, in rogam coniecisset, viuus combustus
est. Sophocles in Trachinijs. f Alcibiades.] Vide Plutar-
chum in eius vita, & Erasimum in Alcibiadis Sileno.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ. FUGITIVI.

Bilibaldo Birckheimero interprete.

ARGVMENTVM.

Rursus inuehitur hoc dialogo Lucianus in Philo-
sophos, quos sub fugitiuorum nomine non solùm
ipso per se homines facinorosos ac perditos plerosq;
ostendit, verumetiam à turpibus principijs, nullis ho-
nestis studijs, nulla disciplina institutos, sed solùm vē-
tris

tris & ocij gratia, quòd cum maiori ignauia ac securitate, libidini atque alijs vitijs inferuire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cū Mercurio de eo quod nuper in Olympijs circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam aduenire, multa querentem ac detestantem de moribus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, vt qui non ipsi modò nihil dignum hac professione agant aut tractent, verùm etiam iniuriam ac fraudes, quibus alios circumueniant, sub hoc specioso titulo tegant: exposita interim prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à Ioue demissa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremū hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus, Mercurium & Herculem vna cū Philosophia ad puniendos huiusmodi impostores demittit, qui, ducēte Philosophia, in Thraciam deueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cuiusdam vxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adiuvante ad hoc etiam Orpheo pœta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in seruitutem restituant. Vtrum autem ex vero aliquo facto occasionem argumenti huius Lucianus traxerit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam ille subobscurè facit, tale aliquid innuere videntur. Et fuere illis tum temporibus præter Epictetum & Menippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque libro Saturnalium primo meminit, etiam alij quidam, qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm ignauiae & securitatis gratia, quemadmodum & nostra ætate non paucos vidimus, ad hoc vitæ genus excitati fuere.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
νός, Φιλοσοφίας, Ηρακλείους,
Ερμού, Ανδρῶν, Δεσπότης, Ορ-
φέου, Δραπέτου καὶ
Υποδίκου.

APOLLO, IUPITER,
Philosophia, Hercules,
Mercurius, Viri, Dominus,
Orpheus, Fugitivus,
Marius.

Ληθὴ ταῦτά
φασι, πᾶτες ὡς
ἐμβάλοισι αὐ-
τὸν φέρων εἰς
τὸ πῦρ, κατέναντι Οὐλυμπί-
ων, ἥδη πρεσβύτης ἀνθρώ-
πος, οὐκ ἀγνῆς θαύματος
ποιοὺς τὰ τοιαῦτα, ἢ σιλήνῃ
γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἔως
ρακύναι καὶ δόμοτον λέγουσα.
Ζεὺς. καὶ πᾶν ἀληθὴ, ὃ ἄ-
πομον, ὡς μέποτε γνέσθαι
ᾧ φίλῃ. Αἰ. οὕτω χηρὸς ὁ
γέρων λῶ, καὶ ἀνάξιος ἐν πνε-
φί ἀπολωλέναι; Ζεὺς. καὶ τῶ-
σο μὲν ἴσως, ἅμ' ἐγὼ πομπὴν
μὲν πλὴν ἀκρίαν μίμνημαι ἀ-
νασχόμεν. Τότε πρὸ κνίσσης
πουνήας, οἵαν ἀκὸς ἀποφί-
ρειναι ὁ πλομῶν ἀνθρωπί-
νων σωμάτων, εἰ γοῦν μὴ εἰς
πλὴν Αραβίαν, ὡς ἔχον, ἀνθὺς
ἀπὸν ὠρόμην, ἀπολήναι
αὐρ, εἴ τοι, ἀτοπίαν τῶ καπνῶ.
καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ ἀρωδίᾳ,
καὶ

Erane quæ di-
cunt, Pater
quod in ignem
quidā se ipsum
coram Olympijs iniecerit,
homo iam senex, nec inge-
nerosus ad talia præstigiator?
Siquidem ita nobis Lu-
na retulit, se illum ardentem
vidisse dicens. IUP. Et
admodum vera, ὁ Apollo,
atque utinam nunquam fas-
ta fuissent. APOL. Num
adeò bonus senex erat, et in-
dignus qui in igne periret?
IUP. Et illud forsitan.
Cæterum multam me eum
memini insuauitatem, ob ni-
doris, qualem ab hostis hu-
manis corporibus exhalare
par est, factorem pertulisse.
etenim ni confestim in Ara-
biam, ut habebam, discedens
abijsem, ob sumi, certè sci-
as, fœdritatem perijsem: et
tamen in fragrantia tanta,
aroma=

καὶ ἀφθονία τῶν ἀρωμάτων,
καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόνη,
μόλις αἰετίνου ἐπιλαβέσθαι μοι,
καὶ ἄφραστον ἡθελον τὴν κυ-
νήϊδα κείνῳ τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ
καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν,
ἐπορμηθεὶς αὐτῆς. ΑΠ. τί δὲ
βρομέεις, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
ἐργάσαι αὐτόν; ἢ τί τὸ ἀγα-
θόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπι-
σθόν εἰς τὴν πυράν; Ζεὺς. τῷ
ὧ μὲν ἔκ αὐτοῦ, ὧ πάϊ, φθάνοις,
καὶ Εμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ ἐγ-
καλέω, ὃς εἰς τὸς κρατῆρας ἦ-
κατο, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
ΑΠ. μελαγχολίαν τινὰ δει-
νὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε
τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αὐτίαν ἐ-
σχέ τῆς ἐπιθυμίας; Ζεὺς. αὐ-
τοῦ σοι λόγον ἱρώ, ὃν ἔλξεις
πρὸς τὴν πανύγνειν, ἀπολο-
γούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ
τῆς τιλιντῆς. ἔφη γὰρ, ἔῃ γε
μνῆμα. ἀλλὰ τίς αὐτῇ
σπεδὴ πρόσσει τιταραγμέ-
νη καὶ λακρύουσα, πάντῃ ἀδίζ-
ουμένη ἰοικῆα; μᾶλλον δὲ φι-
λοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦ νομά γε
τοῦ μὲν ἐπιδοῦναι σχετλιάζε-
σα. τί, ὧ θυγάτηρ λακρύουσα,
plorans ærumnis plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

aromatumque copia, nec non
thuris abundantia, vix mi-
hi nares odoris obliuisci, &
grauæolentiam illam dedi-
scere volebant: sed & nunc
cum tantum recordor, quasi
nauseo. APOL. Quidnam
ô Iupiter, volebat cum ita se
ipso abuteretur? aut quodnam
inde bonum, si in rogi in-
cideret, ac carbonatum de-
flagraret? IVP. Atqui, fi-
li, nonne in hoc Empedo-
clem ante ipsum criminari
videris, qui in Sicilia & ipse
in crateras insiluit? APOL.
Melancholiam quandam mor-
lestam dicis. Ceterum iste
quamnam tandem desiderij
causam habebat? IVPIT.
Ipsius tibi sermonem refe-
ram, quem coram Panegy-
ri, cum mortis genus defen-
deret, habuit. dicebat enim,
si memini. Sed quænam est
ista quæ accelerans aduētat,
perturbata, lachrymās? ma-
gna videtur iniuria affecta.
Atqui Philosophia est, ac
nomen meum, se ipsam des-

ἢ τί ἀρχιπῶσα τὸν βίον ἐκλή-
 λυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶν αὐ-
 θις ἐπιβεβηλόκασί σοι, ὥς τὸ
 πρόωρον, ὅτε τὸν Σωκράτην
 ἀπὲκ[ταναρ], ὑπὸ Ἀνύτη λατρε-
 ῖν ὁρμήντα, ἔτα φάγεις ὁ[ὐ]
 τοῦτο αὐτὸς; Φι. ἔδειν τοις
 τοῖς, ὃ πάτερ, ἀπ' ἐκείνοι μὲν
 ὁ πολὺς λῆδς, ἐπὶ ἡνίω, καὶ ὁ[ὐ]
 τιμῆς ἡγορ ἁδ' ἄμφοι, καὶ θεω-
 μάζοντες με, καὶ μονονοῦχ' ἡ
 πλοσυροῦτόν, ἢ καὶ μὴ σφό-
 δρα ξυνίσταται ὧν λέγοιμι. οἱ
 εἰ, πῶς ἄν ἐποιμι, οἱ ξυνή-
 θας, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι,
 καὶ τὸ νομα τὸ μὲν ὑποδύμε-
 νοι, ἐκείνοι μὲν τὰ δαυότατα
 ἐργάσαντο. Ζῶς. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβεβηλότινα ἐπιβεβου-
 λόκασί σοι; Φι. οὐδ' αὖτως,
 ὃ πάτερ, οἱ γὰρ ξυνιδίκλω τά-
 μοι καὶ αὐτοί. Ζῶς. πῶς τίνων
 ἔρῃ δίκησαι, ἢ μήτε τὸς ἰδιώ-
 τας, μήτε τὸς φιλοσόφους αἰ-
 τιᾷ; Φι. εἰσὶ τινες, ὃ Ζεῦ, ἐν
 μεταχειρίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ
 τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν
 σχῆμα καὶ βλέμμα καὶ βάδις-
 μα ἡμῖν ὅμοιοι. καὶ κατὰ
 ταυτὰ ἐπαμφοί, ἀξιῶσι γὰρ
 ὑπὲρ ἐμοὶ τάπεισθαι, καὶ τοῦ νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται,

aut cur uitā relinquēs adue-
 nisti? num tibi rursus Idio-
 ta, ut olim, struxēre insidias,
 cum^a Socratē ab Anyto ac-
 cusatum interfecēre? ideōne
 illos fugis? P H. Nil tale, ὁ
 pater, verūm turba illa ingēs
 me laudat, honorēq; dignam
 censens veneratur, & tantū
 non adorat, tametsi non ad-
 modum quæ dico intelligat.
 Eri verò, quonā modo dicā?
 familiares, & qui se amicos
 esse asserunt, ac nomen meū
 induere, illi me grauissimē
 læserūt. I V P. Philosophi-
 ne tibi insidias quasdā strux-
 xēre? P H I. Minimē, pater:
 nam & illi pariter mihi ini-
 iuria sunt affecti. I V P. A-
 quibus igitur iniuriam per-
 pressa es, si nec Idiotas, neq;
 Philosophos incusas? P H I.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multitudinem & philo-
 sophantes medij, forma, a-
 spectu & incessu nobis si-
 miles, hisq; ornati, hi mihi
 subesse gloriantur, ac nos
 men nostrum præ se ferunt,

μαθηταί

μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ θια-
σῶται ἡμῶν εἶναι λέγουσιν, ὁ
βίος δ' αὐτῶν παμμίαιος, ἀμα-
θίας καὶ θράσος καὶ ἀσελγείας
ἀνάπλεως ὕβρις δ' μικρὰ καὶ
ἡμῶν. ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδὲ
κηρύξῃ πεφωγας. Ζῶς. δ' ἐν αὐ-
ταῦτα, ὦ θυγάτηρ, ἀπὸ τί μά-
λιστα ἡδίκηκάσιν σε. Φιλ., σκό-
πη, ὦ πάτερ, εἰ μικρὰ σὺ γὰρ κα-
τιδῶν τὸν βίον ἀδικίας καὶ πα-
ρανομίας μετῶν, ἅτε ἀμαθὺς
καὶ ὑβρὶς ξυώνῃ, καὶ ταραχῇ
μυθῶν ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ
ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐ-
λαυνόμενον, ἐμὲ κατέπε-
ψας, ἐν ἡλιόμῳ ἐπιμεινέ-
σαι, ὡς παύσαιτο μὲν ἀδικῶν-
των ἀνθρώπων, καὶ βιαζόμενοι, καὶ
ἑμοιωτοῖς θεοῖς βιβῆναι, ἀ-
ναδελφάν σου δὲ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, ἀρλουιότῃ σου ξυμπολι-
τούμεν. ἔφη δ' ἔτι πρὸς με κα-
ταπέμψων, ἃ μὲν πράττεισιν
ἄνθρωποι, καὶ ὡς διακέναι ὑ-
πὸ τῇ ἀμαθίᾳ, ὦ θυγάτηρ, καὶ
αὐτὴν ὁρᾷς, ἐν δ' ἡ (ἡλιῶν γὰρ αὐ-
τὴς) σὲ, καὶ μόνῳ ἰάσασθαι ἀρ-
τὰ γινώμεθα οἶμαι, πενεύας
αffecti, tute quoq; cernis. Ego verò, quoniam eorum me mi-

discipulos, sectatores ac con-
tubernales se nostros esse di-
centes: at vita eorū sceleratissi-
ma, ignorantia, temeritate
et petulantia penitus est re-
ferta: nobis iniuria haud par-
ua. ab illis, ô pater, iniuria
affecta profugi. IVP. Mole-
sta hæc, filia: verum quare
potissimum te læsere? PHI.
Considera, pater, nū parua.
etenim cū vidisses humanā
vitam iniquitate et iniustitia
plenam, tanquam ignorantia
et violentia agitātā et per-
turbatam, tu rerū humanarū,
quod tanta caligine cō-
flectarentur, miseratus, me in
terram demisisti, iniungēs ut
omnem adhiberem diligen-
tiam, quò homines à violen-
tia et mutuis desinerēt iniu-
rijs, ac nō beluarum ritu vi-
uerent, ad veritatemq; respi-
cientes, pacatiūs inter se de-
gerent. Dicebas etenim cū
me demitteres, quæ nam ho-
mines agunt, qualiterq; ô
filia, ob ignorantiam sint
affecti, te, quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror,

ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πῶς ἴα-
 σομεν. Ζῶς. οἶδα ποτὶ
 καὶ τοιαῦτα εἶπω τότε, σὺ δὲ
 τὰ μετὰ ταῦτα ἦδη λέγε, ὅ-
 πως μὲν ὑπὲρ ἐξ αὐτῶ σε κατα-
 σταμὲν τὸ πρῶτον, ἅτινα
 δὲ νυνὶ ὑπὲρ αὐτῶν πέπονθας;
 Φιλ. ἥξα μὲν, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπὶ
 τοῦ Εὐκλείους ἀνδρός, ἀπὸ ὅ-
 πιν ἐδύκα μοι χαλεπότερον
 τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβαρὸς
 πειθεῖσθαι καὶ διδάσκειν, τοῦ-
 το πρῶτον ἡξίου ἀγασσάσθαι.
 τὸ Εὐκλείου δὲ εἶπεν, ὥς ῥα-
 εὖν ἐπαπαύσθαι καὶ τάχιστα,
 ὥς γὰρ ἔμεινεν ἐνδεξιόμορον τὸν
 χαλινδρὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθῆ-
 σόμορον ὡς ζυγῶ, ὁρμήσασα
 εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνη
 μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ὃ χα-
 λειπὸς ἐπαφῇ καταβάνας ἀπὸ
 τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ σιωπῆ-
 ναι. ὥς καὶ γὰρ ὁ ὀλβιον, οἱ
 Βραχμᾶναι, τοῖς Νεχραίοις
 καὶ Οξυδράκαις ὁμοιοί, οὗτοι
 πάντες ὑπὲρ ἐμοὶ τάσσονται,
 καὶ βιοῦν. οἱ γὰρ κατὰ τὰ ἡμῶν
 δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς
 τῶν πειθεικῶν ἀπάντων, καὶ
 ἀρεθύν-

ex omnibus nobis elegi, ac te
 illos cures, demitto. IVP.
 Noui, multa talia tum di-
 cebam: at tu iam dicere per-
 ge, quomodo sub initium te
 deuolantem homines susce-
 perint, & quæ nunc ab ipsis
 pertuleris. PHIL. Perre-
 xi igitur, pater, non con-
 festim ad Græcos, sed quod
 longè mihi difficilius opus
 esse videbatur, Barbaros vi-
 delicet instituere & doce-
 re, hoc primum aggredien-
 dum esse censebam. Inter-
 missis igitur Græcis, tan-
 quam qui facillè subigi pos-
 sent, ac celeriter, ut putas-
 bam, frenū suscepturi, iugō-
 que collum subdiuri forent,
 ad Indos primò moui, gen-
 tem omnium quæ viuunt, ma-
 ximam: illisq; haud graua-
 tè persuasi, ut ab elephantis
 descendentes, mecum con-
 uersarentur, quemadmodum
 Brachmanes, felix hominū
 genus, Nechræis & Oxy-
 dracis finitimi, qui omnes
 mihi subduntur, ac nostris

viuunt institutis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
 mortisque

ἐκ θνήσκουσι παράδοξόν τι
 να τοῦ θανάτου πρόπορ. Ζῶς.
 τὸς γυμνοσοφιστὰς λέγας; ἀ-
 πώ γουὺ τάτε ἄλλα περὶ αὐ-
 τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγι-
 στω ἀναβάντων, ἀνέχονται
 καὶ ὄμφοι, ἐδὲν τοῦ σχήματος
 ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέπονται.
 ἀπ' ὧς μέγα τοῦτο. ἔναγχ' ὅ-
 γουὺ καὶ Ολυμπιάσι τὸ ὅς
 μοι οὐ γὰρ ἔδον γυμνόν, ἀ-
 κὸς δὲ καὶ σὲ παρᾶναι, καὶ οὐ-
 μέν τις τότε τοῦ γέροντος. Φιλ.
 ἐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ο-
 λυμπίαν, δεῖ τῶν καταρά-
 των ἐκένωρ, ὅς ἐφω, ὅτι πολλοὺς
 αὐτῶν ἐκείνων ἀπιδύνας,
 ὡς λοιδοροῦσιν τοῖς ξυνο-
 ληλυθόσι, καὶ βῶς τὸν ὀπιόδο-
 μομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτῶν-
 τος, ὥς ἐδὲ ἔδον ἐκένωρ,
 ὅπως ἀπέθανε. μετὰ γὰρ τὸς
 Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν
 αὐθὺς, ἔτα εἰς Αἰγυπτίον κα-
 τέβην, καὶ ξυγγρομνή τοῖς
 ἱερεῦσι καὶ πρεσβυτέροις αὐτῶν
 καὶ τὰ θεῶν παιδάσασα, εἰς
 Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους
 καὶ μάγους μνήσας, ἔτα εἰς Σκυ-
 θίαν ἐκένωρ, ἔτα εἰς Θράκην.
 ὃς Magos initians. Inde in Scythiam, postea in Thraciam,

mortisq; genere moriuntur
 admirando. IVP. Gymno-
 sophistas dicis : de quibus
 inter cetera & hoc audio,
 quod in rogam ingentem as-
 scedentes, sponte comburi-
 tur, minimè vel forma aut ca-
 thedra excident : sed nihil
 magni hoc . nam & ego nu-
 per in Olympiacis simile
 quiddam fieri conspexi : quin
 & te cum senex conflagra-
 ret , adesse decuisset. PHI.
 Haud ad Olympia, pater, as-
 scendi, execrandorum illo-
 rum, quos dicebam, metu,
 quoniam multos eorum abi-
 re vidi , tanquam concilio
 maledicerent , latrantisque
 domus posteriora clamore
 implerent : ita ut nec illum
 quemadmodum occubuerit
 viderim . Post Brachma-
 nes igitur confestim in Ae-
 thiopiam , inde in Aegy-
 ptum descendi , & cum sa-
 cerdotibus & prophetis il-
 lorum congressa sum. Quos
 cum diuina docuisset , in Ba-
 bylonem perrexi, Chaldaeos
 ubi

ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρ-
 φεύς συναγνέοντο. ὅς καὶ πρὸς
 ποσέλας αἰετὶς τῷ Εὐμολπῇ τὸν
 μῦθον, ὡς τὴν ἑσθλὴν αὐτὸς, ἢ Εὐ-
 μολπον (ἑμὲ μαθήκεν γὰρ τὰ
 θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) ἢ δέ,
 ὡς ἐπ' αὐτῶν πρὸς δαίμονι τῇ μου-
 σικῇ, κατὰ πόδας αὐτὸς ἐπό-
 μιν. καὶ τὸ μῦθον πρῶτον αὐτὸς
 ἔλεγε, ὅτι πάντες ἡσπασαν-
 το οἱ Ἑλλήνων, ὅτι ὁλως ἀπὲς
 κησαν. κατ' ὀλίγον δὲ πρὸς
 Κορινθίους, ἐπὶ αἰκῇ τῇ ἀπ' αὐτῶν
 ἑταίρους καὶ μαθητὰς πρὸς ἡγε-
 γόμην, καὶ ἄλλους ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλους ἐκ Εφέου, καὶ Ἀβδηρῶ-
 νος ἄλλους, ὀλίγους πάντας πα-
 σι μὲν ὅς τὸ ὁριζῶν φύλον
 ἐκ οἷοι ὅπως μοι παρρησίαν
 ἔω. ὅτι ἡλικίαν τὰ μάλιστα βάλω,
 οὔτε κομιδῇ ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ'
 οἷον τὸ ἱπποκρητῶν γένος,
 πρῶτον τὸν τε καὶ μικρόν, ἐν μέ-
 σω ἀλαστονείας καὶ φιλοσοφίας
 πλάζοντο, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ
 τέλειον πρὸς ἐχθρότητα, ὅτι ἡμᾶς
 ἀτηνέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς λαθο-
 ρᾶν δυνάμετον, ἀλλ' οἷον ἡ-
 μῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀμυδρῶτος
 ἀσφαλῆς τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcutientes, obscurū quid, & dubiam nostri

ubi^b Eumolpus & Orpheus
 mecum congressi sunt, quos et-
 tiam in Græciā pramisi, Eu-
 molpum quidem ut Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) Or-
 pheum autem ut in cantado
 musica eos cogeret: quorum
 vestigia confestim infsecuta
 sum, ac sub initium cum ve-
 nisssem, nō admodum Græci
 me amplectebātur, nec tamē
 penitus excludebant. Paulat-
 tim verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicos et
 discipulos collegi, & alium
 ex Samo, alium verò ex E-
 pheso, ex Abdera quoq; aliū,
 omninò paucos. Quibus cum
 & Sophistarum genus, nescio
 quo pacto, mihi subpullula-
 uit, neq; mea absolute amu-
 lans, nec tamen penitus dis-
 crepans, sed tanquam Hippo-
 centaurorū genus, composi-
 tum quid, & mixtū, in medio
 superbiæ & philosophiæ er-
 rans, neq; ignorantiae finem
 imponens, neque fixis oculis
 nos intueri valens, sed tan-
 imaginem

ἰδὼλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόν-
 τος ἄν, οἱ δὲ ῥόνῳ ἀκείβῳς
 πάντα καταναγκάζουσι. ὁ δὲ
 παρ' αὐτοῖς ὁ ἀρεῖς ἑκάνη,
 καὶ περὶ τὴν σοφίαν, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖς ῥόνῳ, ἀπρόσμαχ' ἄν-
 φλέγει· αἱ κορυφαὶ καὶ ἀπο-
 ροὶ καὶ ἀτοποὶ ἀρκείσαι, καὶ
 λυσέξοδοι καὶ λαθρευθώδεις
 ἱρωταίαι. ἔτα κορυφαῖοι,
 καὶ ἐλγυχοῖοι πρὸς τῶν ἐταί-
 ρων τῶν ἱμῶν, ἡ γὰρ ἀκείβῳς,
 καὶ σωίσαντο ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέ-
 λ' ὁ, δικασθεῖοις ἡγήτορ, καὶ
 παρ' ἐδίδοθ' ἐπιμετρεῖς τῶν
 κορυφαίων. ἐλγυχοῖοι οὐδ' ἴσως
 τότε φυγῆν ἀνέως, καὶ μηκέ-
 τι ἀνέχεσθαι τῶν συνονομα-
 τῶν, νῦν δ' Ἀντιοχέως καὶ
 καὶ Διογέως, καὶ μετὰ μι-
 κρόν, Κράτης καὶ Μένιπ' ὁ,
 οὗτοι ἐπῆσαν ὀλίγον ἐπιμε-
 τρεῖσαι τῆς μονῆς, ὡς μήποτε
 ὀφείλοιν· ὃ γὰρ ἄν' ὁσαῦτα ἐ-
 πεπόνθειν, ὕπερον. Ζεὺς. ὃ δ' ἐ-
 ποιοι λέγεις, ὃ φιλοσοφία,
 τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανα-
 κτῆς μόνον. Φι. καὶ μὲν ἀρεῖς,
 nim tanta postea fuisset perpeffa. IV P. Sed nondum mihi,
 ὁ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodò indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὁ Iupi=

imaginem umbramve quan-
 doque cernens, nihilominus
 tamen exactè cuncta se nos-
 se existimat. Hunc illa inuti-
 lis et superuacanea apud eos
 sapientia, & ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur : arrogantes quoque
 & dubiæ, nec non absurdæ
 responsiones : inextricabiles
 præterea & labyrinthæ in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur &
 redarguantur, indignan-
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ra-
 piunt, & ad cicutam bibena-
 dam tradunt. Et quamvis
 fortassè cùm confestim su-
 gere, nec amplius eorum con-
 uersationem tolerare oport-
 tuisset : ^d Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulò post
 e Crates, Memippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meum differrem, per-
 suasere : quod vimam nun-
 quam factum esset : non e-

ὦ Ζεῦ, ἡλίκαι ἐστὶ μιὰρὸν γάρ τι
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πο-
 λὺν δολικὸν καὶ θυτικὸν, ὃ ξυγ-
 γνήσιον ἡμῖν ἐκ παίδων ἐπὶ
 ἀσχολίας· ἐδόλου γὰρ, καὶ ἐθύ-
 θουσιν, καὶ ἅπας τέχνας, οἷός ἐστι
 καὶ τὸς τοῖς τοῖς, ἐμάνθανε, σκυ-
 τήν καὶ τεκταίνον, καὶ περὶ πλυ-
 νὸς ἔχειν, καὶ ἔειξάνειν, ὥς
 οὐδὲν ἔστι τῶν γυναιξί, καὶ οὐ-
 μύρτυα, καὶ καταγάγοιτο οὐ-
 μαρῶς, ὅποτε καὶ ἐρόκλιν ἐκ-
 να σπείροισιν, καὶ μίτον κλέ-
 θοισιν, τοιαῦτα τοίνυν ἐκ πα-
 σὶ μελετῶντων, ὃ δὲ ὄνομα τὸ
 ἡμίτερον ἡμῶν, ἐπεὶ δὲ εἰς
 ἀνδρας τελευτῇ ἤρξαντο, καὶ κα-
 τὰ δὲ τὸν πλὺν αἰῶνα, ὅσην παρὰ τὴν
 πομπὴν δὲ τοῖς ἑταίροις τοῖς
 ἡμῶν, καὶ ὥς ἀνέχονται οἱ ἀν-
 θρώποι πλὺν παρρησίαν πλὺν
 αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θειραποδό-
 μῳ, καὶ συμβεβλότεσι πείθον-
 ται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπί-
 λουσι, τὰ πάντα τὴν τυραννί-
 ας ὁ μικρὰν ἡγνόντο εἶναι· τὸ
 μὲν δὲ μανθάνειν, ὅσα τῇ
 τοιαύτῃ περαιτέρω πρόσφορα,

μακρόν

que formidant: hæc omnia tyrannidem haud paruum esse ar-
 bitrabantur. Verū addiscere quæ professioni huic cōueniunt,
 longum

ô Jupiter, audi: Scelestum
 quoddam hominū genus est,
 & ut plurimum seruale ac
 mercenarium, haud nobis-
 cum ob negotiorum multi-
 tudinem à pueris conuersas-
 tum. seruitutem enim serui-
 uit, aut sub mercede operam
 locauit, aut alias artes exer-
 cuit, quales par est homines
 tales addiscere, coriariam,
 fabrilē, fullonicam, aut la-
 nam excutere, ut mulieribus
 sit accommoda, & ad filan-
 dum apta ductilisq; , cum
 illæ iramam vertunt, vel li-
 cium circumuoluunt: talia
 igitur in puerili exercentes
 ætate, nec nomen cognouē-
 re nostrum. Postquam ve-
 rò annos viriles ingredi cœ-
 pēre, ac reuerentiam quæ à
 quamplurimis amicis exhi-
 betur meis, conspexerunt,
 quemadmodumq; homines
 loquendi eorum liberatens
 tolerant, & correpti gau-
 dent, ac consulentibus ob-
 temperant, increpantes deni-

μακρόν ἰδὼν, μάλλον δὲ ἡσυχίαν
 διὰ τὸ αὐτὸν, αἱ τέχναι δὲ γλῆ-
 σχαι, καὶ οὐκ ὄντως, καὶ μὲν ἰ-
 κανὰ παρέχον ἐδιδάσκον· ἐ-
 νίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺν, καὶ
 ὥσθ' οὐκ ὄντως, ἀφόρητον ἐφάπ-
 νον. ἔδοξε γὰρ σκοπεύουσιν,
 πλὴν ὅσων ἄνθρωποι, ἰδὼν ἰ-
 ράν οἱ ναυτιλόμενοι φασί,
 ἡσυχίαν, καὶ ἐπὶ τῶν βελτίστων
 ἀπόνοιαν ὀρμήσαντων. ἔτι τὲ
 καὶ τόλμαν καὶ ἀμαθίαν καὶ
 ἀναισχυρίαν πεσκαλίσαν-
 τες, ἀπὸ αὐτοῖς μάλα σωμα-
 τωνίστονται, καὶ λοιδορίας ἡσυχί-
 ας ἐκμηλίσαντων, ὡς πρό-
 χειροι εἶναι, καὶ ἀνὰ σῶμα τὰς
 τὰς μόνας ξυμβολὰς ἔχον-
 τες. ὅρας, ὅποια πρὸς φιλο-
 σοφίαν ἐφόδια· σχηματίζου-
 σιν, καὶ μετακομοῦσιν αὐ-
 τούς· ἐν μάλα ἀκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὲ, οἷόν τι ἀμείλει ὁ Αἴ-
 σωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν
 τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λικοντῶν
 πειθαυγόμενος, καὶ πρᾶξον
 ὀγκώμενος, ἡξίς λείων καὶ αὐ-
 τὸς εἶναι, ἡμῶς τινὲς καὶ ἡ-
 γονίσας οἱ πρὸς ὄντως αὐτῶν.

τὰ δ'

longū erat, seu potius impos-
 sibile valde : artificia verò
 tenuia, & quæ vix cum sum-
 mo etiam labore necessaria
 suppeditare possent: nonnul-
 lis etiam seruitus molesta, et
 quomodocumq; erat, intolera-
 anda videbatur. Re igitur
 diligenter perpensa, et antea
 ram nouissimā, quam nauis
 gantes sacram appellant, vi-
 sum est demittere. ad optimā
 itaq; socordiam declinantes,
 audaciam quoq; & ignoran-
 tiam ac impudentiam in au-
 xilium aduocârunt, quæ po-
 tissimum cum eis in certamē
 irent. Conuiticia præterea no-
 ua excogitârunt, vt prompta
 essent, ac solas decertationes
 has in ore haberēt. Qualiā-
 nam ad philosophiam cernis
 viatica? proinde & formæ
 studēt, ac oppidò q̄ elegāter
 se exornant, planeq; ita mecū
 agūt, quemadmodum Aesop-
 us Cumanum illum asinum
 fecisse refert, qui cū leoninā
 induisset pellē, & asperè de-
 rudisset, se quoq; leonem esse

videri cupiebat, & erant fortassis nonnulli qui ei crederent.

Nostra

τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶπ, ὥς
οἶδα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχαρα,
τὰ πεφραγῆ λέγω, καὶ ὁ πομπῆς
τὴν πραγματείαν δ' αἰ, τριβώνιον
πειθαλίῃ, καὶ πύραν ἐξαρ-
τίσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χαρὶ
ἔχειν, καὶ βοᾶν, μάκρον δ' ὄγ-
κᾶδι ἢ ὑλακτῆν, καὶ λοιδορεῖ-
σθαι ἅπασιν. πλὴν ἀσφάλειαν ἔρ-
αυτοῖς τ' μηδὲν ἐπὶ τούτῳ πα-
θεῖν, ἢ πῶς τὸ σχῆμα αὐτῶς
παρέξιν ἐμικτῶν ἢ ἰλουθεία
δὲ πρόχαρ, ἀκούει τ' ἡ δισ-
πότῃ, καὶ εἰ βέλοισι ἀπάγειν,
παταχθῆναι καὶ τῷ ξύλῳ. καὶ ἂν
ἄλφειτα ἐκ ἐτ' ὀλίγα, ὅθεν, ὥς
πῶς, μέγα ψιγῆ. τὸ δ' ὁψὲς
νιον, ὅταν εἴχῃ ἢ θύμον, ἀπὸ
ἡρῆα παντοδαπὰ, καὶ οἶν, ὅ-
στις ἡδιστος, καὶ χυσιόν, παρ'
ὅτῃ αὐτὸν ἐβίλωσι· διασμορογῶ-
σι ἔρ' ἐπιφοιτῶντων, ἢ ὥς αὐτοῖς
φασιν, ἀρκέρεσι τὰ πρόβα-
τα. δῶσαν τὲς πομπῆς οἶονται, ἢ
αὐτοῖς τ' σχῆμα τ' ἢ δ' ἐξ ἑμὴ
ἀκῶσαι κακῶς. καὶ γὰρ αὐτὰ
κᾶνο ἰώρων, οἶμαι, ὥς ἐξί-
ον κατασῆσουσαι τοῖς ὀρθῶς
φίλο-

eneratione, aut metu ne male audire cogantur. Siquidem hoc quoque, ut arbitror, praevidere, quod ex aequo inter recte philosophos

Nostra verò admodum, ut nos-
sti, sunt facilia, & ad imitan-
dum leuia (de externis lo-
quor) haud enim magni est
negotij, vel vestem sibi trita
circundare, aut peram collo
suspendere, seu lignum in ma-
nibus gestare, vel vociferari,
aut potius rudere, siue latra-
re, ac omnibus maledicere.
Equidem securitatem, quod
nihil ob talia passuri essent,
formae reuerentia praestare te-
nebatur. Libertas verò etiā
inuito domino prompta, quae se
comprehensos abducere co-
nabatur, baculi experieba-
tur violentiam. Caeterum fa-
rina non amplius pauca, neque
placenta ut antea tenuis, ob-
sonia verò nequaquam solita,
cepēve agreste, sed carnes
omnifariam, & vinum quod
suauissimum: quin & aurum
cum volunt, paratum. etenim
circumerrantes tributū col-
ligunt, vel ut ipsi dicunt, pe-
cora detondent, multosque da-
re existimant, vel habitus

φιλοφῶσι, ἔδιδε τις ὁ δικά-
 σων καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦ-
 τα ἔσαι, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ὁ-
 μοια ἀρχὴν ᾗ ὅτι τὸν ἔλε-
 γον διέχοντα, ἢ ἔρητά τις
 οὐτοσί μοσμίως, καὶ κατὰ βρα-
 χύ, ἀπ' οὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ
 πλὴν ἀκρόπολιν πλὴν ἑαυτῶν
 ἀναφύγουσι, πλὴν λοιδορίας, καὶ
 πρόσθετον τὸ ξύλον. καὶ ἢ τὰ
 ἔργα ζητῶσι, οἱ πόροι ποιοί.
 ἢ ὁ δὲ τῶν λόγων λείπει
 ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξίῳ σκο-
 πᾶν. τοιαύτων ἐμώπλησαι
 πᾶν ἢ πόλις ἢ τοιαύτης ῥα-
 διουργίας, καὶ μάστιγα τὸν Διο-
 γῆν καὶ Αντιοχῆν καὶ Κρα-
 τητὰ ἐπιγραφόμενῶν, καὶ τὸ
 ἐπὶ λιμὶ ταφόμενῶν, ἢ τὸ μὴ
 χέσιμον, ὁ πόρος ἐν τῇ φλ-
 σσῇ τῶν λιμῶν, οἱ τὸ φυλακτι-
 κὸν ἢ τὸ οἰκτικόν, ἢ τὸ φιλο-
 σέποτον ἢ μνημονικὸν ὅσα
 μὴ ἐξηλάττωσι, ὑλακλὺ δὲ
 καὶ λιχνία καὶ ἀρπαγὴν, καὶ
 Αφροδίσια συχνὰ, καὶ κολα-
 κείαν, καὶ τὸ σάινον τὸν δι-
 δόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔ-
 χειν, ταῦτα ἀκείδως ἐκπεπο-
 νη-

philosophantes collocaren-
 tur, nec esset qui talia discer-
 neret & dijudicaret, si tan-
 tum exteriora essent simi-
 lia, quandoquidem nec prin-
 cipium redargutionis susci-
 pent: veluti si dicatur, quis
 ille sic ornatus, & tam res-
 pent? sed confestim clami-
 tant, & ad eorum arcem,
 maledicentiam scilicet, con-
 fugiunt, lignumque prom-
 ptum est. Proinde si opera
 quaris, sermones multi: quod
 si à sermonibus iudicare ves-
 lis, vitam considerandam
 esse censent. Tali igitur im-
 postura ciuitas repleta est
 vniuersa, & maximè sub
 Diogenis, Antisthenis, &
 Cratetis titulo, nec non
 canum prætextu. Ceter-
 rum quod natura optimum
 est in canibus, veluti cus-
 todia, vel domus tutela,
 aut herilis amor, siue me-
 moria, minimè imitantur:
 verum latratu, gulositate,
 rapina, venereis, crebris
 adulationibus dantium blā-

ditijs, mensarū deniq; frequentatione, his perquam diligenter

xxxx

elaborant.

ὑπὸ κασίτρῳ· ὃ ψῆδ' ὧν μὲν τὰ μι-
 κρὸν, οἷα ἔσαι· οἱ γὰρ ἐν τῶν ἱρ-
 γασσιέων ἀπαντῶν ἀναπηδή-
 ῃσι, ἱρήμους τὰς τέχνας ἰά-
 σονται, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς ἢ πο-
 νοῦντας καὶ ἡάμνοντας, ἵνα
 θῶν ἄς ἐσπέρην ἐπικενφώτας
 τοῖς ἔργοις, καὶ μόγῳς ἀπ' ἑω-
 τας ἐν τ' ὠκυπύῳ μιᾷ βίᾳ·
 ἀργὸς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώ-
 πους, ἐν ἅπασιν ἀφθόρως βί-
 οῦντας, ἀδωῦντας μὲν τυραν-
 νικῶς, λαμβάνοντας δὲ πᾶ-
 ρως ἀγανακτοῦντας· οἱ δὲ
 μὴ λάβοιεν, ἐκ παινοῦντας δὲ
 ἐπὶ τὰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ
 Κρόνῳ βίῃσι δὲ αὐτοῖς, καὶ
 ἀτιχῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ
 πόματα ἐσπέρην ἐκ τ' ὕδαν· καὶ
 ἥτορ ἄν δίδον τὸ πᾶρμα-
 λῶν, ἃ τοῖς ὄντων, μηδὲν ἐς ἡ-
 μάς ἀποῖν ἐξυβρίζον· οἱ δὲ μά-
 λα σεμνοὶ, καὶ σκυθρωποὶ τὰ
 ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμε-
 νοι, ἢ παιδὸς ὥραίῃς, ἢ γυναι-
 κὸς ἀδῶνται καλῆς, ἢ ἐλπί-
 σωσι σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιε-
 σιν; ἐνιοὶ δὲ καὶ ξένων τῶν
 σφετῶν

elaborant. Atqui paulò pòssē
 quónam hæc euadant, vi-
 debis. omnes enim ex offi-
 cinis exilientes, artes relin-
 quent desertas, cū cernunt
 se laborantes, & operibus
 desudantes, ab aurora ad
 vesperum vsque defatiga-
 tos, vix tamen mercede tas-
 li vitam sustentare posse: se-
 gnes verò & subdolos ho-
 mines, abundē in omnibus
 viuentes, tyrannicē quidem
 postulantes, ac promptò ac-
 cipientes, & cū non acces-
 perint, indignantes, neque se
 acceperunt, laudantes. hoc
 Saturnium eis videbitur se-
 culum, spontēque mel ipsum
 ex cælo in ora influere Pro-
 inde res minùs esset mole-
 sta, si cū tales sint, nulla
 alia nos afficerent iniuria.
 Nunc verò cū admodum
 casti & seueri abextrā
 & in publicis appareant,
 si puerum nacti fuerint
 formosum, vel mulierem
 speciosam, aut quid silen-
 tium dignum sperant, qua-
 liānam faciunt? Nonnulli verò & hospitium suorum
 adulter

ἑφ' ἑτέρῳ γυναικας ἀπάγουσι
μοιχαλόντων, κατὰ τὸν ἰλίαν
ἐκείνον νεανίσκου, ὡς φιλοσο-
φοῖν δὲ καὶ αὐταί. ἔτα λοι-
πὰς ταύτας ἄπασιν ὅτις ξυνῶ-
σι περὶ ἑμῶν, Πλάτωνός τι
λόγους οἶοντάς ποιεῖν, οὐκ
ἐμλόγους, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεί-
νος ἡμίονοι κοινὰς ἡγήσασθαι τὰς
γυναικας, ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς
συμποσίοις ὄρωσι, καὶ ἃ με-
θύσκονται, μακρὸν ἂν ἦν
λίαν καὶ ταῦτα ποιοῦσι,
πῶς οἷα, κατηγοροῦντων αὐ-
τοῖς μίθης καὶ μοιχείας, καὶ
δολοφονίας καὶ φιλαργυρίας; ὁ-
δε γοῦν οὕτως ἔντροις ἄλλοις
ἄπο ἐναντίον, ὡς τὸς λόγους
αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα οἶον, λοκα-
κίαν μισῶν φασί, λοκακίαν
ἐνέκον, τὸν Γραθονίδα λέγει τὸν
Σπρῶδιαν ὑπερβαλὼν διὰ δυνά-
μει, ἀληθῶς τοὺς ἄλλους
περιέποντων, ἐν ᾧ ὁ δὲ κοινῶ-
σαι πλὴν γυναικῶν μὴ μετὰ καὶ
τῶν φίλων διὰ δυνάμει. ἡ δὲ
ἐν, πᾶσιν ἐχθρὸν ὡς λόγος, καὶ
ἡ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργον
δὲ

adulterantes uxores abdu-
cunt, Iliensis illius iuuenis
instar, tanquam & ipsæ
quoque philosophaturæ es-
sent. Inde communiter illas
vniuersis cōiuntibus prosti-
tuentes, Platonis se legem
implere arbitrantur, haud
intelligentes quo pacto fa-
cer ille mulieres communes
esse debere censuit. Quæ ve-
rò in conuiujs agunt, quem-
admodum inebriantur, longè
esset recensere: & hæc
faciunt, quomodo putas,
dum ipsi ebrietatem, adu-
teria, luxuriam, & auaritia-
m reprehendunt. Nil im-
gitur magis inter se inue-
nies contrarium, quàm il-
lorum sermones & opera:
quemadmodum cùm adu-
lationem odio habendam
asserunt, & tamen adulan-
di gratia gnathonicam vel
assentationem ipsam exu-
perant. Alios vera loquū-
hortantur, cùm ipsi nec lin-
guam nisi mentiando mo-
uere possint. Voluptates om-

nibus sermone inimicæ, Epicurusque hostis: opera verò

δὲ δὲ τὰντων ἅπαντα προ-
 τσαι. τὸ δὲ ὀξυχολον καὶ μικραί-
 τιον, καὶ πῶς ὀργὴν ῥάδιον
 ὑπὲρ τὰ βριφύμια τὰ νεογνά.
 γέλωτα γοῶν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅπως
 τὰν ὑπὸ πῆς τυχεύσης αἰτίας
 ἐπιτίσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή,
 πικρὸν δὲ πῶν χειρὶν βλί-
 πονται, ἰταμόντι καὶ παρὰ-
 φορον διειροκτότου, καὶ ἀ-
 φροῦ μάλλον δὲ τοῦ μισοῦ
 αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα, καὶ σὺ γὰρ
 καθὶ τῇχοις, ὅτι ὁ μιὰρὸς
 ἔκῃν ὃ ἐκῃται βόρβορ ὃ.
 χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡ-
 ρακλῆς, οὐδὲ λικτῶσαι ἀ-
 ξιώ, ὁβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμυς
 πριάμῳ ποτὸν γὰρ ἢ λευκὴν
 ἢ ποταμὸς παρέξῃ. μετ' ὅλ-
 γον αὐτοῖσιν οὐκ ὁβολὸς, ἐδὲ
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πῶς
 τὰς ὁλὰς ὥς τις ἔμφορ ὃ
 τοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου πλῆ-
 σαγν' ἄν, ὅσον τοῖς πελο-
 ποῖα ἐς χρηματισμὸν σωτῆ-
 ρα. ἔτ' ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς συλ-
 λήξονται, καὶ ἐπισιτίσονται,
 ἀπὸ ῥῆ-

omnia propter illas patras
 re audent. Iræ præterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, nec-
 non indignationis facilita-
 te, etiam nuper genitos in-
 fantulos superant. Non par-
 uum igitur risum spectatos
 ribus mouent, cum quouis
 etiam fortuito casu adeo il-
 lis ira ebullit. Colore au-
 tem liuidi videntur, impu-
 dens quid ὃ abominabile
 præ se ferentes. Os verò
 spuma vel potius veneno est
 refertum: ne tu illic cum
 fæda illa euomitur illuies,
 deprehendaris, caue. Pro-
 in aurum vel argëum, Her-
 cules, neque possidere dis-
 gnantur. obolus sufficit ut
 lupinos emant: nam potum
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolos
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, ad-
 eò ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad quæstum
 Philosophia confert. Inde

postquam ad satietatem vsque corrascere, ac frumentati sunt,
 infelix

ἐπ' ῥέϊψαντες ἱκῆνο τὸ δω-
 σίωρον τριβώνιον, ἀγρὸς ἐνίο-
 τι, καὶ ἰδῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας,
 καὶ σιωοικίας ὅδας, μακρὰ
 χαίρας φράσσοντες τῇ ψήρᾳ
 τῇ Κρατῆτι, καὶ ὧ τριβώνι-
 ῳ Ἀντιόχῳ, καὶ ὧ πύθῳ τῷ
 Διογῆσι. οἱ ἰδιώται δὲ ταῦτα
 ὀρωντες, καταπλοῦσι καὶ ἡδὴ
 φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας ἑ-
 ναι τοῖς τοῖς οἶοντα, καὶ μὴ τῆς
 διδασκαλίας αὐτιῶνται. ὥστε
 πολλοὶ ἡδὴ τὸ χόρον, ἀδύνα-
 τόν μοι γινώσκεται, καὶ ἔνθα τι-
 νὰ πειραχέσθαι αὐτῶν, ἀλ-
 λὰ τὸ τῆς Πλωτόπης ἱκῆνο
 πύσχω ὁ πόρος γὰρ δὴ ἐν ἡμέ-
 ρῳ, τὸ τοῖς ἀπαρῆαυθις ἀ-
 ναλύεται, καὶ ἀμαθία καὶ ἡ ἀδι-
 κία ἐπιγινώσκουσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέρ-
 γαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνύ-
 νητον πόρον. Ζεὺς. οἶα, ὦ θεοί,
 πέπονθεν ἡμῖν καὶ Φιλοσοφία
 πῶς τῶν καταρῶν ἱκῆ-
 νων, ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ
 πρακτικόν, καὶ ὅπως αὐτὸς με-
 τιώσκειν. ὁ μὲν γὰρ λεύανος
 ἀπά-

infelicem illam abijcientes
 lacernam, agros nomun-
 quam, ac vestes molles, pue-
 ros quoque cincinnatos, nec
 non instructas domus totas
 emunt, Cratetis peræ, An-
 tisthenis lacernæ, ac Dio-
 genis dolio, longum vales-
 re dicentes. Talia cum idio-
 ta cernunt, Philosophiam
 iam conspuunt, omnesq; ta-
 les esse arbitrantur, ac do-
 ctrinam meam reprehende-
 re non desinunt, adeo ut lon-
 go iam tempore impossi-
 bile mihi fuerit vel unum ex
 eis conciliare: sed planè Pe-
 nelopes illud patior. ete-
 nim quantum ego texo, tan-
 tum rursus euestigiò dissol-
 uitur. Ignorantia verò καὶ
 Iniustitia, cum opus no-
 strum inextricabile, labo-
 remq; cernunt inanem, mi-
 nimè à risu temperant. IV-
 PIT. Proh, ô dei, qualia
 nobis Philosophia ab exen-
 crandis illis perpeffa est!
 quapropter considerandi tē-
 pus adest, quid faciundum,

vel quo pacto è medio sint tollendi. Cæterum fulmen eos

ἀπάγαμι ἄσπληγῃ, καὶ ὁ θάνατος
 τῷ ταχύς. ΑΠ. ἐγὼ δὲ, ὃ
 πᾶτερ ἐποθύμω· μισῶ γὰρ
 καὶ αὐτὸς ἡδὴ τὰς ἀλασόνους,
 ἀμύσους ὄντας, καὶ τῶν Μυ-
 σῶν ἀγανακτῶν, ἡβανῶν μὲν
 γὰρ ἡ πῆς οὗς δι-ξιάς οὐδ' αὖ μὴ
 ἐκῆνοι ἄξιοι τὸν Ερμῆ θεῖ, ἢ
 Διοκῆ, αὐτοκράτορα πῆς κολο-
 σίως καταπέμψω μὲν ἐπ' αὐ-
 τοῖς· ὃς ἄτι δὴ περὶ λόγους ἔ-
 χων καὶ αὐτὸς, τάχιστα ἔσει-
 ται τοῖς τε ὀρθῶς φιλοσοφούν-
 τας, καὶ τὸς μὴ· ἔτα τὰς μὲν
 ἐπαινίσεται, ὡς τὸ ἄκός, οἱ δὲ
 κολοσιστῶνται, ὅπως ἂν ἐκεί-
 νῳ παρὰ τὴν ἡσυχίαν Διοκῆ. Ζῶς.
 ἔν λεγας, ὃ Απολλοῦ· ἀλλὰ καὶ
 σὺν Ἡράκλει, ἅμα καὶ τῶν φι-
 λοσοφῶν αὐτῶν ἔχοντων ἀπί-
 ῶς τάχιστα εἰς τὸν βίον· πρὶς καὶ
 Διόσκου γοῦν ἀθλον οἷς τῶ-
 τον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢ
 ἐκκόψης μιὰρὰ ἔτα, καὶ ἀνά-
 σχωτα θεία. ΗΡΑ. καὶ
 μὴ ἀμεινον ἰδῶ, ὃ πάτερ, τῶν
 λόγων ἐκκαθάραι αὐτοῖς τοῦ
 Αὐγέου, ἢ τέτοις συμπλή-
 ραι·

iaculatione unica, morsque
 auferet cita. ΑΡΟ. Ego
 tibi pater aurem vellam:
 nam et ipse iam arrogan-
 tes, et à Musis alienos, Mus-
 farum gratia indignatus,
 odi: fulmine siquidem aut
 tua dextra minimè illi di-
 gni sunt. Mercurium au-
 tem, si videtur, pœnæ exas-
 ctorem ad illos demitemus.
 is, tanquam qui et ipse in-
 ter disciplinas versatur, ce-
 lerrimè eos qui rectè philo-
 sophantur, et qui minùs, co-
 gnoscet: dein hi quidem,
 ut par est, laudabuntur,
 illi verò quemadmodum ex
 tempore videbitur, plecten-
 tur. IVPIT. Rectè dicis,
 Apollo: sed et tu Hercu-
 les, unà Philosophiam is-
 psam pariter ducentes, pro-
 periter in vitam abite: cer-
 tamenq; decimumtertium is-
 stud, nec paruum, te absol-
 uere putato, si tam scelesta
 et impudentissima extirpa-
 ueris animalia. HER. Atz
 qui pater & Augiæ finum
 repurgare præstaret, quàm cum talibus manus conferre.
 camus

Θαυ. ἀπώμερ δ' ὅμως. Φι.
 ἄκκα μὲν, ἀκολουθήτιον δὲ
 κατὰ τὰ δόξαντα ὡπατρί.
 Ερ. κατίωμερ, ὡς καὶ ὁλίγης
 αὐτῶν ἐπιτείνωμερ σήμερον.
 σοίαν δὲ καὶ τραπέζαν, ὧ Φι-
 λοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα, ὅπως ἀ-
 σίη. ἢ πρόδηλον ὅτι τὸ τῆς Βελ-
 λης; Φι. οὐλαμῶς, ἢ πάνυ ὀλί-
 γοι, ὅσοι ὁρθῶς φιλοσοφῶσιν, ὧ
 Ερμῆ. οὐτοὶ δὲ οὐδὲν Ἀθηναῖς
 περὶας δέονται, ἀλλ' ἐνθα πο-
 λὺς χυσοὺς ἢ ἄργυρ. ὁρῶσι
 ται, ἐκείνως ζητητοὶ αἰσὶν ἡ-
 μῖν. Ερ. οὐκοῦν ὅθεν τῆς
 Θρακίης ἀπείτῃ. Ηρ. ἐν λεί-
 ρης, καὶ ἡγήσωμαι γὰρ ἡμῖν τῆς
 ὁδοῦ. οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅ-
 παντα, συχναῖς ἐπιλήθων.
 καί μοι τινὲς ἔδωκεν τραπέζαν
 θα. Ερ. σοίαν λείρῃς; Ηρ. α.
 ἄρατι, ὧ Ερμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 ἄλλο μὲν ὅρη μέγιστα, καὶ ἡλ-
 λιστα ἄρῃν ἀπάντων; Αἰμός
 ἔστι, τὸ μέγιστον, ἢ κατανατικρὺ
 δὲ Ροδίω, πεδίον δὲ ἑποπι-
 σσάμνον, παμφορον, ἀπὸ
 τῶν

eamustamen. PHILO. Ina-
 uita quidem: ex patris ta-
 men sententia subsequendum
 est. MERC. Descenda-
 mus, quandoquidem haud
 paucos ex illis hodie con-
 teremus. Caterum, ô Philo-
 sophia, quonam tendere os-
 poriet? tu enim ubi versan-
 tur, nosti: an perspicuum
 est quod in Grecia? PHI.
 Minimè, nisi admodum pau-
 ci, qui rectè, ô Mercuri, phi-
 losophantur. Illi verò At-
 tica haud indigent paupers-
 tate, sed ubi auri & argen-
 ti eruitur copia, ibi nobis
 sunt querendi. MERC. Nun-
 quid igitur confestim in
 Thraciam abeundū? HER.
 Bene dicis. ego vos in viā
 deducam: nam cuncta Thra-
 cum, utpote qui sæpius il-
 luc accesserim, cognoui. &
 nunc huc mihi flectatis.
 MERC. Quonam dicis?
 HER. Videtisne, Mer-
 curi & Philosophia, mon-
 tes duos maximos, omnium-

que pulcherrimos? maior Hæmus est, oppositus verò
 Rhodope: at campus interiectus, perquam fertilis, ab

τῶν πεπόδων ἐκατέρων ἀν-
 θὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λό-
 φος τῆς πάλυ καλὸς ἀνι-
 σηκώτας, ἐκ ἀμύρφης τὴν τρα-
 χυτήτα, οἷον ἀκροπόλεως πολ-
 λὰς τῆς ἀποκειμένης πόλεως·
 καὶ ἡ πόλις ᾗ ἥδην φαίνε-
 ται. Εἰρμ. νῦν Δί', ὦ Ἡρώ-
 κλεις, μέγιστη καὶ λαμπρὴ ἀ-
 πασῶν πόρρωθεν οὐκ ἀπλάμ-
 πει τὸ λάμψ', καὶ τίς ποτα-
 μὸς μέγιστος παρὰ μέγιστα,
 πάλυ ἐν ἧ ὕψους ἀντὶς.
 Ηῤα. Εὖρ' ὅ μιν οὐτ' ὅ, ἡ
 πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκεί-
 νου καὶ ἡμεῖς ἥδην πρόσχαροι καὶ
 ἑπόμενοι, ὥς ἐπιθαίνωμεν
 ἀγαθῇ τύχῃ. Εἰρ. οὕτω γινέ-
 σθω. τί δ' οὐ καὶ ποιεῖν, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνυστ' ὅρι;
 Ηῤα. τοῦτο μὲν σὸν ἥδην ἔρ-
 γον, ὦ Εἰρμῆ· ἡ ἥρυνξ ᾗ ἔστι, ὥ-
 σε οὐκ ἀρ' ἐθένοισι λεγέσθαι.
 Εἰρ. οὐδ' ἐν τούτῳ χαλκῶδιν, ἀλ-
 λὰ τάλῃ δυνάμει ἐκ ἐπίστα-
 μαι αὐτ'· σὺ οὐκ, ὦ Φιλοβουλία,
 λέγει, οὗς τινὰς δνομασίον,
 καὶ τὰ σημεῖα πείσσει. Φι-
 λος. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ

ἔστι,

profer. PHILOS. Sed neque ipsa manifestè quānam
 vocen-

viriusque confestim radice
 se pandens: & colles quos-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minimè asperitate
 deformes, tanquam subie-
 ctæ ciuitatis arces varias: &
 iam vobis ipsa apparet. ME.
 Ita per Iouem, ô Hercules,
 maxima, & omnium for-
 mosissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchri-
 tudo. quin & fluuius qui-
 dam maximus præterlabi-
 tur, opportunè illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus:
 proin nos iam contege, ne-
 bulâq; inuolue, vt bona de-
 scendamus fortuna. MER.
 Ita fiet. Cæterum quid fa-
 cere oportet vt animalia in-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præco es, ne igitur
 præconium enunciare cum-
 eteris. MER. Haud diffi-
 cile hoc, verum illorum no-
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sint
 appellandi, insuper & signa
 vocen-

Θεῖς, οἳ τινος ὀνομάζονται,
 εἴτε τὸ μὴ ξυγγνώσθαι αὐτοῖς.
 ἀπὸ δὲ οὐκ τῆς ἐπιθυμίας, λὺ
 ἔχουσιν εἰς τὰ λεγόμενα, ἔκ αὖ
 ἀμάρτοις πεσοκλῶν λεγόμε-
 νας, ἢ λεγόμενους, ἢ λεγόμε-
 νας, ἢ ἀντιθέμενους, ἢ πολλὰ
 κτήματα. Ερ. εἰ λίγας. ἀπὸ
 τίνος οὐκ εἶναι, ἢ τί καὶ πε-
 ρισκοῦσι καὶ αὐτοῖς; μακρο-
 ῦ καὶ περὶ αἰσῶν, καὶ τί καὶ
 ἐρεῖσθαι θέλουσιν. Αἰ. ἀπὸ
 ἐχούσιν ἡμῖν, ὡς ἀνδρῶν, ἀπὸ
 ἢ σὺ, ὡς βελτίστη, ἢ τινος τῆς
 γόητας ἀμα εἰδότες, καὶ τινος
 γυναικῶν καὶ καὶ λεγόμενους
 εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀπὸ γυν-
 αῶν, καὶ λεγόμενους ἀνδρῶν.
 Φι. παρὰ, τὰ ἡμέτερα οὐ-
 τοῖς ἡμέτεροι. Αἰ. πῶς τὰ ἡμέ-
 τερα; ἀπὸ πᾶσι γὰρ ἐκείνοι ἄ-
 παντὸν ἡμῶς δὲ, τὸν γυναι-
 κα μάλιστα μέτερος, λὺ ἀπο-
 δισμῶν περὶ αὐτῶν. εἰσὶ δὲ
 δὲ, καθότι καὶ ἡμέτερος αὐτῶν.
 Ερ. τὸ νῦν δὲ ἀμα λεγόμε-
 νων, εἴ τις ἀνδράποδον Περ-
 σικόν, τῶν ἀπὸ Σινώ-
 πης βελτίων, ὀνομαζόμενον,
 οἷον

vocentur noui, quoniam
 nullum mihi cum his con-
 sortium. Caterum non ab-
 errabis, si eos à possidendi
 desiderio, vel Possidonios,
 aut Possidipos, seu Possi-
 cleos, vel Possifundos, aut
 Possidoros nominaueris.
 MER. Bene dicis: sed
 quoniam hi sunt, qui & ipsi
 circumspectant? atqui ac-
 cedunt, & quid loqui vel-
 le videntur. VIR. Potes-
 sine, o viri, vel tu optima,
 nobis indicare, num ternos
 pariter videritis praestigia-
 tores, ac mulierem quandam
 Laconicè corpus ornatam,
 aspectu masculo, ac penè vi-
 rili? PHIL. Papæ, hi no-
 stra quaerunt. VIR. Quo-
 modo vestra? etenim Fugi-
 tiui illi omnes: nos verò præ-
 cipuè mulierem pro mancipio
 ab eis abductam deside-
 ramus. Intelligetis autem,
 curnam ipsos quaeramus.
 MER. Igitur pariter es-
 nunciemus praconium. Nū-
 quis mancipium Paphlago-
 nicum, ex Sinopensibus barbaris, nomine tale, quale à
 xxx x s possessio-

οἶον ἀπ' ἐπιτημάτων, ὑπώχρον,
 ἐμὲ δ' ὡς κεῖαν, ἐν γυναικὶ βα-
 ρεῖ πύραν ἐξημυρόν, καὶ τει-
 βάνιον ἀμπεχόμρον, ὀργί-
 λον, ἄμυδρον, τραχύφρονον, λοῖ-
 στρον μινύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτοῦ.
 νόμῳ. Δι. νοῶ, ὃ οὐτ' ὅ, ὃ λη-
 ρύπτης, ὡς ἐκείνου γινόμενα λῶ
 παρ' ἐμοὶ Κάνθαρον, καὶ ἐκ-
 μαζ, καὶ τὸ γυναικὸν ἐτίμιζον, καὶ
 τέχνῳ τῶν μινύειν πῖσιζον. ἀπ' ἐ-
 κείνου γὰρ ἐν τῷ γυναικὶ λαθύν-
 ρον, ὅπου πρὸς πρὸς τοῖς ἰμα-
 τίοις τῶν λεροκίδων ἐπανθῆ.
 Φι. ἐκείνου αὐτὸς ὅτιν ὁ οἶ-
 κέτης ὁ σὸς ἀπὸ νιῶν πελοσό-
 φῳ ἰοικν, ἀκείως ἐαυτὸν ἐπι-
 γνάψας. Δι. ὡς πῖς τὸ λημης, ὃ
 Κάνθαρον πελοσόφῳ, φασιν.
 Αν. ἐμὸν δ' οὐδέ τις λόγος.
 Ερ. ἀμείλει ἅπαντας ἀνδρά-
 σομν, ξυνίησι γὰρ, ὡς φησιν,
 αὐτῇ. Φιλ. τίς δ' οὐτ' ὅ
 ἀπ' ὅ πελοσόφῳ ὅτιν, ὃ Ηρα-
 κλῆς, ὃ λαός, ὃ τῶν λιθα-
 ραν; Ηρα. Ορφέως ὅτιν, σὺ μ-
 πλους ἐπὶ πῖς Ἀργούς ἐμὸς,
 ἥδι-

possessionibus imponitur,
 perpallidum, corpore hir-
 sutum, barba horridum, pe-
 ra instructum, lacerna indu-
 tum, iracundum, inerudiz-
 tum, voce asperum, male-
 dicum, sub imaginaria li-
 bertate viuens, indicare po-
 test? DOM. Noui, heus tu,
 quod prædicas mancipium.
 Illi enim apud me Scara-
 beus nomen erat, caluasium
 barbamq; vellebat, & artem
 meam nouerat: in fullonia
 enim sedens officina, floccu-
 los abra-debat, qui ex vestia-
 mentis superflui pullulabāt,
 PHIL. Ille ipse seruus tuus
 est: ac nunc philosopho si-
 milis videtur, ac perbellè se-
 ipsum fullonia expoliuit.
 DOMIN. Proh audaciam,
 Scarabeus philosophari di-
 citur? VI. De nobis verò
 nullus sermo, MER. Atqui
 omnes inueniemus: quoniam,
 ut aiunt, indifferenter cum
 muliere concumbunt. PHI.

Sed quisnam, ô Hercules, il-
 le alter est, qui contrà tendit, pulcher, & citharam ge-
 stans? HER. Orpheus, qui mecum Argos nauigauit,
 omnium

ἦδ' ἰς ὅσον ἀπὸ νῆος
 πρὸς γοῦν πλὴν ὅδ' αὐτὸς ἦκ' ἵ-
 π' ἐκ ἀμνοῦν ἐρ' ἵππων. χα-
 ρὲς, ὦ ἄνθρωπε, καὶ μουσικώτατε
 Ὀρφεῦ, ἐκ ἐπιδήσασα γὰρ πρὸς
 Ἡρακλῆους. Ὀρ. νῦν καὶ ὑ-
 μῖς γε, ὦ Φιλοσοφία καὶ Ἡρα-
 κλῆς καὶ Εὐμή. ἀπὸ δὲ λαοῦ
 ἀρ' ἀδιδόνα τα μινύττα, ὡς
 ἔρωγε πάλιν σαφῶς, ὅρ' ἵππῃ-
 τε, οἶδα. Ερ. οὐκοῦν δῆξορ,
 ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἵσ-
 χυοῖς ἦρ' ἔδ' ἡ, οἶμα, δῆξ,
 ἑρὸς ὦρ. Ὀρ. εἰ ἔφης, ἔ-
 γὼ δὲ πλὴν μὲν οἰκίαν δῆξας
 μ' ἄρ' ὑμῖν, ἔνθα οἰκῶ, αὐ-
 τὸν δὲ ἄρ', ὡς μὴ λακῶς ἀκού-
 ραι πρὸς αὐτὸν. μιὰρὸς ἦρ' ἄρ'
 ὑπερβολῶν, καὶ μόνον τοῦτο
 ἐκ μὲν ἐστὶν. Ερ. δῆξορ μὲν
 νορ. Ὀρ. αὐτὴ πικρίορ' ἔγω-
 δὲ ἄπαμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὡς
 μὴ δὲ ἴδοιμι αὐτόν. Ερ. ἐπί-
 σχον, ὦ γυναικὸς δὲ φωνῇ, ῥα-
 ψωδέσσης τῶν Ὀμήρου. Φι.
 νῦν Δία, ἀπ' ἀκρόφῳ ὅ, τι καὶ
 ῥίξῃ.

Δρα.

omnium nautarum iucun-
 dissimus. Nam ad cantum
 suum remigantes, nullates-
 nus laborabamus. Salve os-
 ptime & perquam canore
 Orpheu, qui nullibi vnquam
 Herculis oblitus es. O R-
 P H E. Nequaquam: sed &
 Philosophia, Hercules, &
 Mercuri saluete: sed tem-
 pus est vt mihi præmium in-
 dicij persoluat: ego enim
 planè quæmnam quærat, is
 noui. M E R. Nonne igitur,
 Calliopes fili, vbi nam
 sit, monstrabis? cùm enim
 sapiens existas, minimè vt
 arbiuror, auro indiges. O R-
 P H E. Rectè dicis: proin es
 go vobis domum quam in-
 habitat, ostendero, ipsum
 verò minimè, ne malè ab eo
 audire cogar. summè enim
 scelestus est, ac vni huic rei
 studet. M E R C. Osten-
 de solùm. O R P H E. En
 proxima hæc: ego verò,
 ne ipsum videam, è pedibus
 vobis abeo. M E R C. At-

tende, an non mulieris vox est, Homeri quid connecten-
 sis? P H I L. Ita per Iouem: sed quidnam dicat, audiamus.

FUG.

Δρα. Εχθρὸς γάρ μοι κἄνος
ὁμῶς Αἰδαιο πόλησιν,

Ὅς χυτὸν Πηλεΐδῃ ἐνὶ φρεσὶ
σῖν, ἄλλο δ' ἄποι.

Ερ. ἐκοιῶ τὸν Κάνθρον βίμι
σῖτον, ὅς

Ξυπόλορον λακὰ ῥέξω, δ'
ἔσθω Πηλότῃ παρῆσχα.

Υπο. πρὶ ἐμὸ ῥέ τὸ ἐπ' ὅ, οὐ
τὴν γυναικα

ῥήξω ἀπ' αὐτῶν, διότι αὐτὸν
ἔκλεψε ἄλκιμον. Δρα.

Οἶνοβρῆς, λυγρὸς ὄμματ' ἔ-
χωρ λαράδιον δ' ἐκείνοιο,

οὐτ' ἐνὶ πλοῦσι μὴ ἐν βίμιοις,
ἔτ' ἐνὶ βελῇ.

Θρσίτ' ἀκείτομυθε, λακῶν
πανάεισι λοιοῖσιν,

Μάψ, ἅτ' αὐτὸς ἐκείνοιο κόσμον
ἐκείνοιο βασιλείῃσιν.

Δε. ἀκότως τοῦ λατράτου τὰ
ἔσθω.

Δρα. Πρόθε λυγρὸν, ὅπιθε δ'
λέων, μέσση δ' ἡμίμαρα,

Δένδρον ἀρπνέσθω, τεῖτε λυγ-
ρὸς ἀγροὶς ὀρμύ.

Υπο. οἱ μοι γυνῶναι, ὅς ἐκείνοιο
θῆρας ἐκείνοιο τοσούτων, φασ

οἱ δ' αὐτὴν καὶ λυγρὸν ἀπ' αὐ-
τῶν. Ερ. θάρρα, Κέρβερόν

ipsis concepisse ferunt. M E R. Confide, Cerberum
tibi

F V G. Non minus ille mihi
est hostis, quā ianua Ditis,
Aurum mente colēs, vera
bis contraria sentit.

M E R C. Nonne igitur
Cantharus tibi odio ha-
bendus, qui

Praua gerēs hospes, quā
uis simularet amicum?

M A R. De me carmen hoc,
cuius uxorem

Abduxit fugiens, fuerat
qui acceptus amicē.

F V G. Ebrius, atque canis
facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lō-
gē ignauior armis,

Thersites vecors, praua-
rumq; optima pica,

Regibus illicite & frus-
tra contendere suetus.

D O M. Iure execrandi car-
mina hæc.

F V G. Antè canis, retroq;
leo, medioq; chimæra,

Impetum exhalans gra-
uiter triniticinis acris.

M A R I T. Hei mihi u-
xor, qualia à tot perpeffa

es canibus? quin ipsam ex
ipsis concepisse ferunt.

τινα τίξεται; οἱ δὲ Γερνόντων,
 ὡς ἔχοι ὁ Ηρακλῆς οὐτ' αὖ-
 θις πόνορ· ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰ-
 σίρ, ὡς ἔδωκε δὲ κόπῃ τὴν
 θύραν. Δε. ἔχου σι, ὦ Κάνθα-
 ρι, νῦν σιωπᾶς; φέρ', ἰδὼ μὲν ἂν
 τινὰ τοῖς ἡμέραις ἔχῃ, θέρμους
 ἴσως, ἢ ἄρτις πρὸς. Ερ. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ σάντεν χερσίου.
 Ηρ. μὴ θαυμάσῃς· κυνικὸς
 γὰρ ἔφασκον εἶναι τὸ πρόσωπον
 ἐπὶ τῆς Εὐκαλῆς, ἵνα αὐτὰ δὲ
 Χρυσίππῳ ἀκείῳς δεῖ. τοι
 γὰρ οὐ Κλεάνθῳ ἐκ αἰς μα-
 κρὰν αὐτὸν ὅψα· ἐρεμίσσεται
 γὰρ ἀπὸ τῆς πύλων, ὅττι μισθὸς
 ὢν. Δε. σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ὁ Λη-
 κυθίων, οὐ μὲν δραπετὴς τυγ-
 χάνεις ὢν; ὁμοῦ αὖτε, ὦ
 τῶ γέλωτ'. εἴτα τί ἐκ αὐτοῦ γέ-
 νοι; καὶ Ληκυθίων φιλοῦ-
 φῆ; Ερ. ὁ τέτις δὲ οὐτ' ἂν
 ἀδίσποτος ὕμῃν δεῖρ; Δε.
 ὁ δαμῶς, ἀλλ' ὁ δισπότης ἐγὼ
 ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπλω-
 ναί. Ερ. ὅτι τί; Δε. ὅτι δαμῶς
 τ' ἀποσάθρων δεῖ, τὸ δὲ ὄνομα
 Μυρό-

tibi quendam aut Geryo-
 nem pariet, ut Hercules il-
 le rursus alium habeat la-
 bore. Sed obuiam per-
 gunt, ita ut fores pulsare
 necesse non sit. DOMI.
 Teneo te Scarabee? siles
 iam, age videamus quid ti-
 bi pera contineat, lupinos
 forsitan, vel panis frustra.
 MER. Minimè per Iouem,
 verùm xoná auream. HER.
 Ne mireris. nam sub initium
 in Græcia se Cynicum es-
 se dicebat, hic autem pla-
 nè Chrysippeus est: igitur
 non diu posthac Cleanthem
 ipsum videbit. à barba ete-
 nim, cùm tam scelestus sit,
 suspendetur. DOMI. Tu
 però, ô scelerate, nōne Do-
 liolum fugitiuus meus exis-
 stis? certè, non alius. proh
 risu digna res. quid dehinc
 haud fiet? & Doliolum
 quoque philosophatur? ME.
 Nunquid tertius ille domi-
 no caret? DOMI. Min-
 mè: verùm ego dominus
 sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
 rem? DOMI. Quoniam teterrimè fætet, nomine verò
 Odori

Μυρόπνοιω αὐτὸν ἱκαλῶμην.
 Ερ. Ἡρακλὸν ἀλεξίκακον, ἀ-
 κέας; ἔπατα πύρα καὶ βέκ-
 τρον; καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τῶν
 γυναικῶν σου. Ὑπο. μηδ' α-
 μῶς, οὐκ ἂν ἀπλάθοιμι βι-
 βλίον μοι τῶν παλαιῶν ἡδυσ-
 τερ. Ερ. πῶς βιβλίον; Ὑπο. ἔστι
 τὸ, ὃ γὰρ ἐκ τῆς τρικάραντος βι-
 βλίου. Ερ. ὅθεν ἄλ' ὅπου, ἐπεὶ καὶ
 τριφάκης τῶν ἡμιμυῶν εἶς.
 Δρα. σὸν, ὃ Ερμῆ, δικάσαν
 τὸ μετὰ τοῦτο. Ερ. οὕτω μοι
 δοκεῖ, ταύτῃ μὲν, ἵνα μηδὲν
 τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέ-
 πη, οἷχθῃ παρὰ τὸν ἄνδρα,
 ὅπισθ' εἰς τὴν Εκάδα, τὸ δὲ
 δὲ τάτω τὸ φασγάνον, πα-
 ραδοθέντι τῷ Διὶ σφύταιν
 μανθάνειν, ὃ πρὸ τῶν ἡμε-
 ρῶν πλῆθ' ἔστι τῶν ἐ-
 θυνῶν, τὸν Ἀγκυρίωνα, τὸν
 Μυρόπνον δ' αὖθις ἀκρόασι τῶν
 τιμῶν τὰ διερρηγμένα, μαλακῶς
 καὶ πρότερον μασιγώμενα, ἐπὶ
 ταῖς καὶ τῶν παραδοθέντων τοῖς
 πεπρωμένοις, ὡς ἀπόλοιτο παρα-
 τιμώμενον τὰ πρῶτα, ἐν τῷ
 σπέρματι, καὶ γυναικείᾳ τῇ
 σίτῃ, ἥτα εἰς τὸ Αἴμαρ ἀνα-
 λήσκει

Odorispirum appellabamur.
 M E R. Hercules malorum
 depulso, audisne? dein pera-
 baculum. Atqui tu vxo-
 rem recipe. M A R. Minime,
 quandoquidem nec se
 mihi libellum ex veteribus
 in utero gestaret, reciperem.
 M E R. Quomodo libellu-
 lum? M A R. Aliquid est,
 vir optime, triceps libellus.
 M E R. Haud absurdè. quā-
 doquidem ex Comìcis tri-
 galeatus quidam. H E R.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. M E R. Ita mihi viden-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat,
 retrò in Græciam ad virum
 reuerti debere, et fugitiu-
 los hos duos dominis reddi,
 ut discant quæ antea: Dolio-
 lum quidem sordidos ablue-
 re panniculos, Odorispirum
 autem rursus vestimenta re-
 fascire lacera, malua tamen
 prius flagellatum. Inde et
 hunc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primò: insu-
 per pudenda pice inquinari,
 postea in Flammam sublatum
 nudum.

ἄδελφά γυνὸν, ἐπὶ τ' χιόνῳ
 μέγαν συμπεπλημγύον τὸ
 πόδι. Δρα. φῦτ' ἑκατὼν ὀπίσ-
 θι, παπαπααῖξ. Δι. τί τῷ
 πρὸντίθης τῶν παριῶν σὺ
 εἰρηλόγων; ἀπ' ἀκοῦσθα παρὰ
 τὸς πικρὰς ἡδὴ, ἀρδυσσά-
 μιν ὅ πρότερόν γε τὴν λειν-
 τὴν, ὡς γυνώσκῃς ὅν ὅρ.

nudum, pedibusque colli-
 gatum, in niue destitui.
 SCA. Heu malorum, ah, ah,
 papā, eheu. DOM. Quid
 hoc est? tragicas interferis
 voces? sed ad picatores
 iam sequere, prius tamen
 leoninam exue pelle, ut pla-
 ne asinus esse cognoscaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SOCRATEM ab Anyto.] Socrates Atheniensis phi-
 losophus, Sophronici marmorarū & Phanaretæ obfetricis fi-
 lius, ab Atheniensibus in carcerem coniectus est, Anyto accu-
 sante, quod de diis malè sentiret, cicutam porrectam hausit ino-
 trepidè, neglecta quam ad patrociniū suæ salutis obtulerat
 Lysias, oratione. Horatius lib. 2:

Pythagoran: Anytiq; reum doctumq; Platona.

Plura annotauimus in Bis accusato, in Parasito, & in Ionè cō-
 fusato. b Eumolpus quidem.] Vir fuit Atheniensis, quem
 Suidas Musæi poeta filiū fuisse scribit, & Pythiorum victorē:
 alij Orphei vatis filium fuisse credant, qui etiā ipso Homero
 versificator fuit antiquior. Ab hoc, Eumolpidas, sacrorum quo-
 rundam præsides dictos volunt, quorum Aeschines in oratione
 cōtra Ctesiphontem meminit. Diodorus verò Eumolpum Aegy-
 pti generis regē fuisse tradit, ab eoq; sacerdotes sine magistra-
 tus Athenienses dictos. c Sophistarum genus.] Isocrates in
 oratione contra Sophistas, in eos inuehitur, ut qui præter quæ-
 stum nihil propositum habeant, & inanium pollicitationū ma-
 gnificentiā, non tantū impossutam faciant, sed & semet ipsas,
 & omnes eruditos in summum odium & inuidiam adducant.
 Idē in definitionibus Platonicis quæ Xenocrati tribuuntur, sa-
 tis odiosè describuntur atq; perstringuntur. d Antisthenes.]
 Hic quotidie quadraginta stadijs emensis, audiebat Socratem,
 a quo tolerantiam addiscens, tranquillitatisq; illius imitator
 effectus,

effectus, Cynicam prior sectam inchoauit, princepsq; in ea fuit, author Laërtius. e Crates.] Thebanus, Diogenis Cynici discipulus fuit, ὁ γὰρ πειρομένος appellatus, quod in omnem ingrederetur domum, & hominum vitia corripere. Laërtius, Plutarch. & Erasmus in Apophtheg. f Ancoram nouissimā.] Id est, extremam soluere. Adagium est apud Græcos celebratum, cū significant rem eo redactam esse, vt extremo conatus, summisq; viribus sit enitendum, & ad suprema confugiendum consilia, quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse videatur, vnde subsidium sperare possis. translatum à nautis, qui maximam & validissimam ancoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cū extremo laborant discrimine. Eo vsus est Lucianus rursus in Ioue Tragædo, & in Apologia.

g Augiæ.] Augeias cū immensa multitudine bouum abundaret, simo bubulo Elidis partem ita compleuit, vt illi bona pars regni iaceret inculta. Cum Hercule igitur pactus est, promissa mercede, vt egesto simo terram purgaret, ratus id fore infiniti laboris opus. Hercules verò arte vsus, Minyei fluminis cursum auertit, & in loca simo oppressa deriuauit. Ita breui temporis spacio, absque maiori labore à flumine simus ablutus, & terra repurgata est. Augeias verò Herculi poscenti mercedem, dnegauit, disētans eum Eristei mandato id fecisse, neq; magno labore, sed arte effecisse. Phileus filiorum Augeie natus maximus arbiter acceptus, intra patrem & Herculem, pronunciauit pro Hercule contra patrem. Lucianus quoq; hac prouerbiati allegoria vsus est in Pseudomante.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η a SYMPOSIUM

Λαπίθα.

vel b Lapithæ.

Erasmo Roterodamo interprete.

ERASMVS ROTERODAMVS

Ioanni Eutychio suo S. D.

Q Vanquam hic Luciani Dialogus, Eutychi doctissime, plurimum habeat artis, ob decorum mirè seruatum in personis tam multis, tamq;

tamq; diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent
 esse premendum, quòd liberiùs ac velut ἡ ἀμάξις
 philosophorū omne genus laceret. At mihi vide-
 tur iustius esse stomachandū in huius seculi mo-
 res, quo videmus Philosophorum scholas multò
 pueriliùs etiam inter se dissidere, nec minùs atro-
 citer digladiari: tum inter sectarum professores
 nihilominus cruentam esse pugnam, quàm in eo
 conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit.
 Hunc igitur libellum, quoniam fortè ἀδικοποιοῦν res
 peri, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio
 dicaui. Bene vale, καὶ εὐτύχη, vt planè sis quod dice-
 ris. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SYMPOSIUM.] Conuiuium. b Lapithæ.] Thes-
 salia populi, sic fortasse dicti à Deucalionis & Pyrrhæ iactis la-
 pidibus. Vnde versiculus:

Ex δὲ λίθων ἐγγύοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῶνται. λαός, idem
 quod λίθος. hinc λαός, & fortasse λαπίθης. Virg. I. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,

Vnde homines nati, durum genus, &c.

Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis
 Centauri in nuptiis Pirrhoi & Hippodames profligati fuerunt,
 cum vino & libidine iam æstuantes, sponsæ & reliquis scæniis
 vim inferre aggressi essent.

ARGUMENTVM.

RVsum depingit hoc loco philosophorum mores
 & vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fa-
 bulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero
 facto comprobatur. Est autem historica quædā rei ge-
 stæ cōmemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum

yyyy

profes-

professionū Philosophi aliquot ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarū celebritatem vocati, posteaquā vino incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cōtenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adeò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuio asportati fuerint. Rursum autē ex alijs qui vocati nō fuerant, quidā, Cynicus videlicet, vltro veniens, cœnantibus sese obtruserit, magna præsentiae & impudētiæ suæ importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostulārit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominū genus quod foris virtutē prædicat, & specie religionis in se vulgi ora cōuertit, non hac ætate modò (quod tamen grauissimū est, quādo & Christianos esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate præire profitētur) verū olim quoq; eadem simulatione, iisdemq; præstigijs vfos esse, nimirum vt verbis quidem multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione iactarent: cæterū ipsa re à virtute ac honestate omnī quā lōgissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vitijs turpissimè interim seruiantes. Et accidere sanè etiam nostra memoria huiusmodi quædā exempla, conuiuio huic nō admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissimi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus rebus acerbissimas sæpenumerò contentiones incepere: vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, grauissima odia exercere: vt non immeritò quispiā crediderit, philosophos illos veteres (quanquā indignū adeò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis hære) in nostræ ætatis homines quosdā immigrasse. Vsque adeò nostri isti à veteribus nō alia re, quā solo titulo ac nomine differūt. Cæterū tametsi hæc omnia cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia sua tractet Lucianus: interim tamen seriò quoq; ac verè idem monet, nullum esse precium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos

libros

libros spectant, quidq; solitudine ac curâ quam illi as-
ferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; insti-
tutis fermè abduci, &c. Inscribitur autem dialogus hic
CONVIVIUM, vel LAPITHÆ, quorum prior titu-
lus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à colla-
tione, quòd ut hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ &
Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine
congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίνου.

Οικίλω,
ὦ Λυκίνε,
ἀγαθείλω
φασί γε
γυνῶδι ὅτι
μῆν' ἔθεις,

ἐν Αἰετανίτῃ, παρὰ τὸ δῆ-
πνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἐρῶσθαι, καὶ εἰμὶ δ' ὁμι-
κρᾶν συνελῶσα ἐπ' αὐτοῖς, εἰ δὲ
μὴ ἐψάλλῃς Χρῆν', καὶ ἄλλαι
πρῶμα, καὶ τίλ', αἰμαλὶ ἀγα-
λυθῶσαι τῶν συνεσίων. Λυ.
καὶ πόθ' ἔγωγε, ὦ Φίλων, ἠπίστατο
Χαρῖν' ταῦτα; οὐ γάρ σω-
λείνεα μὲθ' ἡμῶν. Φί. Διο-
νίκος ἔφη ἴατρὸς ἀκῶσαι. Διόν-
εικος δὲ καὶ αὐτὸς, οἶμοι, τῶν
συνδείπνων ἴω. Λυ. καὶ μάλ-
λα, δὲ

è conuiuatum numero fuit opinor. L V C. Fuit maxis

PHILON, L V C.

cianus.

Οὐδ' αὖ quā-
dam & va-
riā dispu-
tationem,
Luciane,

vobis fuisse narrat super cæ-
nam apud Aristænetum: tum
philosophicos quosdam ser-
mones dictos, ac super his
summam cōtentionem exor-
tam fuisse: quod si mentis
fuit Charinus, etiam ad
vulnera usq; rem processisse:
deniq; sanguine conflictum
fuisse diremptū. L V C. Atquē
vndenam, Philon, ista re-
sciuit Charinus? neque enim
is nobiscum aderat in con-
uiuio. PHIL. E' Dionico
medico aiebat audisse sese.
porrò Dionicus etiam ipse

γγγγ 2

mēs

λὰ, οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε εἰδ' αὖ-
 τὸς ἅπασιν ὡς γένοιτο, ἀλλὰ ὁ-
 ψέ, μεσότης σχεδὸν ἥδην τῆς
 μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὶ τῶν
 τραυματιῶν. ὥς θυμαίω, εἴ
 τι θεὸς εἰπὴν ἐδιδύατο, μὴ
 παρακολυθῆς ἱεάνοις, ἀφ'
 ἧν ἀρξάμεν ἰς τὸ αἵματι-
 λώτησθαι αὐτοῖς ἢ φιλονεικίᾳ.
 Φί. τοι γάρ, ὦ Λυκίε, καὶ ὁ
 Χαρίν' αὐτὸς, εἰ βουλοίμηνθα
 ἰαλῆσθαι ἀκρόασι, ὡς ὅπως ἐπράχ-
 θη ἔκαστα, πρὶν σὲ ἡμᾶς ἔκην
 ἐκείλῳ· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ
 αὐτὸν εἰπὴν, ὥς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραγένοιτο ἅπασιν, σὲ δὲ ἀ-
 κειδῶς ἐπιδείξαι τὰ γεγενημέ-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀπ-
 μνημονεύσας, ἄτι μὴ πρὶ ἑρως
 τ' τοιούτων, ἀλλ' ἐν σωεδίᾳ ἀ-
 λυρόφρονος. ὥς ἐκ αὐτῶν φθάνοις
 ἰσθῶν ἡμᾶς ἡδίστῳ τούτῳ
 ἰστίᾳσιν, ἥς ἐκ οἷδ' ἄν τις ἡ-
 δίστων ἔμοιγε, καὶ μάστιγι, ὅσῳ
 νήφοντο, ἐν ἀρλώμῃ καὶ ἀναμω-
 τί,

mē : verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 præsens, sed seriùs aduene-
 rat, media fermè pugna,
 pauloq; ante vulnera. Pro-
 inde demiror si quid cōpera-
 ti certive referre potuit, qui
 non ordine spectārit illa vn-
 de inter illos nata lis, postea
 ad sanguinem usque deducta
 est. PHIL. Proinde, Lu-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem compertiùs vellem
 cognoscere, et quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dionis-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem toti nego-
 cio præsentem adfuisse : te
 verò, quicquid esset actum,
 id omne cōpertò certòque
 scire : tum etiam quæ dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse : quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suauissimò
 accipias epulo : quo mihi quidem haud scio an vllum pos-
 sit accidere iucundius : præsertim quod sobrii per ocium
 euitò ac citra sanguinem, ^c extraq; teli, quod aiunt, iactum
 constia-

τὶ, ἔξω βέλους ἐστασόμινθα, ἢ τε
 γέροντος ἐπαρώνησάν τι παρ
 ρὰ τὸ δῆπνον, ἢ τε νέοι, ἀπ᾽ ἑν
 τε, ὅτε ἡκιστα ἐχέω, ἔπο τοῦ
 ἀκράτῃ παχέσθον, καὶ πρᾶ-
 ξαι. Λν. νιανικώτερά ἡμᾶς,
 ὦ φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦ-
 τα πρὸς τοὺς ποταμούς, καὶ ἐπι-
 ξιναί διηγόμενος πράγματα
 ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γυρόμενα,
 ἄλλοις λήθην ποιεῖσθαι αὐτῶν,
 καὶ νομίζειν ἐκῆνα πάντα θεοῦ
 ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὃς οὐκ
 οἶδεν ἢ τίνα τῶν αὐτῶν ὀργίων
 ἀτίθεσθαι, καὶ ἀβελήχοντον πι-
 εῖσθαι, ὅρα ἔν, μὴ κακοῦθω
 σινῶν ἀνθρώπων ἢ, τὸ ἀκε-
 βῶς τὰ τοιαῦτα ἐξιστάμεν, ἀ
 λαλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαμειβι-
 σθαι. μισῶ γὰρ, φησι καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μνάμονα
 συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διονύσιος
 ὁρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸ Χαρίνο
 αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πομπὴν
 πλὴν ἐποικρασίαν κατασκε-
 λασσας ἀνδρῶν ἐποσώφωρ.

constituti, sumus epulaturi,
 Siue senes aliquid
 Super cœnam sunt de-
 bacchati,

Siue etiam iuvenes
 d'à mero compulsi sunt, quæ
 neuitquam fas erat, tum di-
 cere, tum facere. L V C.
 Iuuenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubes in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter po-
 cula ab ebrijs sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velut
 auctori imputare, qui quis-
 dem haud scio an quenquam
 suis non afflatum Orgijs,
 & Bacchanalium exper-
 tem præterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 benè morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ re-
 etius erat in conuiuio reli-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e odi (sicut in-
 quit versus Poëticus) me-

morem comptorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effutiuerit, immodicamque &
 pridianam dissiparit temulentiam hominum philosophos

ἰγὼ δέ, ἀπαγγέλλω, ὅτι ἄρτι τοιοῦτος
 ἔργον ἔποιμαι. Φί. θρυσίη ταῦ-
 τα, ὦ Λυκίνη, ἀλλ' ἔτι γὰρ πῶς
 ἐμὶ ὅτω ποιεῖν ἵχθιν, ἀκερβῶς
 ζιγνώσκοντα παλὺ πλῆθος ἰπ-
 θυμῶν ἄσπετον, ἢ ἐμὶ ἀκῶ-
 σαι· ἡ δέ μοι δοκῆς, ἢ ἀπρὸς
 σπασσας τῶν ἀκερβῶν, ἡ δέ μοι
 πῶς ἰσχύοντα τινὰ ἢ πῶς ἀν-
 θρώπων ἡ δέ μοι πῶς ἀνθρώπων,
 ἐκχέαι παλιντα, σωείρων ἀμυ-
 νῶν. ἢ γὰρ ἐθελήσω ἀπαγγέλλω
 ὅτι νῦν, ὅτι ἐὰς με ἀνθρώπων
 ἀπὸ τοῦ, ἀλλ' ἤξεις, καὶ παρὰ
 πολλοὺς, καὶ δέ μοι. ἡ δέ μοι
 θρυσίη μοι πῶς σὺ ἰπθιν μέρ-
 κῶν ἢ γὰρ δοκῆς, ἀπὸ τοῦ ἀλλο-
 γῶντα παρὰ τοῖς, σὺ δέ μοι ἡ-
 γῶν. Λυ. μηδὲν πῶς ὁρῶν
 ἀλλογῶντα γὰρ, ἐπὶ πῶν οὕτω
 πῶς μοι, ἀλλ' ὅπως μὴ πῶς
 ποιοῦν ἐρεῖς. Φί. ἢ μὴ πῶν
 παρὰ ἰγὼ ἐπιλέλησμαι Λυ-
 κίνη, αὐτὸς σὺ ἀμνηστω ποί-
 ης αὐτὸ, καὶ φθάσης ἀπὸ
 ἀπασι, ὥς ἐδὲ ἐμὲ δέ μοι.
 ἀλλ'

rum. Ceterum ego, absit, ut
 istiusmodi quippiam sim di-
 citurus. P H I L. Nugas a-
 gis, Luciane, cum ista dicis.
 Quin haudquaquam oportet
 te ad istum modum apud
 me praesertim agere : ut qui
 certo sciam te multo cupidius
 rem esse narrandi, quam ego
 sim audiendi : adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliquam
 aut statuam libenter accessu-
 rus, quo cuncta pariter enu-
 momas. Quod si nunc coner
 discedere, non sines, ni te
 prius audiero, abire : verum
 ultro aderis, consecretabere,
 rogabis. At tum ego te vi-
 cissim lusero. Iamque adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quo-
 quam haec eadem audituri.
 Tu vero ne dicito. L V C.
 Age ne quid succenseas. ex
 quidem dicam, quandoqui-
 dem usque adeo cupidus es
 audiendi : verum heus ea les-
 ge, ne passim in vulgus effe-

ras. P H I L. Ni prorsus ignoro Lucianum, tute isthuc po-
 tius feceris. Nam prior ipse denarrabis omnibus, ut me
 quidem ad id nihil futurum sit opus. Sed illud mihi primo re-
 sponde

ἄν οὐτ' ὅτ' Ἀεισάνειτε, ἢ ἔτι
 τῷ Ζίλωνι. τῶν δ' ἀπὸ τοῦ
 περὶ πάντας Κλειόδημου, οἷοι
 τὸν σωμυλον, τὸν ἱλιν, κηλικόν·
 ξίφ' ὅτ' αὐτ' οἱ μαθηταὶ καὶ ἑ-
 πίδα καλῶσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπι-
 κέρης Ἐρμῶν παρ' αὐτῶν. καὶ ἐ-
 σιελθόντα καὶ αὐτὸν ἄνθρωπος ἔπι-
 βλέπων τοὺς Στωϊκοὺς, καὶ ἀπιστε-
 ρούν, καὶ δὴλοι ἦσαν, ὥσπερ
 τινα παρὰ τοὺς ἰατροὺς καὶ ἐν ἡ-
 μῶν τοῖς ἰατροῖς. οὗτοι μὲν Ἀει-
 σάνειτε αὐτῷ φίλοι, καὶ σιω-
 θεῖς ὄντες, παρακείμενοι ἐπὶ
 δ' ἄνθρωπος, καὶ ξίλιν αὐτῶν ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰστιάς, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσίδης. ὅτε δ' ἔτι νυμ-
 φείον τὸν Χαρτίαν, τὸν ὁ Πλα-
 τωνικὸς σιωπῶν, διδάσκα-
 λ' ὅτ' αὐτ' ἄνθρωπος, σιμνός τις ἰδὲν,
 καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ
 ἑόσμιον ἐπιφανῶν τῶν πε-
 σῶσιν· ἑαυτὸν αὐτοῦ οἱ πολλοὶ
 ὀνομάζουσιν αὐτὸν, ἐς τὴν ὁρ-
 θότητα τὴν γνώμης ἀπεβλέπον-
 τες. καὶ ἐπὶ πρῶτον, ἵπτα-
 νίσαντο

hic quidem quod esset Ze-
 noni Aristaneti filio præcep-
 tor. Deinde Peripateticæ
 factionis Cleodemus : nosti
 hominem, nempe dicacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di-
 scipuli gladium ac bipennē
 nominant. Quin & Hermon
 aderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur,
 Stoici torvis obtuebantur o-
 culis, & auersabantur, pa-
 lamq; perinde quasi patri-
 cidam quempiam atque im-
 pium ac funestum detesta-
 bantur. Et hi quidem tan-
 quam Aristaneti ipsius ami-
 ci familiaresque fuerant ad
 cenam vocati, quos comi-
 tabatur & Istias gramma-
 ticus, & Dionysidorus rhe-
 thor. Iam verò propter spon-
 sum Chaream unà cum illo
 ad cōuiuium accesserat Ion
 ille Platonicus, quod is iuue-
 ni præceptor esset, vir vene-
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddā præ se ferens, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as-
 surgebant

νίσαντο πάντες αὐτοῖς, καὶ ἐδιδ-
 ξιοῦντο, ὥς τινα τῶν κρατφό-
 ρων. καὶ ὅπως, θεῶ ἐπιδημία τὸ
 πρᾶγμα ἦν, Ἴων δὲ θαυμάσας
 συμπάρων. διὸν δὲ ἦδεν κατὰ
 κλίνεσθαι, ἀπαντῶν σχεδὸν
 παρόντων. ἐν δὲ ξίφει ἡ εἰσιόν-
 των, αἱ γυναικὸν ὅλον τὴν ἑλιν-
 πῆραν ἐκῆνον ἐπιλαβόν, ἐκ ὧν
 λίγαι ἴσασιν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ νύμ-
 φη, πάντων ἀκείβων ἐγκυκαλυ-
 μμένη, ἐπὶ τῇ γυναικῶν περι-
 χομένη. ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ
 ἄλλα πλεθὺς, ὡς ἕκαστος ἀ-
 ξίας ἔχει. καὶ ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκεί-
 τος, ἔτα ὁ Αἰσαίνης. ἔτα
 ἐνδοιμάς τις, πότμος καὶ πρό-
 τρος Ζηρόθεμις τὴν Στωϊκὸν,
 αἱ τε γυναικες, ἡ Ερμῶνα τὸν
 Επικούρου. ἐκείνους γὰρ ἦν
 τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ
 πρώτου ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ
 Ζηρόθεμις πλεῖον ἀρείας ἔλυσ-
 σεν. ἡ γὰρ μετὰ, φησὶν, ὁ Αἰ-
 σαίνης δώτερον ἄξιας Ερ-

μωνος,

quippe senem : an Hermonem Epicureum : nam hic erat Cas-
 storis ac Pollucis sacerdos : tum autem nobilissimæ inter ci-
 ves familiæ. Verùm eam hæsitacionem sustulit Zenothemis :
 Sime, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, viro

surgebant omnes, ac veluti
 præcipuum quendā ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 adeò ut planè numen ali-
 quod aduenire videretur,
 cùm adesset Ion admiran-
 dus ille. Tandem verò cùm
 iam omnes fermè conuiuæ
 præsentessent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, tot
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem com-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat et sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata fæminis. Porrò ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lo-
 cis distribuitis. Porrò eregio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumbabat Eucritus, secundo
 Aristanetus. Sub hæc ambi-
 gi cæptum, utrū altero prio-
 rem oporteret accumbere,

Zenothemimne Stoicum,
 γγγγ s videz

μων^Θ, τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο λακὸν ἔπω, Επὶ-
 κυρεῖς, ἄπαιμι, ὅλον βιτὸν συμ-
 πόσιον καταλιπὼν· καὶ ἅμα
 τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι
 ἰσκάει, καὶ ὁ Ερμων, ἔχει μὲν, ὦ
 Ζῆνός με, τὰ πρῶτα, ἔφη. ἅ-
 τὰρ εἰ μὴ μηδὲν τι ἔτσοι, ἰσθῆ-
 γιόντι περὶ ξίσαθαι λαλῶς ἄ-
 ρην, εἰ μὴ τὸν Ἐπικύρεον πάννυ λα-
 ταπεφρόνηκας. ἐγγέλαι, ἦ δὲ
 ὁ δὲ Ζῆνός με, Ἐπικύρεον ἰε-
 ρεῖα, καὶ ἅμα ἡγῶν, καὶ κλή-
 εις, καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ερ-
 μων, ἔτα Κλειόδημος ὁ πρῶτος
 τῆς κλῆδος, ἔτα ὁ Ἴων, καὶ ὁ πρῶτος
 κῆνρον ὁ νυμφίος, ἔτα ἰγὼ καὶ
 παρ' ἐμὲ ὁ Δίφελος, καὶ ὁ πρῶτος
 Ζῆνων ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ῥή-
 τωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰστιάος. Φί. βαβῶ, ὦ
 Λυκίνε, μεσσηῖόν τι τὸ συμπό-
 σιον διηγῇ. ὁ γὰρ πρῶτος
 ἀνδρῶν καὶ ἰγῶν τὸν Αἰσά-
 νειον ἰππῶν, ὅτι τὴν ἀνκλῆ-
 τὰ τὴν ἰορτὴν ἄγων, τὸς β-
 φωτῆ-

videlicet isto, ut ne quid al-
 liud mali dicam, Epicureo,
 discedo, totumque conuiuium
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discedes
 re parans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quanquam etiam si nihil
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, sacer-
 dotem Epicureum. Simul-
 que cum dicto accumbe-
 bat. Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateticus: ponè hunc Ion,
 proximè hunc sponsus, post
 eum ego, iuxta me Diphi-
 lus, huic assidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysidorus cū Istiaeo
 grammatico. PHIL. Pa-
 ρε, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi nar-
 ras fuisse istud conuiuium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. E-
 go verò laudo Aristanetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ
 ceteris

φωτάτης ἐστὶν καὶ τῶν ἄλλων
 ἡδίστων, ὅτι περὶ τὸ λιπαρὸν
 παρορμίζει καὶ τὴν αἰσθησιν ἀπο-
 παρυσίαν φέρει, οὐχὶ τοὺς μὲν,
 τοὺς δὲ οὐκ, ἀλλ' ἀναμιξείτωσαν
 τας. Λυ. ἐστὶ γὰρ, ὡς ἰταῦρε, οὐχὶ
 τῶν πολλῶν τῶν πλεονέκτων,
 ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ,
 καὶ τὸ πλεονέκτην τῆς βίης τοῖς τοιο-
 τοῖς ξυνίστην. ἐστὶν ὁμοίαν δὲ ἐν
 αἰσθησιν τὸ πρῶτον, καὶ παρι-
 σκύναντο ποικίλῃ· πλεονέκτην,
 οἶμαι, καὶ καὶ ταῦτα ματαίως
 θυμῶσαι, χυμὸς καὶ πέμματα,
 καὶ λιπαρὸν ἀπαντὰ γὰρ ἀφθον-
 να. ἐν τῷ τῷ δὲ Κλεόδημος ἐπι-
 κύψας ἐς τὴν ἰωνάδον, ἔφη, τὸ
 εἶροντα (Ζωόθεμιον λέγων,
 ἐπὶ κρυπτοῦ γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται
 τὸ ὄψων, καὶ ἀναπληρῶσαι ζωμῶν
 τὸ ἰμάτιον, καὶ ὅτε τῷ παιδί κα-
 τόπιν ἐστὶν ὁρεῖν, λαμβάνειν
 οἶόν μιν· τὸς ἄλλους, δὲ μεμνη-
 μέν· τῶν μὲν αὐτόν, δὲ ἄλλων
 ὅν καὶ Ἀρκίον ταῦτα, ὡς μάλα
 πρὸς ἡμῶν ὅν ἐστιν ἐκ τῶν δει-
 ξοντός

ceteris sapientissimos viros
 adhibere voluerit: idq; adeo
 delectis ex vnaquaque phi-
 losophiæ secta præcipuis,
 non hos aduocans, illos præ-
 teriēs, verum promiscuè vo-
 cans omneis, LV C. Is ve-
 rò nequaquam est è vulga-
 rium istorum diuitum nu-
 mero, verum et literarium
 est studiosus, ac maximam
 vitæ partem in his rebus ver-
 satur. Canabamus igitur ini-
 tiò quidem taciti et quieti,
 variusq; erat apparatus, et
 omniū iugus. Neque enim ar-
 bitror operæ precium vi nus-
 mero recenseam etiam illa
 condimenta, cupedias, aro-
 mata, atque id genus ille etiam
 menta. Cuncta siquidem af-
 fatim suppetebant. Inter
 hæc Cleodemus admoto ad
 Ionis aurem ore: Non vi-
 des, inquit, senem illum, Ze-
 nothemum dicebat (sub-
 auscultabam enim) ut sese

opsonijs ingurgitat, utq; iure vestem applevit: tū quàm mul-
 ta puero à tergo stanti porrigit, putans interim se aliorum o-
 culos fallere: neq; meminit post sese accumbētium? Hæc igitur
 fac et Luciano commonstres, quò testis esse possit. Mihi
 verò

ξυντός μοι Ἰώνος, πολὺν πρό-
τιρον αὐτὰ ἐκ περὶ πῶς ἐπα-
ρακώς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεό-
δυμος ἑρρίκη, καὶ ἱπασίππος
σὺν ὁ Λυσιπῶς Ἀλκιδάμας ἅ-
κλητος, ἐκείνο τὸ Λοινὸν ἐπιχά-
ειν τισάμβρος, τὸν Μενέλαον
αὐτόματον ἵκοντα. τοῖς δὲ
πομπῶς ἀναίσχυτα ἰδόμενα
πεποιημέναι, καὶ ὑπερβολὴν τὰ
πεχέροτα ἅα ὁ μὲν τὸ, ἀφραΐ-
ναις Μενέλαον ὁ δὲ,

Ἀπ' ἐκ Ἀτρείδης Ἀγαμέμ-
νονι λῦδαν θυμῶ.

καὶ ἅπαντες δὲ Λαερτιάδης
καὶ ἡ Χαίρων ἀποδιδόσκον-
τος. ἔς μὲν τοῖς τὸ φανερόν ἐ-
στὶς ἐτόλμα λέγειν ἰδέσθαι
ἐν τῷ Ἀλκιδάμαντα, Βόλιον
ἀτιχυνὸς ὄντα, καὶ ἱρακτικῶ-
τατον Λυσιπῶν ἀπάντων, παρ'
ὃ καὶ ἀμείνων ἰδόμενα, καὶ φο-
βώτα ἅα λῦ ἀπασιν. ὃ δὲ Ἀ-
εισάνει ὁ ἱπασίππος αὐτόν,
ἐκείνου θρόνον τινα λαβόντα,
καθί-

verò nihil Ione monstratore
opus erat : quippe qui hæc
multò antè limis iam oculis
præuideram. Hæc simulatæ
que dixisset Cleodemus, ir-
ruit in conuiuium ὁ Ἀλ-
cidas Cynicus : atque is
quidem inuocatus, vulga-
tum illud festiuitatis gra-
tia præfatus de Menelao,
qui vltro ad fratris conui-
uium accessisset. Itaque ple-
risq; turpiter atq; impuden-
ter visus est fecisse : ὃ quod
cuiq; tum forè in mentem
veniebat, in eum torquebant:
alius illud:

Insanus Menelaë—,

Alius rursus,

Ἔ Verùm Agamemnoniæ
menti non ista placebant.
Ad hæc alia quæ pro tem-
pore falsè lepideq; dici po-
terant, in eum obmurmura-
bant. Nam palàm nullus
audebat quicquam dicere,
propterea quòd metuerent

Alcidamantē, utpote conuiciatorem egregium, vnumq; ἐ Cy-
nicis omnibus clamosissimum : qua quidem re adeò visus est
reliquis antecellere, ut nulli non esset formidandus. At Ari-
stænetus collaudatum illum quòd inuocatus aduenisset, iussit
accepta

λαβίσειθα παρὰ Ἰσιῶδον τε καὶ
 Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε,
 φησι, γυναικῆον λίγδε καὶ μαλ-
 θακόν, ἐπιθρόνε λαβίσειθι ἢ
 σκίμποδι, ὥσπερ ὑμεῖς, ἐπὶ
 μαλακῆς ταύτης ὀνῆς μικρῆς
 αἴν ὑπῆλοι λατὰ κέμφοι ἐστᾶ-
 θι, πορφυρίδας ἐποβέλημί-
 νοι. ἐγὼ δὲ καὶ ὀρθοσάλλω
 λαπνύσασμαι, ἐμπεριπατῶν
 ἅμα τῷ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 λάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρί-
 βωνα ἐποβακλόμῃ, λέσο-
 μαί ἐπ' ἀγκῶν, οἷον Ἡρα-
 κλῆα γράφουσιν. ὅτως, ἐφη, γί-
 γνέσθω, ὁ Αἰεσίαντες, εἰ τοῖς
 δλιορ. καὶ τὸ ἀπ' τῆς τοῦ, ἐν λύν-
 κῳ περιῶν ὁ Αἰκιδάμας
 ἐδέσωνε, ὥς περ οἱ Σκύθαι,
 πῶς τὴν ἀφθονοτέραν νομὴν
 μεταξὺ ἀνισάμνος, καὶ τοῖς περὶ
 φέρουσι τὰ ὄψα συμπεινουσῶν.
 καὶ μὲν τοι καὶ σιτέμεν, ἐνερ-
 γὸς ὢν, ἀρετῆς πέει καὶ λακίας
 μετὰ ξύδιον, καὶ ἐς τὸν χρυσ-
 σόν καὶ τὸν ἄργυρον ἀπσκά-
 πων. ἡρώτα γοῦν τὸν Αἰε-
 σιάντην, τί βέλονται αὐτῷ αἰ-
 ῶσαυ

accepta sella iuxta Istium
 ac Dionysidorum accumbe-
 re. At ille: Apage, inquit, mu-
 liebre quiddam ac molle di-
 cis, vii in scamno aut sella
 sedeam, quemadmodum fa-
 ciis vos, mollibus in stratis
 penè supini recumbētes, pur-
 pura suffulti. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœuiui etiam obam-
 bulans. Quòd si defatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito innixus cubue-
 ro: qualem videlicet Hercu-
 lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristænetus, siquidem isihuc
 mauis. Sub hæc Alcidas
 mas in orbem conuiuium lu-
 strans, cœnabat, Scytharum
 ritu ad vberiora pascua sub-
 inde sese transferens, vnaq̃
 cum his qui inferebant edu-
 lia, circumiens atque obam-
 bulans. Atq; interim tamen
 dum cibum caperet, haud-
 quaquā negotio vacabat, de
 virtute obiter, de vitio disse-
 rens, tum in aurum atque ar-
 gentum diēteria iaculans:
 iamque Aristænetum percontabatur, quidnam sibi vellent
 tam

ὧσαυτὰ καὶ τηλικαῦτα λε-
 λικον, τῶν λεβαμινῶν ἴσα δυ-
 ναμινῶν. ἀπ' ἐκείνων μὲν ἡ-
 δὴ διγνοχλοῦντα ἔπαυσεν ἰς
 τὸ παρὸν Αἰσαίνετον, ὧ-
 σάσθι νόσας, ὧμεγίθη σκν-
 φον δουῶσαι αὐτῷ, ἰαρόττον
 ἰγχεαντα. καὶ ἰδὼν δ' αἰσιν ἐπι-
 νοήσας, ὅτι εἰδὼς ὅσον λε-
 κῶν ἀρχὴν ὁ σκνφθ' ἐκείνους
 ἰνιδιδόκεα. λαβὼν δ' ἅμα ὁ
 Ἀλκιδάμας, ἰσίγῃσι μικρόν,
 καὶ ἰς τοῦτα φθ' καταβαλὼν
 ἑαυτὸν, ἔκαστο ἡμίγυμνον, ὥς
 πρὶν ἡγεληκεα, πῆξας τ' ἀγκῶ-
 να ὀρθόν, ἔχωρ ἅμα τ' σκνφον
 ἐν τῇ δεξιᾷ, οἱθ' ὁ παρὰ τῷ
 Φόλῳ Ηρακλῆς ἐπὶ τ' γρα-
 φῶν δακνύσαι. ἡ δὲ καὶ ἰς
 τὸς ἄλλους σιωχῶς πειρώ-
 βῃτο ἢ λεληξ, καὶ φιλοτινοῖαι
 καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσενε-
 κόμιστο. ἐν τῷ τῷ δ' ἐγὼ τὸν
 πρὸς τῷ Κλειδῆμῳ πῶ-
 στα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰ-
 δὼν ἐπομειδισμένον (καὶ γὰρ, οἰ-
 μαί,

tam multa, tam magna pos-
 cula, quum non minus usui
 possent esse fictilia. Verum
 Aristanetus iam obturbans
 tem, molestumque esse pera-
 gentem, in praesens quidem
 compeescuit, ministro in-
 nuens, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vino, ile-
 li porrigeret. Atque id qui-
 dem visus est optimè exco-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malo-
 rum is calix esset auctor fu-
 turus. Hunc igitur ut ace-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tisper silentium agebat, ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pola-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Her-
 culem apud Pholum picto-
 res effingunt. Iam verò et
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum inuitas
 tiunculae ad bibendum, et

confabulationes orae, demum et lucernae illatae. Interime-
 go cum puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,
 arbitror,

μοι, καὶ ὅσα πλεονεξία τῆς
 ἐπιστροφῆς, ἐπέειν, καὶ μολισα,
 εἰ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον
 ἐπράχθη) μάλα ἥδη παριφύ-
 λατον ὃ, τι καὶ μεδιώσαι,
 καὶ μετὰ μικρόν, ὃ μὲν πρὸς ἡλ-
 θυν, ὡς ἀπληγόμεν, ὅ παρὰ
 τῷ Κλειόδημον τὴν Φιάλῃ, ὃ
 δὲ τότε δι' ἀκτυλον ἀπέθλι-
 ψεν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο, οἷ-
 μοι, σωανέδωκε μετὰ τῆς
 Φιάλης. ὃ πᾶσι δὲ πρὸς μὲν τὸν
 ἀκτυλον θλιβόμενον αὐτῷ
 ἐμεδίασεν, ὃ μὲν σωοῖσιν,
 εἰμοι, τὸ νόμισμα, ὡς τε μὴ
 διεξαμύνου, φόρον αὖ δύο
 δραχμὰ παρίσχοι ἐκπεσού-
 σαι. καὶ ἡρυνθεία ἄμφω μά-
 λα ἄφως· ἡ πόρεν δὲ οἱ πλε-
 σίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσμα-
 τα, ἢ μὲν παλὸς ἀρνεμύνου
 μὴ ἀπρόβληκός, τῷ δὲ Κλει-
 ὅδῳ, καὶ ὃν ὃ φόρος ἐγγί-
 μῳ πρὸς ποιεμύνου τὴν ἀπόρρι-
 ψιν. ἡμελίθη δὲ ὅ, καὶ πρῶ-
 τος τοῦτο, οὐ πᾶν ποικῶν
 ἰδόν-

arbitror, quicquid obiter in-
 ter cœnandum obtigit, com-
 memorari oportere, maxis-
 me si quid sit elegantius ac
 scitè factum) iam admodum
 attētus observare cœpi quid-
 nam rei rideret. Ac paulò
 post accedebat puer tanquā
 calicem à Cleodemo rece-
 pturus. At ille simul & di-
 gitum illius substringebat,
 & drachmas puto duas v-
 nà cum calice tradebat. Por-
 rò puer ad substrictum di-
 gitum rursus arridebat, cæ-
 terum de pecunia, quum non
 sensisset opinor, eoque non
 reciperet, in terram dela-
 psis drachmis strepitus est
 concitatus, moxque ambo
 pariter rubore suffundeban-
 tur, idquæ ita palàm, ut
 nemo non animadverteret.
 Ambigebatur igitur inter
 eos qui proxime sedebant,
 cuiusnam essent illi nummi,
 cum & puer negaret à se
 proiectos, & Cleodemus

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac connuenter
 ommissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-
 dissent,

ἰδόντων, πᾶν μόνον, ὥς ἔμοι
 ἔδοξε, ἔπειτα δὲ Αἰσωνίτης μετέστησε
 ἔπειτα τὸν παῖδα μικρὸν ὕψος
 ἀφανῶς ἀπὸ τῆς ἀγῶν, καὶ τῷ
 Κλεοδήμῳ τινὰ παρὰ τὴν
 ἀνδρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ δὴ καὶ
 ἡβερῶν, ὁρεώκομον τινὰ ἢ
 ἱπποκόμον, καὶ τὸτο μὲν ὡς
 πᾶσι ἐκχαρήκει, μετὰ δὲ αὐ-
 τοῦ σκῆπτρου τῷ Κλεοδήμῳ
 ἡνέμορον, εἰ ἔφθικε ἀφ' οὗ
 ἔπειτα εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ καὶ
 τίς οὖν αὐτίκα, διξίως πάντες
 Αἰσωνίτης τὴν παροινίαν εἰς
 οὐρανὸν ἔειπε. ὁ δὲ Κλεοδήμῳ
 ἀλάμης (ἐπὶ τῷ κεφαλῇ ἢ δὴ) πρὸς
 τοῦτον ἔειπε, ἢ τις ἢ γαμουμένη
 πᾶσι καλοῖτο, οἷον πᾶσι πρὸς
 γέλαστος μετὰ τῆς φωνῆς, ἀπὸ
 βλῆψας εἰς τὰς γυναικας· πρὸς
 πίνω δὲ, ἔφη, ὦ Κλεοδήμῳ, Ἡρα-
 κλῆς ἀρχηγίτης, ὥς δὲ ἐγὼ καὶ
 ἔπειτα ἐπὶ τῷ ἅπαντι· ἐγὼ
 δ' αὖτε, ἔφη, ὦ καὶ θρῆνα, εἰ
 τῶν νύμφῃ προπινον, ἐπὶ τῇ με-
 τέρῃ θείῃ Ἡρακλῆος, καὶ μὴ
 οὐδὲν εἰδέναι χεῖρ, ὥς μὴ λάβῃ
 παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, ὅσοι
 ζῶν.

diffent, præter unum (ut
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristænetum. Nam is paulò
 post puerum loco mouit,
 clanculùm ablegans, & ali-
 cuidam innuit uti Cleodem
 mo pocillator assisteret, vi-
 delicet ex exoletis illis ac
 robustis mulioni aut equiso-
 ni cuipiam. Ad hunc mo-
 dum ea res vicunque abiit,
 summum alioqui allatura
 pudorem Cleodemo, si qui-
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristænetus eam sopisset,
 ciuilitèr dextrèq; admodum
 inducta temulentia. Cæte-
 rum Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quòde-
 nam esset nomen puellæ nu-
 bentis, tum clara voce in-
 dicto silentio, simul & ad
 fœminas conuerso vultu:
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthi, Herculis Archege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 quit, sacrilegi, quòd spon-
 sæ Herculis dei mei nomi-
 ne propinauerim? Imò illud scito opus est, ni scyphum
 à me

τοῖδ' ὅτ' ἄν υἱὸς αὐτῇ γυνοίτο,
οἱ ὅτ' ἐγὼ, ἄπειρ' ὅτ' ἢ ἀλλῶ,
ἐπ' αὐθιρ' ὅτ' δὲ τῶν γυναικῶν, τὸ
σῶμα ὃ ἔστω καρτερός, καὶ ἅμα
παρεγύμνου αὐτὸν μάθωρ,
ἄρτι πρὸς τὸ ἀσχεῖσθαι. αὐθις ἐπὶ
τῶνδε ἐγγέλων οἱ συμποταί,
καὶ ὅς ἀγαν ἀνέστησας ἐπ' ἀνίστατο,
φριμὴν καὶ παράφορον βλήπων,
καὶ δὴ ὅτ' ὡς ἐκείνῃ ἐπ' αὐτῷ ἄν
ἔσθω. τάχα δ' ἄν τιν' ὅτ' ἡ
θιγέτω τῇ βαλὴν, καὶ μὴ ἡ
καρδὸν εἰς κενόμισσιν πλάκῃς
ἀντιθέσθαι, πρὸς ὃν ἀπ' ἐνέψας,
ἡμεῖς ὅτερος ἐγγυέτω, καὶ ἐνέψας
ἔσθω, καὶ ἐνέψας ἐν συμπε-
τείῳ. καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμ' ἐθυον ἢ
δὴ, καὶ βοῆς μετ' ὃν ὡς τὸ συμ-
πόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδω-
ρος, ὁ ῥήτωρ αὐτῷ, ῥήσας τινὰς
ἐν μέρει διέξῃ, καὶ ἐπ' ἐν-
το ἔκ τῶν κατόπιον ἐφ' ἑσώ-
των οἰκιστῶν. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὁ
γραμματικὸς ἐρ' ἑαυτῷ, ὅς
ῥ' ὅτ' ἡ ἀλκίμων, καὶ σιωπῇ
ῥ' ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου καὶ
Ἡσιόου

à me traditum accipiat, nun-
quam futurum ut illi filius
obtingat talis, qualis ego
sum, virtute interritus, ani-
mo liber, tum corpore adeò
robusto. simulque cum di-
ctosese magis etiam renuda-
bat, etiam usque ad illa quæ
sunt maxime pudenda. Ad ea
cum iterum arrisissent con-
uiuæ, indignatus ille surre-
xit, toruis iam atque effera-
tis obtuens oculis, vultuque
ipso testans iam neque pa-
cem neque quietem acturum
amplius. Forsitan et bacu-
lum illisisset alicui, ni com-
modum id temporis placen-
ta prægrandis fuisset illata.
Nam hanc simul atque con-
spexit, lenior ac mitior esse
cepit, ac stomachari desijt,
obambulans interim, ac
placētam auidè vorans. Iam
verò plerique temulenti es-
se cæperant, et clamori-
bus vndique perstrepebat

conuiuium. Nam et Dionysidorus rhetorem illic agens, ora-
tiones quasdam pronunciabat, laudabaturque à ministris qui à
tergo assidebant. Et Istieus Grammaticus vicissim qui post
illū accumbebat, versuum cētones quosdā recitabat, Pindari,

~~~~~

Hesiodi,

Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρέοντος, ὥς
 καὶ πάντων μίαν ὠδὴν παρ-
 γιλοῖον ἀποτρίβειν, μάστιγι
 δ' ἐκείνῃ, ὥς περ Περμαντοῦ-
 ρος τὰ μένοντα·

Συὺ δ' ἔβαλον ῥινέες. καὶ,

Εὐθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ
 ἀνθρώπων πῶς ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀντιγίνωσκε,
 παρὰ τῷ ποιητῇ λαβὼν λε-
 πιδόγραμμον τι βιβλίον ὁφθα-
 λμοῦντων δὲ ὀλίγον, ὥς περ
 εἰδῆσαι, τῶν παρανομιούν-
 των τὰ ὄψα, μηχανώμενος
 Λυσάνει· καὶ μὴ δ' ἐκείνον
 ἀντιπῆν τὸν λαβὼν ἔν, καὶ
 δὲ ἑνὸς, ἐκείνου τὸν γε-
 λωποῖον, εἰσιλθόντα γε εἰ-
 πέειν τι ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς
 ἔτι μάλλον οἱ συμποταὶ ὁφθα-
 λμοῦν. καὶ παρῆλθον ἄμορ-
 φός τις ἐξυρμηγός· πλὴν λε-
 φαλὸν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ λεφαλῇ
 τριχὰς ὀρθὰς ἔχων, οὗτος ὁρ-
 χήσατό τε, κατακλῶν ἑαυτὸν
 καὶ ὁφθαλμῶν, ὥς γελοῖό-
 τις·

Moxq; ingressus deformis quidam, deraſo capite, pauculos
 capillos in vertice gestans, eosq; cristæ in morem erectos, hic
 saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ri-
 sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq;. Tum cymbalo
 concusso,

Hesiodi, & Anacreontis car-
 mina simul contexens atque
 consarcinans: ita ut ex omni-
 bus unicam redderet canti-
 lenam, oppidoq; ridiculam,
 in primis autem illa, perin-
 de quasi vaticinans de his
 quæ postea acciderunt:

Commisère simul clypeos.
 Tum illud quoq;:

Tum verò clamorq; vi-
 rûm luctusq; coortus.

At verò Zenothemis libel-
 lulum quempiam minutis
 conscriptum literulis, à pue-
 ro acceptum legebat. Verùm
 quum ij quorum partes erant
 edulia inferre, aliquantisper,
 ita ut solent, cessarent mora-
 renturq;: 8 Aristænetus se-
 dulò curans ne vel id interea
 temporis aut ociosum esset,
 aut voluptatis expers, accer-
 situm intrò morionem iussit
 ridiculum aliquid vel dice-
 re, vel facere, quò magis e-
 tiam exhilararetur conuiuæ.

τιρ^ς φανείη, καὶ ἀνὰ πᾶσαι
 συγκροτῶν διεξῆλθον, Αἰγυ-
 πτιάζων τῇ φωνῇ· καὶ τέλ^ς,
 ἐπισκωπῆν ἐς τὰς παρόντας.
 οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγγέλων, ὁ πό-
 τε σκωφθεῖν, ἐπὶ δὲ καὶ ἄς
 τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον
 τι ἀπὲρρίψι, Μελιταῶν λυ-
 νίδιον πρῶτον αὐτὸν, ἀ-
 γανактὸς ἐκείν^ς (καὶ πά-
 λα δὲ δῶλ^ς λῷ φθονῶν αὐ-
 τῷ ἀνδοκιμῶντι, καὶ κατέχον-
 τι τὸ συμπόσιον) ἀπὲρρίψας
 τὸν τρίτον, πρὸς καλῆτο οἱ
 παγκρατίᾳ, ἢ δὲ μὴ, κα-
 ζίσαν αὐτὸ ἔφη τῷ βακ^τη-
 εἶαν. ἔτω δὲ ὁ Ἀλκιδάμων
 Σατυρείων (τῷ γὰρ ὁ γελωτο-
 ποὶδὲς ἐκαλεῖτο) συστὰς ἐπαγ-
 κρατίᾳ, καὶ τὸ πρῶτον ἀπὲρρί-
 ψας λῷ, φιλόσοφ^ς ἀνὴρ,
 γελωτοποιῶν αὐταρόμην^ς, καὶ
 πᾶσαν, καὶ πᾶσιν^ς ἐν τῷ
 μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
 μὲν ἡδυντο, οἱ δὲ ἐγγέλων, ἄχι
 ἀπηγόρευσε πᾶσιν^ς ὁ Ἀλ-
 κιδάμας, ὅτι συγκροτημέ-
 νου ἀνδρὸς πῖσκον καταγωνι-
 σθῆς.

concusso, sonabat interim
 quiddam, linguam imitans
 Aegyptiorum. Postremò dis-
 cteria quædam iaculabatur
 in eos qui aderant. Ac reli-
 qui scommate tacti ride-
 bant: verum ubi^ς in Alcī-
 damantem simile quiddam
 torsisset, catulum illū^h Mes-
 litæum appellans, indigna-
 tus ille (iamdudum autem
 præ se ferebat quod inui-
 deret illi, dum probaretur,
 ac conuiuarium oculos re-
 tineret) abiecto pallio, ut
 secum luctaretur prouoca-
 uit. Quod ni faceret, hunc,
 inquit, baculum tibi impin-
 gam. Atque ita miser il-
 le Satyrion (nam id erat
 morioni nomen) congressus
 cum eo, pancratio decerta-
 tabat. Erat id spectaculi
 multò iucundissimum, quip-
 pe cū videret hominē phi-
 losophum cū morione com-
 positum, cū ferire, tum vi-
 cissim feriri. Proinde qui
 aderant, partim pudore tan-

gebantur, partim ridebant: donec iam ictus Alcidas, pu-
 gnam deirectaret, ac homuncione omnium plausu cōprobato

θάς. γέλως δ' ἄν πολὺς ἐξέχυθη
 ἐπ' αὐτοῖς. ἔνταῦθα Διονίκοι
 ἐπασθῆναι ὁ ἰατρός, οὐ πολὺν
 λατόπιον τ' ἄγων. ἰβήρα-
 δύνει δέ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι
 ἐαλωκότα θειραπῶν Πόλυς
 πρέποντα τὸν αὐλητὴν, καί τι
 γυλοῖον διηγέσατο. ἔφη μὲν
 γὰρ εἰσέλθῃ παρ' αὐτὸν, δὲ α-
 δὼς ἐχόμενον ἦδ' ὡς πᾶσι
 τὸ δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπι-
 κλῆσαι τε τὴν θύραν, καὶ ξιφί-
 σιον σπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῷ τὸς αὐλὸς, λιλούειν αὐ-
 λῆν. ἔτα, ἐπὶ μὴ διαύξει,
 πᾶσιν, σκῦτ' ἔχοντα ἐς ὅ-
 πλίας τὰς χεῖρας. τέλει δ' ἄν
 τοσούτω λινδύῳ ἐπινοῆσαι
 τοῖον διέειπε ἄγωνα γὰρ προκα-
 λίσσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥήτῃ
 πλεονῶν ἀειθμῶ. καὶ πρῶ-
 τον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονή-
 ρως, μετὰ δὲ παραδόντα τὸς
 αὐλὸς ἐκείνῳ, διέλασθαι παρ'
 αὐτοῦ τὸ σκῦτ', καὶ τὸ
 ξιφίσιον ἐπιρρίψαι τάχι-
 στα δὲ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ

certamine superatus. Hæc
 igitur cū essent non me-
 diocri risu excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionicus
 medicus, haud multò post
 peractam concertationem.
 Aiebat autem in mora fuisse
 Polyprepontem tibici-
 nem, dum hūc phrenesi cor-
 reptum curandi gratia vi-
 feret. Ac planè quiddam ri-
 su dignum commemorabat.
 Dicebat enim, in ædes illius
 venisse sese, ignarum etiam,
 hominem iam eo morbo te-
 neri. At illum protinus sur-
 rexisse: foribusque ocllus-
 sis, ac nudato gladio, tibias
 ipsas sibi tradidisse, ijsque
 uti caneret iussisse. Dein-
 de ubi id non posset, illum
 percussisse scuticam subla-
 ta manu gestantem. Sese
 porrò in tanto periculo ta-
 le quiddam fuisse commen-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocasse homi-
 nem: idque ea lege, ut victus præscriptum certumque plaga-
 rum numerum acciperet. Ac sese priorem cecinisse, præuè
 atque imperitè: deinde traditis illi tibijs, scuticam ab illo
 recepiſſe: gladium autem extemplò per fenestras in aream
 abiecit

ὑπαθρορ τῆς ἀνλῆς, καὶ τὸ ἀφ' ἑκείνου, ἀσφαλέστερον ἢ διηπεσπαλάων ἀντὶ, ἐπικαλεῖσθαι τὸς γατριῶντας. ὕψ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θεῖον, σωθῆναι αὐτόν. Ἐλέκυνε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πλεονῶν, καὶ ἀμυχάστινος ἐπὶ τῷ πεσώπον. καὶ ὁ μὲν Διονικὸς δ' αὖ μείον ἀνδρῶν κινήσας τὸ γλωττοποιῶν ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἰστιάου παραδύσας ἑαυτὸν, ἔδεικνυεν ὅσα λοιπὰ, ἐκ ἄνω θεοῦ τινὲς ὑμῖν ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων χήσιμον τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονι μέρους. παρ' ἐλθῶν γὰρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίτης, παρ' Εἰσιμοκλέους ἦεν λέγων ἑ Στωικῶν, γραμματίδιόν τι ἔχων, λελεῦσά οἱ ἔφη τὸν Δισπότῳ ἐν τῷ λουτρῷ ἀναγνόντα, ἔς ἐπὶ πορ' ἀπασιν, ὁπίσω αὐτῷ ἀπαλλάττειν. ἐφ' ἧς δ' ὁ τῷ Αἰσακίῳ, πεσιλθῶν πρὸς τὸ λύχνον, ἀνελθὼν εἶπε. Φίλῃ περ, ὦ Λυκίῳ, τῆς νύμφης ἐκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πομπὰ

cernam legebat. PHI. Num orationem, Luciane, in sponsæ laudem compositam, aut carmen nuptiale, quod genus

abiecisse. Dein cum minore iam discrimine cum illo luctaretur, auxilio aduocasse vicinos. Eos reuulsisse beluam, atque ita illorum opera seruatum sese. Ostendebat autem & plagarum vestigia quædam, nonnullaque in facie tubera liuentia. Ergo cum Dionicus ob huiusmodi fabulam non minus placuisset, quam morio ipse proximè Istium reclinans sese, de reliquijs cœnabat. Atque hic quidem haud absque numine quodam nobis aduenerat, imò prorsum usus futurus ad ea quæ postea contigerunt. Nam prodians in medium conuiuium puer quidam, qui se ab Etæmo cle Stoico venire diceret, epistolium quoddam adferens, aiebat ab hero sibi mandatum: ut eò palàm omnibus audientibus perlecto, rursus domum sese reciperet. Hic igitur permittente Aristæneto, admotus ad lucernam legebat.

πολλὰ ποιεῖς; Λυ. ἀμέλεια,
 καὶ ἡμᾶς ὁδὸν τι φέσθαι μῦθον,
 ἀλλ' ὅστις ἰγνύς ἔω τέττα· ἐν γὰρ
 γραπτοῦ γάρ· Εἰ τοιμοκλῆς φι-
 λόσοφος Λεισαυνέτω. Οὔτως ἢ
 ἔχω πρὸς Δάπνα, ὃ παρὶ ληλυ-
 θῶς με βίβει· ἅπας μαρτυρεῖται
 ἂν γυνοῖτο, ὅς γε ὁσημέραι
 πολλῶν ἐνοχλουώτων, παρὰ
 πολὺν σὺ πλεονάζεις· ὁμῶς δ'
 ἀπὸ ποτὶ φέρων ἑμαυτὸν ἐπὶ
 πείσῃ, ἑδῶς τοὺς ἐπὶ τοῖς
 συμποσίοις θορύβους καὶ παροι-
 νίας, ἐπὶ σὺ δ' ἰόντος ἐκτόως ἀ-
 γαν ἀντὶ τῆς αἰδοῦμαι, ὅς το-
 σὺ δὲ γέροντος ἐπὶ ἐμῇ λιπαρῶς
 τιθιραπνομῆτος, ἐκ ἡξίως
 ἐναειθμῆσαι λέγει τοῖς ἀπὸ τοῖς
 φίλοις· ἀλλὰ μόνον ἐγὼ σοὶ
 ἀμοιβῇ, καὶ ταῦτα, ἐν γὰρ τό-
 νων οἰκῶν· ἀντιῶμαι δ' ἐπὶ σοὶ
 τὸ πλεον, ὅπως ἀχαιεὶς φασ-
 νύτι· ἐμοὶ γὰρ ἡ ἀνταμονία
 ἐκ ἐνδὸς ἀγείνεται, ἢ λα-
 γῶς, ἢ πλεονέκῳ, ἀπὸ ἄλλοις
 τοῖς

permulta faciunt? LVC.
 Videlicet nos quoque tale
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quidem
 ad id, ut aiunt. Caterum in
 literis ita scriptum erat: Es-
 taimocles philosophus Aris-
 taeneto: Quam non mouear
 cōuiuijs, omnis anteacla vis-
 ita mea fuerit testis, qui qui-
 dem quā quotidie mihi com-
 plures ea causa molesti sint,
 te multò ditiores, tamē haud
 vnquam illi morem gessi:
 perpendens nimirum, quan-
 tum sit in eiusmodi compo-
 sitionibus tumultus, quantū
 licentiæ, petulantiæq: verum
 aduersus vnum te mihi vis-
 deor meo iure stomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officiosissimè cultus & ob-
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter res
 liquos amicos tuos numeras
 res, sed solum ex omnibus
 præterieris, idq: quum vis-

cinus essem. Proinde tua causa magis discrucior, qui qui-
 dem te tam ingratum præbueris. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impareiat vel suam
 syluestrem, vel leporem, vel placentam: quæ mihi affatim
 contin-

λοις ἀφθόνως ἀπλάω, τὰ
καθήκοντα ἐδίδου. ἐπεὶ καὶ
τίμιρον παρὰ τοῦ μαθητῆ
Παμμηνῆ διὰ πῦρ πολυ-
τελής, ὡς φασι, δῖονον δι-
νάμηνος, ἐκ ἐπὶ νοῦσα ἐκτείνον-
τι, σοὶ δ' ἀνόνη[ς] ἐμαυτὸν
φυλάττω. σὺ δ' ἡμᾶς παρα-
λίπων, ἄλλους ἀνὰ ἑαυτὸν
ἔπω γὰρ διώσας ἐφακέναι τὸ
βέλτιον, ἐδὲ πλὴν καὶ ἀληθι-
νὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ
οἱ δ' αὖθις μοι ταῦτα, πα-
ρὰ τῶν θαυμασίων σου φι-
λοσόφων, Ζηνοθέμιδ[ος] καὶ
Λαρυέντιου, ὧν (ἀπείη δ' καὶ ἡ
Αδράστει) συνηγορισμῶ ἐνὶ ἀ-
ποφράξεσιν ἂν μοι τάχιστα δι-
κῶτα δόμα[τα]. ἡ ἐπ' αὐτῶν τὸ
τί, τί δ' αὖ φιλοσοφία, ἡ τὰ πρῶ-
τα ταῦτα, τί ἐφακέναι σχέσις
ἔξω, ἵνα μὴ τ' ἀπόρων ἔπω,
τί λερατίναν ἢ σωρείτω, ἢ
θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν
ἔναι αὐτῶν. ἐγὼ δ' ὡς ἂν
μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγέ-
μην[ος]

eur, quid habitio differat ab habitu: ut ne quid interim de
perplexis illis rogationibus proponam, quid sit ^k syllogis-
mus cornutus, quid acervialis, quid metens. Verum tu
quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

contingunt apud alios, qui
officia norunt: quandoqui-
dem etiam hodie, qui apud
discipulum Pammenem cæ-
nare mihi licuerit ⁱ opiparā
(ut vocant) cœnam, non an-
nui tamen vehementer ob-
secranti, tibi scilicet demens
ego memetipsum reseruans.
At tu nobis præteritis, alios
accipis conuiuio. Idq; meri-
tò facis: neq; enim ullo mo-
do potes quid sit rectius di-
gnoscere, nec apprehensi-
uam illam phantasiā ha-
bes. Cæterum haudsum ne-
scius pnde mihi ista sint pro-
fecta: nempe ab egregijs istis
philosophis tuis, Zenothe-
mide ac Labyrintho: quibus
equidem (absit inuidia di-
cto) vel unico syllogismo
mihi videor os protinus obs-
turare posse. Alioqui res-
spondeat istorum aliquis,
quid sit philosophia, aut hæc
quæ inter elementa tradun-

μὴν ἔν', οἷσ' ῥαδίως τὴν
 ἀτιμίαν. καὶ τοι ὅπως μὴ ἐς
 ἐκένωι ἔλγῃς καταφύγειν
 τὴν ἀπλογίαν ὕπερον, ἐπιλα-
 θείσθαι λέγων ἐν τοσούτῳ θεο-
 ρύθῳ καὶ πράγματι, δὴς σε
 τήμερον πεσηγόρσκα· καὶ
 ἔσθῃς ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν
 ᾧ ἀνακείῳ θύοντα ὕπερον.
 ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ἀπ-
 λυόγημα, εἰ δὲ δειπνῇς ἐνέκα
 ὀργισθεῖς σοι δοκῶ, τὸ κα-
 τὰ τὸν Οἶν' ἐν νόησον· ὅψῃ
 γὰρ καὶ τὴν Ἀρτιμίρ ἀγανακ-
 τῶσαρ, ὅτι μόνῳ αὐτὴν ὅπα-
 ρέλασθ' ἐκένω· ἐπὶ τὴν θυ-
 σίαν, τὸς ἄλλους θεοὺς ἐσιῶν.
 φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ομηρ' ὅς
 ἔστι πῶς·

Ἡ λάθει', ἢ δὲ ἐν νόησον, ἀ-
 ἔσασθ' δὲ μέγα θυμῶ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν ἢ ἢ δὲ γαῖα πε-
 λοπίης χθονός,

Ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἐν
 χυσα ἀνδράμονα.

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

Calydon quidem hæc Pelopeij regio soli:

Qua parte sæuum spectat aduersa fretum,

Agros habens tum diuites, tum fertiles.

Rursum

quod sit honestum, facile tu-
 lero contumeliam. Atqui ne
 possis posthac ad istam ex-
 cusationem confugere, ut
 dicas te mei oblitum fuisse,
 nimirum in tanto rerum stre-
 pitu, tantisq; occupationi-
 bus: bis te hodie sum allo-
 cutus, primum manè domi-
 tue: deinde rursum in Ca-
 storis ac Pollucis templo rem-
 diuinam facientem. Ac his
 quidem de rebus hæc res-
 ponderim. Quod si tibi vi-
 deor cænæ gratia succense-
 re, quid Oeneo acciderit co-
 gitato. Videbis nimirum
 ipsam etiam Dianam indig-
 nantem, quod ille se solam
 non adhibuerit ad sacrifi-
 cium, cum reliquos deos om-
 nis acciperet conuiuio. Nā
 hac de re sic alicubi meminit
 Homerus:

Seu quia non norat, seu
 non succurrerat illi,

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρεὶμ' ἐπ'
Οἰνέως γούας

Ἀνῆκε Λητῆς πόας, ἐκ ηὐθόῃ
ἡ ὄθρα.

Ταῦτά σοι ὅτ' ἐποικῶν ὀλίγα
παρεθέμεν, ὅπως μάθῃ, οἶον
ἄνδρα παλαιῶν, Δίφιλον
ἐστῆς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ παρα-
δίδωκας, ἄκρότως· ἡ δὲ γὰρ
ὄθρα μισθὰ κίβη, καὶ πρὸς χά-
ριν αὐτοῦ σώζειν. εἰς δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἴναι μετὰ τὰς ζωαῖ-
τάς καὶ ἄν τι πεσέσθῃ, ὅπερ
σὺν, εἰ θέλῃς, παρὰ Ζωπύρου
τῷ παλαιῷ μάθοις ἂν ἀ-
νθρώπος ὅν· ἀλλ' ὅτ' ἐκ τὰς ἀφῆ-
μεν γάμοις, οὐδὲ ἀσβάλλειν
ἀποδούς, καὶ μάστιγι φ' οὕτως
αἰσχρῶς αὐτίως. καὶ γὰρ εἰ
Δίφιλον ἄξιον, δύο ἥδη
μαθητὰς μετ' ἀρσάσας· ἀλλ'
ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἐ-
νικα σιωπῆσομαι. περὶ τα-
ξά δὲ τοῦ οἰκίτη τὸ τῶ, ἢν δι-
δῶς αὐτοῦ μοῖραν τινὰ ἢ
συνὸς ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμῶν, ἢ
Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos iam
discipulos à me retraxerit: ego tamen ipsius philosophiæ
causa reticebo. Porro famulo huic mandavi, uti si quam
partem dare velles vel apri, vel cerui, vel placentiæ, mihi

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-
strum in Oenei

Immisit agros gnata La-
tonæ dea,

Docta eminus missis feri-
re spiculis.

Hæc tibi è plurimis pauca
citaui, ut intelligeres cu-
iusmodi præterito viro, Di-
philum ad cœnam adhibeas,
cui & ipsi filium commise-
ristuum. Idquæ rectè. Est
enim iucundus adolescen-
ti, & ita cum eo vivit, ut
placeat, atque obsequa-
tur: atque adeò ni mihi tur-
pe dictu fuerat, addidissẽm
& aliud quiddam: quod
quidem tu, si libebit, è Zo-
pyro eius pædagogo ve-
rum esse cognoscēs. Ve-
rùm non convenit obtur-
sare quenquam: præsertim
criminibus usque adeò φα-
dis ac pudendis. Tametsi
depor-

ὥς ἰμοὶ δειχομένη, καὶ ἀντὶ
 τοῦ λείποντος ἀπλογία γένοιτο,
 μὴ παθεῖν, μὴ καὶ δόξω μὲν ἐπὶ
 τούτῳ συμπομφύσαι. Τότε γάρ, ὡς
 ἰταῖροι, ἀναγινώσκοντες, με-
 ταξὺν ἰδὼς τί μοι περιε-
 χέτο ἢ ὁ αἰδῶς καὶ τὸ δὴ τὸ
 τῷ λόγῳ, χανέον μοι τὴν γλῶ-
 σσιν ἡμιῶν, ὁρῶν τὸς παρόντας
 γλῶσσας ἐφ' ἑκάστω, καὶ μά-
 λιστα, ὅσοι ἤδιστα τὸν Εὐοί-
 μοκλῆα, πολλὸν ἀνθρώπων,
 καὶ σιμὸν δὲ δόκοντα ἑκατό-
 μιστον ἦν οἱ ὅτι δὲ δειλάτοι
 αὐτὸς, ἑξαπατωμένους ὡς πῶ-
 γωνι, καὶ τῇ τῷ πρὸς ὅπως ἐντά-
 σαι. ὁ γὰρ Αἰεαῖρος ὅτι ἰδὼ-
 κα μοι δὲ ἀμελέα παρὰ δὲ
 αὐτὸν, ἀπ' ὅπου ἂν ἐλπί-
 σαι ἐληθῆντα ἐπιπύσαι, εἰ δὲ
 ἂν ἐμπαρὰσχῆν ἑαυτὸν
 τοῖς τινὲς, ὥς τε ἐπὶ τὴν ἀρε-
 χλὴν παρὰ δὲ ἡμίον. ἐπὶ
 δὲ ἂν ἐπαύσατο ποτε ὁ οἰκί-
 της ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμποσίον ἅπαν ἄς τὸς ἀμ-
 φι τὸν Ζεῶνα καὶ Δίφιλον
 ἀπὲ-

deportandam, ut isthoc pa-
 cto te mihi de cœna purga-
 res, ne reciperet, ne ad hoc
 ipsum à nobis missus fuisse
 videatur. Hæc, amice, quum
 legerentur, sudor interim
 utiq; mihi manabat præ pu-
 dore, simulq; iam illud quod
 vulgò dici solitum est, ¹ o-
 ptabam, ut terram mihi dehi-
 sceret, quum viderem eos qui
 præsentes aderant, ad sin-
 gulas epistolæ partes inter
 se ridentes: potissimum au-
 tem hos qui nouerant Etæ-
 moclem, virum canum, tan-
 tumq; seueritatis præ se fe-
 rentem. Admirabantur igitur,
 quòd eiusmodi vir esset,
 hætenus fugisse sese, barba
 videlicet ac vultus austerita-
 te deceptos. Cæterum Ariz-
 stenetus mihi quidem haud
 videbatur hominem cōtem-
 ptu negligentiāve præte-
 rijsse, verum quòd desperāse-
 set, si fuisset inuitatus, unquā
 adduci posse ut annueret,
 utq; ad eiusmodi res se morigerum præberet: eoq; ne tentan-
 dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
 desisset, vniuersum conuiuū in Diphilū ac Zenonē torque-
 bant

ἀπιδέπει, διδοικότας καὶ
ὀρχιῶντας, καὶ τῇ ἀρεῇ τῶν
πεσόντων ἐπαληθεύοντας τὰ
ὑπὸ τῷ Εὐτοιμοκλῆς λατηγού-
ρηθῆντα. ὁ Αἰσαίνετ' δὲ
ἐτιτάραιτο, καὶ θορύβῳ με-
σὸς ἦν, ἐκείνῳ δ' ὅμως πεί-
νην ἤμας, καὶ ἐπερᾶτο εἶ-
δῆσθαι τὸ γεγονός, ἔπο-
μεν δὲ ἄμα. καὶ τὸν οἰκί-
την ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐ-
πιμελήσεται τῶν μετ' ὀλί-
γων, καὶ ὁ Ζῴων ἐπεξάνεσθαι
ἀφανῶς, τῷ παιδαγωγῷ νό-
σαντ' ἀπαμείβεσθαι, ὡς λε-
λούσαντ' ἑσπέρως. ὁ Κλεό-
δημ' ἔτι καὶ πάλαι τινὸς ἀ-
φορμῆς Διόμωτ' (ἐβόλετο
γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊ-
κοῖς, καὶ διερρέγγυντο, ὃν ἐ-
χωρᾷ ἀρχὴν ὑπολογῶν) τότε ἔν-
τὸ ἐν δόσιμον παρασχέσης τῇ
ἐπιστολῇ, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξερ-
χάσθαι ὁ Καλὸς Χρυσίππ' ὅς,
καὶ Ζῴων ὁ θαυμαστὸς, καὶ
Κλεάνθης, ῥημάτια δόξασα,
ἢ ἐρωτίσεις μόνον, ἢ σχήμα-
τα φιλοσόφων, τὰ δ' ἅμα,

inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenō ille mirabilis,
neq; nō Cleanthes, verbulamifera, neq; quicquam præter ro-
gatiunculas, & umbras duntaxat philosophorum : caterum

bant oculos, quod hi iam
metu trepidi sederet, ac pal-
lidi, ipsaq; vultus inconstan-
tia ac perplexitate crimen
agnoscentes ab Etæmocle
intentum. Porro Aristane-
tus quanquam esset sanè per-
turbatus, vehementerq; cons-
ternatus animo, tamen nos
iubebat bibere, conans ni-
mirum id quod euenerat,
commode vertere, subri-
dens interim: ac puerum re-
dire iussit, respondens ea si-
bi curæ fore. Paulò autem
post surgens, & Zeno clan-
culum sese abduxit è conui-
uio, submonitus à pædago-
go, ut discederet, innuente,
idq; tanquā patris iussu. Ibi
verò Cleodemus, qui iamdu-
dum occasionem quæritabat
(nam gestiebat omnino cū
Stoicis cōflietari, verum di-
rumpebatur quod non repe-
raret causam ad id satis ido-
neā) tum igitur ansam præ-
bente epistola: Huiusmodi
Etæmo-

Ετοιμοκλῆς οἱ πλεῖστοι. καὶ αἱ
ἐπιστολαί, ὅρᾳτι ὅπως πρὶς βυ-
τικαί. καὶ τὸ τελευτᾶον, οἷ-
νός μ᾽, Αἰσαίνι[ς]· Εὖμο-
κλῆς δὲ, Ἀρτεμῖς, Ἡράκλεις,
εὐφημα πάν[τα], καὶ ἰορτῇ πρὶ-
που[τα]. νῦν Δί', εἶπεν ὁ Εὐρωῶν
ὑπερκατακέρυξ· ἡκηκόσα
ῥῶοίμασι, αὐτὰ τινα ἰσχυρότατα
Αἰσαίνε[τος] τὸ δαῖπνον, ὥς
τι ἐν ἄκουρον ὦντο μινυῖ-
θαι τῷ Καλυδωνίῳ· ἀλλὰ πρὸς
Εἰσίας, ὃ Αἰσαίνε[τι], πῶς μιν
ὥς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
καὶ φθάσῃ ὁ πρὶς βύτης ὑπὸ
λιμῶ, ὥσπερ ὁ Μελίαγρ[ος] ἀ-
πομαρυνθεῖς. καὶ τοι οὐδὲν
ἄν πάθοι δαίνον· ἀδιάφο-
ρα ῥῶο ὁ Χρυσίππ[ος] τὰ τοῖς
αὐτὰ ἡγᾶτο ἔν. Χρυσίππου
ῥῶο μινυῖθαι ὑμῖν (εἴφη ὁ
Ζωόθιμις, ἐπιγέρας ἑαυ-
τῶν, καὶ φθιγγάων· παμ-
μύγεσθαι) ἢ ἄφ' ἐνὸς ἀνδρὸς,
ἐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦν[τος],
Εὖμοκλῆς τ' γόη[τος] μετρεῖ-
ται τὸν Κλεάνθω καὶ Ζωῶνᾳ,

σοφὸς

Etæmocles sunt pleriq[ue] om-
nes. Videtis quàm & ipsæ
epistolæ graues sint ac se-
niles. Postremò Aristæne-
tus hic Oeneuse est, Etæmo-
cles Diana. Dij boni, quàm
bene auspicata omnia, quâq[ue]
congrua celebrandæ festi-
uitati. Ita per Iouem, inquit
Hermon, supra hunc ac-
cumbens: inaudierat autem,
vt opinor, aprum quendam
Aristæneto paratum, vt in
conuiuio proponeretur, eoq[ue]
putabat non intempestiuè
factam mentionem apri il-
lius Calydonij: at per Lares
Aristænete, fac quamprimū
sacri partem mittas, ne se-
nex interim ille fame pe-
reat, tanquam Meleager ta-
befactus. Tameisi nihil
queat acerbum accidere,
quandoquidem Chrysippus
hæc indifferentia censet es-
se. Itâne vos Chrysippum
nominatis? inquit Zeno-
themis, erigens sese, maxi-
mâq[ue] voce intonans: An ex

vno homine, qui non legitimè philosophiam exerceat,
nempe præstigiatore isto Etæmocle, Cleanthem ac Zenonem
meti-

σοφὸς ἄνδρας; οἱ τινὲς δὲ καὶ
 ὄντες ὑμεῖς, ἱεῖτε ταῦτα; οὐ
 σὺ μὲν τῶν Διοσκόρων ἦδη,
 ὦ Ἑρμῶν, τὸς πολέμας πε-
 εικὴ καρκίας, χρυσὸς ὄντας, καὶ
 δώσας δίκην, παραδοθὲς
 ὡς Δημῖφ· σὺ δὲ πλὴν Σωσρά-
 τος γυναικᾶ τῇ μαθητῇ ἰμοί-
 χου, ὦ Κλειόδημι, καὶ κατὰ
 ληφθεὶς τὰ ἄσχητα ἔπαθον. ὃ
 σιωπήσῃ δὲ, ὧς αὐτὰ σιω-
 πισάμην οἱ αὐτοῖς; ἀλλ' ὃ μα-
 σρωπὸς ἐξὼ τῆς ἱμαυτοῦ γυ-
 ναικὸς, ἦ δ' ὅς ὁ Κλειόδημος,
 ὥσπερ σὺ, ὃ δὲ τοῦ ξένου μαθη-
 τῇ λαῶν τὸ φόνον παρα-
 κατὰθήκας, ἔπατα ὥμοσα
 κατὰ τῆς πολιადος μὴ εἰλη-
 φρέα. ὃ δ' ἐπὶ τῇ Πάρι θραχ-
 μῶς δαυείω, ὃ δὲ ἄρχω τοῦς
 μαθητὰς, ἦ μὴ κατὰ λαοὶν
 ἀπὸ δῶσι τὸς μισθὸς; ἀλλ' ἐκεί-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐκ ἄν
 ἑξαρντο γένοιο, μὴ ἐχὶ φάρ-
 μακον ἀπὸ δόδα Κεῖτονι
 ἐπὶ τῇ πατέρᾳ, καὶ ἅμα ἔτυχε
 πίνων, καὶ ὅποσον ἔτι λοιπὸν
 ἐν

metimini, viros sapientes?
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes-
 bant auream, circumtondi-
 sti? Cuius quidem facti pœ-
 nam dabis, carnifici tradi-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōne Softrati discipuli tuī
 uxorem stuprasti? Nōne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passuses? An
 non igitur silebitis, cūm hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 sitis conscij? Atqui non
 sum meæ ipsius uxoris le-
 no, Cleodemus inquit, quem
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersantis apud me
 viaticum sustuli, quod is de-
 posuerat, eoq; facto rapuissē
 se me per Palladem deierans
 abnegavi: neque quaternis
 drachmis fœnero, neque di-
 scipulos obtorto collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-

rint. Verūm illud, inquit Zenothemis, haudquaquam pos-
 sis inficias ire, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea fortē bibebat: quicquid autem

erat

ἐν τῇ λύλικι, περὶ ἡμῶν σχι-
 δόν, κατισκέδασεν αὐτοῖν
 ἀπέλαυνσι δὲ καὶ ὁ ἰωνὸς γατο-
 νύσιως, οὐκ ἀνάξιτος ὢν. ὁ μὲν
 ἔν Ἑρμῶν ἀπεξέτετο ἐν τῇ
 φαλῆς τὸν ἄκρατον, περὶ γυναι-
 κῶς, καὶ τὸς παρόντας ἱμαρτῆ-
 ρας, οἳ ἐπιπόνθη. ὁ Κλεόδη-
 μος δὲ (οὐ γὰρ ἔχει λύλικα)
 ἐπιστραφὴς περὶ πλυσί τε τὸν
 Ζηνοθέμιον, καὶ τῇ ἀειστῇ τῇ
 πόλῳ, καὶ λαδόντι, ἔμελε-
 νε πᾶσαι κατὰ λόγους καὶ
 ἀπικτανῶν ἄν τὸν γέρον-
 τα, εἰ μὴ Αἰσαίνῃτος ἐπίσχε-
 τῶν χάρα. καὶ ὑπερβὰς τὴν
 νόθεμιον, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
 κατικλήθη, ὡς εἰσεῖναι, ἐπὶ
 εἰσπραχίσματι αὐτῶν εἰς ἑλῶ-
 αῖοντος. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὃ Φίλων,
 ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐν γένον,
 τὸ πρόχαρον ἐκᾶν, ὡς ὅτε
 ὕφειλτο ἄρα ἐπίσπασαι τὰ
 μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ
 βίον ἐνθίμει πᾶς τὸ βέλ-
 τιον. ἐκείνους γὰρ πεισὶς ὄν-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem ferme semiplenus) in
 duos illos profundeabat. Por-
 rò conspersus est pariter et
 Ion, idque præmij tulit, quod
 illis vicinus accumberet, as-
 lioquī eo malo nō indignus.
 Hermon igitur demisso ver-
 tice merum ē capite abster-
 gebat, eos interim qui præ-
 sentes erant, attestans, quod
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cū non haberet calicem,
 inuadens primū conspu-
 bat Zenothemin: deinde læ-
 ua comprehensum à barba,
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse ne-
 casset, ni Aristænetus dex-
 tram sublatam retinuisset.
 Is mox transceso Zenothe-
 mide, inter utrūq; medius
 affedit, ut eo veluti muro di-
 rempti, pacem inter ipsos a-
 gerent. Hæc igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidē va-
 ria meo cū animo voluebam.

Primū illud statim occorrebat, nullum esse operæ precium,
 si quis disciplinas perdiscat, ni simul et vitæ rationes ad id
 quod est optimū, accommodet atque componat; cū viderē illos
 qui

τας ἐν τοῖς λόγοις ἰσώων γί=
 λωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁ=
 φλισκάνοντας. ἔπειτα δὲ ἄ=
 σία μὲ, μὴ ἄρα τὸ ἄπο τῆ πολ=
 λῶν λιγύμωρον ἀληθὲς ἦ, καὶ
 τὸ πιπασθῆναι ἀπάγῃ τῶν
 ὁρθῶν λογισμῶν τὸς ἐς μόνον
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἑκάστοις
 φροντίδας σιωχῆς ἀφορῶν=
 τας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ὅθι κατὰ τύχην ἔ=
 ναίοντο ἕξω ἀμαρτήματος λῶ=
 ἰδῆν, ἀπὸ οἱ ἡγεῖσθαι αἰσχρὰ,
 οἷον ἔλκυσθαι αἰσχρίω· ὅθι γὰρ αἱ
 τῶν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν ἔ=
 χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμε=
 ν· οἱ αὖτο τοιοῦτοι ἀσπλῆ=
 ἔστι καὶ ἀποδὸς ἐγγράφει. ἀνέ=
 στραπὺ δὲ ὅν τὸ πρᾶγμα, καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώται κοσμίως πάντες
 ἰδιώται, ὅτι παροινῶν, ὅτι
 ἀσχημονῶν, ὅτι φαίνοντο· ἀπὸ
 ἐγγύων μόνον, καὶ κατιγίνω=
 σκορ αὐτῶν οἶμοι, ὅς γε ἰθαὺ=
 ματον, οἱ δὲ μὲν οἱ τινες αἱρεῖται
 τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
 ἡστέλ=

qui verbis alios antecelle= rent, quàm factis ipsis sese ri= diculos exhiberent. Deinde
 illud veniebat in men= tem, ne fortè verum esset quod vulgò pleriq; dictita= rent, videlicet eruditionem à recta ratione bonisq; insti= tutis abducere istos, qui so= los libros spectarent, quiq; solitudine curaq; quam il= li afferrent, perpetuò tene= rentur: quādoquidem quum ibi tam multi præsentes es= sent philosophi, ne casu quī= dem ullū erat cernere à pec= cando immunem: verum aliq; faciebāt turpia, aliq; dicebant turpiora. Neq; enim iam po= teram eorū quæ fiebant cul= pam vino auctori imputare, mecū reputans cuiusmodi es= sent quæ Etæmocles neque cibo neque potu etiamdum gustato scripserat. Ita rerum vices præpostera atq; inuer= sa videbantur. siquidē vidis=

ses idiotas illos summa cū modestia conuiuū agitantes, neq; vino petulātes, neq; indecorè sese gerētes: at ridebāt dumtaxat
 iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex habitu iudicantes eos alicuius esse precij. Contrā sapientes illi,

πρόπον· ἀπόκειναι μοι, ὦ Ζη-
 νόθειμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ ἁλοσιώτατος
 Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφο-
 ρον εἴη λέγοντες τὰ χρημάτων
 πλὴν λιγύσιν, ὅθεν ἄν· ἢ τὸ ἐξ
 πάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω
 λιγύσῃ, καὶ δὲ τοῦτο ἀμφὶ
 τὸς πλεονεξίας ἀεὶ ἔχετε, καὶ δια-
 γνέσκετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ
 ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε· πάντες
 αὖ πλὴν ἡδονῶν μισοῦντες, καὶ
 τῶν επικυρέων καταγορεύ-
 οντες, αὐτοὶ τὰ ἁσχίστα ἡδονῆς
 ἔνικα ποιεῖτε καὶ πάσχετε, ἀ-
 γανακτοῦντες ἢ τις μὴ καλέ-
 σασιν ἐπὶ δῆπνον· εἰ δὲ καὶ καλε-
 σθῇτε, τοσαῦτα μὲν ἐοδόντες
 φουσιῶτε· τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰ-
 κέταις ἐπιθιδνόντες, καὶ ἅμα
 λέγων πλὴν ὁ θόνην πεισπᾶν
 ἐπιχέρετε, ὡς ὁ πᾶς ἔχει τὸ Ζη-
 νόθειμι δὲ, μετὰ δὲ σαρπαν-
 τοδᾶπων λιγύων· καὶ ἔμελλε,
 λύσας αὐτὴν μὲν, ἀπὸ ῥῆ-
 νειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἄν·
 ὁ πᾶς οὐκ ἄνῃκε, καρτερώς
 ἀντιχόμενος· καὶ ὁ Ερμων,

ἔγχε,

planéque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
 dium in solum abijceret, nisi quia puer non omittebat è ma-
 nibus, grauiter aduersus trahentem retinens. Hic Hermon:

A a a a

Euge,

modis. Respōde mihi Zeno-
 themi, vel tu, vel elegantissi-
 mus iste Diphilus: qua tandē
 gratia pecuniæ possessionem
 inter indifferentia ponendam
 esse censetis, cū ex omnibus
 nil aliud spectetis, quā ut
 ipsi quamplurimū pecuniæ
 possideatis, atque ob id cau-
 sæ semper apud diuites hære-
 tis, fœneratis, atque vsuris in-
 cumbitis, neq; non mercede
 docetis? Rursum cur volu-
 ptatem detestemini, atq; hac
 de causa Epicureos in ius vo-
 cetis: cū ipsi voluptatis gra-
 tia turpissima tum facitis,
 tum patimini: indignè fe-
 rentes si quis vos non vocā-
 rit ad cœnam. rursum si vo-
 cemini, non sat est tantum
 vorare ut cibo turgeatis, ni-
 si & famulis tantum done-
 tis. Atque hæc cū diceret,
 pariter & linteum reuelle-
 re conatus est, quod Zeno-
 themidis puer tenebat, omni
 carniū genere refertum:

εἶγε, εἴφη, ὦ Κλεόδημι, εἰπά-
 τωσαν οὐ τιν' ἔνικα ἡδονῆς
 καταγορεῖσιν, αὐτοὶ ἡδ' ὀφθα-
 λμοῖς τοῦς ἄλλους ἀξιοῦντες. ἔκ,
 ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζωόθεμι-
 ρις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημι, καὶ
 ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἢ ἢ τὸν
 πλοῦτον. ἔμμοιω, ἀλλὰ σὺ.
 καὶ ἐπὶ πολὺν τὸν τοῦτον λῶ,
 ἄχρ' ἂν ὁ Ἴων πεκύνψας εἰς τὸ
 ἐμφανίστητον, πᾶσαοδε, εἴ-
 φη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λό-
 γων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τ'
 παρόσης ἰορτῆς καταθέσω
 εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δ' ἀφιλο-
 νέως ἱρεῖτε, καὶ ἀκούσαδε, ὥς
 περ ἀμείλει καὶ παρὰ ὧ ἡμετέ-
 ρω Πλάτωνα ἐν λόγοις ἢ πλεί-
 σι σφ' ἡμεῖς ἱγνύει. πάντ' ἔ-
 πνευσαν οἱ παρόντες, καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰσάνητον
 τε καὶ Εὐκλείδην, ἀπαπᾶξα-
 σθαι τῆς ἀκρίας ὅτω γοῦν ἔλ-
 πίσαντες. καὶ μετ' ἡλθέ τε ὁ Αἰ-
 σάνητον ἐπὶ τὸν αὐτὸν τό-
 πον, ἐρλώλιν γεγνησθαι ἐλπί-
 σας. καὶ ἅμα εἰσὶν ἐκόμενον ἡ-
 μῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον

Διανδρὸν

rem in locum sese recepit, iam partam esse pacem ratus.
 Iamq; nobis inferebatur ea conuiuij pars, absolutam cenam

Euge, Cleodeme, respon-
 deant, qua gratia damnenē
 voluptatem, cū ipsi supra
 ceteros omnes studeant vo-
 luptati. Quin magis, inquit
 Zenothemis, tu Cleodeme,
 responde, quamobrem di-
 uitias inter indifferentia nu-
 meres. Imò tu potiùs. Atque
 hunc ad modum diuius est
 altercatum, donec Ion capi-
 te tandem in apertum pro-
 lato: Desistite, inquit. Ego, si
 libet, sermonum argumenta
 proponam in medium, con-
 uiuij nuptijsq; digna. Vos
 porrò citra contentionem
 vicissim et dicite, et auscul-
 tate: quemadmodum et apud
 Platonem nostrum al-
 ternis dicendi vicibus res
 vti plurimum agitur. Id di-
 ctum probabant cū omnes
 qui aderant, tum in primis
 Aristænetus atq; Eucrius,
 nimirum in spem erecti fore
 ut eo pacto ab odiosis il-
 lis contentionibus discedi
 posset. Et Aristænetus prio-

rocant,

Λαπνὸν μία ὄρνις ἐκάσῃ, καὶ
 κρέας ὕδρ, καὶ λαγῶα, καὶ ἰ-
 χθὺς ἐκ ταγλίου, καὶ σισα-
 μοῦτων, καὶ ὅσα ἐντραγῆν,
 καὶ ἱχθῦ ἀπφρίσθαι ταῦτα.
 πρὸ κελῷ δ' οὐχ' ἐν ἐκάσῳ πι-
 νάκιον, ἀλλ' Αἰσαυνέτῳ μὲν
 καὶ Εὐκείτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέ-
 ζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῷ ἐκότερον ἱχθῦ λαβῆν.
 Ζήνοθέμιδι δ' ὡς Στωϊκῷ,
 καὶ Ερμωνιτῷ Ἐπικουρείῳ, ὅ-
 μοίως κοινόν καὶ τοτοῖς ἔ-
 τα ἔξῃς Κλειοθέμῳ καὶ Ἴωνι,
 μεθ' ὧς ὡς νυμφίῳ καὶ ἰμοί,
 ὡς Διφίλῳ δ' τὰ ἀμφοῖν ὁ
 γὰρ Ζήνων ἀπληγύθη. καὶ
 μέμνησό μοι ζύτων, ὧς Φί-
 λων, διότι δὴ ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς
 χρίσιμον ἔς τὸν λόγον. Φιλ.
 μέμνησόμεαι δὲ. Λυκ. ὁ τοί-
 νυν Ἴων· πρῶτ' ὅν ἄρχομαι,
 ἔφη, ἂ δὲ καὶ. καὶ μικρὸν ἐπι-
 σχῶν, ἱχθῦ ἢ ἴσως, ἔφη, τοῖς
 τῶν ἀνδρῶν παρόντων περὶ
 ἱθῶν τε καὶ ἀσωμάτων ἔ-
 παρ,

vocant, singulæ singulis a-
 ues, carnes aprugna, pul-
 pa leporina, piscis Tageni-
 cus, placenta: breuiter, il-
 la, quæcunque liberum est,
 seu velis in aluum condere,
 seu domum asportare malis.
 Apponebatur igitur non sua
 cuique quadrula, verum A-
 ristæneto atque Eucrito ea-
 dem in parte mensæ una am-
 bobus communis, ita ut de
 sua utrique parte quæ se spe-
 ctaret, esset edendum, aut
 tollendum. Deinde altera
 Zenothemidi Stoico & Her-
 moni Epicureo, & his item
 inter ipsos communis. Dein-
 cept Cleodemo atque Ioni.
 Post hos sponso ac mihi.
 Porro Diphilo duorum pars
 apposita, propterea quod
 Zeno iam discefferat. Hæc
 facito, Philon, uti memo-
 ria teneas. nam paulò post
 ad intellectum narrationis
 erunt vsui. PHIL. Memis-
 nero sanè. LV C. Tum Ion:

Primus igitur exordiar, inquit, si quidem videtur. Dein-
 de ubi paulisper intersiluisse: Conueniebat, inquit, fortas-
 sis, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque incorporeis sub-

πᾶν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλήρωσί μοι,
 ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ
 εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἡ,
 μὴ λῆσθαι γάμων, ἀλλὰ πᾶ-
 ρομύθους Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτει, παθεῖν ἑαυτοῦ· μόνοι
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπειρημένοι
 ἄν περ ἀρετῇ. ἃ δὲ λῆ καὶ
 γυναικείων γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκοῦντα, λοιπὸν
 εἶναι ἐκείνων τὰς γυναικας,
 ὥς ἔξω ἥκον ἔκαστον. γέλωσι
 πρὸς τοῦτο ἐγὼ, ὥς οὐκ ἐν
 ἡμετέροις λόγοις. Διονυσό-
 δωρ δ' ὅ, ὅτι πᾶσι, ἔφη, βαρ-
 βαρικά ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ
 ἄν ἐνείκομεν τὸν ἥκον ἐπὶ
 τότε, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ δὲ
 φθέγγῃ καθαρμαῖς ἐπὶ οἶμαι
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ δ' ἀντι-
 ποιδορεῖτο τὰ εἰκότα, ἀπ' ὅ
 γραμματικὸς Ἰσιᾶς δ' ὁ βέλ-
 τις δ', πᾶσι, ἔφη, ἐγὼ
 δὲ

stantijs, deq; animi immor-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam. ea quæ congruunt.
 Atq; illud quidem optimum
 fuerat futurum, si nuptijs o-
 pus non haberemus, sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à fœminarum commer-
 cio nos penitus abdicare-
 mus. Etenim qui ita fecis-
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem pertingere
 potuissent. Quòd si viris om-
 ninò ducendæ sint vxores,
 vt eas iuxta Platonicam sen-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò ze-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, vt quæ
 nimis intempestiuè diceren-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu defines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam v-
 bi zelotypiam istam repe-

rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuitia quæ conueniebat, regesturus, verum Gramma-
 ticus Istiæus vir optimus ille: Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ἥρ' ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
γνώσομαι, καὶ ἀρξάμεν' ἀνι-
γίνωσκον. ὣς ἥρ' ταῦτα, εἴγε,
μῆμνημαι, τὰ ἐλπίσιν·

Ὡς οἷν πότ' ἄρ' ἤγει Αἰεταί-
νιτος ἐν μυζάρσις,

Δῖα Κλειανθίς, ἀνασσ' ἐν
πρίφει' ἐνδυνέως,

Πρόχου & πασάων ἀλ-
λάων παρθενικάων,

Κρίσσωρ & Κυθίρης, καὶ δ'
αὐτὴς σιληώης,

Νυμφίη καὶ σὺν δὲ χαίρει,
καρτερῶν ἱράτις ἐφιδῶν,

Κρίσσωρ Νηρηΐα, καὶ Θί-
τις & Παιδός.

Ἀμύσθ' δ' αὐτὸν ὑμῖν ζῶ-
τον θαλαμῆιον ὕμνον

Ξυδὸν ἐπ' ἁμφοτέροις
πομπάκισ ἀσώμαθα.

γέλωτ' οὐκ ἐπὶ τούτοις, ὥς τὸ
εἶκος, γηνομένης, αἰρεῖσθαι ἥ-

δη τὰ παρακάμψα ἔδνα. καὶ
ἀνέλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰε-

ταίνετον καὶ Εὐκλείτην τὰ πρὸ
αὐτοῦ ἐκάτερον, καὶ γὰρ τὰ μὲν,

καὶ ὁ Χαίρειας, ὅσα ἐκένει-
κατο, καὶ Ἰωρ ὁμοίως, καὶ ὁ

Κλειόδη & δὲ Δίφειλ' ἠξί-
α καὶ τὰ & Ζεῶνι ἥδη ἀπὸντι

Cleodemus. Porro Diphilus

bis epithalamion recitabo.
simulq; cepit legere. erant
autem Elegiaci versus hi, si
satis memini:

Nuper Aristaneti in æ-
dibus vnica summo

Nutrita est studio diua
Cleonthis hera,

Virginibus cunctis reli-
quis præstantior vna,

Vel potior Phœbe, vel
potior Venere:

Salve & tu iuuenū vali-
dissime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
Acacida.

At rursus vobis hoc car-
men sæpius olim

Commune ambobus cō-
iugiale canam.

Hæc, ita ut est consentaneū,
rifus est consecutus. Reliquū

erat, ut cibi tolleretur. Iam

que tollebant Aristanetus
atque Eucritus ex his quæ

sibi fuerant proposita, suam

uterque partem. Tum ego
quæ mihi & Chæreas item

quæ sibi erant proposita.

Eundem ad modum Ion &

Etiā Zenonis digressi partem

Aaaa 3 tol er:

παρατιθέντα φέρεσθαι, καὶ ἔ-
 λγει μόνῳ παρατιθῆναι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς δακόνους
 ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπῳρ, τῆς
 ὀρνιθῶ ἀντιπαλημύχοι, ὥς
 περ ἢ Πατρόκλης νεκρὸν ἀν-
 θέλκοντο. καὶ τέλῳ ἐνίκηθη,
 καὶ ἀφῆκε, πολλὰ γέλωτα πα-
 ρασχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ
 μάλιστα, ἐπεὶ ἠγανάκτησεν μετὰ
 τῷτο, ὥς ἂν τὰ μέγιστα ἰδὲ κη-
 μύθῳ. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ερμῶ-
 να καὶ Ζωόθεμιον ἅμα κατα-
 κένον, ὥς περ ἔρηται, ὁ μὲν Ἰπ-
 ράνω, ὁ Ζωόθεμις ὁ δὲ Ἰπ-
 τὸν, παρέχετο δὲ αὐτοῖς τὰ ῥή-
 ῃα πάντα ἴσα, καὶ ἀνέκοντο
 ἀρλινκῶς· ἡ δὲ ὀρνις ἡ πρὸς τοῦ
 Ερμῶντος σιμυλίστρα, ἕως,
 οἶμαι, τυχόν, ἔδει δὲ καὶ ταύ-
 ται ἀναρεῖσθαι, πλὴν αὐτῆς ἐ-
 κείτης. ἐν τῷτο οἶντω ὁ Ζη-
 νόθεμις, λέγει μοι, ὅτι Φίλων,
 πάντῃ πρόσχετ' ἐνδὲν, ὁ μὲν γὰρ
 ἐσθλὴν ἢ δὲ τῷ λεφαλαίῳ τῶν
 πραχθέντων. ὁ δὲ Ζωόθε-
 μις, φημί, πλὴν παρ' αὐτὸν ἀ-
 φείς,

laturus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertat: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omiſſa ea quæ sese spectabat,
 eam

tollere parabat, affirmans
 uni sibi ea fuisse proposita:
 atque hac de causa cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicif-
 sim inter sese trahebant, ma-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pa-
 trocli cadauer hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Po-
 stemò vicit ille, atque abs-
 tulit, plurimum interim ri-
 sum præbens conuiujs: ma-
 ximè cùm eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rimde quasi atroci affectus
 iniuria. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pa-
 riter, vt dictum est, accu-
 bebant, alter superius, pu-
 ta Zenothemis, alter infra
 hunc, reliqua quidem, quo-
 niam æqualia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: cæterùm auis quæ iac-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulò pinguior,
 idq; ita casu euenerat, opi-
 nor. Iamq; suam uterq; sub-

φῆς, τὴν περὶ Ἑρμῶν ἀνέ-
 λυτο. ποτιέραν, ὡς ἔφω, δὲ
 ὁ δ' αὐτε πλάθει, καὶ ἐκ ἧα
 πλεονεκτεῖν· βοὴν τὸ ἐπὶ τοῦ-
 τοις, καὶ συμπεσόντων ἑπαρ-
 ἀνάλυτος τοῖς ὄρνισιν αὐτοῖς
 αἶς τὰ πρόσωπα. καὶ τὴν παρ-
 ὠν ἐπαλημμένοι, ἐπικαλῶν-
 το βοηθεῖν. ὁ δ' ἔκλειο δῆμον,
 ὁ Ἑρμῶν, ὁ δ' Ἰλίουθις Αἰ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 στωϊκόν, οἱ μὲν ὡς τῶτον, οἱ
 δ' ὡς ἐκείνον, πλεονεκτεῖν τοῦ
 Ἰωνος. ἐκείνους δ' ἐμίσον ἑαυ-
 τὸν ἐφύλαττον, οἱ δ' ἐμάχον-
 το συμπλακνύτον. καὶ ὁ μὲν
 Ἰλίουθις, σκύφον ἀράμει-
 νος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμε-
 νον περὶ τοῦ Αἰσωνίου, ῥί-
 πτεν ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα, Κῆκεί-
 νου μὲν ἡμαρτι, παρ' ὃ οἱ ἐ-
 τραπέτ' ἄλλη. Διήκει δ' τοῦ
 θυμῶν τοῦ κρανίου ἐς δύο,
 ῥηκτῶ μάλα, καὶ βαθεῖ τραύ-
 ματι. βοὴν οὖν παρὰ τῶν γυ-
 ναικῶν ἐγένετο, καὶ λατρεπιδν-
 ῶν ἐς τὸ μεταίχμιον αἰπολ-
 θῶν, καὶ μάστιγι ἡ μήτηρ τοῦ
 μαρτα

eam quæ ante Hermonē ia-
 cebat, tollere est aggressus:
 quæ quidē (vñ iam diximus)
 erat pinguiuscula. At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud si-
 nens ut ea in re potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auib; facies mutuò cæ-
 debant, ac barbīs inuicē præ-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenothemis, Alcidadantem
 ac Diphilum. Ac cæteri quis
 dē ad partes accesserūt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter vnū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterū illi inuicem
 conferti pugnabant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphū ē
 mensa sublatum, eum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat:
 verū sponsi caput dissecuit
 alto grauiissimòque vulnere.

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium insiliebant: cum primis autem adolescentuli mater, cum

μερακίς, ἐπὶ τὸ αἶμα ἔειδ', καὶ
 ἡ νύμφη δὲ ἀνέπνιπεν, φοβη-
 θῆσα περὶ αὐτῆς. ἐν τοσούτῳ δὲ
 ὁ Ἀλκιδάμας ἤϊσαν, ὡς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ πα-
 τάξας τῇ βακηγείᾳ, τοῦ Κλει-
 δέμου μὲν τὸ κρανίον, ὡς Ερ-
 μων δὲ πλὴν σιαγόνα ἐπέ-
 τριψε, καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐνὶ οὐ-
 βουθέῳ αὐτοῖς ἐπιχαρῶντας
 ἑατέσπρωσεν· ὃ μὲν ἀπέτρα-
 ποντο ἑκάνοι, ἀπ' ὃ μὲν Κλει-
 δήμιος, ὁρθῶν ὡς δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος
 ἐξώρυσεν, καὶ πλὴν ῥίνα πρὸς οὐ-
 δὲ ἀπέτραπεν, ὃ δὲ Ερμων τὸν
 Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥ-
 κοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆ-
 κεν ἐπὶ λεφαλὴν ἀπὸ τοῦ λιν-
 τῆρος. ἐπρώθη δὲ καὶ Ἰστιάς
 ὁ γραμματικὸς, δακτύλῳ αὐ-
 τοῦ ἐπιχαρῶν, λαξ, οἶμαι,
 εἰς τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῇ Κλει-
 δέμου, Δίφιλον εἶναι οἰκιστῆ-
 ρα. ἔκαστος οὖν ὁ ἀθλιὸς ἑα-
 τὰ τ' αὐτοῦ Ομηρον, Αἰμί-
 ριον. πηλὸν τραχὺς γὰρ καὶ λα-
 πρύων μέγα λυγρὰν. καὶ αἱ
 ἡ γυναικὸς ἐκόντο, ὡς Χα-
 ρίᾳ

iam sanguinem eius aspexis-
 set: præterea & sponsa metu
 territa prosiliit. Inter hæc
 Alcidas strenuum virum
 præstitit, cum Zenothemidi
 ferret opem, & illiso suo ba-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 uariam, Hermonis verò ma-
 xillam cōminuit: adhæc è fa-
 mulis aliquot opitulari parā-
 tes vulneravit: quanquā illi ni-
 hil his rebus territi cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum admotus narē
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilū Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, è spō-
 da in terram præcipitem de-
 dit. Sauciatus est & Istiæus
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idque à Cleodemo,
 cum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istiæū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Præterea tu-
 multus atque lachrymarū ple-

na undique erant omnia: dum & mulieres eiularent Chæ-

ρίαν πειχυνθῆσαι, οἱ δ' ἄλλοι
 κατέπαυον. μέγιστον δὲ τῶν ἄ-
 πάντων Λακῶν ὁ Ἀλκιδά-
 mas, ἐπεὶ ἄπαξ τὸ καθ' ἑαυ-
 τὸν ἐτρέψατο, παύων τὸν
 πεσεχόντα, καὶ πολλοὶ ἄνδρες, ἔν-
 ῳδι, ἐπίσσαν, εἰ μὴ κατ' ἰαξί τινι
 βακτινείαν· ἐν δὲ παρὰ τὸν
 ζῆλον ὁρθὸς ἐφίεως, ἰώρων
 ἔλασσιν, οὐκ ἀναμειγνύς ἑμιαυ-
 τὸν, ὑπὸ τοῦ Ἰστιάδου διδασκόμε-
 ὡς ἔειπεν ἐπισφαλὲς διαγνῆναι
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ
 Κενταύρους εἶδον ἄνδρες, τραπε-
 ζας ἀνατρεπομένης, καὶ ἅμα
 ἰκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥι-
 πτεμένους. τίλος δὲ ὁ Ἀλκιδά-
 mas ἀνατρέψας τὸ λυχνίον,
 σκότος μέγα ἐποίησεν, καὶ τὸ
 πᾶν, ὥς τὸ ἐκός, μακρῶ
 χαλεπώτερον ἐγγύνητο. καὶ
 γὰρ ὁ ῥαδίως ἀπόρρισαν φω-
 τὸς ἄλλον, ἅπαντα πομπὰ ἐπρά-
 χθη καὶ θανάτῳ τῷ σκότῳ. καὶ
 ἐπεὶ παρὶν τις λυχνίον ποτὲ
 κομίζων, κατελίφθη Ἀλκι-
 δάμας ὡς, τινὲς αὐλητεῖα
 ἀργυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν
 σωί-

reā spōsae circūfusae, dumq̃
 alij has student compescere.
 Porro maxima malorum o-
 mnium pars erat Alcida-
 mas, posteaquam semel ad
 suū redisset ingenium, ferēt
 quicunq̃ forte in ipsum in-
 cidisset. Neque verò pauci in
 eo praelio cecidissent, scito,
 ni baculum is fregisset. Ego
 porro iuxta parietem erectus
 assistens, spectabam omnia,
 neque me ei negotio admis-
 scebam, nimirum Istiae iam
 doctus exemplo, quā esset
 periculosum eiusmodi con-
 flictus velle dirimere. Lapi-
 thas itaque Centaurosq̃ vi-
 didisses, euerti mensas, effundi
 sanguinem, projici scyphos.
 Demum Alcidas subuer-
 sa lucerna magnas induxit
 tenebras. Iamq̃ res, ut est
 coniectu facile, atrocior es-
 tiam multò esse coepit, prae-
 sertim cū haud esset pro-
 cliue luminis copiā alicunde
 recuperare: sed multa inter-
 rim ac seua patrata sunt in

tenebris. Post ubi accederet nescio q̃s, lucernā tandē appor-
 tans, Alcidas qd̃e repertus est tibicinæ vestē sustollēs, vix

σωφρὴν ὁλῶν αὐτῇ σπονδὰς
 ἔχον· Διονυσόδωρ δὲ, ἀπό-
 τι γελῶτον ἐφωράθει ποιῶν
 πῶς σκύφος ἦρ' ἐξέπτεον ἐκ τῆς
 πόλεως, ἐξ ἀνασάντος αὐτοῦ, ἔτ'
 ἀπολογεῖσθαι, ἰωνὰς φησὶ ἀνεί-
 κτο μὲν ἰσὺ τῇ παραχῇ, δύναι
 αὐτῷ, ὥπως μὴ ἀπολόιτο· καὶ ὁ
 ἰων κηδεμονικῶς ἔλγει τὸ το-
 ποιῶν κῆρα, ἐπὶ τῆς δὲ διελύ-
 θη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν-
 ἐκ τῶν δακρύων αὐτοῦ εἰς γέλω-
 τα, ἐπὶ ᾧ Ἀλκιδάμαντι καὶ ᾧ
 Διονυσόδωρ καὶ ἰωνι. καὶ οἷτι
 τραυματῖαι φορέδ' ἔλθω ἐξέκο-
 μίσοντο, πονήρως ἔχοντες, καὶ
 μάλιστα ὁ πρὸς δούτης Ζωόθε-
 μης ἀμφοτέραις τῇ μὲν τῆς ῥί-
 νος, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ
 ἀκμῇ, βοῶν ἀπόκινουσαι
 ἡπ' ἀληκτόνων, ὥς τε καὶ Ἐρ-
 μῶνα, καὶ πρὸς ἐκ κακῶς ὄντα
 (δύο γὰρ ὁ δούτης ἐξ ἐκκοπῆς)
 ἀντιμαρτύρειν πλῆγοντα,
 μνησθῆναι τοῖς, ᾧ Ζωόθεμι,
 ὥς ἐκ ἀδιόφορον ἦν τὸν πό-
 νον, καὶ ὁ νομφίος ὃς, ἀκισαμῆ-
 νος τὸ τραῦμα τῷ Διονίκῃ, ἀπὸ
 γέλωτος ἐκ τῶν οἰκίαν, ταινίας
 κατὰ κηδεμόνος τῶν κηδεμόνων,
 ἀ Dionico curato, domū reuectus est fascijs reuincto capite,

cum illa congregi pugnans.
 Dionysodorus autem in alio
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus ē sinu illius e-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatū sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens assue-
 rabat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, à lachrymis denuò
 in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcidadamētis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 rò qui erat saucij, sublati sar-
 cinæ ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximè senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mu-
 tilatus, enecari se p̄ crucia-
 tu clamitans: adeò ut Hēr-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 expers malorū (nā huic duo-
 dentes fuerāt excusfi) palām
 attestaretur: Memineris, in-
 gens, ὁ Zenothemis, ne post
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponsus iā vulnere
 eidem

ἐπὶ τὸ ζεῦξ· ὁ ἀνατιθῆς, ἐφ' ὃ
 πλὴν νύμφῃ ἀπάξεν ἑμὲ λυ-
 λον, πικρὸς ἄθλιος τὸς γάμους
 ἰορτάσας. καὶ τῶν ἄγων δὲ ὁ
 Διώνηξ· ἐπιμειλῆτο δὲ τὰ
 θιωατὰ, καὶ καθυδύσονται
 ἀπύροντο, ἑμοιῶτόν οἱ πομπὴν
 ἐν τοῖς ὁδοῖς. ὁ μὲν γὰρ Ἀλκι-
 δάμους αὐτὸς ἑμεινεν· ὃ γὰρ ἐν
 θωήθισαν ἐκβαλὼν τὸν ἄν-
 θρα, ἐπεὶ ἄπαξ καταβαλὼν ἐν
 αὐτῇ ἐπὶ τὴν κλίνην, πλεονέως ἐν
 καθυδύσας. Τὸ σοὶ τέλος, ὃ κα-
 λὲ Φίλων, ἐγὼ γὰρ τῶ συμπο-
 σίῳ, ἥ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐ-
 κείνο ἀπὲρ τοῦ, Πτομαῖ μορφὰν
 τὴν Δαίμονιων. πομπὴ δὲ ἀέλη-
 πλως ἑρπύωνσι θεοί· καὶ τὰ δο-
 κηθῆναι· ἐκ ἐτελέσθη· ἀπεσδό-
 κηται γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπὲρ νῆ
 ταῦτα. ἐκείνο γὰρ μιμῶσθαι
 ἡδύ, ὡς ἐκ ἀσφαλῆς, ἀπράγ-
 μονα ὄντα σιωπῶσθαι

ζιούτοις φίλο-

σόφοις.

Rursum quæ certò sperāris,

Ea frustratò non contingunt.

Siquidem ὁ hæc planè præter expectationem atq; inopinatò
 exierunt. Præterea ὁ illud iam didici, non esse tutum,

cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis
 agitare conuiuium.

eidem impositus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 cturus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbas celebrârat.
 Deinde ὁ alijs item Dionis-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quâ iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in-
 vijs vomentes. Caterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.

Neq; enim valebāt hominem
 extrudere, posteaquâ semel
 sese in spondâ abiecerat, atq;
 ibi transfuersus accubisset.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus cōuiuij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragædiarum non-
 nunquam acciniur:

Sunt fortunæ varij casus.

Plurima quæ haud spes-
 raueris vnquam,

Ea conficiunt numina di-
 uūm.

a NOVAM quandam.] Exordium ab admiratione & rei nouitate. b Proinde nunquam.] Petitio. c Extraq; teli.] Hoc est, in tuto, citraq; periculum. d A' mero.] Excusatio. e Odi memorem.] Innuit poëta, non oportere meminisse eorum quæ in conuiuijs vel fiunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui natus maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica conuiuia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effutendum si quid liberius dictum esset in conuiuijs. Horatius hoc quoque inter iucundi conuiuij commoditates commemorat:

—ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν γὰρ γυναικὸς ὀρκὸν εἰς οἶνον γράφω:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Innuens, irrita esse solere quæcunque in compotationibus effutuntur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & obliuionem consecrassè: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in conuiuijs peccatum sit, aut certè leuem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueros cædi solitos, vel Iuuenalis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—

f Verùm Agamemnoniæ.] Αἶψ' ἔκ ἀτρεΐδῃ, id est,

At non Atridæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod ceu proverbialiter vsurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dicet æquitas, sed quod animo collubitum sit. g Aristænetus.] γελᾶποιός. h Melitæum.] Melitæus catellus dicitur is qui habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum. i Opiparam.] Olim cœnam summo apparatu & omnigenis lauticijs affatim instructam, opiparam vocabant. k Syllogismus cornutus.] Dialecticis cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem. l Optabam vt terra.] παγοποιία, sumpta ex hoc hemisti-

hemiſtichio Homericæ Iliad. 4. τό τε μῆλα νοῖα δὲ γαῖαν, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla dehiscat. m. Cæterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscœnum tunc etiam, sicut & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut presentium, aut prætereuntium fieret.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑ-
λογοί.

DIALOGI ME-
reticij:

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, vt videtur, occasione partim ex Homero, & cæteris epicis, partim ex Tragœdiarum quoq; scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuiam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius ætatis comœdis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus cōiecturam facere licet. Quod si autem in re non vsque adeò graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoq; professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, vt prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuuentuti legenda proponamus. Nam præterquàm quod suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quod ex sapientioribus quoq; dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non vt faciamus, sed vt faciliùs euitemus.

ΓΑΥ-